

பாஜாபு பாபாபாபா சிபிமாபாபா

பாபாபாபா
பாபாபாபா

சினிமாவும் நானும்

சீனியமாவம் நானும்

இயக்குநர்
மகேந்திரன்

கர்பகம்
பத்தகாலயம்

4/2, சுந்தரம் தெரு, (நடேசன் பூங்கா அருகில்)
தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி : 044 - 2431 4347
Email : info@karpagamputhakalayam.com
Website : www.karpagamputhakalayam.com

நூல் விவரப் பட்டியல்

நூலின் பெயர் : சினிமாவும் நானும்

ஆசிரியர் : இயக்குநர் மகேந்திரன்

மொழி : தமிழ்

நூல் வகை : சினிமா

நூல் உரிமை : ஆசிரியருக்கு

பதிப்பு ஆண்டு : டிசம்பர் - 2017

நூல் அளவு : டெம்மி

பக்கங்கள் : 368

எழுத்து : 11 புள்ளிகள்

தாள் : என்.எஸ். புக் பிரிண்ட்

பைண்டிங் : சாதாரண அட்டை

வெளியீடு : கற்பகம் புத்தகாலயம்
4/2, சுந்தரம் தெரு,
தியாகராயர் நகர்,
சென்னை - 600 017.
போன்: 044-24314347

ஒளி அச்சு : நூர்ஜின் கிராபிக்ஸ்
4/552, 4வது குறுக்குத் தெரு,
பாரதியார் நகர், நீலாங்கரை,
சென்னை - 600 115.

முகப்பு வடிவமைப்பு : லதா
தொலைபேசி: 9841496549

அச்சிட்டோர் : கணபதி எண்டர்பிரைசஸ்
சென்னை - 600 002.

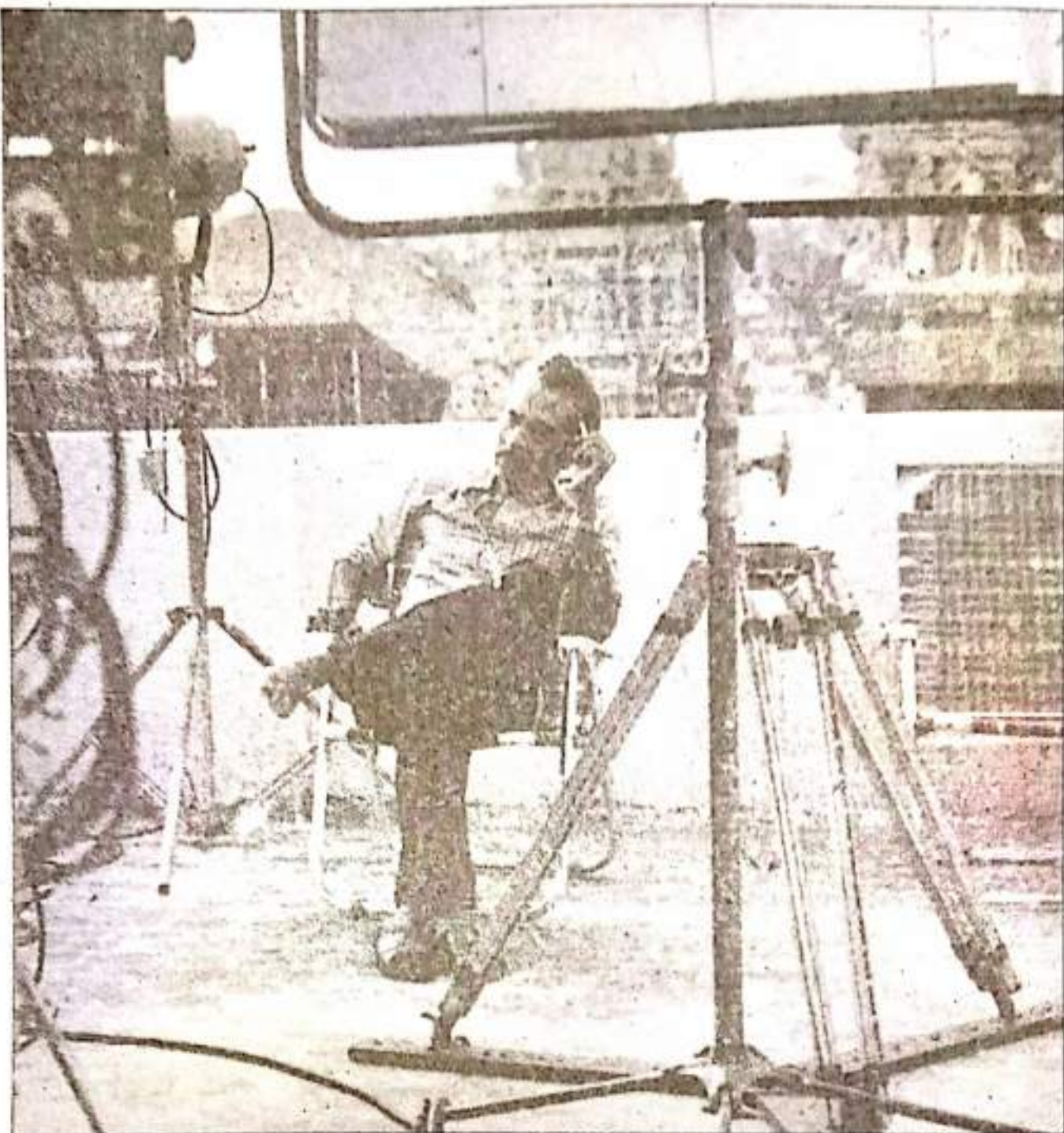
விலை : ரூ. 250.00

உயிருக்கு நெருங்கிய உறவு...

உலகத் திரைமொழிக்கு ஒத்திசைவாக ஒரு
தமிழ்த் திரைமொழியைக் கண்டெடுத்தவர்.
உரையாடலாசிரியராக உதடுகளுக்கு எழுதி
எழுதி வெற்றி செய்த இவர்... இயக்குநராகிய
பிறகு எழுதிய உரையாடல்களெல்லாம்
இமைகளாய் பேசுவதற்கு மட்டும்தான்.
தமது செவ்வகத் தோப்புக்குள் உலவுகிற
அத்தனை கதைமாந்தர்கள் மீதும் பார்வையாளர்களுக்கு
உயிருக்கு நெருங்கிய உறவை ஏற்படுத்திவிடுகிற
ஆற்றல் இவரது இயக்கத்தின் தனித்தன்மை.
பாறைகளில் வழியும் தண்ணீரின் அழகில்...
முரண்களின் தெளிந்த பின்புலத்தில் உறவுகளின்
நெகிழ்வுத் தன்மையைக் காட்டி நம்மை
நெக்குருகச் செய்தவர். தமிழ்த் திரையுலக
வரலாற்றில் இவரது பெயர் இயக்குநர்களின்
இயக்குநர் என்கிற தளத்தில் என்றும் இருக்கும்!

- அறிவுமதி

மறக்க முடியாதவர் மகேந்திரன்!

கூடந்த எழுபதுகளின் மத்தியில் ஒரு முறை நண்பர்களுடன் பேசும் போது, யதேச்சையாக ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டேன்: 'ஒருவர், எவராக இருந்தாலும்... என்ன பதவியில் இருந்தாலும்... அடிப்படையில் அவர் ஒரு மனிதராக இருக்க வேண்டும். அதுதான் இயல்பு!' அது, நாங்கள் நண்பர்கள் ஐவரும் தீவிரமான இலக்கிய வேட்கையுடன் திரிந்த ஒரு காலகட்டம்.

எண்பதுகளில் வாழ்க்கைச் சூழலும், வேலை வாய்ப்புகளும் எங்களைப் பல்வேறு திசைகளில் பிரித்துவிட்டன. ஐவரும் பத்திரிகை, திரைத் துறை, கட்டுமானத் துறை, கணக்கு ஆய்வாளர், ஃபர்னீச்சர் வியாபாரம் என்று ஆங்காங்கே எங்களுக்குக் கிடைத்த இடங்களைப் பிடித்தோம். அந்தக் காலகட்டத்தில், திரைத் துறைக்குச் சென்ற நண்பர்,

மேற்குறிப்பிட்ட வாசகத்தைத் தனது விசித்திரங் காட்டில் குறிப்பிட்டார். நாகரிக உலகம், ஒரு மனிதன் தனது இயல்பு நிலையிலேயே வாழ்க்கையைத் தொடர்வதை சாத்தியமற்றதாக மாற்றியுள்ளது.

சரியாக 28 வருடங்களுக்கு முன்னால் நான் 'பேசும்படம்' பத்திரிகையில் பணி புரிந்தபோது, திரைப்பட இயக்குநர் திரு.மகேந்திரன் அவர்களை பேட்டி கண்டு, கட்டுரை ஒன்றை எழுதினேன் (ஏப்ரல்-1984, பக்கம் 17-20). அதன் தலைப்பு, 'சண்டைப் படங்களையும் என்னால் இயக்க முடியும்!' என்பது. அது 'கை கொடுக்கும் கை' படத்தின் படத்தொகுப்பு வேளை. அதிலிருந்து சில பகுதிகள்:

'இன்றைய நமது சினிமா, காட்சிகளையும்... ஒலியையும் உயிரோட்டமாகக் கொண்ட ஒரு மீடியா என்பதே சரியாகப் புரிந்து கொள்ளப்படாமல் இருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். வசனமே இல்லாமல் கூட ஒரு படத்தை, ரசனைக்கு உரியதாகப் படைக்க முடியும். நமக்குத் தெரியாத வேற்று மொழிப் படத்தை நாம் ரசிப்பது இல்லையா? ஆனால், அத்தகைய முயற்சியில் ஈடுபடும் ஒரு கலைஞனுக்குக் கற்பனைத் திறன் அதிகமாகத் தேவைப்படுகிறது...

கண்ணால் காண முடியாத ஒரு ரேடியோ நாடகத்தைப் போல் நமது சினிமா வசனங்களையும், காட்சியமைப்புகளையும் கொண்டிருக்கிறது. கதாபாத்திரங்களின் தன்மைகள் கூட குறிப்பிட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் அந்தப் பாத்திரங்களின் சலனங்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படாமல், இன்னொரு பாத்திரத்தின் மூலம் பாராட்டாகவோ... பழிப்பாகவோ அல்லது நடுநடுவே கரும் பலகையில் எழுதப்படும் அறிவுரைகள் போல தனித்தனி காட்டுகளாகவோ காட்டப்படுகிறது. இத்தகைய இடைச் செருகல்கள் ஒரு திரைப்படத்தின் உண்மையான தன்மையையே மாற்றி விடுகின்றன...

நமது ரசனையைக் குற்றம் சொல்ல முடியாது; அது உயரியது தான்! இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே திருக்குறளையும், மதுரை, மாமல்லபுரம், தஞ்சை போன்ற கலைப் படைப்புகளைப் படைக்கவும், ரசிக்கவும் நம்மால் முடிந்திருக்கிறது எனும்போது, நமது ரசனையில் குறைவு இல்லை என்பதே அர்த்தம்...

திரைப்படங்களை கலைப் படம், வியாபாரப் படம் என்று தரம் பிரிப்பதே கூட ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியது அல்ல. ஒரு படம் கலைத் தன்மையுடன் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றோ... அல்லது சாதாரணமாக எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றோ குறிப்பிடலாம். கலைப் படம் என்ற முத்திரை குத்தப்படாமல் வெளிவந்த 'ஜனக் ஜனக் பாயல் பஜே', 'தோ ஆங்கேன் பாரா ஹாத்' போன்ற

படங்களையும் நம் ரசிகர்கள் வரவேற்று ரசித்தனரே...

சத்யஜித் ரே, மிருணாள் சென், ஷியாம் பெனஹல் போன்றோரது அணுகு முறையிலான படங்கள் நமக்கும் சார்த்தியமே என்பதை, எனது படங்கள் எனக்கு உணர்த்துகின்றன...

ஒன்று அல்லது இரண்டு படங்களின் தோல்விக்குப் பிறகு இந்த மகேந்திரனிடமிருந்து நெருக்கத்தைக் குறைத்துக் கொண்ட திரை உலகத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டவராக, ஆரம்ப காலம் போலவே இன்றும் ஒரு நல்ல நண்பராகவே இருக்கிறார் ரஜினிகாந்த். இன்றைய எனது சந்தோஷத்துக்குக் காரணமான உண்மையான அன்பு உள்ளம் கொண்ட ஒரே மனிதர் ரஜினி மட்டும்தான்...

நம்பிக்கை என்பது பரஸ்பரம் ஏற்படுவது அல்லவா? நீங்கள் என்னை நம்புவது போலவே நானும் உங்களை நிறையவே நம்புகிறேன்!

இது இரண்டாவது கட்டம்:

கடந்த 2009-ஆம் ஆண்டின் நவம்பர் மாதத்தில் ஒரு நாள், சிங்களப் படம் ஒன்றின் டப்பிங் வேளையில், பிரசாத் ஸ்டுடியோவில் மறுபடியும் நான் அவரை சந்தித்தது, எனது 'திரைச்சிற்பிகள்' நூலுக்கு அணிந்துரை வாங்குவதற்காக. இந்த சந்திப்புக்குக் கால் நூற்றாண்டையும் தாண்டிய இடைவெளி இருந்தது!

ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டு காலம் தமிழ் சினிமாவுடன் தொடர்பு கொண்டு தமிழ் ரசிகர்களால் ஒருபோதும் மறக்க முடியாத மாபெரும் கலைஞர்களுடன் பழகி, சினிமா கதாசிரியராக, திரைக்கதை-வசனகர்த்தா வாக, நாடக ஆசிரியராக, வெற்றிகரமான இயக்குநராக, கவனத்துக்கு உரிய ஒரு படைப்பாளியாக விளங்கும் அவரை மேற்குறிப்பிட்ட பிரமிப்பு களுடன்தான் அணுகினேன். அப்போதும் தட்டிய கதவுக்குப் பின்னால், புன்னகையுடன் வரவேற்கும் ஓர் எளிய மனிதராக- இயல்பானவராகவே விளங்கினார் மகேந்திரன். அதுவே, அவர் மீதான எனது பிரமிப்பை அதிகப்படுத்தியது எனலாம்!

இந்த எளிமையும் இயல்பும்தான் அவரை, கலைஞர்களிலேயே உயர்ந்தவராக மாற்றியிருக்கிறதோ? வாய்ப்புகளும், வசதிகளும், அனுபவங்களும் அவரது படைப்பாற்றலை வலிமைப்படுத்தி உள்ளன. அப்போதும் அவரது இயல்புத் தன்மை அவரை விட்டு விலகவில்லை. சிகரெட் வாங்குவதற்காக வீட்டில் அணியும் சாதாரண உடையுடன் ராஜாஅண்ணாமலைபுரம் தெருவில் இயல்பாக அவர் நடந்து செல்வதை பல முறை கண்டிருக்கிறேன். கேரளத்தின் மாபெரும் எழுத்தாளர்களான தகழி சிவசங்கர பிள்ளை, எம்.டி.வாசுதேவன் நாயர் உட்பட நான் சந்தித்த கலைஞர்கள் பலரிடம் கண்ட அதே எளிமையும் இயல்பும்!

அவரது இந்தத் தன்மையே அவரது படைப்புகளை யதார்த்தமானதாகவும் இயல்பானதாகவும், அழகியல் சார்ந்ததாகவும் மாற்றுகிறது. அவரது இந்த இயல்பு, அவரது 'சினிமாவும் நானும்' புத்தகத்தைத் திறந்தவுடன் சட்டென்று கண்ணில் தட்டுப்படவே செய்கிறது!

உலக சினிமா அரங்கில் டைரக்டர் எரிக் வான் ஸ்ட்ரோஹிம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இருபதுகளில் (படம்: தி கிரீடு, 1923) தொடங்கி வைத்த பாணி, ஒரு கற்பனைக் கதையை, யதார்த்தப் பாணியில் படமாக்குவது. ஏறத்தாழ 55 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அதை தமிழ் சினிமாவில் கடைப்பிடித்தவர் திரு.மகேந்திரன். 'சாசனம்' படம் தொடர்பான அவரது அனுபவங்களும் எனக்கு ஸ்ட்ரோஹிம்மின் வாழ்க்கையையே நினைவூட்டின.

இதற்குச் சரியான உதாரணங்கள், அவர் இயக்கிய 'முள்ளும் மலரும்' மற்றும் 'உதிரிப்பூக்கள்' ஆகியவை. இதில் 'முள்ளும் மலரும்' வியாபார ரீதியிலான ஒரு ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகையின் நாவல் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற நாவல். ஆனால், அந்தக் கதை திரைக்கதை அமைத்துப் படமாக்கப்பட்ட விதத்தில், தமிழ் சினிமாவின் கவனத்துக்கு உரிய ஒன்றாக சாகாவரம் பெற்றுவிட்டது. இந்த ரசவாதம்தான் மகேந்திரனது சிறப்பு. ரஜினி தற்போதும் தனது திரையுலக வாழ்க்கையில் 'மறக்க முடியாத படம்!' என்று அதைக் குறிப்பிடுகிறார். நாவலைப் படித்து விட்டுத் திரைப்படம் பார்த்தவர்களுக்கு, இந்த வேறுபாடு விளங்கும். படமாவதற்கு ஒரு சில வருடங்களுக்கு முன், நானும் அந்த நாவலை வாசித்திருக்கிறேன்.

இவரிடம் கதை கேட்டு வந்தவர்களிடம் ஒரு கட்டத்தில், 'நல்ல நாவல்கள் இருந்தால் கொண்டு வாருங்கள்... சினிமாவாக்கலாம்' என்று சாதாரணமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அப்படிக் கொண்டு வந்த நாவல்கள் மூலம் படமானது, 'மோகம் முப்பது வருஷம்' என்பதையும் குறிப்பிடுகிறார். அவற்றில் 'முள்ளும் மலரும்' அடங்குகிறது.

அதே போன்ற வேறொரு வகையான கட்டமைப்புக் கொண்டது 'உதிரிப்பூக்கள்'. மக்கள் திலகம் எம்.ஜி.ஆரை நெகிழ வைத்த படம் இது. 'சிற்றன்னை' சிறுகதையில் இடம்பெறாத கதாபாத்திரங்களும், சம்பவங்களும் 'உதிரிப்பூக்கள்'ளில் உண்டு. இந்தப் படம் வெளியான போது, இப்படியொரு படத்தை வழக்கமான தமிழ் சினிமா ரசிகன் மட்டுமல்ல... தமிழ் சினிமா உலகமே எதிர்பார்த்திருக்காது என்பது உண்மை! இதன் உள்வயணங்கள் குறித்தும் 'சினிமாவும் நானும்' விளக்குகிறது. இன்றைய புதிய தலைமுறை இயக்குநர்கள் பலருக்கு திரு.மகேந்திரன் குரு ஸ்தானம் வகிக்கிறார், ஹாலிவுட்டின் ஃபிரான்சிஸ் ஃபோர்டு கப்போலா மாதிரி (நாவலை அடிப்படையாக வைத்து 'காட்ஃபோதர்' எனும் மகத்தான வெற்றிப் படத்தை வழங்கியவர் இவர்).

புதுமைப்பித்தனது கதைகள் படமாக எடுக்கப்பட்டு மகத்தான வெற்றி பெற்ற வேளையில், மகேந்திரன் 'உதிரிப்பூக்க'ளை எடுக்கவில்லை. இருப்பினும் அவர், புதுமைப்பித்தனது பெயரை வியாபார ரீதியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் என்றொரு குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளானார். அது குறித்தும் இதில் விளக்குகிறார். 'சிற்றன்னை'யை அடிப்படையாகக் கொண்ட முற்றிலும் ஒரு புதிய கதை 'உதிரிப்பூக்கள்'. கதைக்களம், சூழல், சம்பவங்கள் என்று ஏராளமான மாற்றங்கள் அதிலும் உண்டு. அப்படியும் புதுமைப்பித்தனுக்கு டைட்டிலில் பெயர் போட்டு, கௌரவத்தையும் நன்றியையும் தெரிவித்தவர், அவர் குடும்பத்தினருக்குப் பொருளாதார ரீதியாகவும் உதவியுமிருக்கிறார். இதை அவர் தற்போது நிரூபிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இருப்பினும், தன் மனசாட்சிக்கு பதில் அளிப்பது போல், அதையும் விவரிக்கிறார். தயாரிப்பாளர் ஒருவரைத் தன்னிடம் அனுப்பி வைத்ததற்காக, தனது கதைக்கு அவர் பெயரை ஒரு படத்தின் கதாசிரியராக்கியும் கௌரவித்திருக்கிறார்!

'தங்கப்பதக்கம்', 'வாழ்ந்து காட்டுகிறேன்', 'வாழ்வு என் பக்கம்' படங்களின் மூலம் வசனங்களுக்காகப் பாராட்டப் பெற்றவர் மகேந்திரன். இருந்தும் அவர் இயக்குநரானபோது, வசனத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல்... சினிமாவின் விஷுவல் தன்மையை முன்னிறுத்தியே படம் எடுத்தார். 'அருமையான வசனம்' என்று குறிப்பிட்டுப் பேசப்பட்ட ஒரு சில படங்களில், ஏனைய அம்சங்கள் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு, வசனம் மட்டுமே பளிச்சிட்டதும் யதார்த்தம். இந்தத் துருத்தல், படத்தின் இயல்புடன் ஒட்டாமல் போகிறது. மகேந்திரன் இயக்கிய படங்களில் எல்லாம் இதைத் தவிர்த்திருப்பதைக் காண முடிகிறது. இந்த உத்தியால் காரணமற்ற அடிதடி மற்றும் பரபரப்பு கொண்ட தமிழ் சினிமாவின் போக்கை நிதானப்படுத்தியதுடன், மென்மைப்படுத்தியிருக்கிறார் மகேந்திரன் எனலாம்.

ஒரு திரைப்படத்தின் அனைத்து அம்சங்களும் அதனதன் அளவை யொட்டி, கவனமாக... மிகாமல் பயன்படுத்தப்பட்டால் மட்டுமே, அது ரசனைக்கு உரியதாகிறது. மாறாக எந்த ஒன்றும் வலியத் திணிக்கப்பட்டால், அது மனிதனின் ஆறாவது விரலுக்கு சமமாகிறது. அதனாலேயே, குறிப்பிட்ட படத்தில் 'ஒளிப்பதிவு நன்றாக இருக்கிறது... நடிப்பு நன்றாக இருக்கிறது... பாடல்கள் காதுக்கு இனிமையாக உள்ளன' என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டுக் கூறுகிறார்கள். அதன் பொருள் அதனுடன் இணைந்து வரவேண்டிய மற்ற அம்சங்கள் பலவீனம் அடைந்துள்ளன என்பது. இவை பெருமளவுக்குத் தவிர்க்கப்பட்டிருப்பது மகேந்திரனது படங்களுக்கு உள்ள சிறப்புத் தன்மை!

குறிப்பிடத் தக்க மற்றொரு விஷயம், இவர் நாடகங்களை எழுதி... அவற்றில் வெற்றி பெற்ற போதிலும் நாடகத் தன்மை என்பது இவரது

படங்களில் சுத்தமாக இல்லாதிருப்பது. பிரபல ஹாலிவுட் டைரக்டர் ஜார்ஜ் குக்குர், இந்த வகையில் உலக சினிமாவில் குறிப்பிட்டுப் பேசப்படுபவர். இதெல்லாம் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எனது நினைவுக்கு வருகிறது.

மாறாத இயல்பு நிலையும் எளிமையும் உச்ச நட்சத்திரம் ரஜினிகாந்த் திடமும் உண்டு. அந்த வகையில் அலைவரிசை இணங்கிய ஒரு நட்பு ரஜினி-மகேந்திரனுக்கு இடையிலானது எனலாம். எதிர்பார்ப்புகளைக் கடந்த, பிரதிபலன் எதுவும் கோராத தூய நட்பு இதன் அடிப்படை. இருவருமே இயல்பானவர்கள். இயல்பானவை எல்லாம் அழகானவைதாம். இயல்பான இயற்கையழகை மிஞ்சக் கூடிய வல்லமை எந்த ஒரு மேல்பூச்சுக்கும் இல்லை என்பதே உண்மை. அதையும் மீறி நாம் செய்துகொள்ளும் ஒப்பனைகள் நம்மை, நமக்கே அந்நியப்படுத்துவதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

அவரது அந்த இயல்புதான், அவரது படங்களையும் அழகாக்குகிறது எனலாம். அதற்கு அடிப்படையாக அமைந்த சம்பவத்தையும் அவர் இதில் விளக்குகிறார். 1958-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற கல்லூரி விழாவில், எம்.ஜி.ஆர். முன்னிலையில் தமிழ் சினிமா குறித்த விமர்சனத்தை முன்வத்ததுதான் அது. 'எதெல்லாம் தமிழ் சினிமாவில் இருக்கக் கூடாது என்று அன்று விமர்சித்தேனோ, அதையேதான் நான் இன்றைக்கும் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்...' என்கிற அவரது ஆதங்கத்தின் வெளிப்பாடுதான் அவர் இயக்கிய படங்களில், அவர் நிகழ்த்திக் காட்டிய மாற்றங்கள். ஒரு மனிதரது வார்த்தைகளில் 25%-ம், அவரது நடவடிக்கைகளில் 75%-முமே அவரது இயல்பைத் தீர்மானிக்க உதவும் காரணிகள் என்பது எனது கணிப்பு. இதில் உங்களுக்குக் கருத்துவேறுபாடுகள் இருக்கவும் கூடும்.

எப்படி இருப்பினும் காதுக்கு மட்டும் வேலை கொடுக்கும் ஒரு ரேடியோ நாடகமாகவோ... அல்லது கண்ணுக்கும் காதுக்கும் மட்டுமே வேலை கொடுக்கும் மேடை நாடகமாகவோ இல்லாமல், தமிழ் சினிமாவை ஐம்புலன்களாலும் உணர வைத்தவர் மகேந்திரன் என்று உறுதியாகக் கூறலாம்!

அவரையோ, அவரது சினிமாவையோ மதிப்பீடு செய்வது எனது நோக்கம் அல்ல; எனினும் அவரது நூலை வாசிக்கும்போது எனக்குத் தட்டுப்பட்டவற்றைத் தவிர்க்கவும் முடியவில்லை. எனவே, இதுவும் இந்தத் தருணத்தில் இயல்பே.

இந்தப் புத்தகத்துக்கு ஒரு சுயசரிதையின் சாயலோ... வரலாற்றுப் பதிவின் அடையாளமோ இல்லாதது போலவே, தேதிவாரியான சம்பவப் பதிவுகளின் தொகுப்பாகவும் இது இல்லை. கால அளவைத் தாண்டிப் பிறரைத் திருப்திப்படுத்தும் நோக்கமோ, அல்லது அவர்களுடன்

சமரசமாகிச் செல்லும் இணக்கமோ கூட இதில் தென்படவில்லை. மாறாகத் திரையுலகில் தான் நினைவுகூர வேண்டியவர்களையும், நன்றி தெரிவிக்க விரும்புவர்களையும், மறக்க முடியாதவர்களையும், மறக்கக் கூடாதவர்களையும் காரிய காரணங்களுடன் நிதானமாக நினைவின் ஆழப் பகுதிகளிலிருந்து அகழ்ந்தெடுத்து, அவர்களுக்கு உரிய மரியாதையும் இடமும் அளித்திருக்கிறார். அத்தகைய பகுதிகளைக் கடக்கும்போது புகழ்பெற்ற ஹாலிவுட் டைரக்டர் ஃபிராங் காப்ரா, தனக்கு முந்தைய மற்றும் சமகால மேதைமைக் கலைஞர்களை நினைவுகூர்ந்து எழுதிய அவரது அற்புதமான சுயசரிதை 'The Name Above The Title' நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு கலைஞன், தான் சந்தித்த மனிதர்கள் மற்றும் கலைஞர்கள் குறித்து எழுதிய நினைவுக் குறிப்புகள் இவை எனலாம்.

அதே நேரம் முழுக்க முழுக்கத் தன்னை மையப்படுத்தியோ, தன்னை ஒரு கதாநாயகன் ஆக்கியோ, தனது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை வரலாறாக மாற்றும் தீவிரத்துடனோ அவர் இந்தப் புத்தகத்தை அணுகவில்லை என்பதும் விளங்குகிறது. மனித வாழ்க்கையின் விசையான பாய்ச்சலில், தான் அடித்துச் செல்லப்பட்டதையும், அதற்கிடையே ஆங்காங்கே இளைப்பாறத் தனக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களையும், அவ்வப்போது நிகழ்ந்த சம்பவங்களையும், அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் எதிர்பார்த்தும்... எதிர்பாராமலும் சந்திக்க நேர்ந்த மனிதர்களையும் ஒரு சராசரி மனிதனுக்கே உரிய வியப்புடனும் நன்றியுணர்ச்சியுடனும் நினைவு கூரும் ஓர் எளிய மனிதரின் உணர்வுகளது, அசாதாரணமான ஒரு தொகுப்பு இது எனலாம். அந்த வகையில் நமது நினைவில் நிற்கக் கூடிய ஒன்றும் கூட!

பெரும்பாலும் தங்களது தவறுகளை வெளிப்படையாக ஒப்புக் கொள்ளும் மனநிலை இல்லாததே, மனிதர்களுக்கு இடையிலான மோதல்களுக்கு அடிப்படையாகிறது. இந்த நிலையில், எவருடனும் சமரசமாக வேண்டிய எந்த வித நிர்பந்தமும் இல்லாத ஒரு சூழ்நிலையிலும் தனது தவறுகளை மனமார ஒப்புக் கொண்டு பச்சாதாபப்படும் யதார்த்தமான ஒரு மனிதராகவும் 'சினிமாவும் நானும்' புத்தகத்தில் தட்டுப்படுகிறார் மகேந்திரன். கேரளத்தின் மிகச் சிறந்த எழுத்தாளர்கள் சிலரது மிகக் குறைவான புத்தகங்களை மொழிபெயர்ப்புச் செய்யும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. ஒரு முன்னுரையில், 'எனது பெரு மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும் உரிய அந்த எழுத்தாளர்களைக் காட்டிலும் அவர்களது படைப்புகளுடன்தான் நான் மிகுந்த நேர்மையைக் கைக் கொள்கிறேன்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறேன் இங்கும் அதையே செய்திருக்கிறேன்.

இது திருத்தி, விரிவாக்கப்பட்ட ஒரு மறுபதிப்பு என்று போகிற

போக்கில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சொல்லிவிட முடியாது! முந்தைய பதிப்பில் இருந்த சில இதில் இல்லாமலும் இருக்கலாம்; அதே போல் அதில் இல்லாத பலதும் இதில் இருக்கவும் கூடும். 'எவர் மனத்தையும் காயப்படுத்துவதாகவோ, எவருக்கும் நான் அறிவுரை சொல்வதாகவோ இருக்கக் கூடாது!' என்று அவர் கைக்கொண்ட விசாலமான தீர்மானம் அதன் அடிப்படை. உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகள்தானே எழுத்துகள். எனவே, இந்த மாற்றங்கள் தவிர்க்க முடியாதவையாகிவிட்டன. அடுத்ததாக இந்தப் புத்தக வேலையைத் தொடங்கும்போதே, இதற்குக் கால வரையறையோ, பக்கங்களின் அளவோ, புகைப்படங்களின் எண்ணிக்கையோ ஒரு பொருட்டாக இருக்கக் கூடாது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. முந்தைய பதிப்பை ஒரு நாவல் என்று கொண்டால்... இது, அதற்கு திரு.மகேந்திரன் தனது வழக்கமான பாணியில் எழுதிய திரைக் கதை-வசனம் என்று கொள்ளலாம்.

திரைப்பட இயக்குநர் என்ற முறையில் இந்தப் புத்தகமும் முழுக்கப் படைப்புத் திறன் வாய்ந்த அவரது சுதந்திரமான சிந்தனைகளின் எல்லைக்குள் அடங்குகிறது. அதனாலேயே இந்தப் புத்தகம் எளிமையான அழகுடனும், யதார்த்தமானதாகவும், ஆத்மார்த்தமான ஈடுபாடும் கொண்டதாக விளங்குகிறது. இந்தக் காரணங்களால் ஒருவேளை இது முற்றிலும் ஒரு புதிய புத்தகம் என்று கூட நீங்கள் கருதக் கூடும். இருக்கட்டும். அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது. வாழ்க்கையே ஒவ்வொரு கணமும் புதிதாகப் பூப்பதுதானே!

எழுத்து எனும் மகா சாகரத்தின் கரையில் நின்று காலை நனைத்துக் கொள்ள வாய்ப்புக் கிடைத்த என்னிடம், இந்தப் புத்தகத்துக்கு ஓர் அணிந்துரை எழுதுமாறு அவர் கேட்டுக் கொண்டதும், எனது எழுத்தின் மீது அவர் கொண்டுள்ள அதீத நம்பிக்கையால்தான் என்று கருதுகிறேன். எப்படியிருப்பினும் இந்தப் பணி எனக்கு மகிழ்ச்சியும் மனத்திருப்தியும் அளிக்கும் பெருமிதத்துக்கு உரிய ஒன்று என்பதை மனமார உணர்கிறேன். அதற்காக அவருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகிறது!

சென்னை- 600 078

தோழமையுடன்,

26.06.2012

சிவன்

நீங்களும் நானும்

முதலில் ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவுபடுத்தி விடுகிறேன். சினிமா என்பது உலகில் எப்போர்ப்பட்ட உன்னதமான ஓர் ஊடகம் என்பதையும், உலகின் பெருமைக்குரிய இயக்குநர்கள் எல்லோரும் இந்த சினிமாவை எப்படியெல்லாம் மகத்தான உயரங்களுக்குக் கொண்டு சென்றிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையையும், நான் கடந்த ஏழு வருடங்களில்தான் தெரிந்து கொண்டேன். இதுதான் உண்மை. இதன் பிறகே, எனக்குப் பார்வை கிடைத்தாற்போல் நினைக்கிறேன்!

இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் ஊமைப்பட காலம் முதல் இன்று வரை வெளியான உலகின் அற்புதமான, அரிய வகை திரைப்படங்களில் பெரும்பாலானவற்றைப் பார்த்து வியக்கும் உன்னத அனுபவம் எனக்குக் கிட்டியது. அதனால் இந்த சக்தி வாய்ந்த திரைப்பட உலகத்தை முழுமையாக தரிசிக்கும் வாய்ப்பு இப்போதுதான் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அது வரை எனது சினிமா பற்றிய அறிவு எவ்வளவு இருட்டாக இருந்திருக்கிறது என்பதையும் இப்போது உணர்கிறேன்.

‘சினிமாவும் நானும்’ என்ற தலைப்பில் திரைப்படத் துறையில் பணி புரியும் எவர் வேண்டுமானாலும் புத்தகம் எழுதலாம். அவ்வளவு ஏன்... சினிமா பார்ப்பதை மட்டுமே தங்களது பிரதான பொழுதுபோக்காகக் கொண்டுள்ள சினிமா ரசிகர்கள் கூட எழுதலாம்!

இப்படிப்பட்ட சுதந்திரம் எல்லோருக்கும் இருக்கிறது என்ற ஜனநாயக நம்பிக்கையில்தான் 'சினிமாவும் நானும்' எழுத ஒப்புக் கொண்டேன். சினிமாத் துறையில் நான் எவ்விதம் எனது விருப்பத்தை மீறி ஈடுபட நேர்ந்ததோ... அதே சாயலில் இந்தப் புத்தகத்தை எழுதவும் நான் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டேன். என்னைப் பெரிதாக மதித்து எழுதும்படி வற்புறுத்திய நண்பர்களுக்குச் சில காரணங்களுக்காக நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

முதலாவதாக, இதன் மூலம் திரைப்படத் துறையில் இனிமேல்தான் நான் நல்ல சினிமாக்களை உருவாக்க வேண்டும் என்ற எனது நேர்மையான நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன். அடுத்ததாக, சினிமா எனும் அற்புதமான ஊடகத்தின் உன்னதத்தை முழுமையாக உணராமல், ஏதோ எனக்குப் பிடித்தமான ஒரு கோணத்தில் நான் படங்களை இயக்கியிருக்கும் எனது அனுபவங்களை இதில் சொல்லி இருக்கிறேன்.

கடந்த ஏழு வருடங்களில் நான் பார்த்து வியந்த உலகின் முற்போக்கான திரைப்படங்களால் ஏற்பட்ட பாதிப்பும் தெளிவும் இந்தப் புத்தகத்தை எளிதாக எழுத எனக்கு உதவியது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக... தற்செயல் நிகழ்வுகளாலேயே தீர்மானிக்கப்பட்ட எனது திரையுலகப் பயணத்திலும் சரி... தனிப்பட்ட வாழ்விலும் சரி... என்னால் மறக்க முடியாத மனிதர்களுக்கு அடிமனத்திலிருந்து நன்றி சொல்லும் வாய்ப்பை இந்த நூல் வழங்கியிருக்கிறது. இது எனக்கு உச்சமான மகிழ்ச்சியையும் திருப்தியையும் அளிக்கிறது!

சினிமா எனும் மகா சமுத்திரத்தின் பல திசைகளிலும் பயணித்து, மிகப் பெரும் சாதனைகள் படைத்த உலகத் திரைப்படப் படைப்பாளிகளது படைப்புகளை எல்லாம் பார்த்து வியந்தபடி... அந்த மகா சமுத்திரத்தின் கரையில் கைக்கு எட்டிய அழகான கிளிஞ்சல்களை சேகரிக்கும் ஒருவன் என்ற அளவிலேயே சினிமாவுக்கும் எனக்குமான சினேகிதம் நிலவுகிறது என்பதையும் இங்கு உணர்வுபூர்வமாகச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். பெரும் பயணத்துக்கான ஆயத்தங்களைத் தீவிரப்படுத்த வேண்டும் எனும் ஜுவாலை எனக்குள் இப்போதுதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த அளவில் எனது சினிமாப் பார்வை தெளிவடைய... இது வரை இத்துறையில் எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் முக்கியக் காரணம் எனலாம்.

கடந்த 2004-ல் 'சினிமாவும் நானும்' என்ற தலைப்பில் என்னை எழுத வைத்தவர் எனது பெருமதிப்புக்கு உரிய இலக்கியப் படைப்பாளியான திரு.எஸ்பொ. அவரது மித்ரா பதிப்பகம் இதை வெளியிட்டது. முதற் பதிப்பு, இரண்டாம் பதிப்பு என நானே எதிர்பார்க்காத அளவுக்கு 'சினிமாவும் நானும்' வாசகர்களால் வரவேற்கப்பட்டது. எனது திரைப் படங்களை நானே மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்துவது போல, இந்த

நூலையும் உட்படுத்தினேன். அதனால் முதல் இரண்டு பதிப்புகளிலும் இடம்பெற்ற சில பகுதிகளைத் தவிர்க்க வேண்டியதும், சிலவற்றைப் புதிதாகச் சேர்க்க வேண்டியதும் அவசியம் என்று தோன்றியது. அதை, இந்தப் பதிப்பில் செய்திருக்கிறேன்.

இந்தப் புதிய பதிப்புக்கு என்னை ஊக்குவித்தவர் என்னைப் போலவே நல்ல சினிமாக்களை தீவிரமாக நேசிக்கும் நண்பரும் பண்பட்ட எழுத்தாளருமான திரு.சிவன். அவர் எழுதிய 'திரைச்சிற்பிகள்' என்ற புத்தகத்தை 30 வருடங்களுக்கு முன்னால் நான் படிக்க நேர்ந்திருந்தால்... உயர்ந்த லட்சியங்களோடு இந்தத் திரைப்படத் தொழிலில் சிறந்திருக்க முடியும் என்று சொன்னால் அது மிகை அல்ல. இந்தப் புத்தகத்தில் அவசியமான மாற்றங்களைச் செய்யவும், எனக்குள் சினிமா குறித்த மாபெரும் தாக்கத்தை 'திரைச்சிற்பிகள்' மூலமாக ஏற்படுத்தவும் காரணமான திரு.சிவன், பூர்பகவதி புத்தகாலயம் மற்றும் கற்பகம் புத்தகாலயம் திரு.நல்லதம்பி ஆகியோரது கூட்டுறவில் 'சினிமாவும் நானும்' புத்தகத்தின் இந்தப் புதிய பதிப்பு வெளியாகிறது. அவர்களுக்கு என் நன்றி உரித்தாகிறது.

ஓர் இயக்குநராக இல்லாமல்... நல்ல சினிமாவை மனமார நேசிக்கும் ஒரு ரசிகன் என்ற முறையில்தான் எனது சினிமா சார்ந்த அனுபவங்களை இதில் உங்களிடம் பகிர்ந்து கொள்கிறேன். அந்த முறையில் எனது மனந்திறந்த வாக்குமூலம் இது எனலாம். இதை எனது தன்னடக்கம் என்று நீங்கள் கருத வேண்டியது இல்லை! இந்நூலில் திரு.சிவன் அவர்களின் 'எட்டிங்' சிறப்பானது. அவரால் பல கட்டுரைகளின் நோக்கம் வலுப்பட்டிருக்கிறது.

திரையுலகில் கால் பதிக்க விரும்பாதவனாக இருந்த என்னை இந்தத் திரை வாழ்வுக்குக் கட்டி இழுத்து வந்தவரும், இதில் கால் பதித்து ஜெயித்த பிறகும் திரையுலக வாழ்க்கையை அடியோடு வெறுத்துப் பல முறை சொந்த ஊருக்குப் போன என்னை வலுக்கட்டாயமாக இழுத்து வந்து, சினிமாவில் கட்டிப்போட்டவருமான அமரர் மக்கள் திலகம் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுக்கு இந்த நூல் காணிக்கை.

இந்தப் புத்தகத்தை வாசிப்பவர்களுக்கு, இது எந்த வகையில் பயனளிக்கும் என்று எனக்குத் தெரியாவிட்டாலும்... நிச்சயமாக அவர்கள் சினிமா குறித்த எனது எண்ணங்களையும் கருத்துகளையும் புரிந்து கொள்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். அவ்வாறு புரிந்து கொள்வதே, தமிழ் சினிமாவின் வளர்ச்சிக்குப் பேருதவியாக இருக்கும் என்றும் நம்புகிறேன்.

என்றும் அன்புடன்,

மகேந்திரன்

சமர்ப்பணம்

அமரர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுக்கு இந்நூலை இதயம்
நிறைந்த நன்றியுடன் அர்ப்பணிக்கிறேன்.

மகேந்திரன்

உள்ளடக்கம்

1. சினிமாத் கனவுடன் அலைபவர்களுக்கு	21
2. வெற்றிப் படங்களும் பெருமைக்குரிய படங்களும்.....	29
3. 1948-ம் - 2012-ம்	35
4. நமது படங்களில்தான் எத்தனை முரண்பாடுகள்?	42
5. தமிழ் நாடக உலகம் - மறக்கப்பட்ட தாய்!	50
6. தமிழ் சினிமாவில் பெண்கள்!	58
7. திரைக்கதை- இலக்கணம்? - மரபு? - வித்தை!	64
8. நமது சினிமாவில் கதாநாயகன் - கதாநாயகி சம்பிரதாயம்!	67
9. போலீஸ் - திருடன் விளையாட்டு!	71
10. தமிழ் சினிமாவின் நகைச்சுவை நடிகர்கள்	78
11. எத்தனை வகையான சினிமாக்கள்!	85
12. படைப்பாளியின் திரைப்படம்	90
13. நாவல்களைப் படமாக்குவது ஓர் உன்னதக் கலை.....	97
14. 'முள்ளும் மலரும்' நாவல் திரைப்படமானது எப்படி?.....	105
15. 'சிற்றன்னை' குறுநாவல் 'உதிரிப்பூக்கள்' திரைப்படமானது எப்படி?	124
16. 'நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே' கதை பிறந்த கதை.....	142
17. 'பூட்டாத பூட்டுக்கள்' ஏன் பூட்டவில்லை?.....	157
18. மக்கள் திலகம் 'நாடோடி மன்னன்'தான் என்னை சினிமாவுக்கு.....	168
19. நடிகர் திலகம் ஈடு இணையற்ற அற்புதம்.....	188
20. எனக்கு 'தங்கப்பதக்கம்' கிடைத்தது, எனது வசந்த காலம் பறிபோனது.....	198
21. படத்துறை பற்றி பழம்பெரும் நடிகை பாணுமதி.....	214
22. 'வாழ்ந்து காட்டுகிறேன்'	223
23. சினிமா விளம்பர டிஸைனர்களின் முக்கியத்துவம்.....	230

24. என்னால் என்றும் மறக்க முடியாத கமல்ஹாஸன்	235
25. அற்புத மனிதர் ரஜினிகாந்த்	241
26. என் படங்களின் ஜீவன் இளையராஜா	256
27. ஏ.ஆர்.ரஹ்மான் உலகத்தின் முன்னே தமிழனை உயர்த்திக்காட்டிய தமிழ்க் கலைஞன்	261
28. மறையாத 'மாணிக்தா!'	268
29. என்றும் என்னை உருக வைக்கும் மலையாள இலக்கிய சூரியன்கள்	277
30. ஓர் அபூர்வ சந்திப்பு	284
31. எனது 'சாசனம்'	294
32. எனக்கு உயிர் கொடுத்த அன்னை சாரா!	304
33. டாக்டர் சாராவின் தொடர்ச்சி என் மனைவி ஜாஸ்மின்	310
34. மழை பெய்தது... ஆனால், பூமி நனையவில்லை!	317
35. தமிழ் சினிமாவின் இன்றைய புதிய அலைகள்	326
36. சினிமா குறித்து அவசியம் படிக்க வேண்டிய இரண்டு நூல்கள்	330
37. உங்களிடம் இன்னும் கொஞ்சம்	335
38. இயக்குநர் மகேந்திரன் பணிபுரிந்த படங்கள்	343
39. மகேந்திரனது பிற பணிகள்	345
40. டைரக்டர் மகேந்திரனின் மூன்று படங்களின் விமர்சனங்கள்	347
41. மகேந்திரன் தொடரல் முள்ளும் மலரும்! - வாலி	368

சினிமாக் கனவுடன் அலைபவர்களுக்கு...

அறிவுரைகளில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. எவருடனாயினும் சிநேகிதமாக எனது எண்ணங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதே எனக்குப் பிடிக்கிறது.

நீ கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிற துறையில் நுழைந்து, நான் பெற்ற அனுபவங்களும் சிந்தனைகளும்தான் இந்தப் பகிர்தலுக்கான எனது தகுதி. நான் உன் மீது கொண்ட அன்பும், அக்கறையுமே எனது இந்தப் பகிர்தலுக்கான காரணம்.

எம்.ஜி.ஆரின் நாடோடி மன்னன் திரைப்படத்தின் நூறாவது நாள் விழாவுக்கு மதுரை வந்த எம்.ஜி.ஆர்., நான் படித்துக் கொண்டிருந்த கல்லூரிக்கும் வர நேர்ந்தது. அவரது முன்னிலையில் பேசிய மூன்று மாணவர்களில், எனது பேச்சு அவரை மிகவும் கவர்ந்தது!

அது, சிவிமாவைப் பற்றியு பேச்சு. ஆனால், பாராட்டுரை அல்ல; நடைமுறை யதார்த்தத்திலிருந்து தமிழ் சிவிமா எவ்வளவு தூரம் விலகிப் போலித்தனமாக இருக்கிறது என்கிற கடுமையான குற்றச்சாட்டுகள் அடங்கிய விமர்சன உரை! சிவிமாத் துறையின் மிகமிக முக்கியமான மனிதரின் முன்னிலையில் தைரியமாக விமர்சித்து, தயக்கம் ஏதுமின்றிப் பேசினேன்.

உனக்கு உள்ளதைப் போன்ற சிவிமாக்கள்கள்கள் ஏதும், எனக்கு அப்போது இல்லை. ஆனால், அதன் மீது நேசம் இருந்தது. நமது சிவிமா, தமிழுக்குப் பெருமை சேர்க்கவில்லை என்கிற ஆதங்கம் இருந்தது. அப்போது என் மீது விழுந்த எம்.ஜி.ஆரின் கவனம் ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு, நான் ஒரு நிருபராக அமர்ந்திருந்த சந்திப்பின்போது என்னைப் பார்த்தவுடன் அடையாளம் கண்டு கொள்கிற அளவுக்குக் கூர்மையாக இருந்தது!

எனது திரையுலக வாழ்வின் துவக்கத்திலேயே... ஒரு வசனகர்த தாவாக நான் அடைந்த வெற்றிகள் குறிப்பிடத் தகுந்தவை. ஆனால், அவை என்னைப் புல்லரிக்க வைக்கவில்லை. மாறாக, எனக்குள் சங்கடத்தையே தோற்றுவித்தன. 'தமிழ் சிவிமா எப்படி இருக்கக் கூடாது என்று எண்ணியும் பேசியும் வந்தேனோ... அப்படிப்பட்ட படங்களையே எடுக்க நானும் ஒரு காரணமாக இருக்கிறேன். அந்தப் படங்கள் நன்றாக ஓடவும் செய்கின்றனவே...' என்று வருத்தப்பட்டேன்.

நான் திட்டமிட்டு இங்கே வரவில்லை. என்றாலும் கூட, எனக்கும் ஒரு கனவு இருந்தது. அது சிவிமா குறித்த கனவு. ஒரு சிவிமா எப்படியிருக்க வேண்டும் என்கிற கனவு. 'இந்த சிவிமா எனக்கானது இல்லை; என் சமூகத்துக்கானது இல்லை!' என்று அன்றைய சிவிமாக்கள் மீதான எனது அதிருப்தியில் இருந்து உருவான வேறொரு கனவு. எனது திரைப்படங்கள் அதில் இருந்தே உருவாகின. 'இன்றைக்கு சிவிமாவைத் தேடி வருகிற இளைஞர்களின் கனவும் அப்படிப்பட்டதுதானா?' என்கிற கேள்வியையும் எனக்குள் எழுப்பிப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

புகழ்பெற்ற இயக்குநர்கள் நிறையப் பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்களை அணுகுவது உனக்கு சற்று சிரமமான காரியம். நான் அணுகுவதற்கு சுலபமானவன். எனது வீட்டு வாசல் கதவு தட்டப்பட்டால், நானே வந்து திறக்கிறேன். இதன் காரணமாக வாய்ப்புத் தேடி வருகிற உன் போன்ற பல இளைஞர்களைச் சட்டென்று நேருக்கு நேர் சந்திக்கிற சந்தர்ப்பம் எனக்கு நிறையவே வாய்த்திருக்கிறது. அப்போதெல்லாம் அவர்கள் முகம் வியப்பு அடைவது எனக்குத் தெரியும்!

“சார்... என்ன சார், நீங்க வந்து கதவைத் திறக்கிறீங்க?”

“எனது வீட்டுக் கதவை நான் திறப்பதில் ஆச்சரியப்பட என்ன இருக்கிறது!” என்று நான் பதில் சொன்னால், அவர்கள் மேலும் ஆச்சரியம் அடைகிறார்கள்!

எளிமையாகவும் இயல்பாகவும் இருப்பதையும் பேசுவதையும் பார்த்து, மிகவும் அபூர்வமாக எதையோ பார்த்தாற் போல், அவர்கள் அடைகிற ஆச்சரியம்... எனக்கு ஓர் உண்மையைத் தொடர்ந்து நினைவுபடுத்துகிறது.

சினிமா என்கிற ஒரு கனவு மையத்தைச் சுற்றிலும் பல்வேறு மிகைப்படுத்தப்பட்ட ஜோடனைகள் கட்டி எழுப்பப்பட்டு இருக்கின்றன. சினிமா சார்ந்த நபர்கள் ஒன்றும் தேவதூதர்கள் அல்ல; சினிமா தேவலோகமும் அல்ல. இதைப் புரிந்து கொண்டால், எளிய விஷயங்களைப் பார்த்தெல்லாம் ஆச்சரியப்படத் தேவை இருக்காது. ஆனால், அப்படிப்பட்ட ஜோடனைகளும் மிகைப்படுத்துதல்களும் பலர் சினிமாவை நோக்கி ஈர்க்கப்படக் காரணமாகின்றன..

புரியும்படி சொல்லட்டுமா... நமது நாட்டில் விவசாயம் பண்ணுகிறவனும் அன்றாடங் காய்ச்சியுமாக எவ்வளவோ பேர் பட்டினி கிடக்கிறார்கள். மாத சம்பளம் வாங்குபவன் கூட சமயங்களில் மாதக் கடைசியின்போது பட்டினி கிடக்கிறான். ஆனால், சினிமா வில் ஜெயித்த ஒரு நடிகரோ... டைரக்டரோ... தான் ஃபீல்டுக்கு வந்து பட்டினி கிடந்ததையும் அதன்பின் முன்னேறியதையும் குறித்துச் சொல்லும்போது, அதற்கு அதிகப்படியான ஒரு முக்கியத்துவம்...

அந்தப் பட்டினியின் மீது ஒரு கவர்ச்சி ஏற்படுகிறது. 'என்றோ ஒரு நாள் அடைந்து விடுவோம்!' என்கிற வெற்றி பற்றிய கனவு, அடுத்த வேளை பட்டினியைப் பரவாயில்லை என்று ஏற்றுக் கொள்ளும்படி உன்னைத் தயார்ப்படுத்துகிறது. இதுதான் சினிமாவின் அபாயகரமான கவர்ச்சி!

விலைமதிப்பற்ற இளமையையும் ஆரோக்கியத்தையும் பணயம் வைக்கும் அளவுக்கு இந்தக் கவர்ச்சி, உன்னிடத்தில் ஏற்படுத்துகிற பாதிப்பு... என்னை வருத்தமடையச் செய்கிறது! ஆயிரக்கணக்கில் வந்து இங்கே நுழைந்தவர்களில்... சிலர் ஜெயித்திருக்கின்றனர். அந்தச் சிலரில் ஓரிருவர், தவிர்க்க முடியாமல் பட்டினி கிடந்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் விதிவிலக்குகள். அவர்களது எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவு. இங்கு, அவர்கள் அடைந்த வெற்றியின் காரணமும் அடிப்படையுமே முக்கியமே தவிர, அவர்கள் பட்ட கஷ்டங்கள் உனக்கான முன்மாதிரியாக இருக்க முடியாது!

என்னை அணுகி வாய்ப்புக் கேட்ட பல இளைஞர்களிடம் நான் பார்த்துக் கவலைப்படும் மற்றோர் அம்சம்... அவர்களது தீர்மானம் இன்மை. 'தாங்கள் என்னவாக ஆகவேண்டும்!' என்பது பற்றி அவர்களுக்கே இருக்கிற குழப்பம். அசிஸ்டெண்ட் என்று துவங்கி, 'கதை சொல்கிறேன்... பாட்டு வேண்டுமானால் எழுதுகிறேன்... டயலாக் எழுதுகிறேன்...' என்று சொல்லிக்கொண்டே போய், கடைசியில் 'சின்னச் சின்னக் காரியங்கள் கூடப் பண்ணேன் சார்... எப்படியாவது உள்ளே நுழைஞ்சிட்டால் போதும்!' என்பார்கள்.

எனக்கு மனசு கஷ்டப்படும். உங்களது திறமை மற்றும் தகுதி குறித்து உங்களுக்கே ஒரு தீர்மானமும் நம்பிக்கையும் இருக்க வேண்டாமா? உங்களை நீங்களே இந்த அளவுக்குத் தாழ்த்திக் கொள்ள வேண்டுமா? அப்படி என்ன அவ்சியம் சினிமாவுக்கு? எந்த மனிதனும் குறைவானவனோ... எந்தத் தொழிலும் குறைவானதோ அல்ல!

சினிமாவுக்கு வருகிற உன் போன்றவர்களின் ஊக்கத்தைக் குறைப்பதோ... உறுதியைக் குலைப்பதோ எனது எண்ணமில்லை. நிறையப் பேர் வர வேண்டும். உங்களது வருகையும்... இருப்பும்... உங்களது முழுப் பரிமாணத்தையும் வெளிக்காட்டும் காலம் விரைவில் கனிய வேண்டும் என்பது எனது பிரார்த்தனையும்கூட.

ஆனால், உரிய திட்டமிடலோ... கவனமோ இல்லாமல் இங்கு வந்திறங்கி, மிரட்சியான பார்வையுடன் குழந்தைகளைப் போல், நீங்கள் தடுமாற வேண்டாமே என்று தோன்றுகிறது. தயக்கமும் பயமுமாக நீங்கள் ஒவ்வொருவரையும் அணுகி வாய்ப்புக் கேட்பது, எனக்கு சங்கடத்தை ஏற்படுத்துகிறது!

ஒரு மனிதனுக்குக் காதல் அவசியம். தன் மீதான காதல். நீங்கள், முதலில் உங்களை நேசியுங்கள்; உங்கள் உடலை நேசியுங்கள். அதற்கு மரியாதை செய்யுங்கள். ஆரோக்கியமான உடலும் கூர்மையான மனமுமே சிறந்த படைப்புகளைத் தர உதவும். ஒரு சின்ன வேலையைத் தேடிக் கொள்ளுங்கள். அது எதுவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். அடிமனத்தில் சினிமா ஒரு பொறியாக உங்களுக்குள் கனலட்டும். அதை அணையவிடாது அந்தக் கனலுடன் இருங்கள். அப்போது அதன் வீரியம் கூடிக் கொண்டே இருக்கும்.

வயிற்றுப் பசியில்லாமல் முகத்தில் தெளிவும், மனம் முழுக்க உங்களது திறமை குறித்த தன்னம்பிக்கையும், உள்ளே 'என்னால் சாதிக்க முடியும்!' என்கிற உறுதியும் கொண்டு நீங்கள் ஒருவரிடம் வாய்ப்புக் கேட்பது, மிகவும் ஆரோக்கியமானது. அப்போது உங்களிடம் தேவையற்ற தயக்கமோ, கூச்சமோ இருக்காது. மனஉறுதி இருக்கும்; தன்னம்பிக்கை இருக்கும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக வாய்ப்புக் கிடைக்காவிட்டால், நீங்கள் நிச்சயம் கூசிப் போக மாட்டீர்கள். உங்களுக்குப் பொருந்தி வரக் கூடிய மற்றொரு வரைத் தேடி, அதே கம்பீரத்துடனும் தெளிவுடனும் நீங்கள் செல்வீர்கள்!

அன்றாடத் தேவைகளுக்காக ஒரு வேலையில் சேரும் பட்சத்தில், அதிலேயே முழுகி... நம்முடைய பிரதான லட்சியம் மங்கிப் போகுமோ என்கிற சந்தேகம் இயல்பாகவே உங்களுக்கு

வரலாம். ஆனால், அது அவசியமற்றது. எல்லாக் கலைகளும் கதைகளும் நம்மைச் சுற்றியுள்ள சமூகத்திலிருந்தே உருவாகின்றன. உங்களுக்கான காலம் கனியும் வரை நீங்கள், உங்களைத் தயார் செய்து கொள்ளுங்கள்; உங்களது திறமைகளைப் பட்டை தீட்டுங்கள்!

நீங்கள் என்ன வேலை செய்தாலும்... எதில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் உங்களைச் சுற்றி நடக்கிற எல்லாமே கதைகள்தான்; சுற்றியிருக்கிற ஒவ்வொருவரும் கதாபாத்திரங்கள்தான். அதை கவனிப்பதும் தேர்ந்தெடுப்பதும் மட்டுமே உங்களது காரியம். அதைக் கைக் கொண்டால், அதன் பின் ஒவ்வொரு விநாடியும் நீங்கள் கூர் தீட்டப்படுகிறீர்கள் என்பதே உண்மை. நீங்கள் ஒரு நடிகனாக வோ... டைரக்டராகவோ... கதை-வசனகர்த்தாவாகவோ... பாடலாசிரியராகவோ ஆக விரும்பலாம். எதுவாக ஆக விரும்பினாலும் உங்களுக்கான கச்சாப் பொருட்கள் உங்களைச் சுற்றி நிகழ்கிற சம்பவங்களிலும் உலவுகிற மனிதர்களிடத்திலுமே இருக்கின்றன!

தவிர, நிறைய வேற்றுமொழிப் படங்களைப் பார்ப்பது உங்களைச் செழுமைப்படுத்தும். நான் பார்த்த அபூர்வமான இந்தியப் படங்களில் உதாரணத்துக்கு ஒன்றைச் சொல்கிறேன். அது Rape in the Virgin Forest எனும் அஸ்ஸாமியப் படம். பழங்குடி மக்கள் வாழும் ஒரு காட்டில் நாகரிக மனிதர்கள் நுழைகிறார்கள். அவர்கள் தங்களது தேவைக்காக விறகு வெட்ட, அந்தப் பழங்குடி மக்களையே உபயோகிக்கிறார்கள். ஒரு கட்டத்தில் அந்தப் பழங்குடிப் பெண்களில் ஒருத்தியை நகரவாசி ஒருவன் நதியோரத்தில் பலாக்காரம் செய்ய விரட்டிச் செல்கிறான். அவள் அவனிடமிருந்து திமிறி ஓடுகிறாள். மற்றொரு புறத்தில் இவனுக்காகப் பழங்குடி இன மனிதன் ஒருவன், பிரமாண்டமான மரம் ஒன்றை வெட்டிச் சாய்க்கிறான். நெடிதுயர்ந்த அந்த மரம் வீழ்கையில் அந்தப் பெண்ணின் கதறல் பின்னணியாக ஒலிக்கிறது. படம் பார்த்த நான் ஆடிப் போய் விட்டேன்! இப்போது நினைத்தாலும் அந்தக் கதறல் என் மனத்தில் கேட்கிறது. அரிய வகை மரம் முறிந்து விழும் இரைச்சலுடன் அந்தப் பெண்ணின் கதறல் எவ்வளவு பொருத்தமான பின்னணி இசை பாருங்கள்!

இது போன்ற படங்கள், நமக்குள்ளே இருக்கும் திரியைத் தூண்டி விட... ஒரு தூண்டுகோலாக இருக்கின்றன.

ஒரு கார்ட்சியைப் பார்த்து, அதனால் பிரமித்து அது நமக்குள் நிகழ்த்துகிற மாற்றத்தினால் கிளறப்பட்டு... நமது தூரிகையால் நாம் ஓர் ஓவியம் தீட்டுகிறோமே... அதைப் பற்றித்தான் நான்

பேசுகிறேன்.

அச்சப் போன்ற காலடிச்சுவடுகள் பதிகிற ஈரமணல் போன்றது படைப்பாளியின் மனம். அந்த ஈரத்தை வாழ்வின் உச்சகட்டமான வெப்பத்தின் மத்தியிலும் பாதுகாப்புடன் வைத்திருக்க வேண்டியுள்ளது. எவ்வளவுதான் திரும்பத் திரும்ப யோசித்தாலும்... மிகச் சில விஷயங்களே மீண்டும் என்னுள் தோன்றுகின்றன. உன்னையும், உனது திறமையையும் நீயே மதிப்பதும் அதில் நம்பிக்கையுடன் இருப்பதும்... அன்றாடத் தேவைகளின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து அதை நிறைவேற்றியபடியே உனது அடுத்த இலக்குக்காக முயல்வதும்... உன்னை மேலும் மேலும் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டு, வாழ்வை கவனித்து உனது கலை மனசை கூர்மைப்படுத்திக் கொள்வதும்...

- இவை மூன்றும் என்னளவில் அதிமுக்கியமாகப் படுகிறது. ஆனால், இவற்றை விடவும் பெரிதான ஒன்று உண்டு. இந்தப் பாடத்தை எனக்குக் கற்பித்தவர் என் மாமா.

ஒரு நாள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு சிறு பருக்கை கீழே சிதறி விட்டது. அவர் புன்னகையோடு சொன்னார்: "இந்தப் பருக்கையோட நிலையைப் பார்த்தியா... பாவம்!"

நான் வியப்பாக, "ஏன்?" என்றேன்.

"இந்தப் பருக்கை எத்தனை இடத்தில் தப்பிச்சிருக்கு. அறுவடையில்,

களத்துமேட்டுல, அரவை ஆலையில், கடையில், அரிசி களையையில், சாதம் வடிக்கையில்... அப்படின்னு எத்தனை இடங்கள்! எங்கேயும் தவறாம அதனோட பயனுக்காக எவ்வளவு தூரம் கடந்து வந்துச்சு. இப்பப் பாரு... சாதமா மாறி உன் கைக்கு வந்து கடைசி நொடியில் தவறி விழுந்துடுச்சே. எவ்வளவு பாவம் அது!"

நான் அதிர்ந்து... அப்படியே சிலையாக நின்றுவிட்டேன்! எவ்வளவு எளிமையான மனிதரிடமிருந்து... எவ்வளவு சத்தியமான வார்த்தைகள்!

நமது பிறப்பும் அந்த அரிசி போலத்தான். நாமும் எத்தனை இடங்களிலிருந்து தப்பித்துத் தப்பித்து... வாழ்வைக் கடக்கிறோம். நாம் ஒருபோதும் இந்த அற்புதமான வாழ்வை, வீணாக்கி விடக் கூடாது!

கடைசி நிமிடத்தில் தவறிய அந்தப் பருக்கை போல், தவறிப் போனவர்கள் எத்தனையெத்தனை பேர்?

அன்றிலிருந்து நான் ஒரு பருக்கையையும் வீணாக்கியதில்லை.

இதைச் சொல்வதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. மிகப்பெரிய கனவும் உழைப்பும் கொண்டு நீ சினிமாவில் வெல்ல முயலலாம். வெற்றியடைய வாழ்த்துகள்!

சினிமாவில் பிரபலமடைவதும் பெரிய ஆளாவதும் சந்தோஷமே. ஆனால், ஒருவேளை உன்னால் அப்படி ஆக முடியாது போனால்... அது ஒன்றும் பெரிய நஷ்டமோ... குறைபாடோ இல்லை!

சினிமா தவிர்த்தும் இந்த வாழ்க்கை மிக உன்னதமானது. பெருமை உடையது. பிரபலமில்லாத ஒரு மனிதனாக வாழ்வது என்பது, அப்படியொன்றும் குறைச்சலான காரியமில்லை!

உன்னையும் என்னையும் உருவாக்கி இப்போது நாமிருக்கும் இடத்துக்குக் கொண்டுவந்து சேர்ந்திருப்பது வரை நம் பெற்றோர், உள்ளிட்ட பல பிரபலமற்றவர்களின் பங்கும் இதில் உள்ளடங்கி இருக்கிறது.

இது வரை கீழே தவறி விழாத சோற்றுப் பருக்கையாக... நீயும் நானும் இப்போது நாமிருக்கும் இடத்தில் நிற்கிறோம்.

இந்த உதாரணத்தை எனக்கு சொல்லிக்கொடுத்த என் மாமாவும் கூட, பிரபலமாகாத ஓர் எளிய விவசாயிதான்!

அன்புடன்

இயக்குநர் மகேந்திரன்

நன்றி: ஆனந்தவிகடன்

19.9.1999

Knox e_Library

Click Here

Join Now

▲ 'பதேர் பஞ்சாலி' படத்தில்...

வெற்றிப் படங்களும் பெருமைக்குரிய படங்களும்

அன்றும் இன்றும் வெற்றிப் படங்கள் என்ற பிரிவைச் சார்ந்த படங்கள், சினிமாவையும் சினிமாத் தொழிலை நம்பியுள்ள பல்லாயிரக் கணக்கான குடும்பங்களையும் வாழ வைக்கின்றன. அவற்றைப் பார்க்கும் ஆயிரக் கணக்கான மக்களையும் அவை மகிழ்ச்சிப்படுத்துகின்றன. ஆனால், இந்தப் படங்கள் எல்லாம் மறக்க முடியாத பெருமைக்குரிய படங்கள் என்ற பட்டியலில் சேராது! அந்த வெற்றிப் படங்கள், குறுகிய காலத்துக்குள்ளேயே மக்களால் மறக்கப்பட்டுவிடும்!

ஆனால், பெருமைக்குரிய படங்கள்- வெற்றியும் கண்டு காலத்தால் அழியாதவையாக மக்கள் மனதில் நிலைத்து நிற்கும். அத்தகைய பெருமைக்குரிய படங்கள் நமது மண்ணின் பெருமை

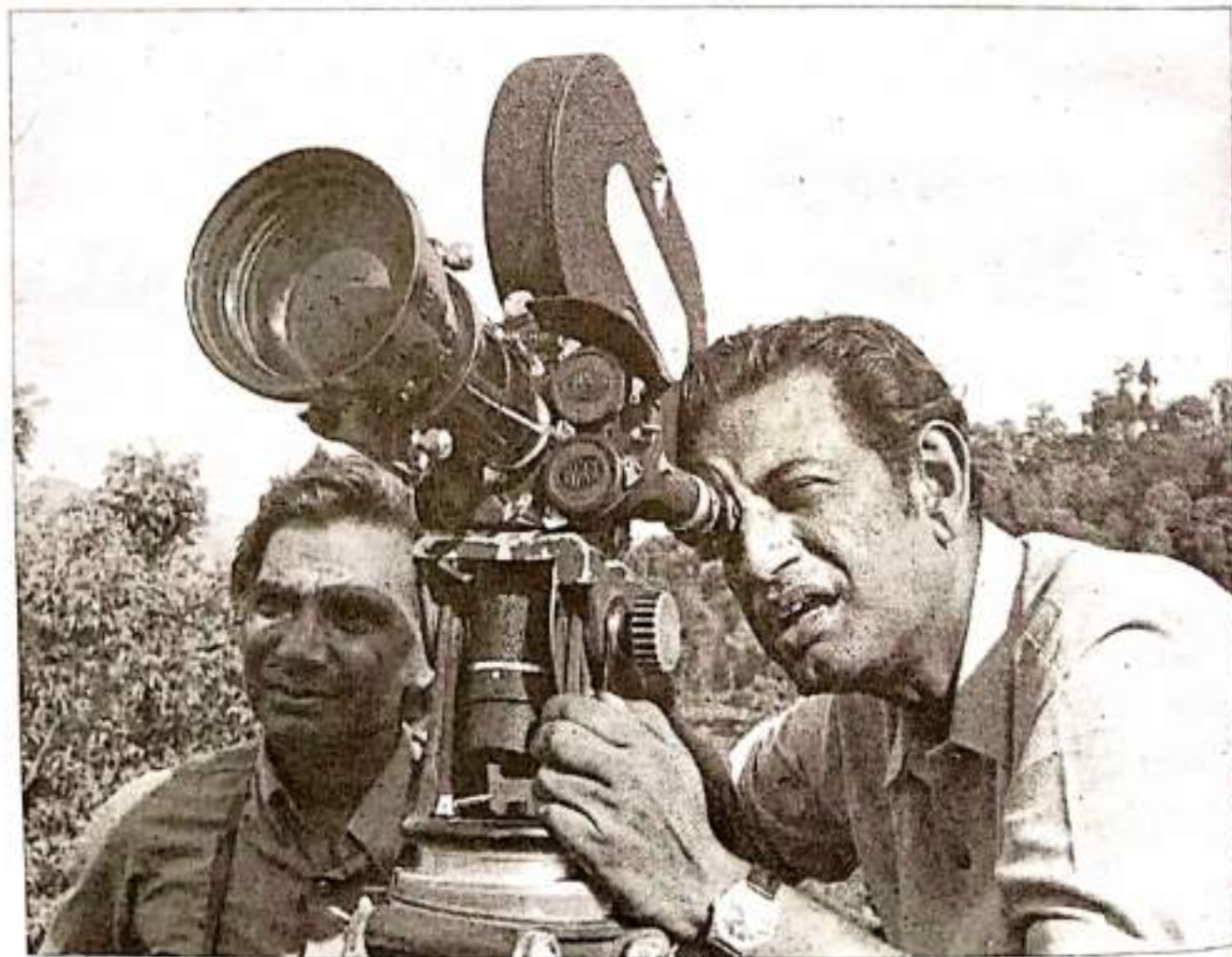
யையும் கலாசாரத்தையும், நம் மக்களின் நிஜமான வாழ்வைப் பிரதிபலிப்பவையாகவும் இருக்கும். அவை நமது மண் சார்ந்த இதர கலைகளின் மகிமையை உலகுக்கு எடுத்துச் சொல்லும்!

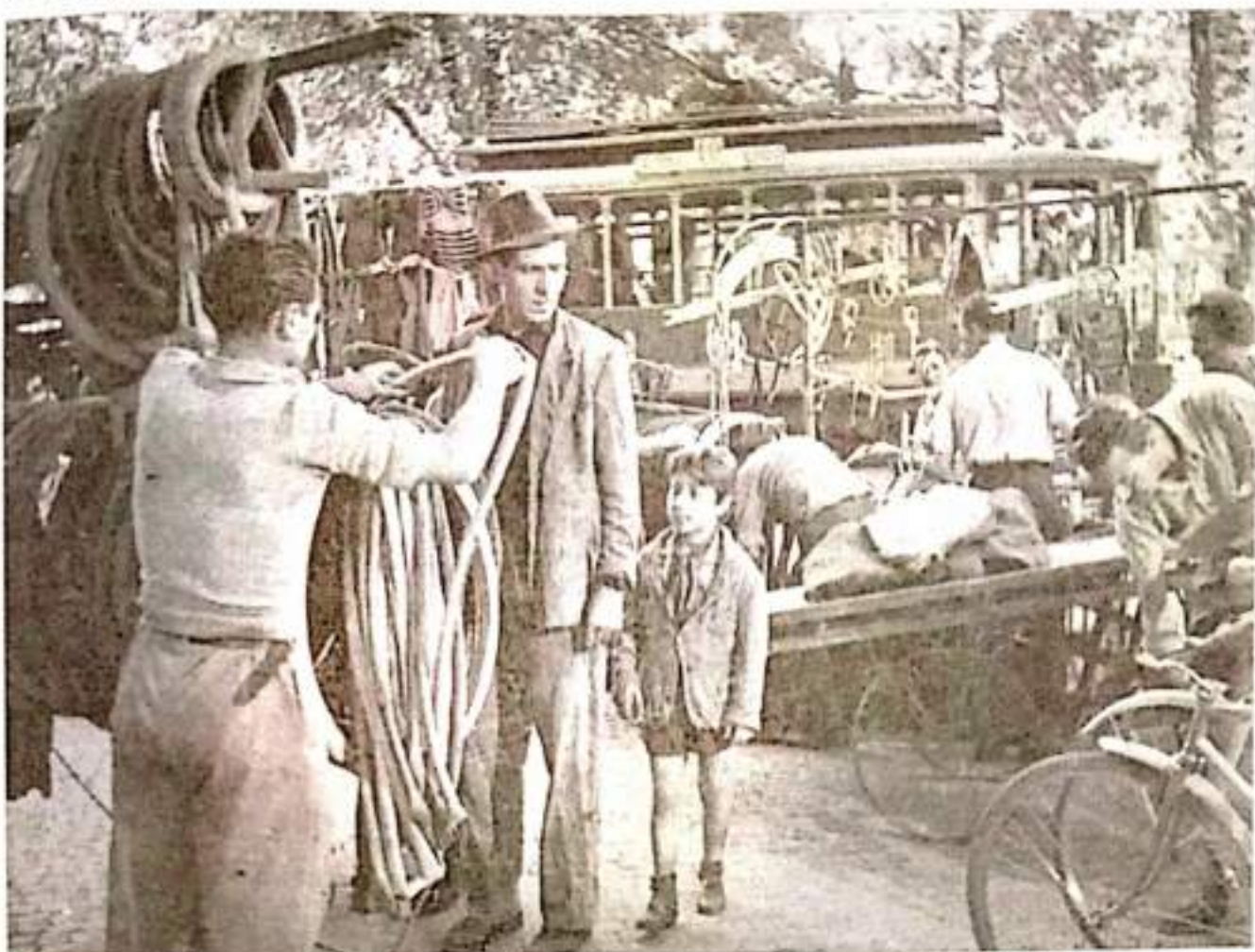
வெற்றிப் படங்கள் என்ற கம்ஷியல் சமாசாரங்கள் கொண்ட படங்களும் நமக்குத் தேவை; பெருமைக்குரிய படங்களும் தேவை. ஆனால், இங்கே வெற்றிப் படங்களைத் தருபவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகவும், பெருமைக்குரிய படங்களைத் தருபவர்களின் எண்ணிக்கை மிகமிகக் குறைவாகவும் இருப்பதே நமது திரை உலகத்தின் சோதனை. இது தவிர்க்க இயலாத ஒன்று அல்ல. இந்த இரு வகைப் படங்களும் எண்ணிக்கையில் சரிசமமாக இருக்க யத்தனிப்பதே, நமது தெளிவான இலக்காக விளங்க வேண்டும்.

இங்கு மறுபடியும் ஒன்றை நினைவூட்டுகிறேன். நமது திரைப் படங்கள் குறித்த கட்டுரைகளில் நான் எதையும் மற்றவர்க்கு உபதேசிக்க முற்படவில்லை. ஒரு 'நல்ல சினிமா ரசிகன்' என்ற முறையில், எனது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகிறேன்.

தமிழில் 1916 முதல் ஊமைப் படங்கள் வெளியாகத் தொடங்கி... 1931 முதல் பேசும்படங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு வெளியாகின்றன. இந்த 80 வயது தமிழ் சினிமா உலகில் இது வரை சுமார் 5,000

▼ சத்யஜித் ரே

‘பைசைக்கிள் தீவ்ஸ்’ ▲

திரைப்படங்கள் வெளியாகியுள்ளன. இதில் வெற்றிப் படங்களின் எண்ணிக்கை திகட்டும் அளவுக்கு ஏராளமாக உள்ளது. அதே நேரம் வசூலிலும் வெற்றி பெற்ற மறக்க முடியாத- பெருமைக்குரிய படங்களைக் கணக்கிட்டால், அவை அதிகபட்சமாக 50-க்குள் அடங்கிவிடும் என்று கருதுகிறேன்.

இந்த 50-ஐக்கூட உலகத் தரத்துடன் அமைந்த படங்கள் என்று கூற முடியாவிட்டாலும், அலுத்துச் சலித்துப் போன தமிழ் சினிமாவின் யதார்த்தமற்ற நோக்கிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு வந்த அருமையான தமிழ் சினிமாக்கள் என்ற வகையில் பெருமைக்குரியவை எனலாம். அதே நேரம் இதை மறக்காதீர்கள். மேற்குறிப்பிட்ட படங்களில் சிற்சில மாற்றங்களைச் செய்தாலே போதும்... அவை உலகத் தரம் வாய்ந்த சினிமாக்களாகிவிடும்!

பெருமைக்குரிய தமிழ்ப்படங்களின் எண்ணிக்கை உயர நாம் தீவிரமாக முனைய வேண்டும் என்பதை, இப்போதாவது உணர்கிறீர்களா?

எனது கருத்துகளை எவர் மீதும் வலியத் திணிக்க விரும்பாத நான் அதே நேரம், எனது கருத்து சுதந்திரத்தை இழக்கவும் தயாராக இல்லை.

அத்தி பூத்த மாதிரி பெருமைக்குரிய தமிழ்ப் படங்கள் அன்றும்

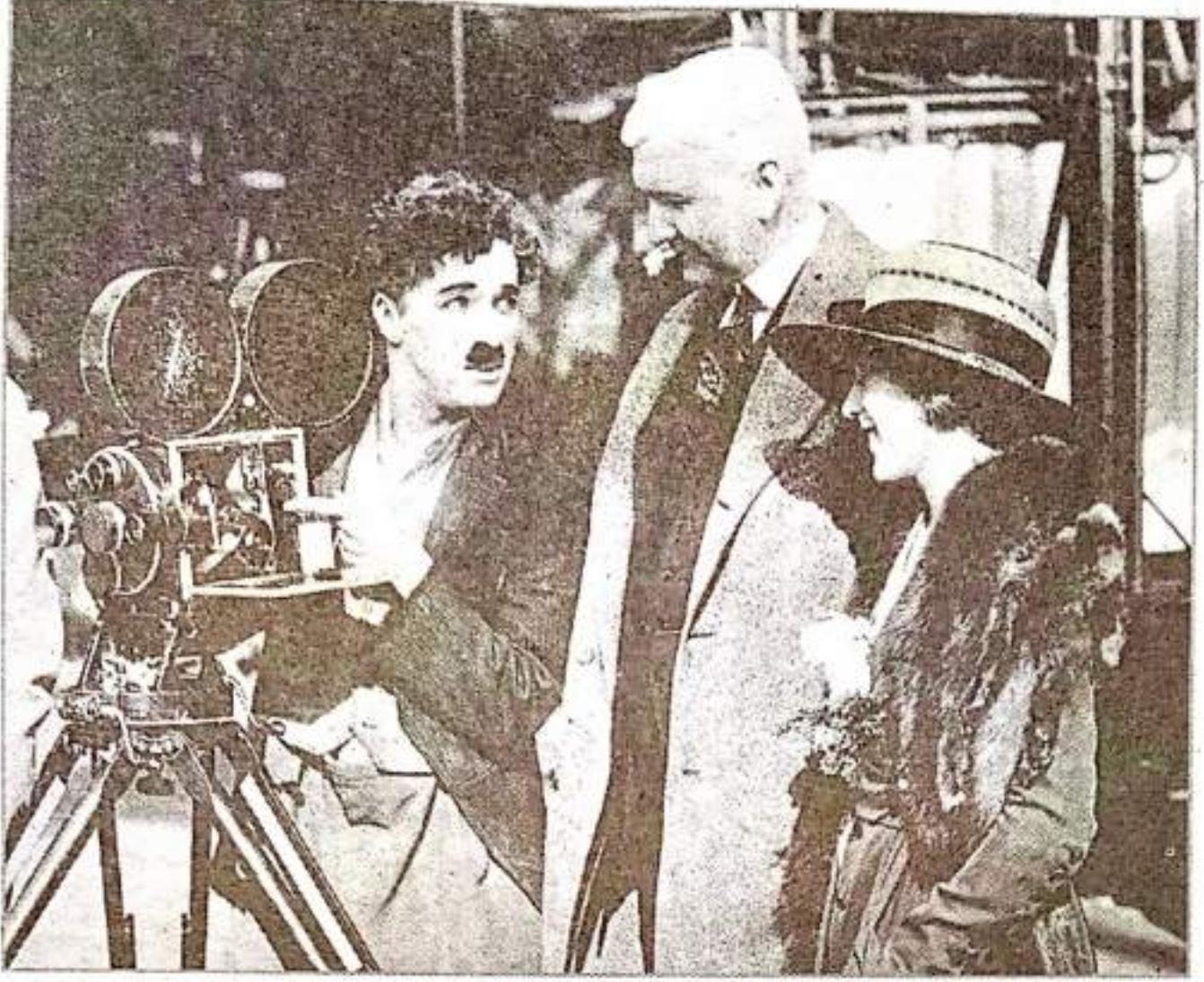
இன்றும் எப்போதாவது வெளியாகின்றன. அவை பெரும் வெற்றியும் அடைகின்றன. இருப்பினும், அந்தப் படங்களின் படைப்பாளிகள் காலப் போக்கில், வெற்றிப்பட இயக்குநர்களாக மாற வேண்டிய துர்பாக்கியத்தை நமது சினிமா உலகம் அவர்கள் மீது திணித்து விடுகிறது. 'பிழைக்கத் தெரிந்தவனே வாழ்வில் ஜெயிக்க முடிந்தவன்!' என்ற சித்தாந்தத்தை, திறமைசாலிகளான படைப்பாளிகளுக்கு போதித்து, தமிழ் சினிமா உலகம் அவர்களை திசைதிருப்பி விடுகிறது! அதுவும் அந்தப் படைப்பாளிகள், சில சமயம் தோல்விகளை சந்திக்க நேரும்போது, அவர்களாகவே அப்படித் திசை மாறி விடுவதும் இயல்பாகிவிடுகிறது.

இன்னொரு கோணத்தில் பார்த்தால், படம் பார்க்கும் நமது மக்களும் இந்த அவலத்துக்கு ஒரு முக்கியக் காரணம் எனலாம். இன்றைய தமிழ் சினிமாக்கள் பலவற்றில் ஆபாசமும், வன்முறைக் காட்சிகளும், அருவருப்பான பாடல்களும், நடனங்களும் வசனங்களும் மிகுதியாக இடம்பெற்று... சில சமயம் அவை வெற்றியும் பெறுகின்றன. எனினும், இவற்றை ஆரோக்கியமான வெற்றிப் படங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளவும் முடியாது!

மிக மிக உயர்ந்த ரசனை கொண்டவர்கள் நம் தமிழ்நாட்டு சினிமா பார்வையாளர்கள் என்பது உண்மை. இவர்கள், எந்த

அக்கிரா குரோசுவா ▼

▲ படப்பிடிப்பில் சார்லி சாப்ளின்...

மொழிப் படமாக இருந்தாலும் சரி... அவை உன்னதமான படங்களாக இருந்தால்... அந்தப் படங்களை மொழி தெரியாமலே மீண்டும் மீண்டும் பார்த்துப் பாராட்டி மகிழ்வார்கள். ஆனால், அப்படிப்பட்ட நல்ல படங்கள் வெளியாகத் தாமதமாகும்போது பொழுதுபோக வேண்டும் என்பதற்காக - அதாவது Time Killing மனோபாவத்தோடு மிகமிக மோசமான படத்தைக் கூட ஒரு தடவையல்ல; பல முறை பார்ப்பார்கள்.

எல்லாவற்றுக்கும் நமது உறுதியற்ற மனோபாவமே காரணம். நல்ல படைப்பாளிகளைக் கூட பாதை மாற்றிவிடும் அபாயத்துக்கு, படம் பார்க்கும் மக்களின் இத்தகைய நிரந்தரமற்ற மனோபாவமே காரணமாகிறது. தங்களது சாதாரணமான ஒரு படம் எதிர்பாராத வெற்றி கண்டால்... அதன் தயாரிப்பாளர் என்ன சொல்வார் தெரியுமா? “மக்களின் ரசனை மாறிவிட்டது. இதுதான் இப்போதைய டிரெண்ட்!” என்று சொல்லி, பெருமைக்குரிய தமிழ்ப் படங்களையே தர வேண்டும் என்ற பிடிவாதத்தோடு இருக்கும் சில நல்ல இயக்குநர்களையும் மனம் மாற்றி, குழப்பமான ரசனையுடன் படம் எடுக்க வைத்துத் தடுமாறச் செய்வார்!

ஆரோக்கியமான, பாராட்டும்படியான திரைக்கதை நேர்த்தி

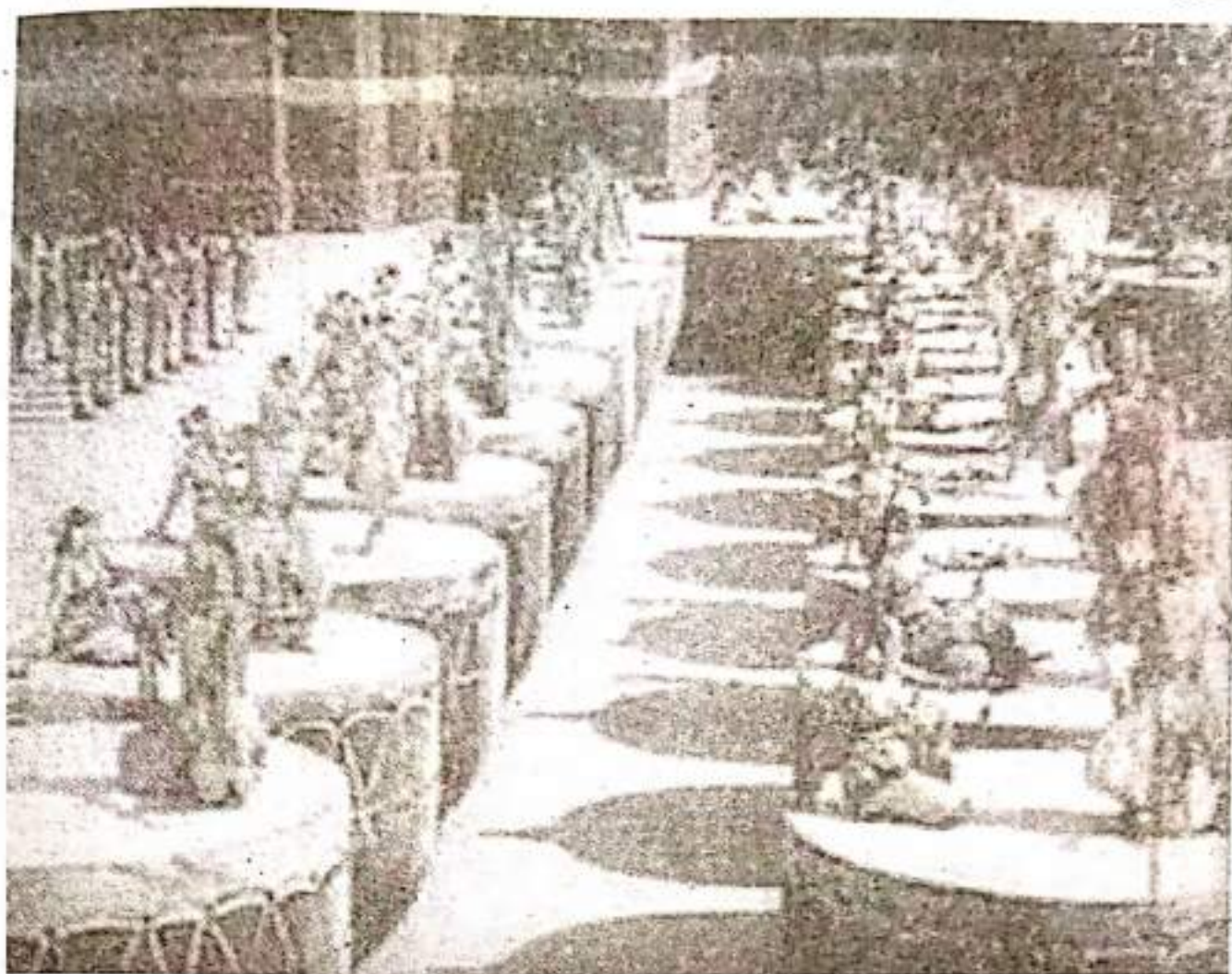
கொண்ட வெற்றிகரமான கமர்ஷியல் படங்களும் வரட்டும்... அதுபோல பெருமைக்குரிய படங்களும் தொடர்ந்து வரட்டும்! இந்த இரு வகைப் படங்களையும், அவற்றின் குறிக்கோள்களையும், அவசியத்தையும், பிரித்துப் பார்க்கும் மனப்பான்மையை நாம் வளர்த்துக் கொள்வோம். எனினும் பெருமைக்குரிய திரைப் படங்கள் மட்டுமே, உலகின் பிற நாடுகளுக்கு நாம் பிறந்த மண்ணின் உண்மையான கலாசாரப் பெருமையை, நமது குடும்ப அமைப்பின் சிறப்புகளை எடுத்துச் சொல்லும் வலிமை கொண்டவை என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

இந்த வகையில் படம் எடுத்த மேற்கு வங்க இயக்குநர் சத்யஜித் ரே, தனது மண்ணின் கலாசார மாண்புகளையும், அதே நேரம் தன் மக்களின் அவலங்களையும் தனது படங்கள் மூலம் உலக நாடுகளுக்கு எடுத்துச் சொல்லி, சாதனை படைத்த மாமேதை எனலாம்.

அத்தகைய சாதனையை, வசூலில் சாதனை படைத்த வெற்றிப் படங்கள் எக்காலத்திலும் எட்ட முடியாது என்பதையும் உணர வேண்டும். எந்த மொழிப்படமாக இருந்தாலும் பெருமைக்குரிய படங்கள் 50-60 வருடங்களுக்கு முன்பாக வந்தவையாயினும் கூட, அவற்றை இன்றும் நம்மால் மறக்க இயலவில்லை! சத்யஜித் ரேயின் பதேர் பஞ்சாலி, விட்டோரியா டிசிக்காவின் பைசைக்கிள் தீவ்ஸ் மற்றும் அக்கிரா குரோசவா, சார்லி சாப்ளின் ஆகியோரது படங்கள் இன்னும் எத்தனை நூற்றாண்டுகள் ஆனாலும் உலகில் சாகவதமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும். ஆனால், எந்த மொழிப் படமானாலும் வெற்றிப் படங்களை ஒரு சில வாரங்களிலோ... சில மாதங்களிலோ அல்லது ஒரு வருடத்திலோ கூட நாம் மறந்து விடுகிறோம்!

பெருமைக்குரிய திரைப் படங்கள் எல்லாமே அவை உருவாக் கப்படும் பிறந்த மண்ணின் தனித்துவமான கலாசாரத்தை, அசல் வாழ்க்கையை, வாழ்க்கையின் உன்னதத் தருணங்களை நினைவு றுத்தும் நினைவுச் சின்னங்களாகத் திகழ்கின்றன. அதே சமயம், நாகரிக எல்லை தாண்டாத வெற்றிப் படங்கள் என்ற வெகுஜன ரசனைக்கு உரிய படங்கள், இந்த சினிமா பூமி என்றென்றும் செழிப்பாக இருப்பதற்கான அடிப்படை உரமாக இருந்து, சினிமாவைப் பாதுகாக்கிறது. இதைப் புரிந்து கொண்டால் போதும்; சினிமாவை மதிக்கும் மனோபாவம் வளர்ந்து, தமிழ் சினிமா என்றும் தலை நிமிர்ந்து நிற்கும்!

‘சந்திரலேகா’ படத்தில் இடம்பெற்ற ஒரு காட்சி. ▲

1948-ம் - 2012-ம்

ஒரு வெளிநாட்டுக்காரருக்கு, 1948-ல் வெளிவந்த ஜெமினியின் சந்திரலேகா படத்தை இன்றைக்குப் போட்டுக் காட்டுங்கள். அந்த மனிதர் முதலில் இந்தப் படம் 1948-ல் வெளியான தமிழ்ப் படம் என்பதையே நம்ப மாட்டார்! ‘சினிமா மிகவும் நவீனமடைந்த இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் சந்திரலேகா எடுக்கப்பட்டிருக்கும் என்றே அவர் நினைப்பார்: ஆனால், நாம் அவரை நம்ப வைத்த பின், அவர் எந்த மனநிலைக்கு ஆளாவார்? 1948-லேயே இவ்வளவு பிரமாண்டமாக, அதீத செய்நேர்த்தியுடன், அழகும் சுற்பனையும் கலந்து சினிமாவின் ஒழுங்கு முறையுடன் ஒரு தமிழ்ப் படம் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால், இந்த 2012-ல் தமிழ் சினிமா எத்தகைய பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்திருக்கும் என்ற மிதமிஞ்சிய எதிர்பார்ப்பில் மூழ்கிவிடுவார்!

உடனே அதைக் காண விரும்பி, அடம் பிடிப்பார். அதற்காக

அவரது விருப்பத்துக்கு ஏற்ப இக்காலத்திய ஒரு தமிழ் சினிமாவை அவருக்குப் போட்டுக் காட்டுகிறோம். அவர் பெரிதும் ஏமாற்றம் அடைவார். '1948-லேயே சந்திரலேகா போல இவ்வளவு உயர்ந்த தரத்தில் - மிகநேர்த்தியுடன் படம் எடுக்கும் பக்குவம் கொண்ட தமிழ் சினிமா உலகம், ஏன் இப்படித் தாறுமாறாகக் கீழ்நோக்கிப் பயணித்திருக்கிறது?' என்று அங்கலாய்ப்பார்!

இன்றைக்கும் நம்மைப் பெருமைப்பட வைக்கிறது சந்திரலேகா தமிழ்த் திரைப்படம். சினிமாவின் 17-வது வயதிலேயே இத்தகைய மனப் பக்குவத்துடன் படம் எடுக்கத் தொடங்கிய தமிழ் சினிமாவின் வளர்ச்சி, இன்றைக்கு மேல்நோக்கியதாக இல்லாமல், இவ்வாறு திசைமாறியது எப்படி என்று நாம் யோசிக்க வேண்டும்.

மௌனப் படங்கள் வெளியான இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப கட்டத்திலும் சரி... பேசும்படங்கள் வெளியான முப்பது களுக்குப் பிறகும் சரி... உலக நாடுகள் பலவும் சினிமா உத்திகளில் விதம் விதமான மாற்றங்களையும் புதுமைகளையும் கையாண்டு ஒவ்வொரு நாடும் போட்டியிட்டுக் கொண்டு சினிமா வளர்ச்சியில் சாதனைகளை நிகழ்த்திய காலகட்டத்தில்... நாம் என்ன செய்து கொண்டிருந்தோம்?

ஒரு படத்தில் 50 முதல் 60 பாடல்களைத் திணித்துக்கொண்டு, சினிமாவை ஒரு நீண்ட நேர இசைத்தட்டாக எடுத்துக் கொண்டு இருந்தோம். அந்தக் காலத்தில் தமிழ்ப் படங்களில் நாயகனும் நாயகியும் படம் பார்க்கும் எவருக்கும் பரிச்சயமில்லாத ஒரு விநோதத் தமிழில் உரையாடுவார்கள். அவர்களின் நடிப்போ இன்னும் விசித்திரமாக இருக்கும். அந்தப் படங்களில் இடம்பெறும்

நகைச்சுவை நடிகர்கள் மட்டுமே இயல்பான முறையில் நமது பேச்சுவழக்கில் பேசி, யதார்த்தமாக நடிப்பார்கள். அவ்வாறு அன்றைக்குத் தயாரானவற்றில் பெரும்பாலானவை புராண இதிகாசப் படங்களே. தமிழில் மட்டுமல்ல... இந்தியா முழுக்க இப்படித்தான் பேசும் சினிமா, பாடும்

சினிமாவாகத் திசைமாறி இன்று வரை பாடிக் கொண்டு இருக்கிறது!

முறையான சினிமா பற்றித் தெரிந்த எவரும் பார்த்துச் சிரிப்பார்களே என்ற வெட்க உணர்வு துளியும் இல்லாமல்; நாகரிகத்தின் உச்சாணிக்கு நாம் போய்விட்டதாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் இன்றைய காலகட்டத்திலும் நமது சினிமாக்களில் காதலன்காதலி ரீயட் பாடியாடும் அலங்கோலம் அரங்கேறுகிறது. இந்த அலங்கோலத்தை இந்திய நாட்டைத் தவிர, வேறு எந்தவொரு நாட்டின் சினிமாவிலும் பார்க்க முடியாது. இங்கே சினிமா பேசத் தொடங்கியதிலிருந்து எண்ணற்ற பாடல்களைக் கொண்ட நமது சினிமாக்களில், இன்று பாடல்களின் எண்ணிக்கை ஆறு... ஏழு என்று குறைந்திருப்பது மட்டுமே நமது சினிமாவின் சாதனை எனலாம்.

இயக்குநர் சத்யஜித்ரே இப்படிச் சொன்னார்: “உலகிலேயே இந்திய மக்களுக்கு மட்டுமே இசை ரசனை இருப்பது போலக் காட்டிக் கொண்டு நமது திரைப்படங்களில் பாடல்களைச் செயற்கையாகத் திணிக்கிறோம்...”

உலகில் வேறு எந்த நாட்டு மக்களுக்கும் இசை ரசனையே கிடையாது என்பது போல நாம், நமது சினிமாக்களில் காட்டிக் கொள்வதைத்தான் இவர் இப்படி விமர்சிக்கிறார்.

இசையை மையமாகக் கொண்ட திரைக்கதை உள்ள படங்களில் பாடல்கள் இடம்பெறுவது நியாயம். அது போல நாட்டியம் சார்ந்த படங்களில் நாட்டியம் வருவதும் முழுநீள நகைச்சுவைப் படங்கள் வருவதும் இயல்பு. ஆனால், இந்தியப் படங்களில் மட்டுமே ‘சகல ரசனை’களுக்கும் முழுநீள உத்தரவாதம் கொடுக்கும் கொடுமையே சினிமா என நம்பப்படுகிறது!

சந்திரலேகா காலத்துக்குப் பின்னாலும் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் மிகச்சில இயக்குநர்கள் தமிழ் சினிமாவின் தரத்தை உயர்த்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர்களது அப்படிப்பட்ட படங்களைப் பார்த்துவிட்டு, ரசிகர்களும் ஊடகங்களும் ஆச்சரியகரமான வரவேற்பு கொடுத்தாலும்... அவற்றிலும் தவிர்க்க முடியாமல் ரீயட் பாடல்களும் குழு நடனங்களும் இடம் பெற்றன. இந்த 2012-ல் கூட இந்த நிலைமையே நீடிக்கிறது.

இருப்பினும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பாடல்களே இல்லாத படங்களும் தமிழில் சில வெளியாகியுள்ளன. ஆனால், பொதுவாக சினிமா என்றால், பாடல்கள் இருந்தே தீர வேண்டும் என்ற பழைமைப் பிடிவாதத்திலிருந்து நாம் இன்னும் மீளவில்லை. இந்தியாவில் உள்ள சினிமா நிறுவனங்கள், எல்லாம் இன்று

▲ விருது பெறும் டைரக்டர் ஜோஸப் புலிந்தநாத்

கிராமபோன் கம்பெனிகளாகவே இயங்குகின்றன. சத்யஜித் ரே மட்டுமே இந்த விபரீதத்திலிருந்து வேறுபட்டுப் பிற நாடுகள் போல, சினிமாவை சினிமாவாக எடுத்தார். உலகம் அவரை கௌரவித்தது; நாமும் அவரைக் கொண்டாடுகிறோம்.

அவரைப் பின்பற்றி இந்தியாவின் சிற்சில மாநிலங்களில் இப்போதும் ஒரு சில இயக்குநர்கள் சினிமாவை சினிமாவாக எடுக்கிறார்கள். எனினும் அத்தகைய படங்கள், பெருவாரியான கிராமபோன் கம்பெனிகளது திரைப்படங்களின் இரைச்சலுக்கு முன்னால் மக்களால் பெருமளவுக்கு கவனிக்கப்படாமல் போய் விடுகின்றன. ஆகவே, அந்த வித்தியாசமான படங்கள் எல்லாம் வெளிநாட்டுப் படவிழாக்களில் மட்டும் இடம்பெறுகின்றன. அவற்றை இங்குள்ள மக்கள் காணும் சூழ்நிலை இல்லை.

அதே சமயம் எந்தவொரு வெளிநாட்டுப் படத்தின் தாக்கமும் இல்லாமல், சுயமாகவே மிகச்சிறந்த சினிமாக்களை இப்போதும் நமது நாட்டில் மராத்தியிலும், அஸ்ஸாமியிலும் ஒரியா மொழியிலும் கூட எடுக்கிறார்கள். அத்தகைய படங்களில் இடம்பெற்றுள்ள சினிமா மொழியையும், தனித்தன்மையையும் பார்த்து நான் ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறேன்! 'தேசிய திரைப்பட

விருதுக்கான தேர்வு கமிட்டி உறுப்பினராக நீங்கள் டெல்லிக்குப் போனால்தான் அத்தகைய படங்களைப் பார்க்க முடியும்.

இந்தச் சூழலிலும் நான் ஒரு பேராச்சரியத்தை உணர்ந்தேன். திரைப்படம் எடுக்கும் தொழிலே இல்லாத அதிசய மாநிலமான திரிபுராவில், இரண்டு இளம் இயக்குநர்கள் இது வரை மூன்று படங்களை எடுத்துள்ளனர். இவற்றில் டைரக்டர் ஜோஸப் புலிந்தநாத் என்ற இளைஞர் எடுத்த இரண்டு படங்கள் தேசிய அளவில் மட்டுமல்ல... சர்வதேச அளவிலும் பரிசுகளும் பாராட்டுகளும் பெற்றிருக்கின்றன. அந்த இரண்டு படங்களையும் நான் பார்த்து, அதிசயித்துப் பேர்னேன்!

வெளி மாநிலத்திலிருந்து ஒளிப்பதிவாளரைக் கொண்டுபோய் படம் பிடிக்கச் செய்து, திரிபுராவின் கிராம மக்களையே யதார்த்தமாகவும் அற்புதமாகவும் நடிக்க வைத்துள்ளனர். மட்டுமின்றி, கதையின் உள்ளடக்கமும், கதை சொல்லப்பட்ட நேர்த்தியும் அசாத்திய அழகுடன் மிளிர்ந்தது. சிறிதளவு கூட நாகரிக வளர்ச்சி பெறாத திரிபுரா மாநிலத்திலேயே இத்தகைய சாதனையை ஒருவர் நிகழ்த்தும்போது... எதிலும் குறைவற்ற தமிழ்நாட்டில் உள்ள நாம் சினிமா தயாரிப்பில் எப்படிப்பட்ட ஓர் உயரத்தை எட்டிப் பிடித்திருக்க வேண்டும்? ஆனால், அப்படி இல்லாமல் இருப்பது ஏன்?

இன்றைய தேதி வரை ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஒன்று அல்லது இரண்டு இயக்குநர்கள் புது வகை தமிழ் சினிமாவை அவ்வப்போது கொடுக்கிறார்கள். எனினும் அந்த சினிமாக்களை பெரும்பாலான தயாரிப்பாளர்களோ, இயக்குநர்களோ முன்மாதிரியாகக் கொள்வதில்லையே... ஏன்? 'வியாபாரம் கெட்டுப்போகக் கூடாது. வியாபாரத்தில் பெரிய லாபம் பார்க்க வேண்டும்!' என்ற எண்ணத்துடன் வியாபார நோக்கில், அதன் சகல தேவைகளையும் கொட்டிக் குவித்து எடுக்கப்படும் எல்லாப் படங்களுமே உண்மையில் வெற்றி பெறுகின்றனவா?

மேற்குறிப்பிட்ட வியாபார இலக்கணங்களுடன் பெரிய பட்ஜெட்டில் தயாரிக்கப்பட்டு, பெரிய நடிகர்கள் இடம்பெற்ற ஒரு சில படங்கள் அபூர்வமாகச் சில சமயம் ஜெயிக்கின்றன. அதே சமயம் புதுமுகங்கள் நடித்த ஒரு சில படங்களும், வழக்கமான தமிழ் சினிமாவின் சலித்துப் போன அம்சங்களிலிருந்து மாறுபட்ட படங்களும் வெற்றி பெறுகின்றன. அத்துடன் நேர்த்தியான மேல்நாட்டுப் படங்களும் நம்மிடையே வெற்றி பெறுகின்றன.

இதற்கு என்ன காரணம்? அந்தப் படங்களில் சொல்லப்படும் கதையும், கதைக்களமும் புதிது என்பதுடன், அவர்கள் அதைச்

சொன்ன விதம் வித்தியாசமாகவும், ரசனைக்குரியதாகவும் அழகாகவும் இருந்ததுதான். இந்த 'ரசனைக்குரிய' என்ற வார்த்தையை மட்டும் குறித்துக் கொள்ளுங்கள்.

அழகான, ரசனைக்குரிய கதைக்களமும்... அந்தக் கதை, திரையில் சொல்லப்பட்ட பாங்கும் நம்மை வெகுவாக ஈர்க்கும் போது அது எந்த நாட்டுப் படமானாலும்... எந்த மொழிப் படமானாலும் வெற்றி பெறும். மாறாகப் படத்தின் உள்ளடக்கம் கிழடுதட்டிப் போய், வியாதிக்கு ஆளாகி, மிகவும் பலவீனம் அடைந்திருந்தால்... கடவுளே அதன் தயாரிப்பாளராகவோ இயக்குநராகவோ இருந்தால் கூட, அந்தப் படத்தைக் காப்பாற்ற முடியாது. அதே போல், ஒரு படத்தின் கதை அம்சம் நம்மை வெகுவாக ஈர்க்கும்படி இருந்தால், கடவுளே நினைத்தாலும் கூட அதன் வெற்றியைத் தடுக்கவும் முடியாது!

தொழில்நுட்பத்தின் அதீத வளர்ச்சியால் உலகமே நம் கைக்குள் அடங்கி விட்டதாகச் சொல்கிறோம். ஆனால், நாகரிகத்தில் உச்சம் தொட்ட வல்லரசு நாடுகளே யுத்தம் என்ற பெயரில் சக மனிதர்களைக் கொன்று குவிக்கும் செயல்களை நியாயப்படுத்திக் கொள்ளும் அநாகரிகத்தைப் பார்த்தால், கற்கால மனிதர்களே நிஜமான நாகரிக மனிதர்களாக வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று நிச்சயமாக நம்பலாம்!

நமது தமிழ் சினிமாவின் நாகரிகம் கூட யுத்தம் நடத்தும் நாடுகளின் நாகரிக வளர்ச்சியையே கொண்டாடுகிறது. தொழில்நுட்பத்தில் நாம் பெரிதாக வளர்ந்திருப்பதாகச் சொல்லப்படும் இந்நாளில் கூட, நாம் முழுமையான சினிமாவுக்குரிய நாகரிகத்துடன் இன்னும் வளரவில்லை என்பதே உண்மை.

பிற நாட்டுப் படங்களின் கதைகளை, இந்தியக் கதைகளாக மாற்றிப் படம் எடுக்கும் வல்லமை கொண்ட நமது படத் தயாரிப்பாளர்கள், பிற நாடுகள் எல்லாம் அன்று முதல் இன்று வரை சினிமாவில் அடைந்திருக்கும் மகத்தான உயரங்களை மட்டும் காப்பியடிக்க மறுப்பது ஏன்? அங்குதான் நமது இந்திய சினிமாவின் உருவாக்க முறையே விசித்திர வடிவம் கொள்கிறது.

நமக்கு ஓய்வான சந்தர்ப்பங்களில் நல்ல இசை கேட்கப் பிடிக்கும். சர்க்கஸ் வந்தால் பார்க்க ஆசைப்படுவோம். பரத நாட்டியம் மற்றும் பல வகை நாட்டிய நிகழ்ச்சிகள் காணவும் விரும்புவோம். சிறந்த மேடை நாடகங்களைப் பார்க்க விரும்புவோம். வெளிநாடுகளைப் பார்க்கக் கூட நமக்குப் பிடிக்கும்தான். காபரேயும் அப்படித்தான், நமது விருப்பங்களில் ஒன்று. அதே சமயம் யாராவது மிமிக்ரி செய்து காட்டினால் விழுந்து விழுந்து

சிரிப்போம். ஆனால், இந்த அத்தனை ரசனைகளையும் கலந்துகட்டி ஒரே இடத்தில் - அதுவும் இரண்டரை மணி நேரம் முதல் மூன்று மணி நேரம் வரை சினிமா என்ற பெயரில் உங்களுக்கு வழங்கும் உலக மகா சாதனையை, உலகத்தில் இந்திய சினிமாவைத் தவிர வேறு எதனால் வழங்க முடியும்? இந்திய சினிமாக்கள் எல்லாமே இந்த மாதிரி மக்களின் அத்தனை தேவைகளுக்குமான மொத்த ஏஜென்ஸிதான்:

நமது ஒவ்வொரு படத்திலும் தாராளமான இசை, பரபரப்பான சர்க்கஸ் போன்ற சண்டைக் காட்சிகள், விநோத அசைவுகள் கொண்ட நடனங்கள், நகைச்சுவைக்கென்று தனி டிராக்... மொத்தப் படமுமே மேடை நாடகத்தையொத்த தன்மை, இத்துடன் அதிகப்படியாக மேலை நாடுகளை நேரில் பார்க்கும் அனுபவம்... இப்படி எல்லாமே உண்டு. இவ்வளவுக்கும் இடம் கொடுக்கும் பெருந்தன்மையோடு, தான் இருக்க வேண்டிய இடத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, கதை சுத்தமாகக் காணாமல் போய்விடும்! படம் பார்த்துவிட்டு வருகிறவர்களிடம் நாம் கேட்க முடியாத ஒரே கேள்வி, 'படத்தின் கதை என்ன?' என்பதுதான். இப்போது சொல்லுங்கள்... நமது சினிமாக்கள் எப்போது இந்தக் கலப்படத்தை நிறுத்தும்?

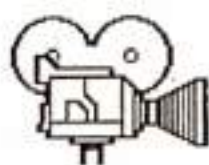
'தமிழில் அபூர்வமாக எப்போதாவதுதான் ஒரு மாறுபட்ட இயக்குநர் வருவார்; நல்ல சினிமா கொடுப்பார்...' என்ற நிலைதான் அந்த நாள் முதல் இன்று வரை இருந்து வருகிறது. அவர்களைப் பின்பற்றி மற்றவர்கள் தொடர்வது இல்லை. அதனால் முன்மாதிரி யாகத் திகழ்ந்த அப்படிப்பட்ட இயக்குநர்கள் தோல்வி காணும் சமயத்தில், அவர்களது வழி பிழைக்கத் தகுதியற்ற வழி எனக் கருதப்படுகிறது. பிறகு? மாற்றங்களை விரும்பிய இயக்குநர்கள் தொய்வடைந்து விடுகிறார்கள். சிறந்த திரைப்படப் படைப்பாளி ஒருவன் பார்வை இழந்தாலொழிய... இறக்கும் வரை அவனால் படைத்துக் கொண்டே இருக்க முடியும்!

புதிய தலைமுறையினர் தமிழ் சினிமாவின் மாற்றத்தை 12 வருடங்களுக்கு ஒரு முறை பூக்கும் குறிஞ்சி மலராகக் கருதாமல் நித்தமும் மேலும் மேலும் உயர்ந்து கொண்டே இருக்கும் புதுமைகளின் அற்புதப் பயணமாக மாற்றியமைக்க வேண்டும்!

பித்துக்குளி முருகதாஸ்

4

நமது படங்களில் வரும் நாயகன்- நாயகிகளில் பெரும்பாலானோர், ஏறத்தாழ எல்லாப் படங்களிலும் அவர்கள் நினைக்கும் போதெல்லாம் பாடுவதும்... பாடிக்கொண்டே ஆடுவதும் நமது சினிமாவின் தவிர்க்க முடியாத அம்சம் என்று நாம் கைகழுவக் கூடாது; தவிர்க்க முடியும்! பாடல்களே இல்லாத மேலை நாட்டுப் படங்களை விரும்பிப் பார்க்கும் நம் மக்கள், 'ஆடல்-பாடல் இருந்தால்தான் படம் பார்ப்போம்!' என்று

அடம் பிடிக்கவில்லை. மிகச் சிறந்த பாடல்கள் இருந்தும் மிக மோசமான- சுவாரஸ்யமற்ற கதை அமைப்பில் எத்தனை படங்கள் படுதோல்வி அடைந்துள்ளன? நம் ரசிகர்களுக்குப் பாடல்கள் மிகவும் அவசியம் எனில், மேற்குறிப்பிட்ட மோசமான படங்களை அவற்றின் அருமையான பாடல்கள் காப்பாற்றியிருக்க வேண்டுமே! அப்படியும் அந்தப் படங்கள் ஏன் தோல்வியடைந்தன?

மிகச் சிறந்த நம் இசையமைப்பாளர்கள் மற்றும் பாடகர்களின் அற்புதமான ஆற்றலை சினிமாவைத் தவிர நாம் பல்வேறு வடிவங்களிலும் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும். அவர்களது திறமையைப் பறைசாற்றும் விதமாக அவற்றை வீடியோ ஆல்பமாகவோ, ஆடியோ சி.டி-யாகவோ... ஒலிநாடாவாகவோ, இசைத் தட்டுகளாகவோ எத்தனையோ வகைகளில் நம்மால் பயன்படுத்த முடியுமே! மேலை நாடுகளில் அப்படிச் செய்கிறார்களே. இதற்கு மிகச் சிறந்த உதாரணமாக சினிமாவின் துணை இல்லாமல் பாடல் மற்றும் ஆடல் கலைஞராக விளங்கி உலகப் புகழ் பெற்ற மைக்கேல் ஜாக்ஸனை குறிப்பிடலாம். அதே போல் உலகப் புகழ்பெற்ற எத்தனை இசையமைப்பாளர்கள் சிம்பனி இசை அமைத்துப் புகழ் பெற்றிருக்கிறார்கள்!

நமது நாட்டில் கூட சினிமாவுக்கு முந்தைய காலப் பாரம் பரியம் கொண்டது கிராமபோன் ரெக்கார்டு. மதிப்புக்குரிய எஸ்.ஜி.கிட்டப்பா பாகவதர் முதல் திருமதி எம்.எஸ்.சுப்புலக்ஷ்மி, எம்.எல்.வி., திரு.டி.எம்.எஸ்., சீர்காழி கோவிந்தராஜன், பெங்களுர் ரமணிபாய், மதுரை சோமு, பித்துக்குளி முருகதாஸ் உட்பட எத்தனையோ பேர் பாடிய கர்னாடக மற்றும் பக்திப் பாடல்கள் தனிப் பாடல்களாக நன்றாக விற்பனையாகின்றன. அது மட்டுமா... கானா பாட்டுகள், ஆல்பங்கள், அவ்வளவு ஏன் பட்டிமன்றப் பேச்சுகள் வரை கேசட்டாகவும், சி.டி-யாகவும் தற்போதும் ஏராளமாக விற்பனையாகின்றன. மேற்குறிப்பிட்டவர்களில் பலர், சினிமாவுடன் தொடர்பு இல்லாதவர்கள். இவர்களில் ஒரு சிலர் ஏதோ ஒரு காலகட்டத்தில் சினிமாவில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இதே போல் ஒவ்வொரு துறையிலும் உள்ள கலைஞர்கள் தங்களது துறைக்குப் பங்களிப்புச் செய்து புகழ் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

நாமெல்லாம், 'சினிமா பார்க்கப் போகிறோம்' என்றுதானே சொல்கிறோம். இதன் பொருள் நம் ஐம்புலன்களுக்கும் அதில் வேலை இருக்கிறது என்பதுதானே? மாறாக சினிமாவைக் கேட்கப் போகிறோம் என்றா சொல்கிறோம்? காதுக்கு வேலை கொடுப்பதை மட்டுமே, நம்மால் கேட்க முடியும்!

அதே நேரம் ஓர் இசைக் கலைஞரது அல்லது நடனக் கலைஞரது

‘தில்லானா மோகனாம்பாள்’ படத்திலிருந்து... ▲

வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் படமார்க இருந்தால், அதில் எத்தனை பாடல்களோ... நடனக் காட்சிகளோ இடம்பெற்றாலும் அதில் ஓர் அர்த்தமும், நியாயமும் உண்டு!

இதற்கு நல்ல ஓர் உதாரணமாக டைரக்டர் ஏ.பி.நாகராஜன் இயக்கித் தயாரித்த தில்லானா மோகனாம்பாள் படத்தைக் குறிப்பிடலாம். டியட் பாடல்களுக்கும் குரூப் டான்ஸுக்கும் ஏராளமான வாய்ப்பு உள்ள அந்தப் படத்தில், அப்படிப்பட்ட அம்சங்கள் எதுவும் இடம்பெறவில்லை. மாறாக நாட்டியம் இடம்பெறும் சூழலில் இரண்டு பாடல்கள். மனோரமா இடம்பெறும் நாடகக் காட்சியில் ஒரு பாடல். மற்ற பாடல்கள் நாகஸ்வர வாசிப்பில் இயல்பாக இடம் பெறுகின்றன. அவற்றில் கூட எவ்வளவு நுட்பமான விஷயங்களை ஏ.பி.என். இடம்பெறச் செய்திருக்கிறார் என்பதை நினைக்கும்போது மலைப்பாக இருக்கிறது. உண்மையில் அவர் உலக சினிமாவைக் கரைத்துக் குடித்து, இயக்குநர் ஆனவர் அல்ல; அனுபவம் மட்டுமே அவரது மூலதனம்!

இத்தனைக்கும் அந்தப் படத்தின் இசையமைப்பாளர் கர்னாடக இசையமைப்பில் புகழ்பெற்ற திரு.கே.வி.மகாதேவன் அவர்கள். அந்தப் படத்தில் மட்டுமே பாடல் காட்சிகள் துருத்தவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு நல்ல நாவலை சிதைக்காமல் எப்படி மேம்படுத்திப் படமாக்க முடியும் என்பதையும் திரு.ஏ.பி.என். நிரூபித்திருந்தார். இதெல்லாம் தமிழ் சினிமாவின் பெருமிதத்துக்கு உரிய விஷயங்கள். இப்படியெல்லாம் வளர்ந்த தமிழ் சினிமா

திசை மாறிப் போவது, என்னைப் போன்ற நல்ல ஒரு சினிமா ரசிகனை மனம் வருத்தப்படுத்துவது இயற்கைதானே?

இன்னொரு விஷயம், நமது படங்களில் இடம்பெறும் நகைச்சுவைக் காட்சிகள், நமது அற்புதமான நகைச்சுவை நடிகர்களின் நடிப்பை நாம் வீணடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். எல்லாப் படங்களிலும் நமது நகைச்சுவை நடிகர்களுக்கென்று தனித்த கதை ஒன்று வருகிறது. அவர்களது காமெடி டிராக்கில் உள்ள சுவாரஸ்யமான கற்பனை நயம் கூட, சம்பந்தப்பட்ட படத்தின் பிரதான கதையில் இருப்பதில்லை.

எவ்வளவு பெரிய நடிகர்கள் தங்களது படத்தில் நடித்தாலும், அந்தப் படத்தைத் தாங்கும் தூண்களாக நகைச்சுவை நடிகர்களின் பங்களிப்பையே தயாரிப்பாளர்கள் நம்புகிறார்கள். அவர்களின் அந்த நோக்கம் எப்போதும் வெற்றி பெறுவதே இல்லை. படத்தின் கதை உயிரற்று இருக்கும்போது, மிகச் சிறந்த நகைச்சுவை நடிகர்களாலும் அந்தப் படத்தைக் காப்பாற்ற முடியாது. இப்போது படங்களில் காமெடி டிராக்கே சி.டி-க்களாகப் பெரும் அளவில் விற்பனை ஆகின்றன. ஆனால், அதே நேரம் சம்பந்தப்பட்ட படத்தின் சி.டி-யையோ... டி.வி.டி-யையோ அந்த அளவுக்கு எவரும் வாங்குவதில்லை!

பிற நாடுகளில் எக்காலத்திலும் செய்வது போல முழுநீள நகைச்சுவைப் படங்களைத் தயாரிக்க நாம் வழக்கத்தை விடத் தீவிரமாக முனைப்புக் காட்டினால், நமது நகைச்சுவை நடிகர்களின் ஆற்றல் முழுமையான பலனைக் கொடுக்கும். அப்படிப்பட்ட படங்களிலும் கதை அம்சமும் திரைக்கதையும் மிகவும் கவனமாக அமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் மனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

நடிகர்களின் தளமாக இருந்த தமிழ் சினிமாவை, இயக்குநர் ஸ்ரீதர், இயக்குநர்களின் சினிமாவாக மாற்றிக் காட்டியபோது, நாம் பெருமைப்பட்டோம். தமிழ் சினிமாவின் மிக முக்கியமான திருப்புமுனைப் படங்களைத் தந்த தனித்துவமான இயக்குநர் அவர். அதே போல், நமது படங்களில் இடம்பெற்ற பெரும்பாலான கிராமியக் கதைகளைக் கூட, ஸ்டுடியோக்களில் செட் போட்டுப் படம் பிடித்த காலம் ஒன்று இருந்தது.

▲ ஸ்ரீதர்

▲ பாரதிராஜா

வீணை பாலசுந்தர்

பாலுமகேந்திரா

மணிரத்னம்

பாலா

ஒப்புக்காக ஒரு சில காட்சிகள் வெளிப்புறங்களில் படமாக்கப்பட்டிருக்குமே தவிர, மற்றவை அனைத்தும் இப்படித்தான் படமாக்கப்பட்டது. இயக்குநர் பாரதிராஜாவோ அந்த ஸ்டுடியோ மரபிலிருந்து வேறுபட்டு, முழுப்படத்தையும் அசல் கிராமங்களிலும் அங்குள்ள வீடுகளிலும் படமாக்கத் தொடங்கியபோது, நம் கண்களுக்கும் மனத்துக்கும் மிகப் பெரும் ஆறுதலாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. தமிழ் சினிமாவில் அழுத்தமான மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்ததில் அவரது பங்கு பெருமைக்கு உரியது. இந்திய சினிமா வரலாற்றிலேயே முதன் முறையாகப் பாடல்-நடனம் இல்லாமல் 'அந்த நாள்' என்ற படத்தை எடுத்து வெற்றிகண்ட புதுமை இயக்குநர் மேதை 'வீணை' பாலச்சந்தர் அவர்கள். இயக்குநர் பாலு மகேந்திராவின் அழகியல் நிறைந்த பல படங்களும் நமது பெருமைக்கு உரியவையே!

இயக்குநர் மணிரத்னம், இயக்குநர் பாலா - இருவரும் தனித்தனி திசைகளில் பயணித்தாலும் கதைக்கான புதுப்புது களங்களை உருவாக்குவதில் தீவிரமும் தனித்தன்மையும் கொண்டவர்கள்.

இன்றும் வலியத் திணிக்கப்படும் பாடல்கள் நமது படங்களில் தொடரவே செய்கின்றன. எனது படங்களும் அதற்கு விதிவிலக்கு அல்ல!

எல்லாக் காலத்தையும் போல இன்றைக்கும் குடும்பக் கதைகள் படமாக வருகின்றன. அந்த நாட்களில் படத்தில் நகைச்சுவை நடிகர்களைத் தவிர ஏனைய கதாபாத்திரங்கள் புத்தக மொழியில் பேசுவார்கள். இப்போதைய படங்களில் பெரிய மாற்றம் எல்லோரும் இயல்பான பேச்சு வழக்கில் பேசுவதுதான். அதற்காக எல்லோரும் சலிக்காமல் படம் முழுக்கப் 'பேசிக் கொண்டே' இருப்பதும் நமது படங்களைக் காதல் கேட்டு உணரும் படங்களாக மாற்றி விடுகின்றன. யதார்த்தப் போக்கில் பல அழகான இயல்பான காட்சிகள் பல படங்களில் இடம் பெறுவது பாராட்டுக்கு உரியதே. ஆனால், முழுப் படத்திலும் அந்த யதார்த்த அழகைக் கட்டிக்காக்கத் தவறி; செயற்கைத்தனம் பிரதான இடத்தை அடையும்போது நம்மால் முழுமையாகத் திருப்தி அடைய முடிவதில்லை.

இதற்கு நிறைய உதாரணங்கள் தேவையில்லை. ஒன்றைச்

சொன்னால் போதும். நமது படங்களில் வரும் அண்ணன்கள்... அது கிராமத்து ஹீரோவாக இருந்தாலும் சரி... தன் உடன்பிறந்த தங்கையைப் படம் முழுக்க, "தங்கச்சி... தங்கச்சி..." என்றுதான் கூப்பிடுவான். தம்பியை, 'தம்பி... தம்பி!' என்றுதான் அழைப்பான். இத்தகைய ஒரு நடைமுறையை தமிழ்நாட்டின் எந்தவொரு குடும்பத்திலாவது நம்மால் பார்க்க முடியுமா? சொல்லுங்கள்!

தம்பியின் பெயர் அல்லது புட்டப்பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவதுதான் அண்ணன்களின் இயல்பு. அதே போல் எந்தத் தங்கையாவது தன் அண்ணனை, 'அண்ணே' என்று அழைக்காமல் 'அண்ணா' என்று அழைத்துப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? ஆனால், இதையெல்லாம் நமது படங்களில் தவறாமல் பார்க்கலாம்! நமக்கு ரத்த சம்பந்தமில்லாத பிறரைத்தான் அன்பு மற்றும் மரியாதையுடன் 'தம்பி... தங்கச்சி...' என்று அழைப்போம். இந்த ஒரு முரண்பாட்டைக் கூட நம்மால் தவிர்க்க முடியாதபோது, இதர முரண்பாடுகள் பற்றி நாம் எதற்காகக் கவலைப்படப் போகிறோம்?

இன்றைக்கும் நமது படங்களில் நடிக்கும் பெரும்பாலான பிரதான நடிகர்களின் (நகைச்சுவை நடிகர்கள் தவிர) நடிப்பு செயற்கையாகவும் நாடகத்தன்மையுடனுமே விளங்குகிறது. இந்த நடிகர்களின் உடல் மொழியே, அவர்கள் 'நடிக்கிறார்கள்' என்பதைக் காட்டிக் கொடுக்கிறது. 'செயற்கையான கட்டுக்கதையான படங்களில் யதார்த்தமாக நடிக்க முடியாது' என்று அவர்கள் பதில் அளித்தால், அதை ஏற்க முடியாது. மிகமிகச் செயற்கையான உப்பு சப்பற்ற கதையம்சம் உள்ள படங்களிலும் நமது நகைச்சுவை நடிகர்களின் நடிப்பு மட்டும் எப்படி இயல்பாக அமைந்திருக்கிறது!

'வசனம்... வசனம்' என்று கூச்சல் உள்ள செயற்கையான காட்சி மற்றும் கதை அமைப்பு உள்ள படங்களில் கூட ஒரு எஸ்.வி.ரங்காராவும், ஒரு ரகுவரனும், ஒரு நாசரும், ஒரு பிரகாஷ்ராஜும், ஒரு பிரபுதேவாவும், ஒரு ராஜ்கிரணும் எப்படியதார்த்தமான அழகுடன் இயல்பாக நடித்தார்கள்... நடிக்கிறார்கள்?

'ஒரு நல்ல நடிகனுக்குத் தேவை புத்திசாலித்தனம் தான்; அவன் அறிவாளியாக இருக்க வேண்டிய

எஸ்.வி.ரங்காராவ்

ரகுவரன்

நாசர்

அவசியம் இல்லை' என்பார்கள். அது உண்மை என்பது நமது இந்தியப் படங்கள் உட்பட உலக மொழிகளில் வரும் எல்லாத் திரைப் படங்களிலும் நடிக்கும் சிறுவர்- சிறுமியர் அற்புதமாகவும் மிக மிக யதார்த்தமாகவும் நடிப்பதிலிருந்து நமக்குத் தெரிகிறது. குழந்தைகளால் யதார்த்தமாக மிக இயல்பாக நடிக்க முடியும்போது, பெரிய நடிகர்கள் என்று சொல்லப்படும் பலரும் நாடகத் தனமாகவும் செயற்கையாகவும் பேசி நடிக்கும் முரண்பாட்டைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அதே சமயம் அந்த நடிகர்களிடம் இயல்பான சிறந்த நடிப்பை வரவழைக்கும் ஆற்றல் அதற்குப் பொறுப்பான டைரக்டரிடம்தான் இருக்கிறது.

நியோரியலிஸம்

கற்பனை சம்பவங்கள் மற்றும் சூழல்களை யதார்த்தமாக மாற்றுவதையோ அல்லது யதார்த்தம் போலத் தோற்றமளிக்கச் செய்வதையோ விட, யதார்த்தத்தை... அதன் சரியான தன்மையில் யதார்த்தமாகப் படம் பிடிப்பதையே நியோரியலிஸம் என்கிறார்கள்.

உலக சினிமாவில் நியோரியலிஸப் பாணியில் படம் பிடித்த படைப்பாளர்களின் பிதாமகன் பெருமைக்குரிய இத்தாலிய இயக்குநர் விட்டோரியா டிசிகா (Vittorio De Sica 1902-1974)தான். அவரது உலகப் புகழ்பெற்ற படம் பைசைக்கிள் தீவ்ஸ். டிசிகாவைப் பின்பற்றித்தான் நமது இயக்குநர் சத்யஜித்ரேவும், தனது படப் பாணியை வகுத்துக் கொண்டார். எதற்காக இதைச் சொல்கிறேன்? நமது திரைப் படங்களில் யதார்த்தம் என்ற பெயரில் கற்பனை சம்பவங்களை யதார்த்தமாகச் சொல்வதாக நினைத்துக் கொண்டு, அவற்றை மிகமிகச் செயற்கைத்தனமாகச் செய்வதே நமது இயல்பாகி விட்டது!

உதாரணத்துக்கு ஒன்று. கோபம் என்ற உணர்வு எல்லோருக்கும் பொதுவானது. ஆனால், அந்தக் கோபத்தை வெளிப்படுத்தும் விதம் ஆளுக்கு ஆள் வேறுபடும். அவற்றை நம்மால் வகை வகையாக வரிசைப்படுத்த முடியும். அந்தக் கோபம் வெளிப்படும் வேறுபாடுகளின் தன்மையும் மிக அழகானவை. ஆனால், நமது

▲ பிரகாஷ்ராஜ்

▲ பிரபுதேவா

▲ ராஜ்கிரண்

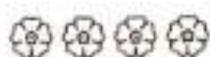
▲ விட்டோரியா டிசிகா

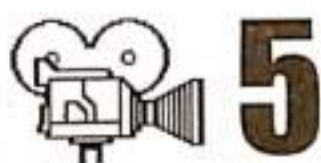

படங்களில் கோபப்படுகிறவர்கள் எல்லோரும் ஊரையே கூட்டும் கோபத்தை மட்டுமே காட்டக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இதைப் போன்றே மற்ற நமது உணர்வுகள் எல்லாம் இயல்புக்கு மாறாகவும் ஒரே விதமாகவும் சித்திரிக்கப்படுவது முரண்பாடுகளின் உச்சகட்டம் இல்லையா? உண்மையைச் சொன்னால், இந்த முரண்பாடுகளைக் களைவது என்பது அவ்வளவெல்லாம் கஷ்டமான வேலையல்ல. பிறகு ஏன் செய்வதில்லை?

எந்த மொழிப் படமானாலும் மிகச் சிறந்த படங்களைப் போற்றி ரசிக்கும் மனோபாவம் கொண்ட நமக்கு, இத்தகைய ஏற்க முடியாத முரண்பாடுகளைத் தவிர்த்துவிட்டுப் படங்களைத் தயாரிக்கும் முனைப்பு வராமல் இருப்பதற்கு என்ன காரணம்?

நமது சினிமா குறித்த அலட்சிய மனோபாவமா? படம் பார்ப்பவர்களைப் பற்றிய ஏளனமா... நமது ஆற்றலை நாமே மறந்து நிற்கும் பேதைமையா? யானை நிற்குகொண்டு தூங்கலாம்; ஆனால், நடந்தபடி தூங்க முடியாது. நாமோ ஓடிக்கொண்டே தூங்கும் யானைகள்!

தமிழ் நாடக உலகம் - மறக்கப்பட்ட தாய்!

ஒரு பேச்சுக்கு... தமிழ்நாட்டில் பாயும் பெருமைக்குரிய நதிகள் எல்லாம் நிரந்தரமாக நீரற்று, வறண்டு, வற்றி... மண்முடிப் போனால் என்னாகும்? அதன் விளைவு எவ்வளவு பயங்கரமானது? அப்படிப்பட்டதுதான் நமது நாடகத்தின் நிலையும்.

இன்றைக்கு, நம் வீட்டுக் குழந்தைகள், "நாடகம்னா என்னப்பா? அது எப்படி இருக்கும்?" என்று நம்மிடம் கேட்டுவைத்தால், நீங்கள் பதில் சொல்லி விளக்குவதற்கு, தமிழ்நாட்டில் பெருமைப் படும்படியான நாடகமேடை அல்லது நாடகக்குழு ஏதாவது இருக்கிறதா?

▲ என்.எஸ்.கே

▲ சிவாஜி கணேசன்

▲ எம்.ஜி.ஆர்.

▲ எம்.கே.ராதா

▲ எம்.ஆர்.ராதா

“இதோ நான் இருக்கிறேன்!” என்று எவராவது, எங்கிருந்தாவது பதில் குரல் கொடுத்தால்... அவர் யார், அவரது நாடகக் குழுவின் சாதனை என்ன என்பதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளப் பத்திரிகையில் நாம் விளம்பரம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும்!

ஒரு நாட்டின் கலாசார வளர்ச்சிதான், அந்த தேசத்தின் உன்னதத்தையும் உயரத்தையும் வெளிச்சமிடும் என்பார்கள்.

தமிழகமும் அந்தப் பெருமையைப் பெற்று இருந்த ஒரு காலம் உண்டு. ஆனால் இன்று? இது வெறும் கேள்விக்குறி மட்டுமல்ல. ஒரு மகத்தான கலை, தரைமட்டமாகித் தூர்ந்து போய்விட்டதன் அழகைக் குரல். அப்படி மறைந்து போய்விட்ட நாடகக் கலையில் நாம் இழந்துவிட்ட செல்வங்கள் எத்தனை?

இனியும் இழக்கப்போகும் கலை உலக மேன்மைகளைப் பற்றி நாம் கவலைப்படாமல் இருக்கிறோம். இது, நம்முடைய தாய் மண்ணுக்கு எத்தகைய துயரம் என்பதை உணர்ந்து, எவ்வளவு விரைவாக முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக தமிழக நாடகக் கலைக்கு உயிர்கொடுத்துப் போற்றிக் கொண்டாட வேண்டியது அதிமுக்கியம் - அது நமக்கு நமது மூச்சுக்காற்று போல.

தமிழகத்தில் 1905 முதல் பிறப்பெடுத்து வளர்ந்தோங்கிய நாடகக் கலை 1952 முதல் 1972 வரை அதன் ‘பொற்காலத்தை’க் கண்டது. தமிழகத்தை கலைத்தாயின் தவப்புதல்வியாக... தவபூமியாக மாற்றிய தமிழ் நாடகக்கலை, தமிழ் சினிமாவின் வளர்ச்சிக்குத் தாயாக நின்று சீராட்டி வளர்த்துச் செழிக்கச் செய்தது. கலைவாணர் என்னென்கே, சிவாஜி கணேசன், எம்.ஜி.ஆர்., எம்.கே.ராதா, எம்.ஆர்.ராதா, டி.எஸ். பாலையா, மனோரமா, முத்துராமன், கமல்ஹாஸன் போன்ற கணக்கற்ற நடிப்புலக மேதைகளை தமிழ் சினிமாவுக்கு அள்ளியள்ளிக் கொடுத்தது தமிழ் நாடகமேடை. அருமை நண்பர் ரஜினியும்

தொடக்கத்தில் கன்னட நாடக மேடைகளில் பக்குவப்பட்டவரே!

அதே போல் மதிப்புக்குரிய ஸ்ரீதர், கே.எஸ்.கோபாலகிருஷ்ணன், ஏ.பி.நாகராஜன், கே.பாலசந்தர் போன்ற இயக்குநர்களை சினிமாவுக்குப் பக்குவப்படுத்தி அனுப்பியதும் நாடக மேடைதான். நடிகர் திலகம் சிவாஜி நடித்த 'தங்கப்பதக்கம்' நாடகமே, ஒரு நாடகாசிரியர் என்ற பெருமையை எனக்குத் தந்தது.

திரையுலகம் மறக்க முடியாத இசைக் கலைஞர்களான எஸ்.எம்.சுப்பையா நாயுடு, எம்.எஸ்.விஸ்வநாதன், கே.வி.மகாதேவன், ஜி.ராமநாதன், எஸ்.வி.வெங்கட்ராமன், இளையராஜா போன்ற இசைச்சிற்பிகள் ஆகியோரும் நாடகத் தாயின் கருவில் ஜனித்தவர்கள்தான்!

மிகச்சிறந்த கதாசிரியர்கள், வசனகர்த்தாக்கள், பாடலாசிரியர்கள், பாடகர்கள், பாடகிகள், நடனமணிகள், நடிகைகள் என எண்ணிக் கையில் அடங்காத எத்தனையோ மகத்தான கலைஞர்களை தமிழ் நாடகக் கலை நமது சினிமாவுக்கு அளித்தது. தமிழ் சினிமாவின் வளமைக்கும், சிறப்புக்கும் ஆதார சுருதியாக, ஒரு நாட்டின் வற்றாத ஜீவநதிகள் போல இருந்தது நமது நாடக மேடை.

என்றைக்கும் மழை பொய்க்காத பூமியாக, வற்றாத நதியாக, செழித்திருந்த தாய்க்கலையான நாடகக்கலை 1972-ல் தாய்மையின் தவத்தைத் துறந்து மறைந்து, காணாமற் போய்விட்டது. அதன் விளைவு? பஞ்சம், பசி, வறட்சி... எங்கே? தமிழ் சினிமாவில்தான்!

தமிழகத்தில் ஆரம்ப காலத்தில் புகழ்பெற்ற பம்மல் சம்பந்த முதலியார் பங்குபெற்ற சுகுண விலாச சபை, பாய்ஸ் கம்பெனி தொடங்கி... சக்தி நாடக சபா, என்னென்கே நாடக சபா, நவாப் ராஜ மாணிக்கம் பிள்ளை நாடகக் குழு, டி.கே.எஸ். நாடகக் குழு, எஸ்.வி.சகஸ்ரநாமம் அவர்களின் சேவா ஸ்டேஜ், எம்.ஆர்.ராதா நாடகக் குழு, எம்.ஜி.ஆர்.

டி.எஸ்.பாலையா

மனோரமா

முத்துராமன்

கமல்ஹாஸன்

ரஜினிகாந்த்

▲ 'தங்கப்பதக்கம்' நாடகத்தில் நடிகர் திலகம்

நாடக மன்றம், சிவாஜி நாடக மன்றம், ஆர்.எஸ். மனோகரின் நேஷனல் தியேட்டர்ஸ், நடிகர் எஸ்.எஸ்.ராஜேந்திரன் அவர்களின் நாடகக் குழு, டைரக்டர் பாலசுந்தரின் ராகினி கிரியேஷன்ஸ், மேஜர் சுந்தர்ராஜனின் நாடகக் குழு, நடிகர் சேஷாத்திரியின் சாந்திநிகேதன், 'சோ'வின் நாடகக் குழு என்று திரண்டு வளர்ந்து திசை எட்டும் கிளை பரப்பி, தமிழ் சினிமாவுக்கு வளமான வாழ்வு கொடுத்த நாடக மேடை, இன்று தூர்ந்து போன சரித்திரப் பிழையானது எப்படி?

▲ ஸ்ரீதர்

நாடகம் எனும் தாயை மறந்த, அலட்சியப் படுத்திய, அவளை அநாதையாக்கிய பிள்ளைகளான நாம் எப்பேர்ப்பட்ட பாவிகள்?

▲ கே.பாலசுந்தர்

மக்கள் திலகம் எம்.ஜி.ஆரும் சரி... நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசனும் சரி... அவர்கள் சினிமாவில் கொடிகட்டிப் பறந்த காலத்தில்கூட, தங்களுக்கென்று நாடக மன்றம் வைத்துக்கொண்டு, புகழ்பெற்ற நாடகங்களை நடத்தினர். தன்னால் மூடப்பட்ட சிவாஜி நாடக மன்றத்தை, எனது 'தங்கப்பதக்கம்'

A black and white portrait of a man with dark hair, wearing a white shirt. He is looking slightly to the left of the camera. The background is dark and out of focus.

▲ இளையராஜா

அதன் பயனாகத் தங்களைச் சுற்றியுள்ள மக்களை அகமும்-புறமும் படித்தவனாக, அவர்களின் உணர்வுகளை சுலபமாக வெளிப்படுத்தும்

டி.கே.எஸ். ▲

எஸ்.வி.சகஸ்ரநாமம் ▲

ஆர்.எஸ்.மனோகர் ▲

மேஜர் சுந்தர்ராஜன் ▲

மார்லன் பிராண்போ ▲

கதாபாத்திரங்களில் அந்தக் கலைஞர்கள் சிறப்பாக நடிக்கவும் முடிந்தது. அதே சமயம் மக்களில் ஒருவனாக எப்போதும் மக்களுடன் வாழும் அதிர்ஷ்டமும் அவர்களுக்கு வாய்த்தது. ஆனால், இப்போது நாடகத் தொடர்பு என்பதே இல்லாமல் சினிமாவில் பேரும் புகழும் பெற்ற பிறகு பொதுமக்களிடமிருந்து தங்களை முற்றிலுமாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஒரு கலைஞன் வாழும்போது, அந்தத் தனிமையே அவனுக்கு எதிரியாகிறது.

அந்த நிலையில், அவன் தன்னைச் சுற்றியுள்ள பலதரப்பட்ட மக்களின் பிரச்சனைகளை, உணர்வுகளை அறியாத ராஜகுமாரனாகிறான். அவனது திரை உலக வாழ்க்கை மதில் மேல் பூனையாகி விடுகிறது. தன் மக்களிடமிருந்து அவன் அந்நியப்படுகிறான். ஒரு நல்ல கலைஞனை எல்லோரையும் போல இயல்பான வாழ்க்கை வாழ வைப்பது, நாடக வாழ்க்கைதான்!

எழுத்து, இயக்கம், நடிப்பு, இசை போன்ற எல்லாத் துறைகளிலும் நமக்குள்ள திறமையை வளர்த்து, வளப்படுத்திக் கொள்ள நாடக மேடையே ஒவ்வொரு கலைஞனுக்குமான தாய்வீடு எனலாம்.

இன்று நாம் கண்களை அகல விரித்துப் பார்க்கும் உன்னதத் திரைப்படங்களை உருவாக்கும் மேலை நாடுகளில் கூட, 'தியேட்டர்' என்ற மேடைக் கலை, சினிமாவுக்கும் மேம்பட்ட இடத்தைப் பெற்று, அந்த நாட்டு மக்களாலும், கலைஞர்களாலும் இன்று வரை ஆராதிக்கப்படுகிறது.

'தியேட்டருக்குப் போய் நாடகம்' பார்ப்பதை மிகவும் கௌரவமானதாக, நாகரிகமான, பண்பாடாக மேலைநாட்டினர் கருதுகின்றனர். அங்குள்ள தியேட்டருக்குப் போவதென்றால் பல மாதங்களுக்கு முன்பே டிக்கெட் ரிசர்வ் செய்கிறார்கள். அங்கே சினிமா எல்லாம் அவர்களுக்கு இரண்டாம் பட்சம்தான். அதனால்தான் அந்த நாடுகளின் திரைப்படங்கள் உலக

அளவில் போற்றப்படும் அளவுக்கு அங்கே தயாரிக்கப்படுகின்றன.

தொடக்கத்தில் நாடக மேடையில் நடித்துப் புகழ்பெற்று பின்னர் திரை உலகத்துக்கு வந்து உலகம் வியக்கும் மகா நடிகனாகத் திகழ்ந்தவர் மார்லன் பிராண்டோ. அவருக்கு முன்னும் பின்னும் எத்தனை அற்புத நடிகர்கள், எலியா கஸான் போன்ற உலகம் போற்றும் இயக்குநர்கள், மிகப்பெரிய கதாசிரியர்கள் நாடக மேடையில் பண்பட்டுப் புகழ்பெற்று, அல்லது தங்களின் பிறவித் திறனால் நாடகக் கலைக்கு மெருகேற்றிய பிறகு சிவிமாவுக்கு வந்து உலகப் புகழ் பெற்றவர்கள் அவர்கள்!

ஆக, நாம் மறந்துவிட்ட ஒரு தாய்க்கலையை மறக்கவோ... ஒதுக்கவோ... இழக்கவோ இன்று வரை மேலைநாட்டினர் தயாராக இல்லை; மட்டுமின்றி, இப்போதும் அவர்கள் அதை பவித்திரமாகப் பேணிப் பாதுகாக்கவும் செய்கின்றனர். அது அவர்களின் கலாசாரப் பெருமையை உணர்த்துவதாகவும் இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட அவர்களின் 'பிராட்வே' கலை அரங்கில் 'பாம்பே டிரீம்ஸ்' என்ற இசை நடன நாடகத்துக்கு நமது ஏ.ஆர்.ரஹ்மான் இசை அமைத்துப் புகழ்பெற்றதை நம்மால் மறக்க முடியுமா? அகில இந்திய அளவிலும், மேலை நாடுகளிலும் திரை உலக சாதனைகளை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும்போதே திரு.ரஹ்மான் அந்த இசை நடன நாடகத்துக்கு இசை அமைத்தது, மேலை நாட்டினரது நாடக மேடை பற்றிய அவரது பக்குவ ஞானத்தைக் காட்டுகிறது.

இன்றும் மேற்கு வங்கத்திலும், மகாராஷ்டிராவிலும், கேரளாவிலும் நாடகக் கலை மிகவும் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறது. அதனால் அவர்களது திரைப்படங்களிலும் இந்த ஆரோக்கியமான சூழ்நிலையின் அம்சங்கள் நிரந்தரமாகப் படிந்திருப்பதை நம்மால் உணர முடிகிறது.

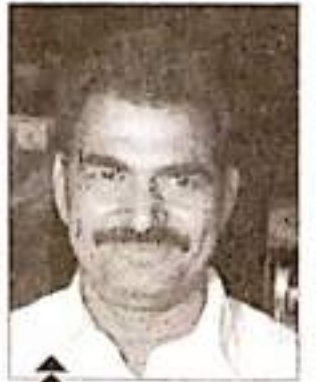
இன்றைய தமிழ்ப்படங்களில் பெரும்பாலும்

▲ ஆசிஷ் வித்யார்த்தி

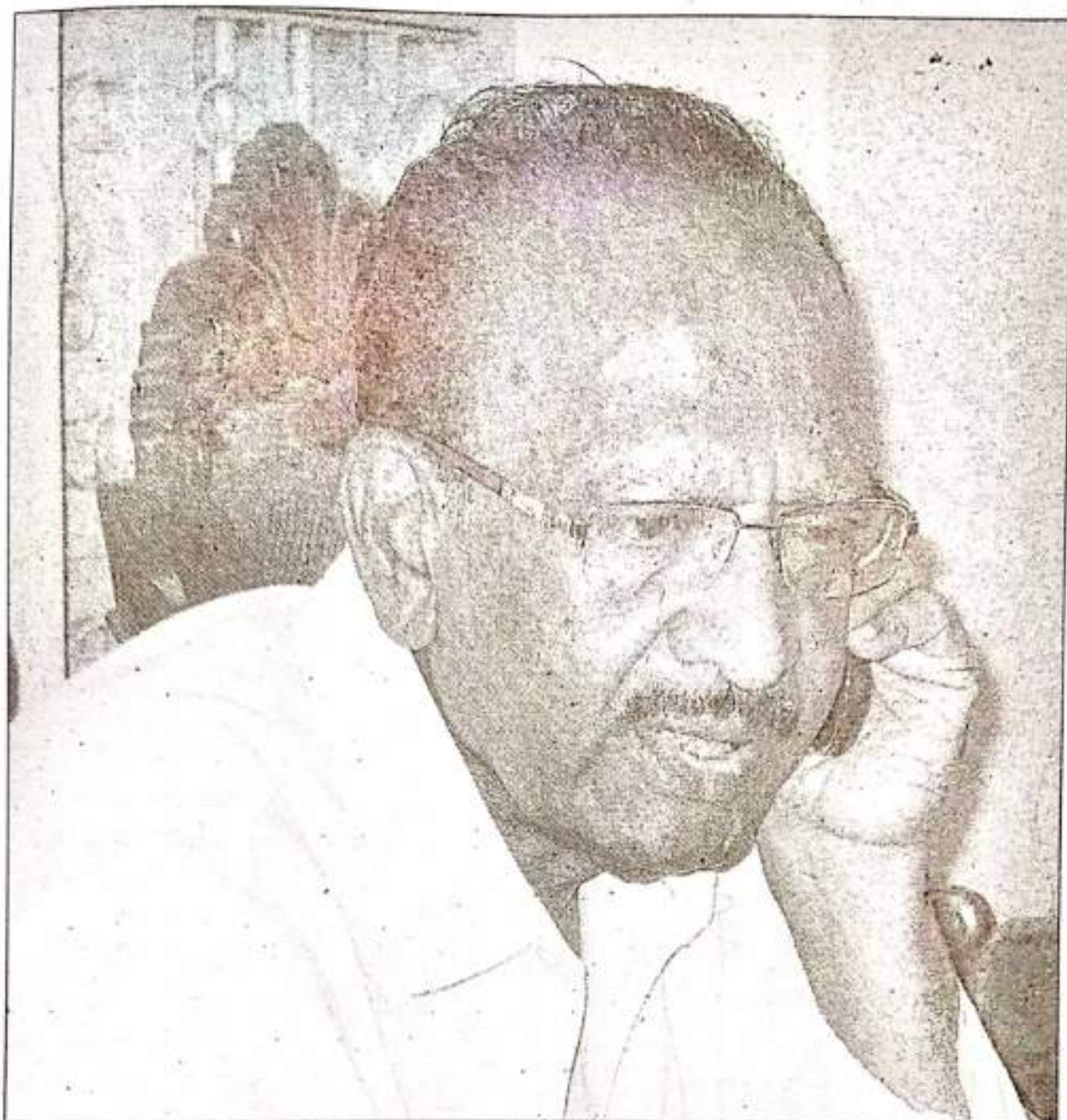
▲ அதுல் குல்கர்னி

▲ சாயாஜி ஷிண்டே

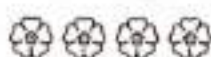

▲ நானா படேகர்

வில்லன்களாக நடிக்கும் இந்தி நடிக்காளான ஆசிஷ் வித்யார்த்தி, அதுல் குல்கர்னி, சாயாஜி ஷிண்டே, நானா படேகர் ஆகியோர் மும்பையில் தீவிரமான நாடகக் குழுக்கள் வைத்திருப்பவர்களாகவும், பிறரது நாடகங்களில் நடிப்பவர்களாகவும், புதுமையான நாடகங்களில் நடிப்பதில் பெருவிருப்பம் கொண்டவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இதை அறியும்போது அவர்களைக் குறித்து பெருமைப்படத் தோன்றுகிறது.

தமிழக நாடகக்கலைக்கு சிவப்புக் கம்பளம் விரிக்கவேண்டியதன் அவசியத்தையும், அவசரத்தையும் உணர்ந்து, நமது கலைஞர்கள் தீவிரமாகச் செயல்பட்டால்... திரைக்கலையின் ஜீவநதி வற்றாது வளம் பெருக்கி தமிழ் சினிமாவின் உயர்வுக்கு நிச்சயம் வழி வகுக்கும்!

▲ 'அழகிய கண்ணே' படப்பிடிப்பு வேளையில்...

6

தமிழ் சினிமாவில் பெண்கள்!

இன்று வரும் தமிழ்ப் படங்களில் இடம்பெறும் பெண் கதா பாத்திரங்களுக்கு நடிப்பதற்கு சுத்தமாக வாய்ப்பில்லை. அது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அதனால், நல்ல நடிப்பாற்றல் கொண்ட நடிகைகள் சமீப காலத்தில் உருவாகவில்லை எனலாம். அதே சமயம், தமிழ் பேசத் தெரியாது என்றாலும் கூட மிகத் திறமையாக நடிக்கும் ஆற்றல் உள்ள ஒரு சில நடிகைகளும் தமிழ் சினிமாவில் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் மறுக்க முடியாது!

ஆனால், அப்படிப்பட்டவர்களது நடிப்புத் திறமையையும் வெளிப்படுத்த வழியே இல்லாமல்தான் பெரும்பாலும் படக்கதைகள் அமைக்கப்படுகின்றன. அபூர்வமாக எப்போதாவது... ஏதாவது ஒரு படத்தில், 'இந்த நடிகைக்கு நல்ல பாத்திரப் படைப்பு அமைந்து சிறப்பாக நடித்தார்!' என்று சொல்ல முடிகிறது.

மற்றபடி அத்தனை படங்களிலும் முழுக்க முழுக்க ஹீரோக்களின் ஆதிக்கம்தான்!

இயக்குநர்கள் நினைக்கும் போதெல்லாம்... அந்தந்தப் படங்களின் ஹீரோக்களுடன் டூயட் பாடியாட மட்டுமே நம் கதாநாயகிகள் அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். அதுவும் பல பாடல் காட்சிகளில் நடிகைகளுக்குத் தரப்படும் உடைகளும் உடல் அசைவுகளும் இருக்கிறதே... அதற்குப் பெயர் கவர்ச்சி அல்ல! அது படங்களை வணிகப்படுத்தும் நோக்கில் பெண்களைச் சிறுமைப்படுத்தும் காரியம். அது, நம் நடிகைகளுக்கு நாம் தரும் உச்சபட்ச தண்டனை!

'சொல்கிறபடி ஆடித் தொலைப்போம்...' என்ற நினைப்புடன், அவர்களும் தாங்கள் மிகவும் ரசித்து அப்படி ஆடுவதாக 'பாவனை' பண்ணுகிறார்கள். அதிசயமாக எப்போதாவது படத்தின் பெண் கதாபாத்திரம் பாவாடை-தாவணியிலோ, புடவையிலோ வருவதைப் பார்த்தால்... 'தமிழ்நாட்டு நாகரிகம் முழுவதுமாகச் செத்துவிடவில்லை!' என்ற நம்பிக்கை நம்மை லேசாக வருடிச் செல்கிறது.

தமிழ் சினிமாவில் நடிக்க வரும் மும்பை நடிகைகளுக்கு நமது தென்னிந்திய முகம் இருக்காது. வட இந்தியப் பெண்களின் தோற்றமும் உடல் மொழியும் தென்னிந்தியப் பெண்களிடமிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது என்பதை நாம் உணர்வதில்லை.

தமிழ் சினிமாவில் இப்போது பரவலாக தமிழ் நடிகர்-நடிகையரைக் காண்பது அபூர்வமாகிவிட்டது. இதில் தவறு இல்லை. கலைஞர்கள் மொழிகளுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள். இருப்பினும் இன்றைய நிலைமை எதனால் என்று நாம் யோசிக்க வேண்டும்? ஆரம்ப காலப் படங்களில் எல்லாம் தமிழ் நடிகர் - நடிகையரை தாராளமாகப் பார்க்க முடிந்தது. இப்போது மட்டும் ஏன் இந்தப் பஞ்சம்?

அழகிப் போட்டி, மாடலிங், நடனம் மற்றும் பாடல் போட்டிகளில் ஆர்வமாகக் கலந்து கொண்டு தூள் கிளப்பும் தமிழ்ப் பெண்கள், கிராமியக் கதை கொண்ட படங்களில் மனைவி, அக்காள், தங்கை, அண்ணி போன்ற பாத்திரங்களில் அநாயாசமாக நடித்துக் கைதட்டல் பெறும் பெயர் தெரியாத தமிழ்ப் பெண்கள், தமிழ் சினிமாவில் பிரதான வேடங்களில் நடிக்க மறுக்கிறார்களா... தயங்குகிறார்களா... பயப்படுகிறார்களா?

இதற்கு மூன்று காரணங்கள் எனக்குப் பிரதானமாகத் தட்டுப்படுகின்றன.

நமது நாடக மேடை இன்று உயிரோடு... பசுமையோடு இருந்து

இருக்குமானால், அதை ஒரு நிரந்தரப் பணி போலவும், மனதுக்குப் பிடித்த செயலாகவும், தங்களுக்கு உரிய பாதுகாப்பு உள்ளது என்ற நம்பிக்கையோடும் பழைய நாட்கள் போல தமிழ்ப் பெண்கள் நாடகத்துக்கு வந்து, தாங்கள் வளர்த்துக் கொண்ட சுயதேசியத்தில் திரைப்படங்களில் நடிக்க வந்திருப்பார்கள். ஆக நாடகம் அழிந்தது முதல் காரணம் எனலாம்.

இரண்டாவது காரணம், நல்ல படிப்பும் நல்ல பின்புலமும் இருந்தும் இன்றைய தமிழ்ப் பெண்கள் புதுப் புதுக் களங்களில் நுழைந்து, உழைத்து முன்னேறவோ... பொறுமையுடன் உயர்வைத் தேடவோ உகந்ததாகவோ நமது சமூகச் சூழல் இன்னும் மாறவில்லை என்பது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் முன்றாவது காரணம்தான் என்னைத் தீவிரமாக யோசிக்க வைக்கிறது. இன்றைய பெருவாரியான இளைய தலைமுறையினரின் மனோபாவத்தைப் பழி சுமத்துவது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். அதையும் மீறி விதிவிலக்காக சினிமாவில் நடிக்கவும் சாதிக்கவும் விரும்பும் தமிழ்ப் பெண்கள், கீழ்க்கண்ட ஓர் எதிர்க்கேள்வியை நம் மீது வீசினால், அதற்கு நம்மால் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

‘இன்றைய தமிழ்ப் படங்களில் வரும் கதாநாயகிகளுக்கு நடிக்க எங்கே வாய்ப்பு இருக்கிறது? படம் முழுக்க ஹீரோவுடன் ஜோடி போட்டு டீயட் பாடவும் ஆடவும்தானே கதாநாயகிகள் பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள்? இப்படிப்பட்ட படங்களில் நடிப்பதால் பணம் சம்பாதிக்கலாம். ஆனால், ‘சிறந்த நடிகை’ என்று பெயர் வாங்குவதற்கு ஏதாவது உத்தரவாதம் இருக்கிறதா என்ன? முதலில் அழுத்தமான பெண் கதாபாத்திரங்களைக் கொண்டு, வலுவான கதையமைப்புள்ள திரைப்படங்களை எடுக்க முன்வாருங்கள். அதன் பிறகு நாங்கள் நடிக்க வருகிறோம்’ என்றால், நம்மிடம் அதற்கு என்ன பதில் இருக்கிறது?

இன்றைய தலைமுறையினருக்கு, வாழ்க்கையில் எல்லா வித வசதிகளும் ‘ஃபாஸ்ட் ஃபுட்’ போல உடனுக்குடன் கிடைக்க வேண்டும். தினம் தினம் வீணான ஆடம்பரச் செலவுகள் செய்து... உல்லாசமாகப் பொழுதுபோக்கி, வாழ்க்கையைச் சுடச்சுட உடனுக்குடன் ருசிக்க வேண்டும் என்று அவசர கோலத்தில் அவர்கள் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

‘தாங்கள் விரும்பும் குறிப்பிட்ட ஒரு பணிக்கு முற்றிலுமாகத் தங்களை அர்ப்பணித்து, அதற்காகக் கடுமையாக உழைத்து, வாழ்க்கையில் சாதனைகள் புரிய வேண்டும்!’ என்ற லட்சிய வேட்கை முக்கால்வாசி இளைய தமிழ் சமூகத்தினரிடம் கிடையாது.

தமிழ் சினிமாவில் வாய்ப்பு. தேடும் இளந்தலைமுறையினர் பலருக்கும், சினிமாவின் மீதுள்ள ஆர்வம் மட்டுமே மூலதனமாக இருக்கிறது. அதையும் தாண்டி சினிமா குறித்து அவர்களுக்கு அதிகமார்க் எதுவும் தெரிவதில்லை.

மனித வரலாற்றில் மிஞ்சி நிற்பது நாம் வாழ்ந்த பெருமைக்குரிய வாழ்க்கையும் நமது நாகரிகமும் மட்டுமே. இந்த வாழ்க்கையை ஒப்பனையின்றி ஆவணப்படுத்தும் பொறுப்பு நமது சினிமாவுக்கும் உண்டு. சினிமாவுக்கு மட்டும்தானா?

சினிமா என்பது உலகின் தலைசிறந்த, சக்தி வாய்ந்த ஊடகம். இப்பேர்ப்பட்ட சினிமாவில் அவரவர் நாட்டு நாகரிகம், வாழ்க்கை முறை ஆகியவற்றை உள்ளது உள்ளபடி சித்திரிக்கப்பட வேண்டும். தமிழ் சினிமாவில் பெண்கள், எந்த அளவுக்கு சித்திரிக்கப்படுகிறார்களோ... அதைப் பொறுத்தே நமது வாழ்க்கை முறையை பிற நாட்டவர் தெரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு அமைகிறது.

'கலாசாரமாவது, மண்ணாவது... எங்கள் படம் ஜெயிக்க வேண்டும்' என்று நமது திரைப்படத் துறையினரும், 'எங்களுக்கு Time Killingதான் பெரிது... படம் என்ன்தான் மோசமாக இருந்தாலும் நாங்கள் படம் பார்த்தே தீருவோம்!' என்று படம் பார்ப்பவர்களும் ஒற்றைக் காலில் நின்றால், நமது படங்களில் வரும் பெண்கள் இப்படித்தான் உண்மைக்கு மாறாக மலிவாகச் சித்திரிக்கப்படுவார்கள்!

இப்படி நடிக்கையர் இடம்பெறும் படங்களின் பெரும்பாலான திரைப்படப் பாடல் வரிகள் வருந்தத் தக்கவையாக இருக்கின்றன. அவை இலக்கிய நயத்தைக் கடந்து, முகம் சுளிக்க வைக்கும் அளவுக்கு ஆபாசத்தின் எல்லையைத் தொடுகின்றன.

வாழ்க்கையில் எதைச் சொல்வதற்கும்... செய்வதற்கும் ஒரு நாகரிகம் உண்டு. நயம் உண்டு; அழகு உண்டு. ஒரு பெண் வீட்டினுள் உடை மாற்றுவதற்கும், நடுத்தெருவில் உடை மாற்றுவதற்கும் வேறுபாடு இல்லையா? அந்தரங்க உறவின்போது கணவன்-மனைவிக்கு இடையே இல்லாத 'சங்கோஜம்' அவள் உடை மாற்றும்போது கணவன் வந்து விட்டால், "கொஞ்சம் அங்கேயே இருங்க... நான் புடவை மாத்திக்கிட்டிருக்கிறேன்!" என்று கேட்டுக் கொள்ளும்போது, அங்கே சங்கோஜம் வந்து விடுகிறது.

இவ்விதம் ஒரு மனைவியின் சங்கோஜத்தின் இரு வேறு நிலைகளை அழுத்தமான காரண காரியத்தோடு ஒரு திரைக் கதையில் சித்திரிக்க முடிந்தால்... அது வரவேற்கக் கூடியது. மாறாக பரத நாட்டியத்தின் பெருமைக்குரிய கம்பீர அழகையும்

▲ ஆரண்ய தின் ராத்ரி...

அதற்கு நேரெதிரான ரிக்கார்டு டான்ஸையும் பிரித்து அறிய முடியாதவர்களாக இரண்டையும் ஒரே மாதிரிப் பார்க்கும் மனநிலை சரியானதா?

அழகுக்கும் அருவருப்புக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாடு நமக்கு உறுத்த வேண்டாமா? இதையெல்லாம் பிரித்தறிய வேண்டாம் என்பது போலவே, நமது படங்களில் விகாரமான வணிக நோக்கம் பிரதான இடம் பெறுகிறது. மேலை நாடுகளிலும் வணிக நோக்கம் இல்லாமல் எந்த விதக் கலாசார முகமுடியும் அணியாமல் தங்களது வாழ்க்கையை அப்பட்டமாகக் காட்டுகிறார்கள். அவற்றை யாரும் அசிங்கம், கேவலம் என்று சொல்லவும் முடியாது. நண்பன் படத்தில் ஓர் இளம்பெண்ணுக்கு, ஒரு மாணவன் அபாயகரமான சூழலில் பிரசவம் பார்க்கும் காட்சியில் துளியாவது விரசம் தட்டியதா? இல்லையே! அதை மனதார ஏற்க முடிந்ததே!

நமது கலாசாரம், பண்பாடு என்றெல்லாம் இங்கே நான் அழுத்தம் கொடுப்பதைப் பார்த்து, என்னை ஒரு 'பழைமைவாதி' என்று நீங்கள் கருதலாம். மறுக்கவில்லை... அது உண்மைதான்! 2,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மனித குலத்துக்கு உதவும் ஆண் - பெண் உறவு பற்றி விஞ்ஞான முறையில் விளக்கிய 'காமசூத்ரா' நூலை எழுதியவர் நமது நாட்டைச் சேர்ந்த வாத்ஸ்யாயன முனிவர். உயர்வான அந்த நூலை, அதன் உண்மையை முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டு, இந்த உலகமே அங்கீகரித்திருக்கிறது. அப்படிப் பட்ட பாரம்பரியத்துக்கு சொந்தக்காரர்கள் நாம்.

புராதனமான நமது கோயில்களில் கூட ஆண் - பெண் உறவை மேன்மையாகவும், நேர்த்தியாகவும் சித்திரிக்கும் ஏராளமான சிற்பங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. மட்டுமின்றி, இவை மிகவும் எளிமையாக படைப்புத் தத்துவத்தையும் பெண்மையின் பேரழகையும் ஒளிவு மறைவின்றி வெளிப்படுத்தவும் செய்கின்றன. நமது புராண இதிகாசங்களும் கூட ஆண்-பெண்ணுக்கு இடையிலான பாலியல் உண்மைகளைப் பக்குவமாக ஆங்காங்கே வலியுறுத்திச் செல்கின்றன.

இவற்றின் ஊடாக நமக்குச் சொல்லப்படும் வாழ்வியலின் ரகசியங்கள் ஏராளம். இப்பேர்ப்பட்ட உன்னதமான வாழ்வியல் தத்துவங்களைப் பின்னணியாகக் கொண்டுள்ள நாம், நமது பாரம்பரியத்தின் மேன்மையைக் களங்கப்படுத்தலாமா? இவ்வாறு நம்மால் ஒருபோதும் புறக்கணிக்க முடியாத விஷயங்களை ஆதரிக்கும் பழைமைவாதிகளில் நானும் ஒருவன்தான். மனித வாழ்வைப் போற்றி நேசிப்பதால், அவற்றுக்காக நான் பெருமைப்படவும் செய்கிறேன்.

ஒரு திரைக்கதைக்கு மிக மிக அவசியம் எனில் ஆண்-பெண் அந்தரங்க உறவை அழகுணர்ச்சியுடன் காட்டுவதிலோ... அல்லது அவர்களின் நிர்வாணத்தை கண்ணியமாகக்காட்டுவதிலோ எந்த ஒரு தவறும் கிடையாது. முன்னர் நண்பன் படத்தின் பிரசவக் காட்சி பற்றிக் குறிப்பிட்டதையும் இங்கு நினைவுகூருங்கள். ஆனால், நிர்வாணத்தின் புனித அழகை, உயிர்களின் அடிப்படையான உடலுறவை வணிக நோக்கத்தில் கேவலப்படுத்துவதோ, நையாண்டி செய்வதோ, விகாரப்படுத்துவதோ அபத்தம் என்பதையே உலக சினிமாக்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன!

அப்படிப்பட்ட உலக சினிமாக்கள் பற்றி, நான் எழுதி நீங்கள் தெரிந்து கொள்வதைவிட, அத்தகைய படங்களை நீங்களே பார்த்து, உணர்வது நல்லது. அதற்கு முன்னால் வங்க இயக்குநர் சத்யஜித்ரே இயக்கி 1969-ல் வெளியான ஆரண்ய தின் ராத்ரி என்ற படத்தைப் பாருங்கள். அந்தப் படத்தில் ஒரு காட்சி. வனத்தின் திறந்தவெளியில், காட்டுவாசிப் பெண் ஒருத்தியுடன் நகரத்து இளைஞன் உடலுறவு கொள்ளும் காட்சியை விரசம் சற்றும் தொனிக்காமல் அழகுணர்ச்சியுடன் ரே அவர்கள் படமாக்கியிருக்கும் பாங்கு மறக்க முடியாதது. அழகை ஆராதிக்க வேண்டுமே தவிர, அதை அருவருப்பாக்க யத்தனிக்கக் கூடாது!

திரைக்கதை - இலக்கணம்? மரபு? வித்தை?

மீண்டும் மீண்டும் சொல்கிறேன்: இங்கே நான் எழுதுவது எல்லாம் எனது தனிப்பட்ட கருத்து. எவருக்கும் பாடம் நடத்தும் மேதைமைத் திறனோ... நல்லெண்ணமோ எனக்கு சுத்தமாகக் கிடையாது!

தனது படக்கதைக்குத் திரைக்கதை அமைக்கும் இயக்குநர், தனது விருப்பு-வெறுப்பு, வாழ்க்கையில் அவருக்குள்ள ரசனை, அவரது வாழ்க்கை அனுபவம், சமூக நோக்கு, அவர் தன் மக்களைப் படித்த விதம், அவர் தேர்ந்தெடுத்த கதையை அவர் சொல்ல ஆசைப்படும் உத்தி - இதைக் கொண்டுதான் அவரது திரைக்கதை அமையும்.

இயக்குநருக்கு இயக்குநர், அது வேறுபடும். 'ரெசிப்பி'யைப்

படித்துவிட்டு அதன்படியே சமைக்கும் பெண்கள் மாதிரியோ... இயந்திரத் தொழில்நுட்பம் கற்று அதன்படி செயல்படும் ஒருவரைப் போலவோ, ஒரு திரைப்பட இயக்குநர் திரைக்கதை எழுதுவது எப்படி என்று கற்பதற்கு எங்கும் போகவேண்டிய அவசியம் இல்லை. திரைக்கதை என்பது ஒருவரது அந்தரங்க விருப்பம்.

உலகின் மிகப்பெரும் இயக்குநர்களது காவியங்கள் போன்ற திரைப்படங்களைப் பார்த்து ஃபிலிம் இன்ஸ்டிடியூட்களில் மாணவர்கள் படிக்கிறார்களே... அவர்கள் பார்த்துப் பாடம் படிக்கும் உலகின் உன்னத இயக்குநர்களில் எத்தனை பேர் இன்ஸ்டிடியூட்டில் சினிமா பற்றி, திரைக்கதை அமைப்பது பற்றிப் பாடம் படித்தார்கள் என்று சொல்ல முடியுமா? அவர்கள் கற்றது எல்லாம் அனுபவப் பாடம். அவர்களது படங்கள் அத்தனையிலும் திரைக்கதை அமைப்பில் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தம் இருக்காது. அவரவர் வழி தனி வழி.

அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த இயக்குநர்களில் சிலர், அவர்கள் இயக்குநர் ஆவதற்கு முன் பத்திரிகைத் துறையிலோ, டெலிவிஷனிலோ, திரைப்படக் கல்லூரியிலோ, நாடக மேடையிலோ கூட ஓர் உதவி இயக்குநராகவும் பணியாற்றியிருக்கலாம். எனினும் அவர்கள் இயக்குநர் ஆகி உலகின் கவனத்தைத் தங்களது பக்கம் திருப்பச் செய்தது, அவர்களது தனித்துவமான திரைக்கதை அமைப்பின் மூலமாகத்தான்!

ஒரு சில இயக்குநர்களுக்கு, சில முக்கியமான இயக்குநர்கள் ஓர் உந்து சக்தியாக- Inspiration ஆக இருந்திருப்பார்கள். மான் ஓடுகிற ஓட்டத்தைப் பார்த்து, இந்த மாதிரி அழகாகப் பாய்ந்து ஓட வேண்டும் என்று ஓர் ஓட்டக்காரர் நினைப்பது மாதிரியானது அது. உலகின் சிறந்த இயக்குநர்களில் கூட இன்னொருவரைப் பார்த்து Inspire ஆனவர்கள் ஒரு சிலரே... ஆனால், ஒருத்தரின் திரைக்கதை அமைப்பைப் பார்த்து இன்னொருத்தர் அவர் மாதிரியே கார்பன் காப்பி மாதிரி திரைக்கதை எழுதக் கற்றுக் கொண்டார் என்று சொல்ல முடியாது. காரணம், உலகின் தலைசிறந்த இயக்குநர்கள் அனைவரும் திரைக்கதை அமைக்கும் பாணியில் ஒருவரிடமிருந்து மற்றவர் வேறுபட்டவர். அதுவே அவர்களது தனித்துவம் எனலாம்!

இதிலிருந்து நமக்குப் புரிய வைக்கப்படுவது என்னவென்றால், திரைக்கதை எழுதும் முறை என்பது அவரது சொந்த Style, தனிப்பட்ட வாழ்க்கை அனுபவம், சமூகநோக்கு, சொந்த விருப்பு-வெறுப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைவது

என்பதுதான். ஆனால், அப்படி ஒவ்வொரு இயக்குநரும் திரைக்கதை அமைப்பில் தனித்தனியே வேறுபட்டவர்களாக இருந்தாலும், அவர்களின் திரைப்படங்கள் உலக மக்கள் அனைவரையும் ஒன்று போல ஈர்த்தனவே... அதுதான் அற்புதம்!

இந்த அற்புதத்தை நிகழ்த்தும் திரைக்கதை அமைப்பைப் பற்றிக் கற்றுக்கொள்ள, 'யாரிடம் போய் நோட்டும் பேனாவுமாக உட்காரலாம்?' என்று யோசிக்கிறவர்களுக்கு இதற்கு மேலும் நான் எதையும் கூறத் தேவையில்லை என நினைக்கிறேன். திரைக்கதை எழுதுவது தனியொரு மரபு என்ற எண்ணமோ, மாயையோ... பயமோ எவருக்கும் வேண்டியது இல்லை என்பது எனது கருத்து.

இயற்கையில் ஒவ்வொரு கனிக்கும் ஒரு ருசி; தோற்ற வேறுபாடு! ஒவ்வொரு மலருக்கும் தனித்தனி அழகு... மணம்... நிறம்! அது போலத்தான் திரைக்கதையின் வடிவமும், அழகும், சிறப்பு! கதைக்குக் கதை, இயக்குநருக்கு இயக்குநர் மாறுபடும். மனிதனும் இயற்கையின் அழகான படைப்புதான்! ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் அவனுக்கென்றே பிரத்தியேகமான குணாதிசயமும், திறமையும், ரசனையும் இருக்கின்றன.

நெய் வாசனை பிடிக்காத ஒருவருக்கு... கருவாட்டு வாசனை மிகவும் பிடிக்கும். மதுரை மல்லியின் மணம் பிடிக்காதவருக்கு, ஒருவேளை பெட்ரோல் வாசனை பிடிக்கும். உயர்தர சென்ட் வாசனை ஒருத்தருக்குப் பிடிக்காது; ஆனால், அவர் காதலியின் வியர்வை வாசனை அவருக்குப் பிடிக்கும். இதற்காக ஒருவரது ரசனைக்கு ஒவ்வாதவை எல்லாம் அர்த்தமற்றவை என்று பொருள் அல்ல. இப்படி அன்றாட வாழ்க்கையில் நாம் ரசனையில் பல மாதிரி வேறுபட்டு நின்றாலும், மகிழ்ச்சியிலும், துக்கத்திலும், அன்பிலும், கோபத்திலும், பசியிலும், தூக்கத்திலும், பிறப்பிலும், மரணத்திலும் ஒன்றுபடுகிறோம்.

திரைக்கதை அமைப்பில் இப்படி எத்தனையோ வேறுபாடுகளும் பல்வேறு கட்டுமான உத்திகளும் இருந்தாலும் கூட, பொதுவான சில உணர்வுகளில் மனிதன் ஒன்றுபடுகிறான். அதுதான் சுவாரஸ்யம்! உங்களால் முடிந்தால்... திரைப்படங்களைப் பற்றிய அறிமுகப் பாடத்தை கற்றுக் கொள்ள ஃபிலிம் இன்ஸ்டிடியூட்டில் சேர்ந்து பயில்வது நல்லதுதான். சினிமா பற்றிய ஆதாரக் கல்வியை அங்கே அறிந்துகொண்டு, திரைக்கதை அமைப்பில் நாம் நமது தனித்துவத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது மிக முக்கியம்! அந்தத் தனித்துவம் உங்களுக்கே உரித்தான ஒரு 'பாஸ்போர்ட்' என்பதை மறக்காதீர்கள்!

"It could be the most terrifying motion picture I have ever made!"— Alfred Hitchcock

Nothing you
have ever
witnessed
before has
prepared
you for
such sheer
stabbing
shock!

ALFRED HITCHCOCK'S "The Birds"

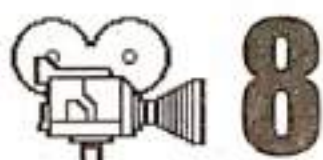
TECHNICOLOR

ROD TAYLOR · JESSICA TANDY · SUZANNE PLESSETTE · 'TIPPI' HEDREN

Screenplay by EVAN HUNTER · Directed by ALFRED HITCHCOCK

▲ 'தி பேர்ட்ஸ்' பட விளம்பரம்.

நமது சினிமாவில் 'கதாநாயகன் - கதாநாயகி' சம்பிரதாயம்!

இந்திய சினிமாக்களில் குறிப்பாக இந்தி, தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழியில் இடம்பெறும் சினிமாக்கதைகளில் கதாநாயகன்-கதாநாயகி என்ற இளமையான இருவர் கட்டாயம் இருந்தே ஆகவேண்டும்! அவர்களின் காதல் பிரச்சினையே, நமது தேசியப் பிரச்சினையாகத் திரைப்படங்களில் பூதாகாரப் படுத்தப்படுகின்றன. இப்படிச் சொல்வதால், நான் காதல் கதைகளுக்கு எதிரி என்று அர்த்தம் இல்லை. காதல் என்பது வாழ்வின் ஓர் அங்கம்தான்; அதுவே வாழ்க்கை அல்ல. காதல் என்ற சொல்லுக்கு தமிழில் ஒரே பொருள்தான். அது

எல்லோரும் அறிந்ததே. ஆனால், ஆங்கிலத்தில் Love என்பதற்குப் பல அர்த்தங்களும்... பயன்பாட்டுத் தன்மையும் உண்டு. ஆனால், நமக்கு Love என்றாலே மணமாகாத இருவர் காதலிப்பது மட்டுமே; அந்த ஓர் அர்த்தம் மட்டுமே உள்ளது. ஆங்கிலத்தில் உள்ளது மாதிரி நம்மால் Love என்ற பதத்துக்கு, வெவ்வேறு அர்த்தத்தில் பொருள் பிரித்துக் கூற இயலாது! நாம் முயன்றால், 'லவ்' என்ற உணர்வை மையமாக்கி வெவ்வேறு வகையில் அரிய படங்களை நம்மால் தர முடியும்!

ஒரு திரைப்படக் கதை எந்த ஒருவரை அல்லது ஒரு சிலரை மையமாக வைத்துச் சுற்றி வருகிறதோ, அவர்களே அந்தப் படத்தின் நாயகன்-நாயகிகள். ஒரு கிழவனோ மூதாட்டியோ... ஒரு ஜடப் பொருளோ கூட அதன் பிரதான கதாபாத்திரமாக இருக்கலாம். தி ஒல்டுமேன் அண்டு தி ஸீ படத்தில் வயதான ஒரு கிழவன்தான் ஹீரோ. அதே போல் ஒரு சைக்கிள்தான், டைரக்டர் விட்டோரியா டிசிகாவின் Bicycle Thieves படத்தின் ஜீவநாடியாக விளங்குகிறது. உலகத் திரைப்பட வரலாற்றில் அது ஓர் ஒப்பற்ற திரைப்படம். ஒரு நாய், பூனை போன்ற செல்லப்பிராணிகள் கூட படக்கதையின் பிரதான பாத்திரமாக இருக்கலாம். 'டைரக்டர் ஆல்ஃபிரட் ஹிட்ச்காக்கின் The Birds படத்தின் ஹீரோ, அதில் இடம்பெறும் பறவைகள்தான்! சங்கராபரணம் படத்தின் அற்புத ஹீரோ அதன் மேன்மையான சாஸ்திரீய சங்கீதம்தான்!

சார்லி சாப்ளினின் உலகப் புகழ்பெற்ற பல திரைப்படங்களின் ஹீரோ மௌனம்தான். தனது பேசாப் படங்களின் மூலம் உலக மக்களிடம் அவர் பேசிய வாழ்வியல் மேன்மைகள், மகோன்னதமானவை. அவரது பேசாத படங்கள் எட்டிய உயரங்களை இவ்வளவு நவீன மாற்றங்கள் கொண்ட உலகத்தின் மிகப்பெரிய திரைப் படங்களில் கூடக் காண முடியாது. மௌனத்தின் மூலம் மகத்தான விஷயங்களை மனித குலத்தின் முன் வைத்த மாபெரும் கலைஞர் அவர்!

உலகத் திரைப்பட அரங்கையே தனது சினிமா மூலம் அதிசயித்துப் பார்க்க வைத்த இயக்குநர் சத்யஜித்ரேயின் பெருமைக்குரிய திரைப்படங்களின் கதாநாயகனாக முழுமையான யதார்த்த அழகு விளங்கிறது. தன் மக்களின் அறியாமை, அன்பு, பலவீனம், பெருமை, சிறுமை ஆகிய இயல்புகள் கலையழகு மற்றும் யதார்த்த ஜீவனுடன் அவரது படங்களில் மிக வலுவாக இடம் பெற்றுள்ளன.

இது போல் உலகத் திரையரங்கில் புகழ்பெற்ற எத்தனையோ படங்களில் காணப்படும் கதாபாத்திரங்கள், நமது படங்களில்

▲ 'பை' சைக்கிள் தீவ்ஸ்' படத்திலிருந்து...

இடம்பெறுவது போல் இளஞ்ஜோடிகள் அல்ல. அவற்றிலெல்லாம் பிரச்சினைகளும், வரலாற்று சம்பவங்களுமே முக்கியக் கதாபாத்திரங்களாக விளங்குகின்றன. அப்படி எத்தனையோ படங்களை இங்கு பட்டியலிடலாம்.

உண்மை இப்படி இருக்க... கதாநாயகன்-கதாநாயகி பற்றிய பொய்யான ஒரு தோற்றத்தை, நாம் மக்களிடம் பரப்பலாமா? ஒருவன் அல்லது ஒருத்தியை மையப்படுத்தும் திரைப்படங்கள் மிகவும் குறைவுதான். அதற்கான கதைகளும் தளங்களும் வேறு. ஆனால், பொத்தாம் பொதுவாக சினிமா என்றாலே... இளம் வயதுக் கதாநாயகன் - கதாநாயகியைச் சுற்றித்தான், அவர்களின் காதல் பற்றித்தான் கதை நகரும் என்ற குறுகலான மனோபாவத்தை படம் பார்ப்பவர்களிடம் நாம் விதைக்கிறோம். விளைவு?

பிரபல நடிகரும், நடிகையுமே ஒரு படத்தின் வெற்றிக்கு மூல காரணம் என்று தயாரிப்பாளர்கள் நம்புகிறார்கள். இதனால் நிதர்சனத்தில் நம் கதாநாயகன்-கதாநாயகி நடிகர்-நடிகையரது சம்பளம் படத் தயாரிப்பில் கோடிகளைத் தாண்டுகிறது. அது சரியென்றே வாதிடுவதானாலும் அப்படிப்பட்ட ஒரு கதாநாயகன்-கதாநாயகி இருவர் சம்பந்தப்பட்ட பாடல் காட்சிகளுக்காக மட்டுமே செலவிடும் மிதமிஞ்சிய தயாரிப்புச் செலவு, அந்தப் படத்தின் வெற்றிக்கு எந்த வகையில் உத்தரவாதம் அளிக்கிறது? எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ஒரு திரைப்படத்தின் ஹீரோ வலுவான

கதைதான்!

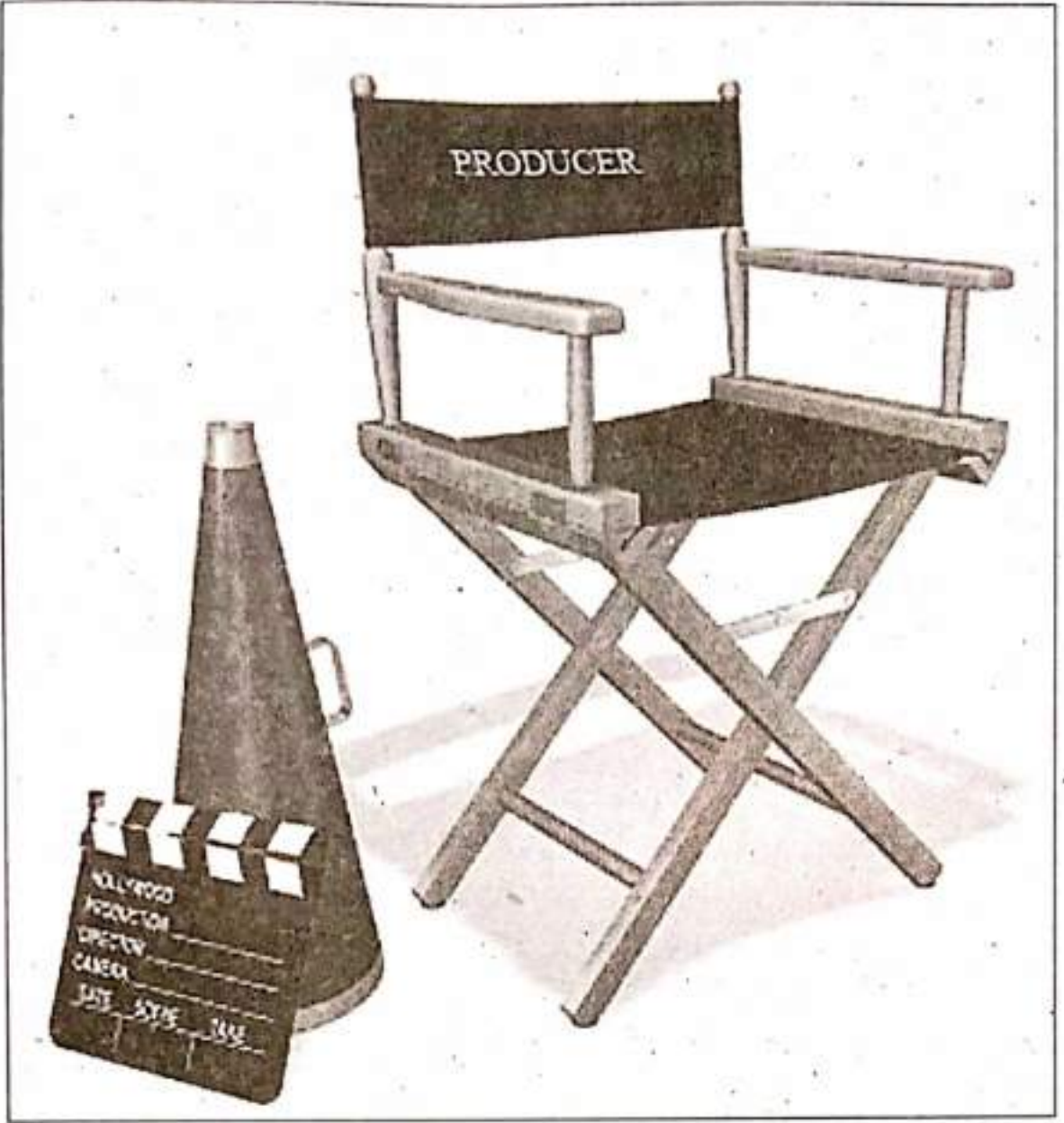
அப்படிப்பட்ட கதை மட்டும் பலவீனப்பட்டு நோயாளியாகி விட்டால்... உலகின் எப்பேர்ப்பட்ட பெரிய நடிகர்-நடிகையர் நடித்தாலும் மாபெரும் இயக்குநர் இயக்கினாலும் அந்தப் படம் மாபெரும் தோல்வியையே அடையும் என்று ஆணித்தரமாக விளக்குகிறது உலக சினிமா வரலாறு! பொட்டில் அறையும் இந்த உண்மையை நாமும் இங்கே காலங்காலமாகப் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.

இந்த உண்மையின் அடிப்படையில், கதையைக் கதாநாயக அந்தஸ்துக்கு உயர்த்தி, அந்தக் கதைக்கேற்ப நடிகர்-நடிகையரைத் தேர்வு செய்து, நாம் தேர்ந்தெடுக்கும் கதைக்கும் திரைக்கதைக்கும் எந்த அளவுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்துப் பாடுபடுகிறோமோ, அந்த அளவுக்கு ஒரு திரைப்படம் வடிவமைப்பில் பாராட்டும்படி அமையும். அப்படிப்பட்ட உழைப்பின் மூலமே அதன் வெற்றிக்கும் உத்தரவாதம் கிடைக்கும்.

அதே வேளையில் புத்தம் புதிய கதைக் களங்களை உருவாக்கியும், அந்தக் கதைகளைச் சொல்வதில் புதிய பாணிகளைப் படைத்தும் அவற்றை மேன்மைப்படுத்துவதுடன் நவீனப்படுத்துவதும் அவசியம். இப்படியொரு சூழல் கனிந்தால், அதன் மூலம் படத் தயாரிப்பாளர், இயக்குநர், தியேட்டரில் போய்ப் படம் பார்ப்போர் என்ற வலுவான கூட்டணியே நமது திரைப்படங்களின் தரத்தை உயர்த்தும். அப்போதுதான் உலக சினிமாக்களுக்கு முன்னால் நமது தமிழ் சினிமா நிஜமான 'கதாநாயக' அந்தஸ்து பெறும்; பெற முடியும்!

▲ 'சங்கராபரணம்' படத்திலிருந்து...

போலீஸ் - திருடன் விளையாட்டு!

நமது சினிமா தயாரிப்பாளர்கள் பலரும் தங்களின் ஒரு படம் வெற்றி கண்டால், “இப்போதெல்லாம் மக்களின் ரசனை உயர்ந்து விட்டது!” என்று உரக்கச் சொல்வார்கள். தங்களது அடுத்த படம் தோல்வி கண்டால், “இந்த ஜனங்களின் ரசனை கேவலமாய்ப் போய்விட்டது!” என்று ஏகவார்கள்.

இது எப்படி இருக்கிறது தெரியுமா? குழந்தைகள் தங்களது வீட்டில் போலீஸ்-திருடன் விளையாட்டு விளையாடுவது சகஜம். ஒரு கட்ட விளையாட்டு வரை திருடனாக ஒளிந்து விளையாடும்

குழந்தை, போலீஸ் குழந்தையிடம், “இனிமேல் நான் போலீஸ்... நீ திருடன்... இப்ப நான் உன்னைப் பிடிக்கிறேன்!” என்று சொல்லி வேஷம் மாற்றிக் கொண்டு விளையாடும். அதேதான் இது.

இந்த விளையாட்டில் வரும் குழந்தைகள் போலத்தான் நமது படத் தயாரிப்பாளர்களும், அவர்கள் சொல்லும் இந்த மக்களும்! இந்த மக்களில் இருந்து வந்தவர்கள்தான் சினிமா சம்பந்தப்பட்ட அனைவரும்.

இனி எதிர்காலத்தில் சினிமாத் துறைக்கு வரப்போகும் சினிமாப் படைப்பாளிகளும்... இன்று படம் பார்க்கும் ரசிகர்கள் மத்தியிலிருந்து வரப் போகிறவர்கள்தான்! இரு தரப்பினரும் வெவ்வேறு இனம் அல்ல. விளையாட்டின்போது திருடனும் குழந்தைதான்... போலீஸும் அதே குழந்தைதான். அவ்வப்போது இடத்தை மாற்றிக் கொள்வார்கள்... அவ்வளவுதான். ஆக, சினிமா உலகில் போலீஸும் நாம்தான்... திருடனும் நாம்தான்!

உண்மை இப்படி இருக்க... படத் தயாரிப்பாளர்கள் தங்கள் படம் தோல்வி அடைந்தால், படம் பார்ப்பவர்களைத் திட்டுவது தங்களையே திட்டுவது மாதிரித்தான். ‘மக்களின் ரசனைப்படி படம் எடுக்கிறோம்’ என்று நீங்கள் சொன்னால், ‘உங்கள் ரசனைப்படி படம் எடுக்கிறீர்கள்’ என்றே அர்த்தம். ‘மக்களின் ரசனை கெட்டுவிட்டது’ என்று நீங்கள் சொன்னால், ‘உங்களின் ரசனை கெட்டுவிட்டது’ என்று பொருள்!

எத்தனை தயாரிப்பாளர்களின் குடும்பங்களில்... அவர்கள் தயாரிக்கும் படங்களைப் பார்த்து முகம் சுளிக்கும் அவர்களது குடும்ப நபர்கள், தங்கள் வீட்டில் இருக்கும் தயாரிப்பாளரைப் பார்த்து, “படமா எடுத்திருக்கீங்க... சகிக்கலே...” என்று கடுமையாக விமர்சிக்கிறார்களோ... யார் கண்டது? இப்போது சொல்லுங்கள்... சினிமாத் துறையிலும் போலீஸ்-திருடன் விளையாட்டுதான் நடக்கிறது. இதில் போலீஸ் யார்... திருடன் யார்?

நமது படங்கள் தொடர்ந்து தோல்வி அடையும்போதும், அல்லது திடீரென ‘ஒரு மாதிரியான’ படங்கள் வெற்றி அடையும் போதும் நமக்குள் சொல்லிக் கொள்வது, “இப்போது Trend மாறி விட்டது!” என்ற புரியாத பிரகடனம்தான். இதை நமது வியாபார நோக்கத்துக்காக, அவ்வப்போது உபயோகிக்கிறோம். இயற்கையின் நியதிகள் எல்லாம் Trend மாறாமல் என்றும் சீராக இயங்குவதாலேயே, உலக இயக்கம் சாத்தியமாகிறது.

இன்றைய பிரபல நடிகர்கள், நேற்றைய புதுமுகங்கள். சினிமாவின் இன்றைய புதுமுகம் நாளைக்குப் பெரிய ஸ்டார். ஆனால், புதுமுகங்கள் எல்லாரும் தேர்ந்த நடிகர்களாகப் பிரகாசிப்பது

இல்லை என்பது வேறு விஷயம். நமது படங்களில் அந்தக் காலம் முதல் இன்று வரை காதலிக்கிறவர்கள் அத்தனை பேரும் மரத்தைச் சுற்றியும், வெளிநாட்டுத் தெருக்களில் விழுந்து, புரண்டும் 'டூயட்' பாடுகிறார்களே; இப்படிப் படம் எடுக்கும் நாம்தான், "Trend மாறிவிட்டது!" என காலரை தூக்கிவிட்டுப் பேசுகிறோம்.

ஒரு புதுமுகம் நடித்து ஒரு படம் வெற்றி கண்டால், அந்தப் புதிய நடிகரை அத்தனை பெரிய படத் தயாரிப்பாளர்களும் சூழ்ந்துகொண்டு... அவரது சம்பளத்தை ஏகத்துக்கும் போட்டி போட்டு உயர்த்தி, ஒப்பந்தம் செய்வார்கள். தொடக்கத்தில் அந்தப் புதுமுக நடிகரின் ஆற்றலுக்குத் தகுந்த மாதிரியே படங்களும் எடுப்பார்கள். படம் பார்ப்பவர்களும் ஆர்வத்தோடு பார்ப்பார்கள். பிறகு அடுத்த கட்டம்... உயரமான பீடத்தில் உட்கார வைக்கப்படும் அந்த நடிகர், தனது திறமைக்கு மிஞ்சிய அதீதக் கதைகளை வைத்துப் படம் 'செய்ய'ச் சொல்வார். அங்குதான் சறுக்கல் ஆரம்பமாகும்.

'டைரக்டர் யார்? கதாநாயகி யார்? இசை அமைப்பாளர் யார்? வெளிநாட்டு லொக்கேஷன் எது?' என்று சகல விதமான தீர்மானங்களையும் அவரே எடுப்பார். எக்கச்சக்கீ வரதட்சணை கொடுத்து மகளைக் கட்டிக் கொடுத்தும் கூட, எந்த நேரத்தில் என்ன நடக்குமோ என்ற திகிலில் வாழும் ஓர் அப்பாவித் தந்தையின் நிலைக்கு, படத் தயாரிப்பாளர் தள்ளப்படுவார். பிறகு, அந்த நடிகரின் ஒரே மாதிரியான படங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து நாமும் சலித்துவிடுவோம். படங்களும் தொடர்ந்து தோல்வி அடையும். அதன் காரணமாக சினிமாத் தொழிலில் நெருக்கடியும் ஏற்படும்.

அப்போது, 'நடிகர்களின் டாமினேஷன் காரணமாகவே படங்கள் தோல்வி கண்டு, தமிழ் சினிமா நசிந்து போகிறது!' என்று நாம் பழைய மாதிரிப் புலம்புவோம். மறுபடியும் ஒரு புதுமுகம் அறிமுகமாவார். அவரது படங்கள் சில ஓடத் தொடங்கும். உடனே, 'சினிமாத் தொழில் இன்று ஆரோக்கியமாகி விட்டது!' என்று பேசத் தொடங்குவோம். ஆனால், மறுபடியும் நம்மை நாமே வழக்கம் போல ஏமாற்றிக்கொண்டு பழைய கதைக்கே திரும்பி விடுவோம். 'சினிமாத் தொழில் பாழாகிவிட்டது, இந்த ஜனங்களை நம்பவே முடியவில்லை...' என்று எரிச்சல் படத் தொடங்கிவிடுவோம்.

இப்போது சொல்லுங்கள். அற்புதமான நமது சினிமா உலகம் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் நல்ல விளைச்சல் தரும் நிலமாகவும், பிறகு தரிசல் காடாகவும் மாறிவிடுகிறதே... இதற்கு யார் காரணம்? நாம்தான்! திருடனும் நாமே; போலீஸும் நாமே! டாக்டரும்

நாமே; நோயாளியும் நாமே! மரமும் நாமே; கோடரியும் நாமே!

நமது தமிழ் சினிமாவின் இத்தகைய தடுமாற்றங்களை ஆய்வு செய்து 28.04.10 தேதியிட்ட 'குழுதம்' வார இதழில் 'தடுமாறும் தமிழ் சினிமா' என்ற தலைப்பில் வெளியான கட்டுரையை இங்கு தருகிறேன். படியுங்கள். எனது கவலையின் உண்மையைப் புள்ளிவிவரங்களோடு தெரிந்து கொள்வீர்கள்.

நஷ்டத்தில் கோலிவுட் தடுமாறும் தமிழ் சினிமா!

'பில்லிங் ஸ்ட்ராங் ஆனா பேஸ்மெண்ட் வீக்!' வடிவேலு அடித்த இந்த 'கமெண்ட் யாருக்குப் பொருந்துகிறதோ இல்லையோ... இன்றைய நிலவரப்படி நம்முடைய தமிழ் சினிமாவுக்குப் பிரமாதமாகப் பொருந்துகிறது.

'தமிழ் சினிமாவுக்கு என்ன குறைச்சல்? சூப்பர் ஆக்டர்கள், பட்டையைக் கிளப்புகிற இயக்குநர்கள், பிரமாதமான டெக்னீஷியன்கள் என்று இருக்கும்போது, நாம எப்படி வீக் ஆக முடியும்?' என்று யோசிக்கிறீர்களா? வெயிட்... லேடீஸ் அண்டு ஜென்டில்மேன்!

2009-ம் ஆண்டில் வெளிவந்த 130 படங்களில் அதிக பட்சமாக ஒரு வாரம் மட்டுமே ஓடிய படங்கள் 71 சதவிகிதம். ஒரு வாரத்துக்கும் மேல் ஓடிய படங்கள் வெறும் 29 சதவிகிதம் மட்டுமே. இப்போது புரிகிறதா... தமிழ் சினிமாவின் ஆணிவேர் எப்படி ஆட்டம் கண்டிருக்கிறது என்பது. எல்லோரும் வியப்புடன் பார்த்த தமிழ் சினிமா, இந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது எதனால்? இந்தப் புதிருக்கான விடையைத் தேட, தமிழ் சினிமாவில் பழுத்த அனுபவம் உள்ளவர்களிடம் பேசினோம்.

கடந்த நான்கு அல்லது ஐந்து வருடங்களாக வெளிவரும் படங்களில் 90 சதவிகிதப் படங்கள் தோல்வியையே தழுவுகின்றன. 10 சதவிகிதப் படங்கள் மட்டுமே போட்ட அசலை எடுக்கின்றன. அதாவது 100 படங்கள் வெளியானால், 10 படங்களே லாபத்தைத் தருகின்றன. கதையை நம்பாமல் ஒரு ஹீரோவின் இமேஜை மட்டுமே நம்பிப் படமெடுப்பதால், அவருடைய சம்பளம் பல கோடிகளைத் தாண்டிவிடுகிறது.

அந்த ஹீரோவுக்கு ஏற்றபடி பிரமாண்டம் காட்ட வேண்டி இருப்பதால், படத்தின் பட்ஜெட்டும் எகிறிவிடுகிறது. இதனால் அதிகபட்சமாக வியாபாரமாகக் கூடிய தொகையை விட பல கோடிகள் அதிகம் செலவு செய்து விடுகிறார்கள். அப்புறம் எப்படி லாபம் பார்க்க முடியும்? அதிகபட்சமாக 20 முட்டைகள் மட்டுமே

விற்பனையாகக் கூடிய கிராமத்தில் 200 முட்டைகளை இறக்கினால் என்ன வாகும்? மீதியெல்லாம் அழுகித்தானே போகும்? இதை கதைதான் தமிழ் சினிமாவிலும் நடக்கிறது!" என்கிறார் சேலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு விநியோகஸ்தர்.

பெரிய ஹீரோக்களின் படங்களுக்கு இந்த அளவுக்கு மீறிய செலவுகளால் நஷ்டம் தொடர்வதைப் போல, புதுமுகங்கள் நடிக்கும் படங்களும் பெரும்பாலும் நஷ்டத்தையே கொடுக்கின்றன என்கிறார்கள்.

புதுமுகங்கள் நடிக்கும் படங்கள் இன்று ஒரு நாள், ஒரு ஷோ ஒடுவதே பெரிய விஷயமாகி விட்டது. மற்ற ஹீரோக்கள் மாதிரி இவர்களுக்கு ஒப்பனிங் இல்லாதது ஒரு குறை. அடுத்தது ஒன்றரைக் கோடியில் படத்தை எடுத்துவிடும் புதுத் தயாரிப்பாளர்கள் படத்தின் விளம்பரத்தில் புத்திசாலித்தனமாகச் செயல்படுவது இல்லை. இதனால் சின்ன பட்ஜெட் படங்களை வாங்கும் விநியோகஸ்தர்கள் பலர் நொடித்துப் போய்விட்டார்கள்!" என்கிறார் 30 வருடங்களாக விநியோகஸ்தராக இருக்கும் அண்ணாச்சி ஒருவர்.

"2010-ல் வெளியான தமிழ்ப்படம் ஏறக்குறைய இரண்டரைக் கோடி பட்ஜெட்டில் வெளியானது. இது ஏறத்தாழ ஏழு கோடி வரை வசூல் செய்தது. இதன் வெற்றிக்குக் காரணம், ரிலீஸின் போதே அவர்கள் செய்த விளம்பர யுக்திகளும், அதன் புது டிரெண்டிலான கதையும் தான். இப்படி நல்ல கதை, வித்தியாசமான விளம்பர யுக்திகளுடன் களமிறங்கினால், நிச்சயம் லாபம் வரும்.

இது மட்டுமல்லாமல்... ஒரு படத்தின் புரமோஷன், மார்க்கெட்டிங், பிஸினெஸ் என எல்லாவற்றையும் தயாரிப்பாளரே கவனிப்பதை விட்டுவிட்டு, பாலிவுட் சினிமா பாணியில்

இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி டம் செயல்பட்டால் நல்லது. படம் ரிலீஸின்போது இந்த மூன்று டமும் இணைந்து அப்படத்தை கமர்ஷியலாக வெற்றியடைய வைக்க முடியும்!" என்கிறார் தமிழ் சினிமாவின் வியாபாரம் தொடர்பான 'தமிழ்நாடு எண்டர்டெயின்மெண்ட்' பத்திரிகையை நடத்திவரும் ராமானுஜம்.

"இந்தக் காரணங்கள் மேலோட்டமாகப் புரிந்தாலும் மற்றொரு பிரச்சனையை யாருமே கவனிக்கவில்லை!" என்கிறார் ஒரு சீனியர் வினியோகஸ்தர். "தமிழ் சினிமா வளமை பெற வேண்டுமென கலைஞர் சினிமா மீதான வரியை நீக்கினார். இந்த வரிச்சலுகையை ஒரு வருடம் வரை எல்லோரும் அனுபவித்தார்கள். இதை வைத்து நடிகர்கள் சம்பளத்தை கோடிகளில் ஏற்றிவிட்டார்கள். இதனால் தியேட்டர்களில் டிக்கெட் விலை ஏறியது. இதிலிருந்துதான் தியேட்டருக்கு வருபவர்களின் எண்ணிக்கை குறைய ஆரம்பித்தது. இதனால் குறிப்பிட்ட சதவிகிதத்தில் மீண்டும் வரியைக் கொண்டு வர வேண்டும். எந்தப் பெரிய ஹீரோ நடித்த படம் என்றாலும் தமிழகம் முழுவதும் குறைவான, ஒரே சமச்சீர் கட்டணமாக தியேட்டர்களில் வசூலிக்க வேண்டும். இந்த முயற்சி பலித்தால் எல்லாமும் மாறும். நல்லதும் நடக்கும்!" என்கிறார்.

இந்த மறைமுகமான பிரச்சனைகளையெல்லாம் தாண்டி தமிழ் சினிமா மீண்டும் தன் சக்சஸ்ஃபுல்லான ஓட்டத்தைத் தொடர என்ன செய்ய வேண்டும்?

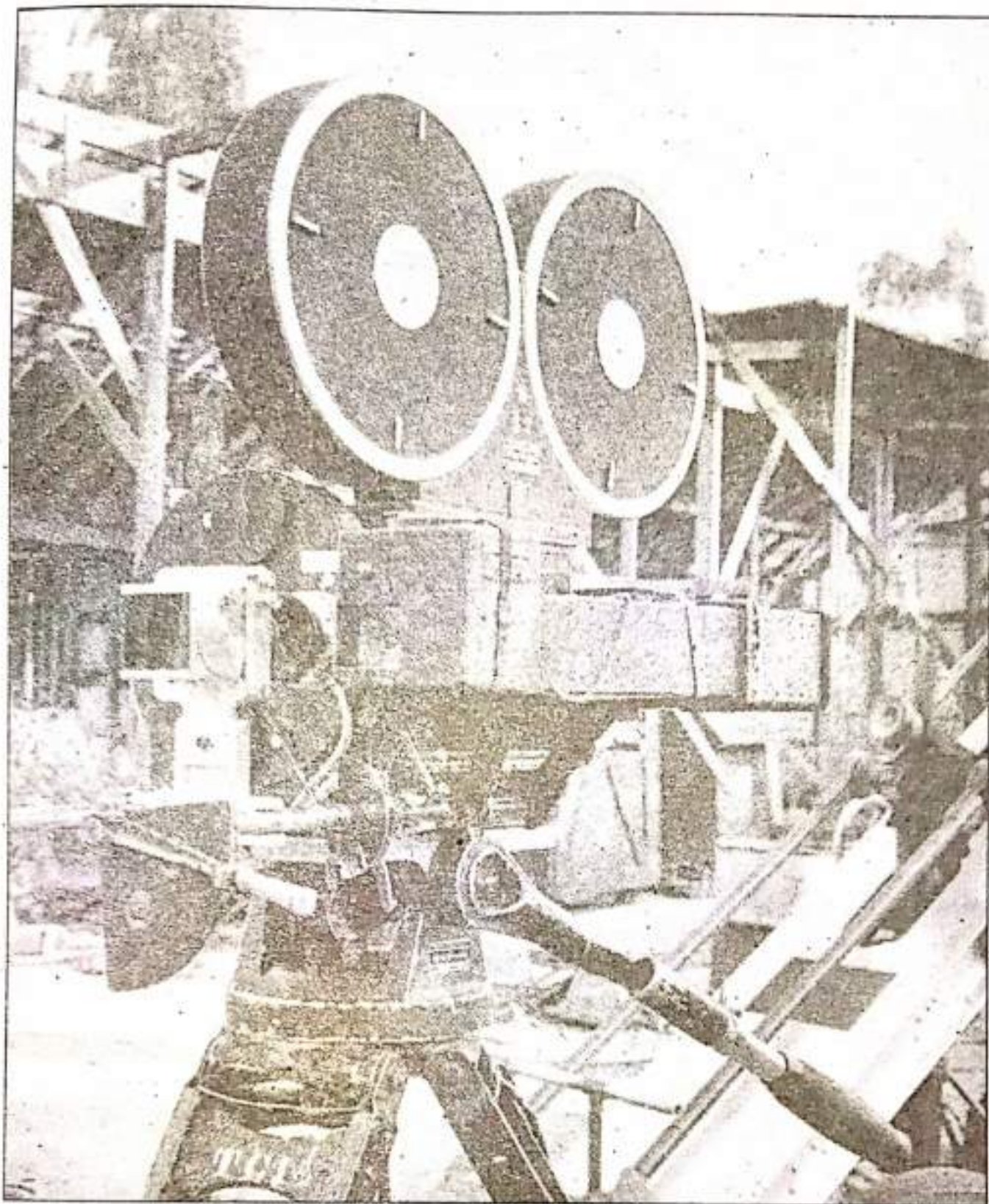
1. நல்ல கதை. வியாபார எல்லையை மீறாத பட்ஜெட், சரியான விளம்பர யுக்திகளுடன் களமிறங்க வேண்டும்.

2. டி.வி-யில் படம் பார்ப்பவர்களை, திரையரங்குகளுக்கு குடும்பத்தோடு வந்து பார்க்கும் வகையில் குறைவான தொகையில் ஒரே சமச்சீர் கட்டணம் வசூலிக்கப்பட வேண்டும்.

3. அரசுக்கும் லாபம் கிடைக்கும் வகையில் திரையரங்கக் கட்டணத்தை நெறிப்படுத்த டிக்கெட்டிங் வரியை மீண்டும் கொண்டு வர வேண்டும். செய்வார்களா?

- இரா.ரவிஷங்கர் (குமுதம் 28.4.2010)

தெரிந்து கொண்டீர்களா... தமிழ் சினிமாவின் அஸ்திவாரம் எவ்வளவு சிதிலமடைந்திருக்கிறது என்று. அந்த அஸ்திவாரமே உடைந்து நொறுங்கிக் கிடப்பதற்கான காரணங்களை அறிந்து கொண்டீர்களா? இந்தக் கட்டுரையில் 2010-ல் வெளியான தமிழ்ப்படம் வெற்றி கண்டதற்கு புது டிரெண்டிலான கதை என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அது என்ன கதை தெரியுமா... தமிழ் சினிமாக்கள் தயாரிக்கப்படும் அலங்கோலத்தையும் காலம்

காலமாக தமிழ் சினிமாக்களில் காணப்படும் நிரந்தரமான, வடிகட்டிய அசட்டுத்தனமான கதைக் காட்சிகளையும் ஏகத்துக்கு நையாண்டி பண்ணிப் படமாக வந்தது. இதில் தமிழ் சினிமாவின் இன்றைய நிலவரத்தைக் காட்சிக்குக் காட்சி கிண்டல் அடித்ததை, மக்கள் பிரமாதமாக வரவேற்றிருக்கிறார்கள் என்றால், நம் மக்களின் மனத்தில் நமது தமிழ் சினிமா குறித்து எப்படிப்பட்ட வெறுப்பும் எரிச்சலும் வேருன்றியிருக்க வேண்டும்? கொஞ்சம் யோசியுங்கள்...

▲ என்.எஸ்.கிருஷ்ணன்

10

தமிழ் சினிமாவின் நகைச்சுவை நடிகர்கள்!

அன்றும்... இன்றும்... என்றும் நமது தமிழ் சினிமாவில் சிம்மாசனம் விட்டு இறங்காத சக்ரவர்த்திகளான இவர்கள்தான் தமிழ் சினிமாவின் பெருமைக்கு உரியவர்கள்! உலக சினிமாவில் தமிழ் சினிமாவின் தலைசிறந்த நகைச்சுவை நடிகர்களுக்கு ஈடானவர்கள் ஏவரும் இல்லை என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை!

நான் ஒரு தமிழன் என்ற உணர்வோடு இப்படி எழுதுவதாக எண்ணாதீர்கள். உலக சினிமாவில் நான் மிக மிக மதிக்கும் ஒரே ஒரு நகைச்சுவை நடிகர் மாமேதை சார்லி சாப்ளின் மட்டுமே.

தமிழ் சினிமாவில் கலைவாணர் என்.எஸ்.கே. காலத்திலிருந்து நாகேஷ் உட்பட இன்று நடித்துக் கொண்டிருக்கும் வடிவேலு, விவேக் வரையிலான இணையற்ற திறமைசாலிகளை இன்றைய

▲ நாகேஷ்

▲ வடிவேலு

▲ விவேக்

▲ டி.ஏ.மதுரம்

▲ பாபையா

மேலைநாட்டு சினிமாக்களில் கூடப் பார்க்க முடியாது. நகைச்சுவை உணர்வு என்பது, தமிழ் நகைச்சுவை நடிகர்களின் தனித்துவமான வரப்பிரசாதம் போலும்.

எல்லா வகை நடிப்பையும் விட, நகைச்சுவை நடிப்பே மிக மிகக் கடினமானது. இது அனைவரும் அறிந்ததே... அதனால்தான் எத்தனையோ கதாநாயக நடிகர்களின் சீஸன் முடிந்தாலும், நமது தனித்துவம் கொண்ட நகைச்சுவை நடிகர்களின் ஆதிக்கம் பல தலைமுறைகளுக்குத் தொடர் கிறது. நமது கதாநாயக நடிகர்களில் நகைச்சுவை உணர்வு நிரம்பப் பெற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

இன்று மலையாள சினிமாவிலும் தெலுங்கிலும் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சிறந்த நகைச்சுவை நடிகர்கள் உள்ளனர்.

ஹாலிவுட்டின் நகைச்சுவை நடிகர்கள் என்று இன்றைக்கு அங்குள்ளவர்களால் பாராட்டப்படும் ராபின் வில்லியம்ஸ், ஜிம்கேரி, ஸ்டீவ் மார்ட்டின் போன்றவர்களின் முழுநீள காமெடிப் படங்களைப் பார்க்கும்போது எனக்கு மிகவும் அலுப்பாக இருக்கும். அங்குள்ள மக்களும் சரி, சம்பந்தப்பட்ட நடிகர்களும் சரி அதுதான் தங்களின் நகைச்சுவை என்று நம்புகிறார்கள் போலிருக்கிறது. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது,

▲ டி.ஆர்.ராமச்சந்திரன்

▲ எம்.ஆர்.ராதா

▲ சந்திரபாபு

▲ தேங்காய் சீனிவாசன்

▲ கருளிராஜன்

▲ ராஜகோபால்

▲ வி.கே.ராமசாமி

▲ ஏ.கருணாநிதி

▲ மனோஹர்

▲ சோ

நமது நகைச்சுவை நடிகர்கள்தான் தமிழ் சினிமாவை வாழ வைப்பதோடு, படம் பார்க்கும் மக்களின் உடல், மனஆரோக்கியத்தையும் தங்களின் நகைச்சுவை மருத்துவத்தால் காப்பாற்றுகிறார்கள் என்று சொல்லலாம்.

ஆண்டு தோறும் வழங்கப்படும் தேசிய விருதுகள், மாநில விருதுகள் மற்றும் தனியார் அமைப்புகள், பத்திரிகைகள்தரும் திரைப்பட விருதுகளில் எனக்கு என்றுமே உடன்பாடு கிடையாது!

'நடிப்பு' என்றாலே அதில் எல்லா வகையும் உட்படும். சிறந்த நடிகர் விருது, சிறந்த நடிகை விருது, சிறந்த காமெடியன் விருது, சிறந்த குணசித்திர நடிகர் விருது, Best Supporting Actor, Actress விருது, சிறந்த வில்லன் விருது என்று நடிகர்கள் பட்டியல் நீண்டுகொண்டே போகும். நடிப்புக் கலையிலேயே மிக மிகக் கடினமானது நகைச்சுவை நடிப்புதான். என்றைக்கு மிகச் சிறந்த நடிகர் என்ற முதன்மையான விருது - நியாயமான விருது நமது மிகச் சிறந்த நகைச்சுவை நடிகர்களில் ஒருவருக்குத் தரப்படுகிறதோ... அன்றுதான் அந்த விருதுக்குப் பெருமை. தமிழ் சினிமாவுக்கும் பெருமை!

இது போன்ற 'தர்மம்' தவறாத விருதுகள் தருவதன் மூலம் தமிழக அரசும், தமிழகத்தின் தனியார் நிறுவனங்களும், பத்திரிகைகளும் மற்ற மாநிலங்களுக்கும்

▲ ஜனகராஜ்

▲ மூர்த்தி

▲ கவுண்டமணி

▲ செந்தில்

▲ டெல்லி கணேஷ்

▲ சார்லி

▲ மணிவண்ணன்

▲ பாண்டியராஜன்

▲ கோவை சரளா

▲ ஊர்வசி

மத்திய அரசுக்கும் முறையான விருது அளிக்கும் தார்மீக சிந்தனையைக் கற்றுக் கொடுக்க முன்வர வேண்டும் என்பது எனது பணிவான வேண்டுகோள். அன்றும் இன்றும், நமது நகைச்சுவை நடிகர்களின் நடிப்பு ஆளுக்கு ஆள் வித்தியாசப்பட்டு நிற்பது என்பது ஆச்சரியகரமான ஒன்று. நகைச்சுவை நடிப்பில் தனது மண்ணின் அசலான வாசனை, டைமிங், பேசாமலே நடிப்பது, பாடிடலாங்வேஜ் எனப்படும் உடல்மொழி எல்லாம் மிகமிக முக்கியம். நமது நடிகர்களுக்கு இவை எல்லாமே கைவந்த கலை!

ஹாலிவுட் நகைச்சுவை நடிகர்கள் அவர்களுக்கென்றே தயாரிக்கப்படும் முழுநீள பிரமாண்டமான பட்ஜெட்டில் வரும் நகைச்சுவைப் படங்களில் ஒரு காட்சியிலாவது என்னை மறந்து நான் சிரித்ததே இல்லை. ஆனால், கார்ட்டூன் படங்களில் வரும் டாம் அண்டு ஜெரி என்ற இரண்டு பிராணிகள் தொடர்ந்து என்னைச் சிரிக்க வைக்கின்றன. தாங்கள் சிரிக்காமல் மற்றவர்களைச் சிரிக்க வைப்பதில் நம்மவர்கள் கில்லாடிகள்!

நமது நகைச்சுவை நடிகர்களை இரண்டு நாற்காலி போட்டு... உட்கார வைத்து நடிக்கச் சொன்னால் கூட, அமார்க்களப்படுத்தி விடுவார்கள். திரைப்படத்தில் இதர

▲ ரமேஷ் கண்ணா

▲ ஆர்.சுந்தர்ராஜன்

▲ மயில்சாமி

▲ தியாகு

▲ இளவரசு

வையாபுரி

நடிகர்கள் பேசும்போது எல்லாம் வசனகர்த்தா எழுதிக் கொடுத்ததைப் பேசுவது போல் இருக்கும். ஆனால், நமது நகைச்சுவை நடிகர்கள் பேசிக் கொள்வது யதார்த்தமாக, நாம் அன்றாட வாழ்வில் பேசுவது போல் இயல்பாக இருக்கும்.

கிரேனி மோகன்

இப்படிப்பட்ட திறமைசாலிகளான நகைச்சுவை நடிகர்கள் நம்மிடம் இருப்பதாலேயே... நாம் நமது திரைப்படத்தின் முதுகெலும்பான 'கதை'யைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கூடக் கவலைப் படுவதில்லை. அப்படியானால், நமது படங்களின் கதை பலவீனத்துக்கு நமது காமெடி நடிகர்களின் பலம்தான் காரணமா? இல்லை. சினிமா குறித்த நமது பார்வையில் தான் கோளாறு!

மதன்பாபு

நமது படங்களில் இடம்பெறும் காமெடி நடிகர்கள், தங்களது காமெடி டிராக்குக்காக அற்புதமான ஒரு கதையை உருவாக்கி விடுகின்றனர். அதிலுள்ள கற்பனைச் செறிவு கூட அந்தப் படத்தின் கதையில் இருப்பதில்லை. இதற்குப் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டியது தயாரிப்பாளர், டைரக்டர், கதாசிரியர் ஆகியோர்தான்.

சிங்கமுத்து

பெரிய ஸ்டார் இமேஜ் கொண்ட ஒரு நடிகரின் இடத்தை, இன்னொரு புது ஹீரோ வந்து பிடித்து விடுவது ரொம்ப சலபம். ஆனால், ஒரு வலுவான நகைச்சுவை நடிகரின் இடத்தை இன்னொரு நகைச்சுவை நடிகர் பிடிப்பதும்

கிரேன் மனோகர்

முத்துக்காளை

குமரிமுத்து

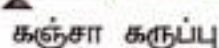
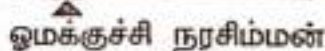
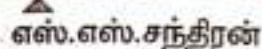
தாழு

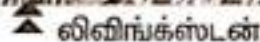
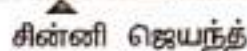
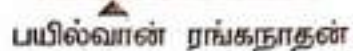
காக்கா ராதாகிருஷ்ணன்

விசு

சுமாரான பல படங்கள் நமது நகைச்சுவை நடிகர்களால் தலை தப்பித்துக் கொள்வது சகஜம். சில மோசமான படங்களில் கூட அவர்களின் நகைச்சுவை நடிப்பு பிரமாதமாக இருக்கும். ஆனால், அந்தப் படத்தின் தோல்வியால் அந்த அருமையான நகைச்சுவைக் காட்சிகள் வீணாகி விட்டதே என்று வருத்தப்படுவேன். அது மட்டுமில்லை... குணசித்திரக் காட்சிகளிலும் கூட நமது நகைச்சுவை நடிகர்கள் அசத்தக் கூடியவர்கள் என்பது

நிதர்சனம்.

நகைச்சுவைக் காட்சிகளில் துணை நடிகர்கள் மாதிரி வந்துபோகும் பல நகைச்சுவை நடிகர்கள் கூட, பிரபல காமெடியன்களுக்கு ஈடுகொடுத்துப் பேசி நடிப்பதைப் பார்க்கலாம்!

இன்னொன்று, சிறந்த நடிகர்கள் ஒரு சிலர், 'மிமிக்ரி'யிலும் தேர்ந்தவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால், அந்த மிமிக்ரி கலைஞர்கள், மிமிக்ரியால் மட்டுமே சினிமாவில் தனித்தன்மை கொண்ட நகைச்சுவை நடிகர்களாக மிளிர் முடியாது என்பதும் உண்மை.

நமது நகைச்சுவை நடிகர்களுக்கு மிகமிக முக்கியமான சிறப்பு ஒன்று உண்டு. அது, நமது படங்களில் மற்றவர்களுடன் நடிக்கும்போது, நமது நகைச்சுவை நடிகர்களின் நடிப்பு மட்டுமே நமக்கு நடிப்பாகத் தெரியாது! காரணம், அந்தந்தக் கதாபாத்திரமாகவே அநாயாசமாக வாழ்ந்து காட்டுவார்கள் அவர்கள்.

இப்படிப்பட்ட வல்லமை கொண்ட நகைச்சுவை நடிகர்களின் அருமையான 'காமெடி டிராக்' இருந்தும் பெரிய ஹீரோ நடித்தும், வழக்கமான டேட், ஆடல் பாடல்கள், ஆகாசச் சண்டைக் காட்சிகள் ஆகியவை இருந்தும் பல தமிழ்ப் படங்கள் படுமோசமாகத் தோல்வி அடைவது ஏன்? நல்ல கதையும், நல்ல கதாசிரியரும் இல்லாததுதான் காரணம். அதற்கான அடிப்படை,

நமது நாடக உலகம் முற்றிலுமாக அழிந்து போனதே.

எப்போது பார்த்தாலும் 'டிரண்ட்' மாறிவிட்டது என்று சொல்பவர்கள், நமது நகைச்சுவையின் டிரெண்ட் மட்டும் இன்று வரை ஏன் மாறாமல் ஜொலிக்கிறது என்பதை உணர வேண்டும். இவ்வளவு காலம் தமிழ் சினிமா ஜீவித்திருப்பதே நமது நகைச்சுவை நடிகர்களால்தான் என்றால், அது மிகை அல்ல!

▲ 'முள்ளும் மலரும்' படப்பிடிப்பில்...

11

எத்தனை வகையான சினிமாக்கள்!

சினிமாக் கலையின் அடிப்படை இலக்கணம் எதுவும் எனக்குத் தெரியாது. என் வரைக்கும், அது எனக்கு சாதகமானது என்றே உணர்கிறேன். அதற்காக சினிமா இலக்கணம் அறிந்தவர்களுையோ, அது குறித்துப் படிப்பவர்களுையோ நான் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகப் பொருளல்ல!

இவ்விதம் எனக்குத் தெரியாமல் என்னைப் பக்குவப்படுத்திய ஆசான் இனிமையான இலக்கியப் பரிச்சயமாகத்தான் இருக்க முடியும். குறிப்பாக அமரர் தி.ஜானகிராமனின் படைப்புகள். அவரது எழுத்துகள் எனக்குள் ஒரு ரசவாதத்தை எழுப்பி, எனக்குச் சுற்றிலும் நடப்பதை... ரசனையோடு ஊன்றி கவனிக்கச் செய்திருக்கின்றன. யதார்த்தத்தில் உள்ள அழகை அப்படித்தான்

நான் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

இந்த உண்மையைப் பல வருடத் திரைப்பட அனுபவத்துக்குப் பிறகே நான் கண்டறிந்தேன். மற்றோர் அற்புதப் படைப்பாளி அமரர் புதுமைப்பித்தன். இன்றைக்கு கி.ராஜநாராயணன் அவர்களின் எழுத்தில் மயங்கி நிற்கிறேன். இப்படிப்பட்ட படைப்பாளிகளுடன் வாசிப்பு மூலம் எனக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கமான சிநேகிதம், நான் இயக்குநரானதற்கு எனக்குப் பெருமளவு உதவி இருப்பதாகக் கருதுகிறேன்.

முறைப்படி Film Institute-ல் சினிமா பற்றிப் படித்து அறிந்தவர்கள் உண்டு. அவர்கள் கல்லூரி சென்று Catering Technology படித்துவிட்டு நட்சத்திர ஹோட்டல்களில் எதையும் பார்த்துப் பக்குவமாக சமைக்கும் வல்லுநர்கள் மாதிரியானவர்கள். அப்படித்தான் எனக்குப் படுகிறது.

இதற்கு மாறாக, வாழ்க்கை அனுபவத்தில் கண்ணும் மனமும் கண்டு, உணர்ந்து கொள்வது மட்டுமே எனக்கு கைகொடுத்து இருக்கிறது. இத்தகைய எனது அனுபவம் பல முறை எனக்கு வெற்றியைத் தந்த மாதிரியே... சில வேளைகளில் தோல்விகளையும் பரிசளித்திருக்கிறது. மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட அந்தத் தோல்விப் படங்கள் மூலம் நான் மிகச் சிறந்த உண்மைகளை -பாடங்களைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், அதே நேரம் பெரும் வெற்றி பெற்ற எனது படங்களிலிருந்து நான் கற்றுக் கொள்ள எதுவும் கிடைக்கவில்லை என்பதும் உண்மை!

நான் முற்றிலும் எதிர்பாராமல் சினிமாத் துறைக்கு வந்தவன். எந்த வகையான சினிமாக் கல்வியுடனும் எனக்கு எந்தவொரு பரிச்சயமும் இல்லை. அதனால் எதிர்பாராத விதமாக ஒரு திரைப்பட இயக்குநராக ஆக்கப்பட்டபோது கூட, நான் என்னை ஓர் இயக்குநராக பாவிக்காமல், நல்ல சினிமாவின் ரசிகன் என்ற முறையிலேயே முதன் முதலாக முள்ளும் மலரும் படத்தை இயக்கினேன்.

கல்லூரிக் காலத்தில் தமிழ் சினிமா பற்றி எனக்குள் பதிந்த ஒரே விஷயம் இதுதான்... தமிழ் சினிமாக்களில் யதார்த்தம் என்பது சுத்தமாகக் கிடையாது என்பதே. சினிமா என்பது ஒரு விஷுவல் மீடியம் என்ற நிஜம் இங்கு முற்றிலுமாகப் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. அதற்கு மாறாக மேடை மற்றும் வானொலி நாடகம் போல், அது கையாளப்படுகிறது. 'எப்போதுதான் நாம் அதிலிருந்து விடுபடப் போகிறோமோ?' என்பதும் எனது கல்லூரிக் காலத்து ஆதங்கமாக இருந்தது.

உதாரணமாக நமது திரைப்படங்களில் காதலர்கள் இன்று வரை

டூயட் பாடுகிறார்கள்... உலகின் வேறு எந்த ஒரு நாட்டு சினிமா விலும் காண முடியாத கொடுமை இது. அடுத்ததாக இயல்புக்கு மாறாக ஆள் ஆளுக்குப் பக்கம் பக்கமாக ஏராளமாக வசனம் பேசுகிறார்கள். இவற்றின் தொடர்ச்சியாக நமது மிகச் சிறந்த நடிகர்கள் கூட, காலத்தின் கட்டாயம் போல் ஏனோ மிகையாக நடிக்கிறார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகத் தனியாளாக ஒரு குடும்பக் கதையின் கதாநாயகன் கூட, வில்லன் கூட்டத்தோடு சண்டை போட்டு அடித்துப் புரட்டி ஜெயிக்கிறான்!

நமது சினிமாவில் கதாநாயகன் என்றால் அவன் பரம உத்தம சுத்தனாக இருப்பான். வில்லன் என்ற கெட்ட எண்ணம் கொண்ட ஒரே ஒருவன் மட்டும் படத்தில் இருப்பான். அவனும் கூட படத்தின் கடைசிக் காட்சியில், “என்னை மன்னிச்சிருங்க... நான் மாபாவி!” என்று பாவமன்னிப்புக் கேட்டு, உத்தமனாகி விடுவான்.

கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால், நமது நிஜ வாழ்வில் காண முடியாத யதார்த்தத்துக்கு மாறான-நம்முடையது அல்லாத வாழ்க்கை முறைகள் நமது சமூகக் குடும்பக் கதைகளில் கொடிகட்டிப் பறக்கின்றன. ஆனால், தற்போது வெளியாகும் ஒரு சில சினிமாக்களில் இந்த ‘ஹீரோ-வில்லன்’ இமேஜ் உடைபடுவதைக் காணும்போது மனதுக்குச் சற்று ஆறுதல்! ஆனாலும் வழக்கமான ஹீரோ ஃபார்முலா இன்னும் முற்றாக ஒழியவில்லை.

எனவே, நான் இயக்குநர் ஆனபோது நான் விரும்பியபடி இயக்கத் தீர்மானித்தேன். அந்த முதல் வாய்ப்பின்போது, இப்படி எனக்குப் பிடிக்காத விஷயங்களை எல்லாம் பெரும்பாலும் தவிர்த்துவிட்டு, **முள்ளும் மலரும்** படத்தை இயக்கினேன். அது நான் எதிர்பாராத வகையில் பெரும் வெற்றி கண்டது. ‘சினிமா என்பது Visual Medium என்று நிரூபித்த முதல் தமிழ் சினிமா **முள்ளும் மலரும்** என்று பத்திரிகைகள் பாராட்டின. எனது இரண்டாவது படம் **உதிரிப்பூக்கள்**. அதிலும் முழுக்க முழுக்க யதார்த்தம்தான். அந்தப் படமும் பத்திரிகைகளாலும் பொதுமக்களாலும் வரவேற்கப்பட்டு, பெரிய வெற்றி பெற்றது!

இவற்றின் விளைவாக நான், ‘யதார்த்தமாகக் கதை சொல்லும் பாணியைக் கடைப்பிடிப்பவன்’ என்று சொல்லப்பட்டேன். எனது சினிமாப் பாணியை, நாடகத்தனம் இல்லாத Realistic Approach என்றார்கள். இதிலுள்ள மற்றோர் உண்மை என்னவெனில், இப்படி சுலபமாகக் கையாள முடிந்த-இயல்பான முறையில் அமைந்த படங்களை எடுப்பது எனக்கு மிக எளிதாக இருக்கிறது. மற்ற வகைப் படங்கள் சுவாரஸ்யமாக இருக்குமெனில்,

அவற்றையும் நான் மிகவும் விரும்பிப் பார்ப்பேன். (அதே சமயம் அப்படிப்பட்ட படங்களை எனக்கு எடுக்கத் தெரியாது என்பதும் உண்மை!)

கல்லூரி நாட்களில் நான் பார்த்த ஒன்று அல்லது இரண்டு நல்ல ஹாலிவுட் படங்கள்தான் உண்மையான சினிமா, நமது தமிழ் சினிமா மாதிரி இருக்காது என்பதை எனக்கு உணர்த்தியது. ஆனால், அப்போது சினிமா என்பது மகா வல்லமை கொண்ட அற்புதமான ஓர் ஊடகம் என்று எனக்குத் தெரியாது. கடந்த ஏழு வருடங்களாக உலகின் பல நாடுகள் தயாரித்த அற்புதமான திரைப்படங்களைத் தொடர்ந்து பார்த்த பிறகே, சினிமாவின் மேன்மையை உணர்ந்து, நான் அளவற்ற வியப்பு அடைந்தேன். இத்தனை வருடங்களாக சினிமாவின் உண்மையான பெருமையை அறியாமல் ஓர் இயக்குநராகப் படங்களை இயக்கியிருக்கிறேன் என்பதை நினைத்தால்... வெட்கமும் வேதனையும் உண்டாகிறது. அப்பேர்ப்பட்ட அற்புதமான படங்களைப் பார்த்ததால், என் மேலேயே எனக்கு ஆத்திரமும் குற்றவுணர்வும் ஏற்படுகிறது: 'நானும் எடுத்திருக்கிறேனே படம்!' என்று.

வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த நண்பர், உலகின் மிகப்பெரும் இயக்குநர்களைப் பற்றிய புத்தகங்களை பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு முறை என்னிடம் கொடுத்தார். அந்தப் புத்தகங்களின் ஒரு சில பக்கங்களை மட்டுமே படித்த நான், மிரண்டு போனேன். 'சினிமா எடுப்பதில் இவ்வளவு விஷயங்கள் இருக்கின்றனவா?' என்று அதிர்ந்தேன்! பிறகு அந்தப் புத்தகங்களை அப்படியே மூட்டைகட்டி வைத்தேன். அப்போது எனக்குத் தோன்றியது என்னவெனில், 'நமக்குப் பிரியமான முறையில் படம் எடுப்போம்!' என்பதுதான். கோனார் நோட்ஸ் படித்துவிட்டு, பரீட்சை எழுதப் போகும் மாணவனாக, திரை உலகில் என்னை நடத்திச் செல்ல நான் விரும்பவில்லை!

சினிமாவின் உன்னதத்தை இன்று நான் ஓரளவுக்கு உணர்ந்தாலும்... இப்போது கூட சினிமாவை பணம் சம்பாதித்துக் கொடுக்கும் ஒரு தொழிலாக நினைக்க என் மனம் உடன்படவில்லை. சினிமா எனும் அற்புதமொழி என்னை அந்த அளவுக்கு வசீகரித்துள்ளது. நான் விரும்பும் சினிமா, எனக்கு அதீத மன நிறைவையும் மகிழ்ச்சியையும் தரக் கூடியது. ஒரு பட உருவாக்கத்தின்போது, எந்த விதமான கட்டுப்பாடும் நிபந்தனையுமற்ற நேர்மையுடன் கூடிய சுதந்திரம்தான் எனது தேவை. அப்படிப்பட்ட சூழலில்தான்... மன நிறைவான நல்ல திரைப் படங்களை என்னால் தர முடியும்!

▲ 'முள்ளும் மலரும்' படப்பிடிப்பில்...

ஆறு, நதி போல, எனது போக்கில் பயணிக்கவே நான் ஆசைப் படுகிறேன். பள்ளங்கள், பாறைத் திட்டுகள், விழுந்து கிடக்கும் மரங்கள் ஆகியவை ஓர் ஆற்றின் போக்கைத் தீர்மானிப்பது போல், நேற்று வரை... ஒவ்வோர் அனுபவமும், நான் சந்தித்த பல தரப்பட்ட திருப்பங்களும் எனது தனிப்பட்ட ரசனையும், விருப்பு-வெறுப்புகளும், தீர்மானங்களும், எனது வழியைத் தீர்மானித்திருக்கின்றன. அதனால்தான் சொல்கிறேன். தயவு செய்து என்னை ஒரு முன்னுதாரணமாக எடுத்துக்கொண்டு, யாரும் சினிமாத் துறையில் நடந்து கொள்ளாதீர்கள்... ஒரு வேளை அது விபரீதமாகி விடலாம்!

எனவே, சினிமாவில் உங்களது பாதையை, பார்வையை விசாலப்படுத்தி முறையாகத் திட்டமிடுங்கள்... அயராது பாடுபடுங்கள். உலகின் பல மொழிகளிலும் வரும் மிகச்சிறந்த படங்களைப் பாருங்கள். அதன் மூலம் சினிமா பற்றிய நமது கண்ணோட்டம் விரிவடையும். இங்கு ஒரு வேண்டுகோள்-ஓர் இயக்குநரது படங்களை, இன்னோர் இயக்குநரது படங்களோடு ஒப்பிடாதீர்கள். 'அவரவர் வழியில் அவரவர்கள் செல்கிறார்கள்... சாதனை புரிகிறார்கள்!' என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். சினிமா பற்றிய தீர்மானமான மனத்தெளிவு நம்மிடம் திடமாக... அழுத்தமாக இருந்தால், நாம் தேர்ந்தெடுப்பது சினிமாவின் எந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்ததாக இருந்தாலும் நம்மால் நல்ல சினிமாக்களை - மறக்க முடியாத சினிமாக்களை நிச்சயம் உருவாக்க முடியும்!

'மோகமுள்' நாவலில் ஓரிடத்தில் தி.ஜானகிராமன் இப்படிக் குறிப்பிடுகிறார்: '... இது வரை தோன்றிய உயிர்களின் எல்லை மனிதன். ஆகவே மற்ற உயிர்களின் ஆற்றல்களெல்லாம் மனிதனுக்குள் அடங்கிக் கிடக்கிறது...'

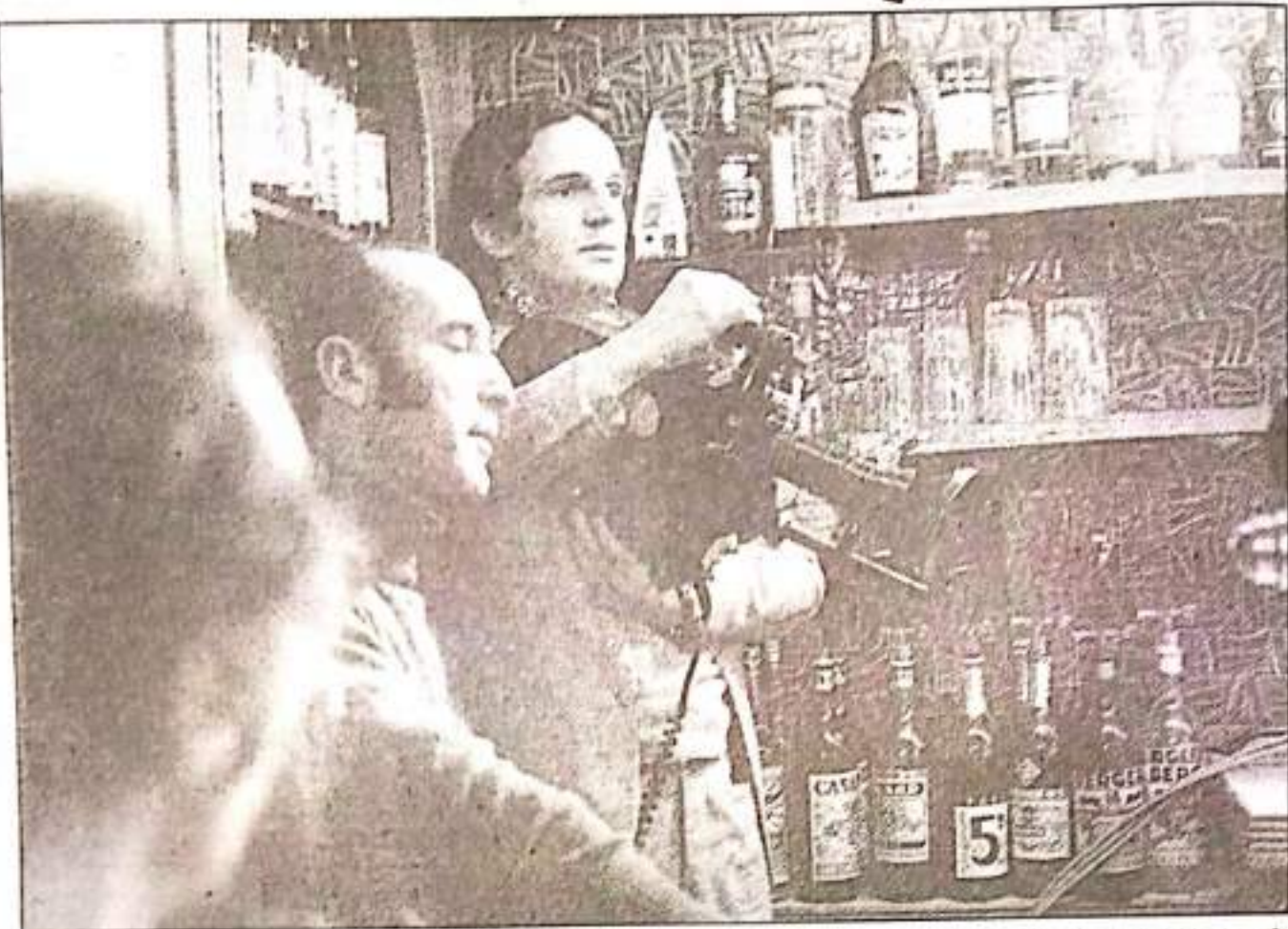

Knox e_Library

Click Here

Join Now

Francois Truffaut ▲

12

படைப்பாளியின் திரைப்படம்!

Author's Theory - Dir. Francois Truffaut

சுமீபத்தில் நான் தற்செயலாகப் படித்தது இது. தரமான சினிமாவுக்கும், படைப்பாளியின் சினிமாவுக்கும் உள்ள வேறு பாட்டை எனக்குத் தெரிய வைத்தது 33 பக்கங்கள் கொண்ட ஒரு சிறிய புத்தகம். இந்தப் புத்தகத்தில் நான் படித்தவை, என் மனதுக்கு மிகவும் நெருக்கமாக இருந்தது.

இந்தப் புத்தகம் பிரெஞ்சு நாட்டின் புதிய அலை சினிமா இயக்குநர்களின் முன்னோடியான இயக்குநர் ஃப்ரான்ஸ்வா த்ரூபோ (Francois Truffaut) பற்றியது. அந்தப் புத்தகத்தை தமிழில் எழுதியவர் வெ.ஸ்ரீராம். வெளியிட்டவர்கள் க்ரியா அலியான்ஸ் ஃபிரான்சேஸ், சென்னை.

இதைப் படிப்பதற்கு முன்பே இயக்குநர் த்ருஃபோவின் எல்லாத் திரைப்படங்களையும் பார்த்து நான் ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறேன். 'இந்த இயக்குநருக்கு எப்படி இந்த மாதிரி வித்தியாசமாகவும் வியக்கும்படியாகவும் கதை சொல்ல முடிகிறது!' என்று வியந்திருக்கிறேன். ஆனால், இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்த பிறகே த்ருஃபோவின் பெருமைகளை உணர்ந்தேன்.

இனி, அந்தப் புத்தகத்தில் இயக்குநர் த்ருபோ பற்றியும் அவரது சினிமா பற்றிய கருத்துகளையும் திரு.வெ.ஸ்ரீராம் சொல்லி இருப்பதை வரிசைப்படுத்தித் தருகிறேன்.

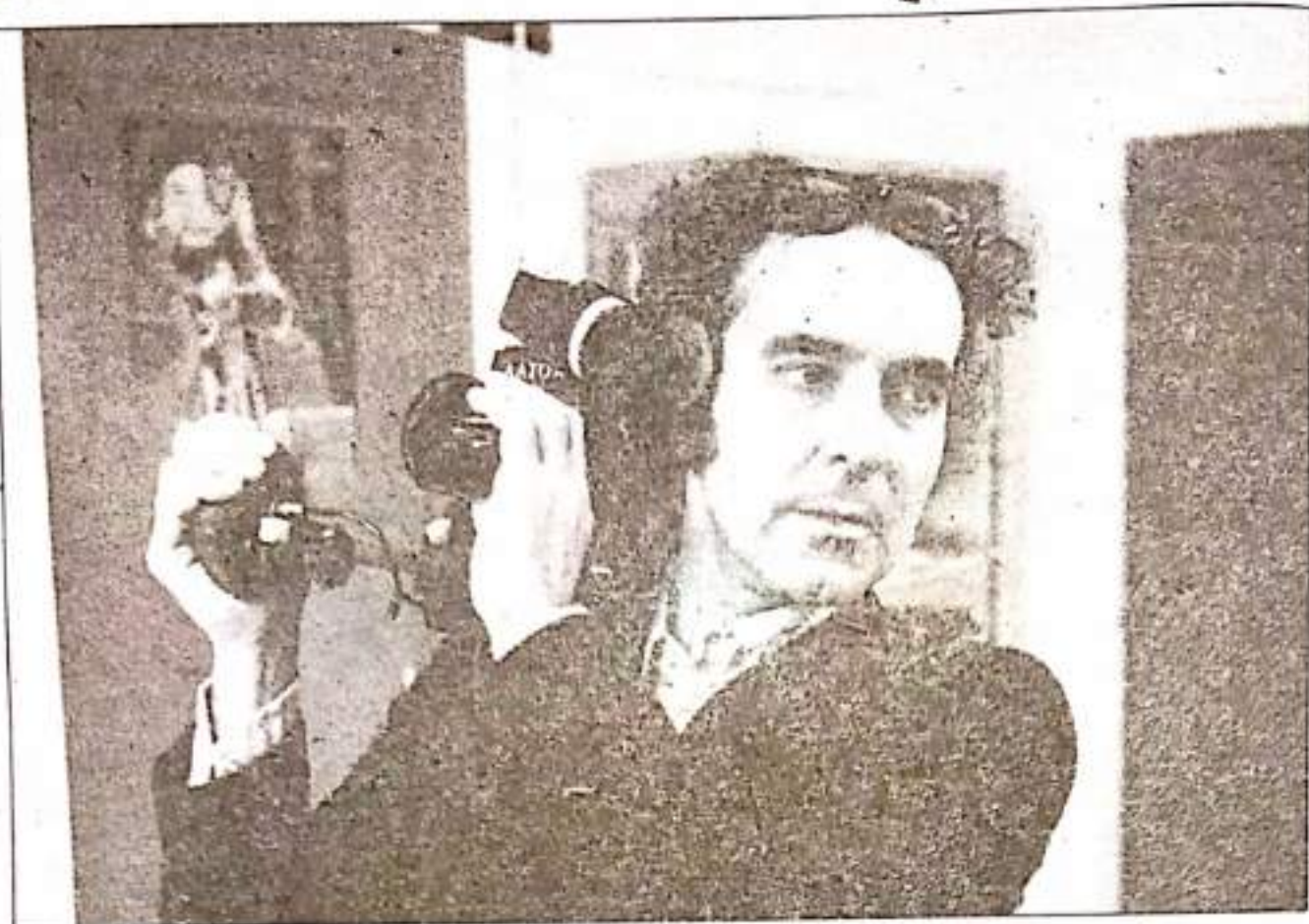
1. ... உலகத் திரைப்பட வரலாற்றில் வேறு எந்த இயக்கத்தையும் விட, பெருமளவு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது பிரெஞ்சுத் திரை உலக புதிய அலை இயக்கம்தான்... இந்த இயக்கத்தின் அஸ்திவாரமாக இருந்ததோடல்லாமல், அது தோற்றுவித்த மறுமலர்ச்சியின் ஒரு முக்கியப் பிரதிநிதியாக விளங்கியவர் ஃபிரான்ஸ்வா த்ருஃபோ

2. ...நமது வாழ்வின் நிம்மதியற்ற கணங்களில், நாம் நம்பிக்கை இழந்திருக்கும் தருணங்களில், நம் உடல் ஆரோக்கியம் குன்றியிருக்கும்போது, சில சமயங்களில் ஒரு திரைப்படம் நம் நினைவுக்கு வந்து நம்முடைய உள்மனதை ஒளிர்விக்கும். ஒரு காட்சியோ, ஒரு வசனமோ போதும்-நமக்கு தைரியம் அளிப்பதற்கு, வாழ்வில் பிடிப்பு ஏற்படுவதற்கு, ஆனந்தத்தின் சுவையை அறிவதற்கு. இது போன்ற சக்தியைக் கொண்ட திரைப்படங்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகம் இல்லை.

“இந்தக் காரணத்துக்காகவே த்ருஃபோவின் படைப்புகளில் ஏதாவது ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட படங்களை விரும்பியவர்கள், உலகின் பல பாகங்களில் இருக்கிறார்கள் என்று நான் உறுதியாகச் சொல்வேன்” - Jean Collet

3. ... ஒரு திரைப்படத்தை யார் தயாரித்தாலும், அதன் கதை மூலம் எதுவாக இருந்தாலும், அதில் பங்கேற்ற பல்துறை வல்லுநர்களின் பங்கு என்னவாக இருந்தாலும், சில இயக்குநர்கள் மட்டுமே 'படைப்பாளிகள்' என்று அழைக்கப்படுவதற்கான தகுதியைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஏனெனில், இவர்களுக்கு இருக்கும் நோக்கு, திரைப்படத்தை அமைக்கும் பாணி என்ற அம்சங்களில் ஒரு தனித்தன்மை இவர்களுடைய எல்லாப் படங்களிலும் தென்படுகின்றன என்பதுதான் இந்தப் படைப்பாளிக் கோட்பாடு (Author's Theory) என்பதன் அடிப்படை.

4. ...தரமான திரைப்படத்தை விட (Quality Films) படைப்பாளியின் திரைப்படம் (Author's Film) சிறந்தது என்று த்ருஃபோ வாதிட்டார். ஏனெனில், தரம் என்ற அடைமொழி பெரும்பாலும் விளம்பர

▲ கோதார்டு

உத்தியாக இருந்தது. மேலும், தரம் என்று குறிப்பிடும்போது, திரைப்படம் என்றால் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற எல்லைக் கோடுகள் அத்துறையை ஏற்கெனவே ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தவர்களால், வரையறுக்கப்பட்டிருந்தன. கருத்துச் செறிவுக்கும், கலை உணர்வுக்கும், அழகியல் அம்சத்துக்கும் உள்ள சுதந்திரம் ஒரு குறுகிய வட்டத்துக்குள் முடங்கி விட்டது. இங்கு தான் கருத்து வேற்றுமைகள் வலுப்பெற்றன...

...படைப்பாளி என்று கருதப்படுபவரது சுமாரான படைப்புக்கு இருக்கும் தார்மீக பலம் கூட, வியாபார நோக்கில் தயாராகும் 'தரமான' படத்துக்கு இல்லை என்று 'த்ரூஃபோ' சொன்ன கருத்து, அப்போது நிலவிய தலைமுறைப் போராட்டத்தில் (War of Generations) அவருடைய ராஜதந்திரமான உத்தி என்று சிலர் கருதினர். ஆனால், வியக்கத்தகு உள்ளுணர்வுடன் அவர் இதைச் சொல்லியிருக்கிறார் என்று கருதுகிறார் 'ழான் கோலே.'

5. ... புதிய அலையின் இன்னொரு சிறப்பு அம்சம்:

பெண்மைக்கு அளிக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம். இந்தப் படைப்பாளிகளின் பெண் பாத்திரங்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை. அறிவுஜீவிகளாகவும் இருப்பார்கள்; ஆசைநாயகிகளாகவும் இருப்பார்கள். மறுக்கவும் மறக்கவும் முடியாத பெண் பாத்திரங்களை 'த்ரூஃபோவும்' 'கோதார்டும்' (Godard) படைத்தனர்..."

6. ... இந்தப் புதிய அலையில் மிதந்து வந்த புதிய விஷயங்கள்

என்ன?

முதலாவதாக, கதையம்சத்தில் சில மாறுதல்கள் தோன்றின. இந்தக் கதைகள் படைப்பாளிகளது சொந்த அனுபவங்களைச் சார்ந்து இருந்தன. ஆனால், அவை அவர்களின் சொந்தக் கதையாகவே முழுவதும் இருக்கவில்லை. சினிமாவில் பார்ப்பது நிஜ வாழ்க்கையில் நடக்காது என்கிற எண்ணத்தை மாற்றி, நிஜத் தன்மையுடன் வாழ்க்கையைக் கலை வடிவில் திரையில் பிரதிபலிக்க முடியும் என்ற எண்ணத்தை இந்தக் கதைகள் நிலை நாட்டின. வாழ்க்கையில் நடக்கும் சிறு சிறு சம்பவங்களில் இழையோடும் அழகுகளையும், அவலங்களையும் மிகைப்படுத்தாமலும் இந்தப் படைப்புகள் விளக்கின...

7. அவரவர் பாதையில்

பறந்து சென்றாலிட்டோம்

வாழ்க்கை எனும் சூறாவளியில்...

1962-ல் வெளிவந்த 'ஜில் அண்டு ஜிம்' என்ற திரைப்படத்தில் ஒரு முக்கியமான கட்டத்தில் அதன் கதாநாயகி பாடும் பாடலின் பல்லவிதான் மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது பற்றி த்ரூஃபோவே சொல்கிறார். "இந்தப் படத்தில் 'வாழ்க்கைச் சூறாவளி' என்ற ஒரு பாடல் வருகிறது. இதன் தொனியைப் புரிந்து கொண்டால், இந்தப் படத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்!"

... நட்பு, காதல் என்ற உறவுகளையும், வாழ்வு, பிரிவு, சாவு என்ற நிகழ்வுகளையும் இலக்கிய நயத்துடனும், யதார்த்தம் கெடாமலும்,

▲ 'ஜில் அண்டு ஜிம்' படத்திலிருந்து...

மிகைப்படுத்தல் இன்றியும் த்ரூஃபோ அளித்துள்ள பல திரைக் காவியங்களுக்கு முன்னோடியாகவும், தலையானதாகவும் அமைந்தது 'ஜூல் அண்டு ஜிம்'.

8. '... இந்த உலகத்திலேயே மிகவும் கொடுமையானது ஒன்று என்னவென்றால், எல்லோரிடமும் அவரவருக்கென்று ஒரு நியாயம் இருக்கிறது!' என்று தன் மூத்த திரைப்படப் படைப்பாளி Jean Renoir சொன்ன கருத்து, தன்னை மிகவும் பாதித்தது என்று த்ரூஃபோ பல முறை சொல்லியிருக்கிறார்.

9. ... திரைக்கலைஞராக த்ரூஃபோ சிறந்து விளங்கினாலும் இலக்கியத்தில்தான் அவர் தனக்கான அடிப்படை உத்வேகத்தை மீண்டும் மீண்டும் கண்டார். புத்தகங்களில் அவருக்கு இருந்த ஆர்வமும், எழுத்தாளர்களுடன் அவருக்கு இருந்த ஈடுபாடும் அவரது படைப்புகளுக்குத் தனித்தன்மை அளித்தன...

10. "... கவிதை புனைவது, இலக்கியம் படைப்பது, சோனாடா (Sonata) இசை வடிவத்தை அமைப்பது, அழகான வண்ணச் சித்திரத்தை வரைவது, நல்ல திரைப்படம் உருவாக்குவது - இவை எல்லாமே ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுப்பதற்கு ஒப்பான செயல்!" என்று த்ரூஃபோ அடிக்கடி சொல்வதுண்டு.

11. ... த்ரூஃபோவின் படங்கள் ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும் போது, குழந்தைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் அவர் ஒரு தனி இடம் அளித்திருப்பதைக் காண முடியும். ஒரு நேர்காணலின்போது

▽ ழான் ழெனாயிர்

▲ The 400 Blows

அவர் சொன்னார்.

“ஒரு கப்பல் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, அதன் தலைவர் முதலில் குழந்தைகளையும் பெண்களையும் காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டவர். அது போல, யார் குறித்த படங்களை நீங்கள் எடுக்க விரும்புகிறீர்கள் என்று யாராவது கேட்டால், நான் சொல்வேன், ‘முதலில் குழந்தைகளும் பெண்களும்!’ என்று.”

12. ... எந்த ஒரு கலைஞருக்கும் இருக்கும் இரண்டு பிரச்சினைகள் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வது (Expression), மற்றவர்களுடன் தொடர்பு கொள்வது (Communication). இவை இரண்டுக்குமிடையே தொடர்ந்து போராட்டம் இருந்து கொண்டே இருக்கும். தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதை மட்டும் பிரதானமாக்கக் கருதும் கலைஞர், தன்னுடைய தேடல்களின் உச்சகட்டத்தை அடைந்து பாவையாளர்களிடமிருந்து விலகிச் செல்லும் அபாயம் உள்ளது. மற்றவர்களுடன் தொடர்பு கொள்வதை முக்கியமாகக் கருதும் கலைஞர், பார்வையாளர்களைச் சென்று அடையும் முயற்சியில் தனது தனித்தன்மையை இழந்து விடும் வாய்ப்பும் உள்ளது.

13. ... தன்னுடைய சொந்த வாழ்க்கை அனுபவங்கள், விருப்பு-வெறுப்புகள் இவற்றின் அடிப்படையில் திரைப்படங்களை இயக்கிய த்ரூஃபோ, தன்னுடைய தலைமுறையின் மிகச் சிறந்த, குறிப்பிடத் தக்க பர்சனல் (Personal) இயக்குநராக இருந்தார். அதே சமயம், எல்லோருக்கும் ஏதோ ஒரு வகையில் தங்களை இனம் கண்டுகொள்ளக் கூடிய படங்களை அவர் படைத்தார். இதுதான் அவருடைய பெருமை.

14. ... வேண்டுமென்றே கடுமையாக எழுதப்பட்ட விமர்சனம்

ஒரு சிறந்த படைப்பை இருட்டடிப்பு செய்துவிட முடியாது என்று அவர் நம்பினார். 'விமர்சனம் என்பது துல்லியமான விஞ்ஞானம் அல்ல. மேலும் கலை, விஞ்ஞான ரீதியாக இல்லாதபோது விமர்சனம் மட்டும் ஏன் அப்படி இருக்க வேண்டும்?' - (த்ரூஃபோ, 1975.)

இனி உங்களிடம் நான் பேசலாமா? இயக்குநர் த்ரூஃபோ அவர்களின் உயர்வான திரைப்படங்கள் பற்றிய துல்லியமான கருத்துகளைப் படித்துத் திகைத்து விட்டீர்களா? திரைப்படத் துறையில் கால் பதித்திருக்கும் இளைய இயக்குநர்களுக்கும், கால் பதிக்கக் கடுமையாக உழைத்திடும் புத்திசாலிகளான எதிர்கால இயக்குநர்களுக்கும், இயக்குநர் த்ரூஃபோ கூறியவை அனைத்தும் நல்ல சினிமாக்களைப் பற்றிய மறுக்க முடியாத வேதமாக இருக்கும் என்பதில் எனக்கு ஐயம் இல்லை. பெருமைக்குரிய சினிமாவின் படைப்பாளிகளது பொறுப்பு மற்றும் பிரச்சினைகளை தன்னுடைய அனுபவங்கள் மூலமாக அவர் தெள்ளத் தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டார்.

தமிழ் சினிமாவின் நிஜப் பெருமைக்கு உதவும் வகையில் நமது மனநிலை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு, த்ரூஃபோவின் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் நமக்கு மானசீகமாக வழிகாட்டும் என நம்புகிறேன்.

பிரெஞ்சு சினிமாவில் 1958-ல் தொடங்கிய திரை உலக புதிய அலை இயக்கம், 1983 வரை த்ரூஃபோ போன்றவர்களால் எப்படிக் காப்பாற்றப்பட்டது என்பதுதான் த்ரூஃபோ பற்றிய இந்தப் புத்தகத்தில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதையும்... இவை எக்காலத்துக்கும் பொருந்தக் கூடியவை என்பதையும், வாசகர்கள் மனதில் கொள்ள வேண்டும்.

▲ 'பதேர் பஞ்சாலி' படத்திலிருந்து...

13

நாவல்களைப் படமாக்குவது ஓர் உன்னதக் கலை!

உயர்வான ஒரு நல்ல சினிமாவே... ஓர் இலக்கியம்தான்! அதே சமயம் இலக்கியம் சார்ந்து நல்ல ரசனையோடு ஒரு திரைப்படம் உருவாகி வெற்றி பெறும்போது, அதன் சிறப்பும் மேன்மையும் மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. அது தனித்துவமானதும் கூட.

பல நாட்டு சினிமா இயக்குநர்களும் நாவல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு பெருமைக்குரிய வெற்றிப் படங்களைத் தந்திருக்கிறார்கள்... தருகிறார்கள். இந்தியாவும் இதற்கு விதிவிலக்கு அல்ல.

இந்தியத் திரைப்பட மேதை சத்யஜித் ரேயின் உலகப் புகழ்பெற்ற படங்கள் பெரும்பாலும் நாவல்களையும், சிறுகதைகளையும்

ஆதாரமாகக் கொண்டவை. அவருடைய முதல் மூன்று காவியப் படங்களான பதேர் பஞ்சாலி, அபராஜிதோ, அபுர்சன்சார் ஆகியவை பிபூதி பூஷன் (Bibhuti Bhushan) என்ற எழுத்தாளரது நாவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. ஆனால், படிப்பதற்காக எழுதப்படும் இலக்கிய ஊடகமும், பார்த்து, ரசிக்க எடுக்கப்படும் சினிமா என்ற ஊடகமும் வெவ்வேறு!

திரு.ரே பதேர் பஞ்சாலி நாவலைப் படமாக்க, திரைக்கேற்றபடி எத்தனை மாற்றங்கள் செய்தார்... எத்தனை பாடுபட்டார் என்பதை நீங்கள் அறிந்தால் வியப்பீர்கள். ஒரு சிறுகதையை அவர் திரைப்படத்துக்கு ஏற்றவாறு எப்படி மெருகேற்றினார்... 'தாகூரின் ஒரு கவிதையை எப்படிப் படமாக்கினார் என்பதை எல்லாம் அறிய உங்களுக்கு ஆவல் உண்டாகலாம். ஆர்வம் உள்ளவர்கள் கீழ்க்கண்ட புத்தகங்களை வாசியுங்கள்.

1. Satyajit Ray - The inner Eye - by Andrew Robinson
2. The Cinema of Satyajit Ray - by Chidananda Das Gupta

இந்தப் புத்தகங்களைப் படித்த பிறகு உங்களுக்குப் புரியும்... ஒரு நல்ல நாவலையோ, சிறுகதையையோ சிறந்த திரைப்படமாக்குவது என்பது எவ்வளவு பெரிய கலை, எத்தகைய கடினமான உழைப்பை அர்ப்பணிக்க வேண்டும் என்பது.

இந்தப் புத்தகங்களை மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்தான் நான் படித்தேன்... சிலிர்த்தேன். ஆனால், இது போல நாவலைப் படமாக்கும் விதம் பற்றிய படிப்பறிவு இல்லாமல், 30 வருடங்களுக்கு முன்னால் உமாச்சந்திரனின் நாவலை அடிப்படையாகக் கொண்டு எனது இஷ்டம் போல திரைக்கதை அமைத்து முள்ளும் மலரும் படம் இயக்கியதையும், புதுமைப்பித்தனின் குறுநாவலான 'சிற்றன்னை' படித்துவிட்டு என் மனம் போல கதை உருவாக்கி என் ரசனைக்கேற்ற மாதிரி திரைக்கதை எழுதி உதிரிப்பூக்கள் படம் இயக்கியதையும் நினைத்துப் பார்க்கும்போது, எனது அந்தச் செயல் புத்திசாலித்தனமானதா, இல்லையா என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஆனால், என்னைப் பொறுத்த வரை எனக்கு நான் செய்தது சரியே என்று தோன்றுகிறது.

முள்ளும் மலரும், உதிரிப்பூக்கள் என்கிற இந்த இரண்டு படங்களும் தமிழ் சினிமாவில் மிகப்பெரும் அளவில் கவனத்துக்கு உரிய வகையில் வெளியான மறுமலர்ச்சிப் படங்கள் என்ற பாராட்டைப் பெற்றதோடு, மிகப்பெரும் வெற்றி பெற்றதையும்... அவை இன்றளவும் பேசப்படுவதையும் பார்க்கும்போது, உண்மையில், என்னாலேயே என்னை நம்ப முடியவில்லை!

அப்படியானால், கட்டுரையின் தொடக்கத்தில், 'சத்யஜித்

▲ 'மலைக்கள்ளன்' படத்திலிருந்து...

ரே பற்றிய அந்த இரண்டு புத்தகங்களைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு, நாவலை திரைப்படமாக்குவது எப்படி என்று புரிந்து கொள்ளுங்கள்!' என்று உபதேசிக்க உனக்கு என்ன அருகதை இருக்கிறது என்று நீங்கள் கேட்கலாம். வாஸ்தவம்தான். நான் செய்த 'அழகான பிழையை' மற்றவர்கள் செய்ய வேண்டாம் என்ற நிஜமான அக்கறைதான் அதற்குக் காரணம். அதே நேரம் அந்தப் புத்தகங்களைப் படித்துப் புரிந்து கொள்ளுங்கள் என்றுதான் குறிப்பிட்டு இருக்கிறேன். அதைப் பார்த்துக் கற்றுக்

கொள்ளுங்கள் என்று வலியுறுத்தவில்லை!

நாவலைப் படமாக்கும் கலை பற்றி அறிய ஆர்வம் உள்ள சினிமா சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கோ, சம்பந்தப்படாதவர்களுக்கோ அந்தப் புத்தகங்கள் பல உண்மைகளை வெளிப்படுத்தும் என்று நம்புகிறேன். மறுபடியும் அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்கிறேன். அந்தப் புத்தகங்களைப் படியுங்கள். அதே சமயம், உங்களில் ஒருவர் ஒரு நாவலைப் படமாக்கும்போது, உங்களின் சொந்த விருப்பு-வெறுப்புப்படியே, ரசனைப்படியே திரைக்கதை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் மறக்காதீர்கள்.

எழுத்தாளர் கொத்தமங்கலம் சுப்பு 'கலைமணி' என்ற பெயரில் எழுதிய தில்லானா மோகனாம்பாள் மாபெரும் வெற்றி கண்டது. நாமக்கல் கவிஞர் ராமலிங்கம் பிள்ளையின் மலைக்கள்ளன் நாவல் படமாகி பெரும் வெற்றி பெற்றது. ஜெயகாந்தனின் சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள் திரு.பீம்சிங் அவர்களின் இயக்கத்தில் மிகச்சிறந்த படமாக வெற்றி கண்டது.

அகிலன் அவர்களின் நாவல் பாவை விளக்கு படமாக்கப்பட்டு தோல்வி கண்டது. கல்கியின் பார்த்திபன் கனவு தோற்றது. அவரது கள்வனின் காதலி படமாகி பெரிய வெற்றி காணவில்லை. நாவலைப் படமாக்குவதில் வெற்றி - தோல்வி ஏற்பட்டது ஏன்?

வெற்றிக்கான காரணம் நாவலை அப்படியே படமாக்காமல் சினிமாவுக்கான மொழியில் தேவையான மாற்றங்கள் செய்து, பொருத்தமான நடிகர்-நடிகையரைத் தேர்வு செய்து படமாக்கியதே! தோல்விக்கான காரணம், நாவலை அப்படியே படமாக்கியது. இதற்கு அடிப்படை முதலில் 'படிக்கிற' ஊடகம் வேறு; 'பார்க்கிற' ஊடகம் வேறு என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டால் போதும்!

சிவசங்கரி அவர்களின் நண்டு என்ற நாவலுக்கு திரைக்கதை - வசனம் எழுதி, நண்டு என்ற பெயரிலேயே படம் இயக்கினேன். மூலக்கதையில் 'நண்டு' என்பதன் பொருளாக அந்தக் கதையின் கதாநாயகனுக்கு வரும் புற்றுநோயின் தன்மையை அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். நான் படத்தில் 'நண்டு' என்பதற்கு வேறு பொருள் கூறினேன். அப்படி கதைத் தலைப்புக்கு மாற்று அர்த்தம் சொன்னதோடு, அதற்கேற்றபடி திரைக்கதையில் நிறைய மாற்றங்களுக்கும் செய்தேன்.

உதிரிப்பூக்கள் நாயகி அஸ்வினி பிரதானப் பெண் பாத்திரத்திலும் 'சுரேஷ்' என்ற புதுமுகம் அவர் கணவனாகவும் இப்படத்தில் நடித்தனர். நாயகன் இந்தி பேசும் வடக்கத்தி ஆள். சொந்த ஊர் லக்னோ. தன் தந்தையின் வாழ்க்கை முறையில் வெறுப்பு அடைந்து அன்பான தாய், தங்கையை விட்டுப் பிரிந்து சென்னை வந்து வேலை தேடுவான். இங்கு சந்திக்கும் தமிழ்ப் பெண்ணை மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்வான். மூலக்கதையில் லக்னோ

'நண்டு' படப்பிடிப்பில்... ▼

மகேந்திரன்

101

இருந்தது. லக்னோ அற்புதமான வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த அரண்மனை போன்ற வீடுகள் கொண்ட நகரம் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

இந்தப் படத்தின் தயாரிப்பாளர் தட்சிணாமூர்த்தி அறிமுகப் படத் தயாரிப்பாளர். லக்னோ போய் சம்பந்தப்பட்ட காட்சிகளை எடுப்பதில் பணச்செலவு அதிகம் இருக்கும், அவரால் தாங்க முடியாது என நினைத்து எனது உதவியாளர்களிடம்

▲ 'நண்டு' படத்தில் அஸ்வினி, கரேஷ்.

இப்படிச் சொன்னேன். "லக்னோ பார்க்க அருமையான நகரம். பட்டப்பிடிப்புக்கு ஏற்ற அழகான பூமி. ஆனால், தயாரிப்பாளரால் செலவைத் தாங்க முடியாது. அதே சமயம் கதாநாயகனின் பெற்றோர் இந்தி பேசும் குடும்பம் என்பதற்காகவும், மூலக்கதையில் அவர்கள் லக்னோவில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுவதற்காகவும் நாம் லக்னோ போக வேண்டாம். அவர்கள் பக்கத்தில் பெங்களுரிலோ, ஊட்டியிலோ, மதுரையிலோ இருப்பதாகக் காட்டினால் போதும். கதை ஒன்றும் கெட்டுப் போகாது!"

அப்போது அங்கு வந்து என் பேச்சை கவனித்த தயாரிப்பாளர் தட்சிணாமூர்த்தி, "சார்... நீங்க சொல்ற இந்த லக்னோவுக்கே போகலாம்... இதுல மாற்றம் வேண்டாம்!" என்று என்னை வற்புறுத்தத் தொடங்கினார். இரண்டு இந்திப் பாடல்கள் கொண்ட இப்படத்தின் லக்னோ காட்சிகளை தயாரிப்பாளரின் அன்பான, முடிவான பிடிவாதமான வேண்டுகோளால் அங்கேயே போய் படமாக்கினோம். நிறையக் காட்சிகள் இந்தி வசனத்துடன் வெளியான முதல் தமிழ்ப் படம் இதுவாகத்தான் இருக்கும். படத்தின் டைட்டில் கார்டுகள் கூட பாதிக்குப் பாதி இந்தி எழுத்துகளிலேயே இடம்பெற்றன.

இப்படத்தின் நாயகனின் தோற்றம் படித்த, நாகரிகமும், அழகும்

▲ 'மெட்டி' படத்திலிருந்து...

தேவைப்படாத ஒடிசலான உடல்வாகும், நிரந்தரமான சில நாள் தாடிக்குப் பொருந்தும் நோயாளிக்கான முகமும் வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தேன். ஒரு நண்பர் வீட்டு விருந்தின்போது அப்படிப்பட்ட தோற்றமுள்ள முகத்தைக் கண்டேன். அந்த இளைஞர் பெயர் சுரேஷ். நான் நினைத்த அம்சங்கள் அப்படியே அவரிடம் இருந்தன. பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்த்தேன். புத்திசாலி யாகத் தெரிந்தார். கராத்தேயில் 'பிளாக் பெல்ட்' வாங்கி இருப்பதாகக் கூறினார். நடிக்க சம்மதித்தார்.

ஓர் இந்திப் பாடலை தமிழ்ப் பெண்ணான மனைவி அஸ்வினிக்கு அவர் பாடிக்காட்டி, சொல்லிக் கொடுப்பது போல ஒரு காட்சியை படப்பிடிப்பின் முதல் கட்டமாக கொடைக் கானலில் படமாக்கினேன். இளையராஜாவின் இசையில் மும்பைப் பாடகர் புபேந்திர சிங்கும் நம்முடைய ஜானகி அவர்களும் அந்தப் பாடலை அருமையாகப் பாடி இருந்தனர். ஒளிப்பதிவாளர் அசோக்குமாரின் திறமையான துணையுடன் பாடலை அழகாகப் படம் எடுத்துவிட்டு சென்னை திரும்பினேன். வந்ததும் வசனக் காட்சிகளின் படப்பிடிப்பு தொடங்கியது.

முதல் காட்சியிலேயே நடிகர் சுரேஷ் நடக்கவும், பேசவும், நடிக்கவும் ரொம்பவே திணறினார். நான் எவ்வளவோ முயன்றும் அவரை நடிக்க வைக்க முடியவில்லை. என்ன செய்வது? நடிகரை மாற்ற முடியுமா? மறுபடியும் கொடைக்கானல் போய், வேறொரு

புதிய நடிகருடன் இந்தப் பாடலைப் படமாக்க முடியுமா? தயாரிப்பாளர் தாங்குவாரா... முடிவு? புதுமுகமான கரேஷின் குறைபாட்டை மறைக்கும் விதமாக அவர் மனைவியாக நடித்த அஸ்வினியின் காட்சிகளை விரிவுபடுத்தி, ஆழப்படுத்த வேண்டிய கட்டாயம்.

லக்னோவில், எதிர்பாராத விதமாக ஒரு பயணத்தின்போது தெருவில் போன ஒரு ஆட்டோவில், கதாநாயகனின் தாயாக நடிக்க பீனா ஹல்சி என்ற நடிக்கையைக் கண்டேன். அவரை அழைத்து வந்து நடிக்க வைத்தபோது, அற்புதமாக நடித்தார். அவரது நடிப்பைக் கண்டு வியந்து அவருக்காகவே பல காட்சிகளைப் புதிதாக உருவாக்கினேன். எனக்குத் திருப்தியாகப் படம் முடிவடைந்தது.

படம் வெளியானது. முதல் ஒரு வாரம், ஒரு கோஷ்டி தியேட்டருக்கு வந்து கூச்சல் போட்டு, "மகேந்திரன் இந்தப் படம் எடுத்துட்டான். நண்டு குப் வெச்சுட்டான்!". என்று சர்ச்சை செய்திருக்கிறார்கள். நான் அந்த சமயம் 'தேசியத் திரைப்பட விருது'களைத் தீர்மானிக்கும் ஜூரி மெம்பர்களில் ஒருவனாக டெல்லி போயிருந்தேன்.

. தயாரிப்பாளர் தட்சிணாமூர்த்தி தியேட்டரில் 'இந்திக்கு' எதிராகவும், எனக்கு எதிராகவும் கிளம்பிய கூச்சலைக் கேட்டு பயந்து விட்டார். இந்திப் படங்களை மகா ரசனையோடு 40 வருடங்களுக்கும் மேலாக இன்னும் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்ற உண்மையை மறந்து, கூச்சலிடுபவர்களின்

'மெட்டி' படப்பிடிப்பில் சரத்பாபு,
வடிவுக்கரசி, மகேந்திரன்.

'உள்ளோக்கத்தைப்' புரிந்து கொள்ளாமல், என்னையும் கேட்காமல் அவசர அவசரமாக அரையும் குறையுமாக படத்தின் இந்தி வசனம் வரும் காட்சிகளை தமிழில் டப் பண்ணியிருக்கிறார். அத்தோடு பெரிதாக க்வரொட்டிகள் ஒட்டியிருக்கிறார்: 'நீங்கள் மிகவும் ரசித்த இந்திக் காட்சிகள் எல்லாம் தமிழில் 'டப்' பண்ணப் பட்டுள்ளன!' என்று.

வழக்கமாக எனது படங்களுக்கு இரண்டு வாரம் கழித்து தியேட்டருக்கு வரும் ரசிகர்கள் அந்த விளம்பரங்களைக் கண்டு ஏமாற்றமடைந்தனர். 'டப்' பண்ணப்பட்டிருந்த முறையும் தாறு மாறாக இருக்கவே... அவர்கள் மிகவும் நொந்து விட்டனர்.

தயாரிப்பாளரின் உரிமைகளைத் தன் வசம் வைத்திருந்த ஃபைனான்சியர், சினிமா பற்றி எதுவும் தெரியாத காரணத்தால் சென்னையில் ஒவ்வொரு தியேட்டரையும் 10 நாளைக்கும் மூன்று வாரத்துக்கும் ஒப்பந்தம் செய்திருக்க... சில வாரங்களிலே நண்டு தோல்வி என முடிவாயிற்று.

இதே நண்டு படம் தெலுங்கில் டப் பண்ணப்பட்டு முறையான விளம்பரத்தோடு 100 நாள் ஓடி வெற்றி கண்டது. இப்போதும் வளைகுடா நாடுகளில் உள்ள நமது மக்களுக்கு எனது படங்களில் நண்டு மிகவும் பிடித்தபடம் எனக் கேள்விப்படுகிறேன். டெல்லி யிலிருந்து நான் சென்னை திரும்பியபோது, வடசென்னை தியேட்டருக்குப் போனேன்.

'ஊர்ப்பஞ்சாயத்து' படப்பிடிப்பில் அதன் கதாசிரியரான

▽ தன் மகன் ஜான் உதவியாளராக...

அன்று நண்டு அங்கே கடைசி நாள். மாலைக் காட்சி முடிய வில்லை. அடுத்த காட்சிக்கான பெண்களின் கூட்டம் மூன்று ஷோக்களுக்கான அளவுக்குக் கூடியிருந்தது. எனது திரை உலக அனுபவங்களில் இப்படி எத்தனையோ ஆச்சரியங்கள் உண்டு!

இந்தப் படத்தின் மூலம் எனக்கு ஒரு படிப்பினை கிடைத்தது. நாவல்களுக்குத் திரைக்கதை அமைப்பதில் எவ்வளவு கவனமும், கடும் உழைப்பும் தேவையோ... அது போலவே, ஓர் இயக்குநர் தனது திரைவாழ்வுக்கு எழுதிக் கொள்ளும் திரைக்கதையும் முறையாக, கவனமாக இருக்க வேண்டும். எனது படங்களில் உள்ள எனது புதிய பார்வையை, அணுகுமுறையை பிரபலமான படத்தயாரிப்பாளர்கள் ஏற்கமாட்டார்கள் என்ற எண்ணத்தில்தான், புதிய திரைப்படத் தயாரிப்பாளர்களை நான் ஊக்குவித்தேன்.

அவர்கள் என்னுடன் பரிசுத்தமாக உழைத்தார்களே தவிர, அந்தப் படங்களை வணிக ரீதியாக 'புரமோட்' பண்ணும் முக்கியப் பணியில் பலவீனமாக இருந்தார்கள். அதனாலேயே எனது படங்களான மெட்டி, கண்ணுக்கு மை எழுது, ஊர்ப்பஞ்சாயத்து ஆகிய படங்கள், என் முழுத் திருப்தியுடன் எடுக்கப்படாமல் வெளிவந்து நல்லபெயர் எடுத்தும் கூட, முறையான பட விளம்பரம், தியேட்டர்களை வாடகைக்கு எடுப்பதில் ஏற்பட்ட பின்னடைவு போன்ற காரணங்களால் 'தோல்விப் படங்கள்' என்று முத்திரை குத்தப்பட்டன.

இந்தப் படங்களின் சறுக்கலுக்கு ஒரு வகையில் நானே காரணம் எனலாம். புதிய தயாரிப்பாளர்களை உருவாக்க வேண்டும் என்ற எனது நோக்கம் ஆரோக்கியமானது. ஆனால், அதன் அடிப்படையில் எழும் இரக்க குணம் எனது பலவீனம். அந்தப் புதிய தயாரிப்பாளர்களின் பின்னணியை முழுதாகத் தெரிந்து கொள்ளாமல் நான் அவசரப்பட்டிருக்கிறேன். அவர்களிடம் எனக்கு ஏற்படும் இரக்கத்தின் விளைவாக... அவர்களின் கெஞ்சலுக்குப் பரிதாபப்பட்டு, அவர்களுக்குப் படம் இயக்கித் தர ஒப்புக் கொண்டது எனது மாபெரும் பலவீனம்தான். மாறுபட்ட திரைப்படங்களைத் தர விரும்பும் இயக்குநர்கள், தங்கள் தயாரிப்பாளர், படத்தின் புரமோஷன், மார்க்கெட்டிங் போன்ற வற்றில் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்பதையே எனது இந்த அனுபவம் உங்களுக்குச் சொல்லித் தருகிறது!

14

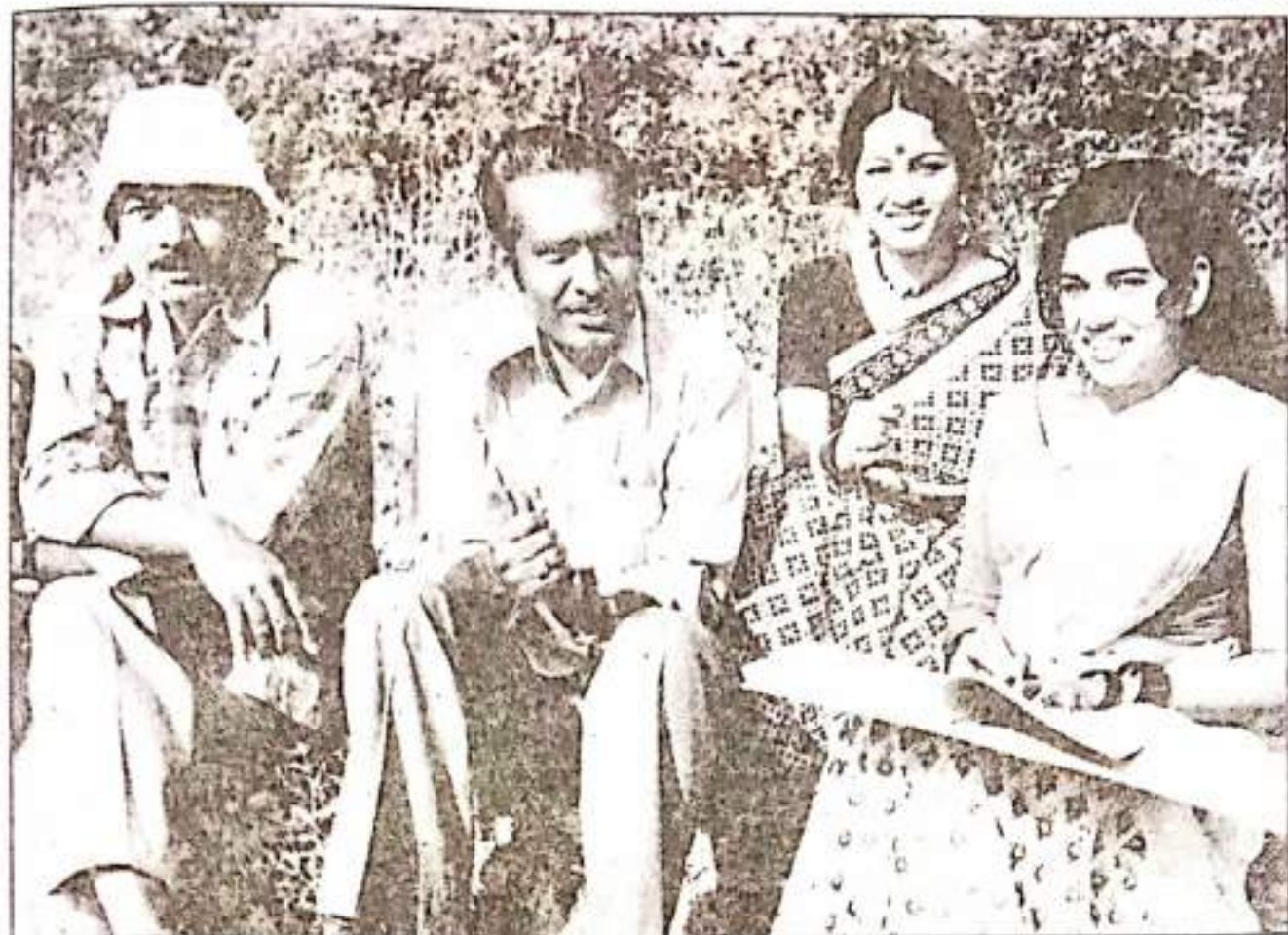
‘முள்ளும் மலரும்’ நாவல் திரைப்படமானது எப்படி?

முள்ளும் மலரும் நாவலை நான் படித்தபோது, கதாபுருஷன் காளி. வேலை செய்யும் ‘வின்சு ஆப்ப்ரேட்டர்’ உத்தியோகமும், அவனுடைய குணாதிசயமான அதீத சுயகௌரவமும் என்னைக் கவர்ந்தன. நாவலில், காளியைப் புலி ஒன்று தாக்கி, அவனது ஒரு கை போய்விடும். அந்த அத்தியாயத்தோடு நாவலை முடி வைத்தேன். பிறகு காளி, அவன் தங்கை வள்ளி இருவரின் குழந்தைப் பருவம் என்று ஒவ்வொன்றாக புதிது புதிதாகச் சேர்த்துக்கொண்டே போய் திரைக்கதையின் கடைசிக் காட்சி வரை எனது விருப்பத்துக்கு ஏற்ற மாதிரி திரைக்கதை எழுதி முடித்தேன்.

இவ்வளவுக்கும் அப்போது நான் இயக்குநராகும் எண்ணத்திலேயே

▲ ‘முள்ளும் மலரும்’ படப்பிடிப்பின்போது....

▲ 'முள்ளும் மலரும்' படப்பிடிப்பின்போது பாலுமகேந்திரா, மகேந்திரன், ஷோபா, பாபட் ஜெயலட்சுமி.

இல்லை; அந்த ஆசையும் கிடையாது! ஆனால், வெற்றிகரமான சினிமா கதை-வசனகர்த்தாவாக இருந்தேன். வெற்றிப் படங்களின் பட்டியல் எனக்கு நீண்டு கொண்டே போனாலும், நான் வேண்டா வெறுப்பாகத்தான் சினிமா உலகில் நடமாடினேன். காரணம், படிக்கிற காலத்தில் தமிழ் சினிமாவில் நான் கண்டு வெறுத்த குறைகளையே... இப்போது நானும் செய்து, ஜெயித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்ற குற்ற உணர்வு என்னை எப்போதும் சவுக்கால் அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

படிக்கிற பருவத்தில் மட்டுமா? ஒரு பத்திரிகையாளனாக 'துக்ளக்' பத்திரிகையில் சினிமா விமர்சனம் எழுதி வந்த நான், தமிழ்ப் படங்களை எப்படி எல்லாம் விமர்சித்திருக்கிறேன்? அந்த நானா, இப்போது அதே தவறுகளைச் செய்துகிறேன்? சரி; இந்த மனஉளைச்சலில் இருந்து எப்படி விடுபடுவது? பல நாள் யோசனைக்குப் பிறகு ஒரு வழி தோன்றியது.

மறுபடியும் மறுபடியும் என்னைக் கதை-வசனம் எழுதச் சொல்லி வற்புறுத்திய படத் தயாரிப்பாளர்களிடம் இப்படிச் சொன்னேன்: "என்னிடம் கதை இல்லை... ஏதாவது நாவல்கள் வாங்கி வாருங்கள். எனக்குப் பிடித்த நாவலுக்கு நான் திரைக்கதை வசனம் எழுதித் தருகிறேன். இதுதான் எனது முடிவு!" அவர்களும் சம்மதித்தார்கள். அப்படி என்னிடம் வந்து சேர்ந்த நாவல்களில்

ஒன்றுதான் முள்ளும் மலரும்.

ஏதோ எனது 'பர்சனல் டயரி'யில் தனிப்பட்ட எண்ணங்களை எழுதுவது போலவே அதற்குத் திரைக்கதை எழுதினேன். எனக்கு நன்றாகத் தெரியும், அந்தத் திரைக்கதையை எந்தத் தயாரிப்பாளர் காது கொடுத்துக் கேட்டாலும் நிச்சயம் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார் என்று! ஏனெனில், தமிழ் சினிமாவின் வழக்கமான 'மெலோடி ராமா, அதிக வசனம், ஓவர் ஆக்டிங், டீயட், மாமூல் க்ளைமாக்ஸ் உட்பட எதுவும் எனது முள்ளும் மலரும் திரைக்கதையில் கிடையாது!

வேறு மாதிரிச் சொன்னால்... அது வரை நான் கதை-வசனம் எழுதி வெற்றி கண்ட படங்களின் எந்த வகையான ஒரு கமர்ஷியல் ஃபார்முலாவும் சுத்தமாக இதில் கிடையாது. நான் எதிர்பார்த்த மாதிரியே நடந்தது. என்னைக் கட்டாயப்படுத்தி அந்தத் திரைக் கதையை நான் சொல்லிக் கேட்டதும் ஒரு தயாரிப்பாளர் உதட்டைப் பிதுக்கிவிட்டார். உடனே அதற்கு மாற்றாக, வெற்றிகரமாகப் போய்க்கொண்டிருந்த எனது மேடை நாடகமான 'ரிஷி மூலம்' கதையை என்னிடமிருந்து வாங்கிப் படம் எடுத்தார். நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசன் நடித்த அந்தப் படமும் பெரிய வெற்றி கண்டது. எனக்கு வெறுத்துப் போனது!

'இனியும் இந்த சினிமா உலகம் நமக்குத் தேவையா... மறுபடியும் பத்திரிகைத் துறைக்கே போய் விடலாமா?' என நான் நினைக்கத் தொடங்கிய சமயம், ஒரு நாள் ஆனந்தி பிலிம்ஸ் வேணு செட்டியார் என்னைத் தேடி வீட்டுக்கு வந்தார். அவர் எனது குடும்ப நண்பர். அவர்தான், ஒரு சமயம் என்னை அழைத்துப் போய் முக்தா பிலிம்ஸ் அதிபர் இயக்குநர் திரு. முக்தா சீனிவாசனிடம் கதை சொல்ல வைத்தவர். அந்தக் கதைதான் நடிகர் திலகம் நடித்து வெற்றி கண்ட நிறைகுடம் படம்.

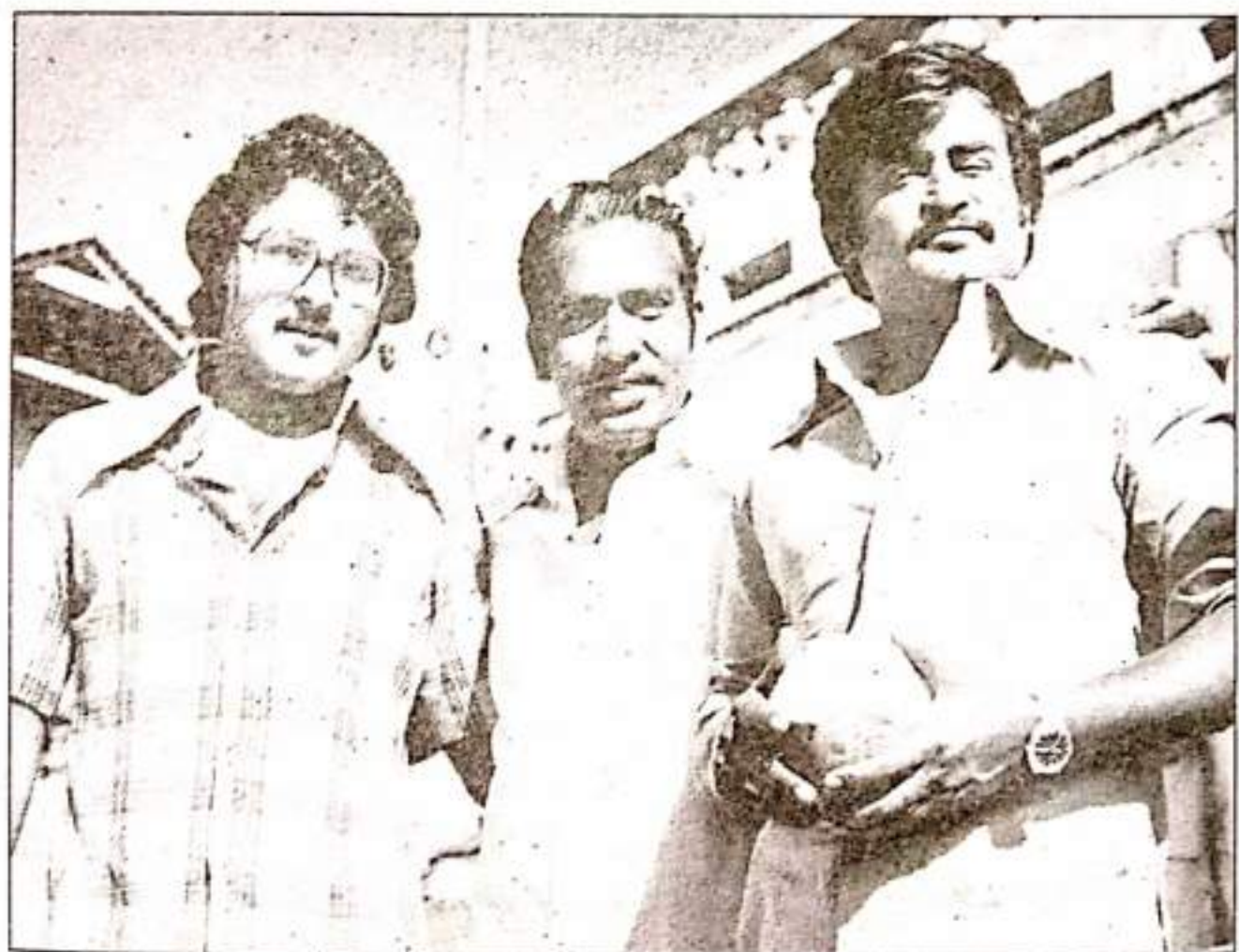
அன்று என்னைப் பார்க்க வந்த வேணு செட்டியார், "நான் ஒரு படம் தயாரிக்கலாம்னு இருக்கேன். நீ டைரக்ட் பண்ணியா?" என்றார் திடீரென. அவர் அப்படிக் கேட்டதும் நான் மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதிக்கவில்லை. "காபி சாப்பிட வர்றியா?" என்று கேட்கும் நண்பரிடம் "சாப்பிடலாமே..." என்று மந்தமாகத் தலையாட்டி சம்மதிக்கிற தோரணையில் அவரிடம் நான், "பண்ணலாமே..." என்றேன், ஒப்புக்குத் தலையசைத்தபடி. "கதை சொல்லு!" என்றார் ஆவலுடன். முள்ளும் மலரும் திரைக்கதை எழுதி வைத்திருந்தது என் நினைவுக்கு வந்தது.

இருந்தாலும், 'நாம் எழுதி வைத்திருக்கும் புது விதமான திரைக்கதையை கமர்ஷியல் புரொட்யூசரான இவர் எப்படி

ரசிக்கப் போகிறார்?" என்று நினைத்து மனதுக்குள் சிரித்தபடி, அவர் மேல் எனக்கு இருந்த அபிமானம் காரணமாக, அவரை திருப்திப்படுத்த, தற்சமயம் ஏதோ கதை சொல்லி சமாளிப்போம் என்று தீர்மானித்து, "நான் சொல்லப் போவது ஒரு அண்ணன் - தங்கை பத்தின கதை..." என்று உச்சரித்ததுதான் தாமதம்... வேணு செட்டியார் மகிழ்ச்சியில் குழந்தையாகத் துள்ளிக் கூத்தாடியபடி, "அது போதும்... அது போதும்... இதுக்கு மேலே நீ ஒண்ணும் கதை சொல்ல வேணாம். இதுதான் கதை. முடிஞ்சு போச்சு..." என்றார்.

முதலில் எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. பிறகு புரிந்தது... 'அண்ணன்-தங்கை பற்றிய கதை' என்று நான் சொன்னவுடன் அவர் மனதில் என்ன தோன்றியிருக்கும்? 'இதுதான் பாசமலர் ஃபார்முலா ஆச்சே... மகேந்திரனோ திரைக்கதை வசனம் எழுதுவதில் கில்லாடி... வெளுத்துக் கட்டிவிடுவான். படம் சூப்பர் ஹிட்டாகிவிடும்!' என்றுதான் நினைத்திருப்பார். அதுதான் இயல்பும் கூட.

அவருக்குத் தெரியுமா... பாசமலரில் அண்ணன்- தங்கை பாசத்தைச் சொன்ன விதத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட எதிர்த் திசையில் முள்ளும் மலரும் திரைக்கதை இருக்கிறதென்று! ஆனால்,

▲ 'முள்ளும் மலரும்' படப்பிடிப்பு இடைவேளையில்...

வேணு செட்டியாரோ பரபரவென்று வேலைகளைத் தொடங்கி விட்டார். சினிமா என்பது விஷுவல் மீடியம் என்ற உண்மையை நிலைநாட்டி, நாடகத்தனம் இல்லாமல், யதார்த்தத்தை மீறி எவரும் அதிகம் பேசுவதைத் தவிர்த்து வித்தியாசமான கோணத்தில் படத்தை இயக்க முடிவெடுத்திருந்த நான், தயாரிப்பாளரிடம் அந்த உண்மையைச் சொல்லாமல் அவரை ஏமாற்றுகிறோம் என்று நினைக்கவில்லை. 'போகப் போக... இவன் தங்கப்பதக்கம் எழுதின மகேந்திரன் இல்லையென்று அவரே தெரிந்து கொள்வார்!' என்று ஆறுதலடைந்தேன்.

நடிகர்கள்-டெக்னீஷியன்கள் தேர்வு, லொக்கேஷன்களை முடிவு செய்வது உட்பட எல்லாமே எனது திரைக்கதையின் தேவைக்கேற்ப, எனது ரசனைக்கேற்றபடி அமைய வேண்டும். அதற்குத் தயாரிப்பாளர் சம்மதிக்க வேண்டும். இதில் அவர் தனது சொந்த விருப்புகளை என் மீது திணித்தால், 'நான் டைரக்ட் பண்ணத் தயாரில்லை...' என்று சொல்லிவிட்டு விலகிவிடலாம் என்றும் நினைத்திருந்தேன்.

தனிப்பட்ட முறையில் என்னை மிகவும் நேசித்தவர் வேணு செட்டியார். குழந்தை மனம் கொண்டவர். திடீரெனக் கோபம் வரும், அடுத்த விநாடியே 'என்னை மன்னிச்சிருப்பா...' என்றும் சொல்லக் கூடியவர்.

"அண்ணன் கேரக்டருக்கு யாரைப் போடலாம்?" என்றார்

'முள்ளும் மலரும்' படப்பிடிப்பு இடைவேளையில்... ▲

▲ சிருங்கேரியில் 'முள்ளும் மலரும்' படப்பிடிப்பு இடைவேளையில்...

உற்சாகமாக.

பளிச்சென்று, "ரஜினிகாந்த்!" என்றேன்.

அவர் முகம் கறுத்து விட்டது.

"என்ன விளையாடுறியா? ரஜினி வில்லனா நடிக்கிற ஆளு; நல்ல கறுப்பு வேறே... வேணவே வேணாம். வேறே யாரையாச்சும் சொல்லு!"

நானோ, "எனது ரஜினி முடிவில் எந்த மாற்றமும் இல்லை... இந்த அண்ணன் காளி கேரக்டருக்கு அவர்தான் நூறு சதவிகிதம் பொருத்தமானவர்... வேறு எந்த நடிக்கரையும் அந்த கேரக்டருக்கு என்னால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க வழி இல்லை!" - என்று என் மனசாட்சிப்படி அடம் பிடித்தேன்.

"இந்தா பாரு... உனக்கு ரஜினிகாந்த் நெருக்கமான ஃபிரெண்டுங்கிறதுக்காக இப்படி அடம் பிடிக்கிறியா?" - செட்டியார் அப்படிக்கேட்டதில் தப்பில்லை. எங்கள் இருவரது நட்பு எல்லோரும் அறிந்த ஒன்றுதான். ஆனால், எங்களது நட்பு காரணமாகவா முள்ளும் மலரும் படக்கதையின் முக்கியக் கதாபாத்திரமான அந்த அண்ணன் 'காளி'யாக நண்பர் ரஜினிதான் நடித்தாக வேண்டும் என்று உறுதியாக நின்றேன்? இல்லை!

எல்லோராலும் ரசிக்கும்படியான தனித்தன்மையுடன் அவர் நெகட்டிவ் கேரக்டர்களில் நடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் எங்களது

நெருக்கமான நட்பின் காரணமாக அவருக்குள்ளிருந்த அற்புதமான குணசித்திர நடிக்கனுக்குரிய "ஆற்றலை நான் நன்றாகவே தெரிந்து வைத்திருந்தேன். அவர் எனது நண்பராக இல்லாதிருந்தாலும் கூட அவரைத்தான் அந்த 'காளி' பாத்திரத்தில் நடிக்க வைத்திருப்பேன் என்பதே உண்மை!

தயாரிப்பாளர் செட்டியார், "யார் அண்ணன் கேரக்டரில் நடிப்பது?" என்று கேட்டதும், ஒரு நொடியும் தாமதியாமல் 'ரஜினி தான்' என்று நான் சொன்னதும், செட்டியார் எழுப்பிய பலத்த எதிர்ப்புகளுக்கும் நடுவே நான் தீர்மானமான முடிவோடு "அவர்தான்... அவரேதான்..." என்று பிடிவாதமாக நின்றேன்.

"ஒரு திரைப்படத் தயாரிப்பின்போது ஒரு நல்ல டைரக்டருக்கு முதலில் தரப்பட வேண்டியது அவரது சிந்தனை மற்றும் தீர்மானங்களுக்கான முழுமையான சுதந்திரம். இப்படி ஆரம்பத்திலேயே அதை மறுக்கிற நீங்கள், என்னை டைரக்டராக்க நினைத்திருக்க வேண்டாமே. இந்த மாதிரியான 'டைரக்டர்' ஸ்தானம் எனக்கு அவசியம் இல்லை!" என்று எனது முடிவைத் தெளிவாகச் சொன்னேன். அதன் பின் ரஜினி நடிக்க, செட்டியார் அரைகுறை மனத்துடன் சம்மதித்தார்.

இருவரும் சென்று நண்பர் ரஜினியைப் பார்த்தோம். நான் முதன் முதலாகப் படம் இயக்கப் போகிறேன் என்று அறிந்து மனம் மகிழ்ந்த ரஜினி, அவர்தான் படத்தின் 'ஹீரோ' என்று

ஊட்டியில் 'முள்ளும் மலரும்' படப்பிடிப்பின் இடைவேளையில்... ▼

▲ 'முள்ளும் மலரும்' படப்பிடிப்பின்போது...

சொன்னதும், "எப்படி... எப்படி... அந்த கேரக்டர் எப்படி?" என்று பரபரவென ஆர்வமாகிவிட்டார். செட்டியாரை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்த பிறகே, அவரிடம் முள்ளும் மலரும் திரைக்கதையை முழுமையாகச் சொன்னேன். அவருக்குள் அப்போதே அந்த 'காளி' பிரவேசித்துவிட்டான்.

பிறகு எனது திரைக்கதையில் உருவாக்கியிருந்த இதர கதாபாத்திரங்களுக்கான ஷோபா, பாபட் ஜெயலட்சுமி, சரத்பாபு எல்லோரும் கிடைத்தார்கள். அதுவும் எதிர்பாராத சூழல்களில் அவர்கள் எனக்குத் தற்செயலாகக் கிடைத்த விதம், வியப்புக்கு உரியது.

கர்நாடக மாநிலத்தில் கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் கிலோமீட்டர் சுற்றி அலைந்து 'சிருங்கேரி' என்ற லொக்கேஷனைத் தேர்வு செய்தேன். ஆனால், சிருங்கேரி போவதற்கு முன், பெங்களூரில் வைத்து வேணு செட்டியார் என்னிடம் திடீரெனச் சலித்துக் கொண்டார். "லொக்கேஷன் அப்படி இப்படின்னு என்னை இந்தப் பாடுபடுத்துறியே... இப்ப சிருங்கேரி போகணுங்குறே... எங்கிட்டே பணம் இல்லை... எனக்குக் கட்டுப்படி ஆகாதுப்பா... இந்தப் படமே வேண்டாம். வா, மெட்ராஸுக்குப் போகலாம்!" என்றார்.

அந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் என் அருமை நண்பர் திரு. பெங்களூர் பழனியப்பன் அவர்கள் செட்டியாரின் கைகளைப்

பிடித்து, “வேண்டிய பணத்தை நான் தர்றேன்... சிருங்கேரி போயிட்டு வாங்க. அண்ணன் மகேந்திரன் முதன் முதலில் டைரக்ட் பண்ணார். அவர் விருப்பப்படி படம் எடுக்கட்டும். தடை போடாதீங்க!” என்று சொல்லிச் சிரித்த முகத்தோடு வேண்டிய அளவு பணத்தை எடுத்து செட்டியாரிடம் தந்தார். இப்படித்தான் அந்தப் படத்துக்கு சிருங்கேரி வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

இதற்கிடையில் என்னுடன் பயணம் செய்த ஒரு மூத்த ஒளிப் பதிவாளர் எந்த சுவாரஸ்யமோ, எடுக்கப் போகும் படத்தைப் பற்றிய ஆர்வமோ இல்லாமல் நடந்து கொண்டது என்னை வருத்தியது. லொக்கேஷன் பார்க்க நான் அங்கும் இங்கும் ஓடினால்... அவர் காரைவிட்டு இறங்கவே மாட்டார். எனது ரசனைக்கு இவர் இணங்கி வரமாட்டார் என்று அப்போதே தெரிந்து போனது.

சென்னை வந்ததும் அருமை நண்பர் கமல்ஹாஸனை போய்ப் பார்த்து நடந்ததை எல்லாம் விவரித்தேன். காரணம்? அவருக்கு எனது நல்ல சினிமா பற்றிய வேட்கை குறித்து ஆழமாகவே தெரியும்! உடனே கமல் சொன்னார்: “உங்க டேஸ்ட்டுக்கு ஏற்ற மாதிரி ஒரு கேமராமேன் இருக்கிறார். அவர் பெயர் பாலுமகேந்திரா. நீங்கள் இருவரும் சந்திக்க நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்!” என்றார். அதன்படியே செய்தார். நானும் பாலுமகேந்திராவும் சந்தித்தபோது எங்கள் இருவரது ரசனையும் ஒரே கோணத்தில் பயணிப்பதை

▼ ‘முள்ளும் மலரும்’ படப்பிடிப்பில்...

‘முள்ளும் மலரும்’ படத்திலிருந்து... ▲

தெரியும். முள்ளும் மலரும் படத்துக்கான வலுவான பின்னணி இசையை அவரால் தர முடியும் என்று எனக்குள் ஒரு குருட்டு நம்பிக்கை.

சில சமயங்களில் இப்படி ஒரு நம்பிக்கை நமக்குள் ஏற்படுவது இயற்கையின் சாகசம்தான். சிருங்கேரியில் படப்பிடிப்பு தொடங்கி, ஊட்டி, குந்தா, சென்னை உட்பட பல கட்டங்களாகப் படப்பிடிப்பு நடந்து முடிந்தது. எப்போதும் எனக்கொரு பழக்கம்... இப்போதும் அப்படித்தான்! நான் லொக்கேஷன் போகிற வழியில் என் கண்ணையும், கவனத்தையும் ஈர்க்கிற மாதிரி எந்தக் காட்சியையாவது கண்டால்... அது கையில் இருக்கும் கதைக்குப் பொருந்தும் என்று தோன்றினால், அவற்றை எனது திரைக்கதையில் பக்குவமாக இணைத்துக் கொள்வேன். அப்படித்தான் முள்ளும் மலரும் கதையிலும் ஒரு சில காட்சிகளைச் சேர்த்தேன்!

ஒரு முறை பாண்டிச்சேரியைக் கடந்து செல்லும்போது, தெருவில் உறியடி உற்சவம் நடப்பதைப் பார்த்தேன். முள்ளும் மலரும் படத்தில் ரஜினி உறியடிக்கும் காட்சியை இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் வித்தியாசமாகப் பயன்படுத்த அதுதான் உதவியது.

சிருங்கேரி கோயில் அருகே ஓடும் ஆற்றிலுள்ள மீன்கள் மிகவும் பெரியவை. நாங்கள் போடும் பொரியைத் தின்பதற்காக அவை படித்துறைப் படிக்கட்டுகளை நோக்கிக் கூட்டம் கூட்டமாக நெருங்கும். அதைக் கொண்டுதான் ரஜினியின் மனைவி மங்கா, ஒரு மீன் பைத்தியம் என்று முடிவானது. அதோடு அவள் சாப்பாட்டுப் பிரியை என்ற குணாதிசயமும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

உணர்ந்தேன். அவர் முடிவானார்.

இந்தப் படத்துக்குப் பின்னணி இசையின் பலம் மிகமிக முக்கியம். வசனமே இல்லாத காட்சிகளுக்கும் உயிர் தரும்-அர்த்தம் தரும் பணி அதனுடையது. அன்னக்கிளி முதல்தனது பாடல்களுக்காகப் பிரபலமாயிருந்த இளையராஜாவை ஏற்கெனவே எனக்குத்

பிறகு அதற்கேற்ற பாடல், காட்சிகள் ஆகியவை அமைந்தன.

படத்தின் இறுதிக் கட்டம், அதாவது உச்சகட்டம். அண்ணனை விட்டுப் பிரிந்து, தன்னை மணக்கப் போகும் இன்ஜினியர் மற்றும் அவரது கூட்டத்தாருடன் செல்லும் தங்கை வள்ளி, அண்ணன் காளியிடமே மீண்டும் ஓடி வருவாள். கட்டிப்பிடித்து அழுவாள். 'எனக்கு நீதான் முக்கியம்!' என்பதைத் தனது அழுகையாலேயே உணர்த்துவாள்.

அண்ணன் காளிக்கு (ரஜினிகாந்த்) தங்கையின் அந்தச் செயலால் பெருமை பிடிபடாது. தங்கையை அழைத்துக் கொண்டு மணமகனிடம் (சரத்பாபு) வருவார். 'உலகத்தில் அண்ணனே தனக்கு எல்லாம்!' என தன் தங்கை நிரூபித்துவிட்ட பெருமிதம் கலந்த மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துவார். "இப்ப என் தங்கச்சிய உங்களுக்கு மனைவியாக்க நான் சம்மதிக்கிறேன். என் தங்கச்சிக்கு உங்களைப் பிடிச்சிருக்கு... ஆனா, இப்பவும் உங்களை எனக்குப் பிடிக்கலே சார்..." என்பார். அதுதான் காளியின் விசேஷ குணாதிசயம்!

வழக்கமான தமிழ் சினிமாக்களின் உச்சகட்டத்தில் 'காளி' போன்ற கேரக்டர், இன்ஜினியரிடம் சமரசமாகப் போய்விடுவது போலக் காட்டிவிடுவார்கள். இங்கேயோ... தங்கையை மணக்கப் போகிறவனைப் பார்த்துக் கடைசியில் கூட, "இப்பவும் உங்களை எனக்குப் பிடிக்கலே சார்!" என்கிறான் காளி.

'முள்ளும் மலரும்' படத்திலிருந்து... ▼

‘முள்ளும் மலரும்’ படத்தில்... ▲

இந்தக் காட்சியைப் படமாக்கும்போது திடீரென சரத்பாபு காரணாமல் போய்விட்டார். கடைசியில் அவரை மேட்டுப் பாளையம் ரயில் நிலையத்திலிருந்து இழுத்து வந்தார் தயாரிப்பாளர். காரணம்

தெரிந்தால்... சிரிப்பீர்கள்! “அது எப்படி, இப்பக் கூட என்னப் புடிக்கலேன்னு இந்த ஆள் சொல்லலாம்?” என்று என்னிடம் சரத்பாபு கோபப்பட்டபோது, நான் அடக்க முடியாத சிரிப்புடன் சொன்னேன்: “சரத்... கதைப்படி, காட்சிப்படி காளிங்குற கோக்டர்தான் இன்ஜினீயரை இப்படிக் கடைசி வரைக்கும் வெறுக்கிறான். ஆனா, காளியா நடிக்கிற ரஜினிகாந்த், இன்ஜினீயரா நடிக்கிற சரத்பாபுவை வெறுக்கலே... நீங்கள் இல்லாமல் கூட, காளி அப்படிப் பேசுவதை என்னால் எடுக்க முடியும். நீங்கள் இன்னும் வழக்கமான சினிமாக்களின் தாக்கத்தில்தான் இருக்கிறீர்கள்!”

பிறகுதான் அவருக்கு வழக்கமான தமிழ் ‘சினிமா வேறு வாழ்க்கை வேறு’ என்பதும் முள்ளும் மலரும் உச்சகட்டம் வழக்கத்திலிருந்து மாறுபட்டது என்பதும் விளங்கியது. சரத்பாபு தனிப்பட்ட முறையில் அற்புதமான மனிதர். அவரை ‘ஜென்டில்மேன்’ என்றுதான் குறிப்பிடுவேன். முள்ளும் மலரும் அவருக்கு ஆரம்ப கட்டம். எனவே, ஒரு குழந்தை போல நடந்து கொண்டார்... அவ்வளவே!

நாவலைத் திரைப் படமாக்கும்போது, அதுவும் பழக்கப்பட்ட பாதையிலிருந்து விலகி நாம் புதிய வழியில் பயணிக்கும்போது எத்தனை எதிர்பாராத சங்கடங்களைத் தோற்றுவிக்கிறது என்பதை உணர்த்தவே இதை எழுதுகிறேன். முள்ளும் மலரும் படப்பிடிப்பு நடக்கும் இடத்துக்கே வேணு செட்டியார் வரமாட்டார். என்மேல் அவருக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை... இன்னும் இரண்டு நாட்களில் ரீரிக்கார்டிங். அந்தத் தருணத்தில் என்னிடம் சொல்லாமல் செட்டியார் தன் வினியோகஸ்தர்களுடன் ஒரு தியேட்டரில் முள்ளும் மலரும் டபுள் பாஸிட்டிவ் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்

என்று அறிந்து, அதிர்ச்சியுடன் தியேட்டருக்கு ஓடினேன்.

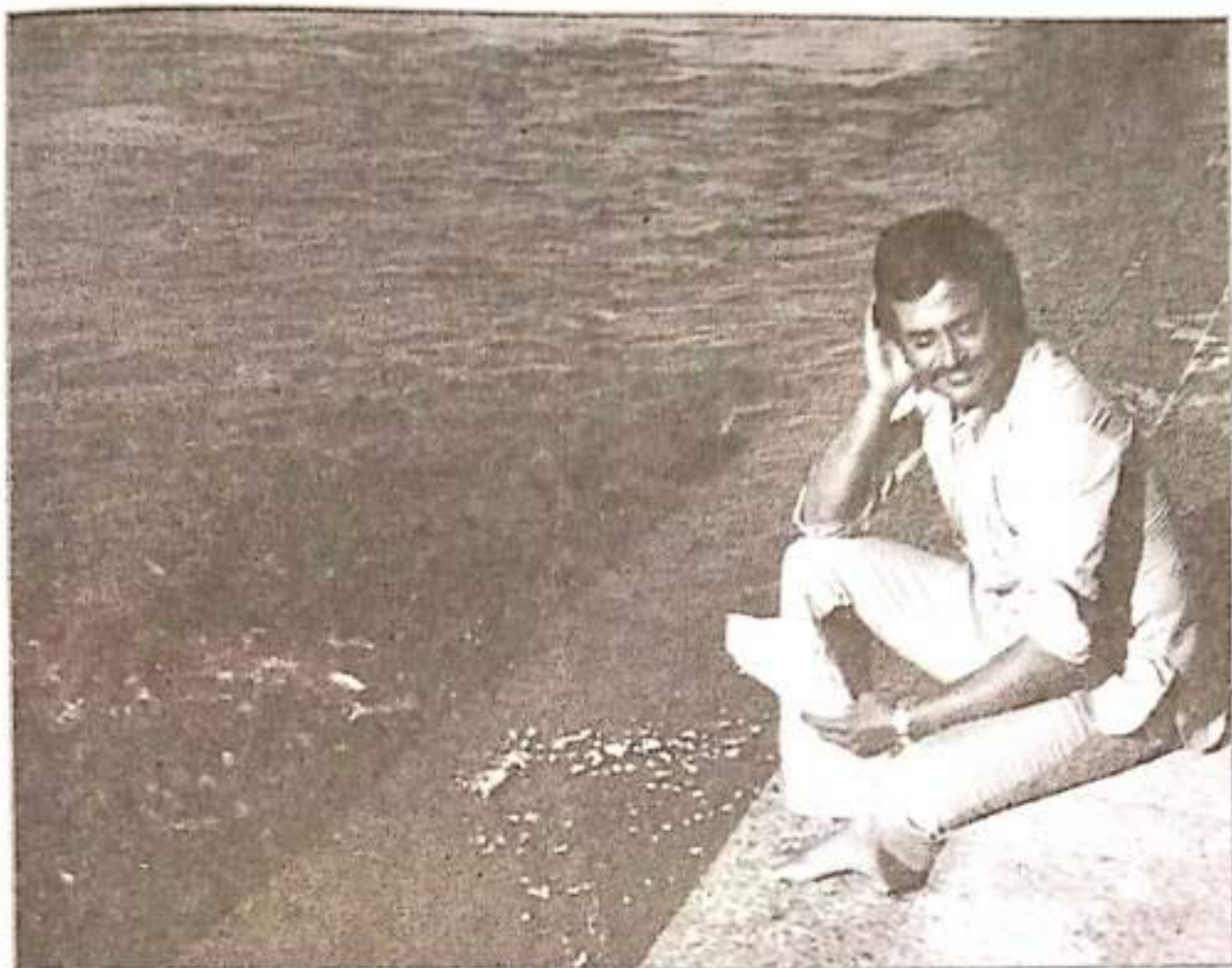
அதற்குள் படம் பார்த்துவிட்டு வெளியே வந்த செட்டியார் என்னைக் கண்டதும், “அடப்பாவி... என் தலையிலே மண்ணை அள்ளிப் போட்டுட்டியே... படத்துலே வசனமே இல்லே... அங்க ஒண்ணு... இங்க ஒண்ணுதான் வசனம் வருது. படமா எடுத்திருக்கே... படம்!” என்று என்னை ஆவேசமாகத் திட்டித் தீர்த்துவிட்டுப் போய்விட்டார். நான் சிறிதும் கோபப்படவில்லை. அவர் வழக்கமான கமர்ஷியல் புரொட்யூசர்.

உணர்ச்சிகரமான அண்ணன்-தங்கை சம்பந்தப்பட்ட காட்சிகளில் கூட ஓரிரு வார்த்தைகள், இப்படித்தான் **முள்ளும் மலரும்** படத்தில் வசனம்! செட்டியார் எதிர்பார்த்ததோ... வழக்கமான தமிழ் சினிமா நாடகப் பாணியிலானது. அவ்வளவு ஏன்... நான் சினிமாவுக்கு எழுதும் வழக்கமான வசனங்களையே அவரும் விரும்பியிருப்பார். இப்போது நான் எழுதி இயக்கியுள்ள இந்தப் படத்தில் அந்த மாதிரி வசனக்குவியலே இல்லாமல், வசனம் பூஜ்யமாக இருந்தால் அவருக்குக் கோபம் வராதா... என்ன!

ஆனால், படத்தின் மௌனமான முக்கியக் காட்சிகளில் கூட பாத்திரங்கள் கண்களால் வெளிப்படுத்தும் மன உணர்வுகளை,

▼ ‘முள்ளும் மலரும்’ படத்திலிருந்து...

‘முள்ளும் மலரும்’ படத்திலிருந்து... ▲

காட்சிகளின் உணர்ச்சிகரமான தாக்கத்தைப் பின்னணி இசை தான் படம் பார்ப்பவர்களுக்கு உணர்த்த முடியும் என்பது எனக்கு மட்டுமே தெரியும்.

பின்னணி இசையில் இளையராஜாவுக்குள்ள ஆழமான ஞானத்தை வெளிப்படுத்திய முதல் படம் **முள்ளும் மலரும்**தான்...

படம் வெளியானது. முதல் மூன்று வாரங்கள் படம் பார்த்தவர்கள் மௌனமாகவே கலைந்து சென்றார்கள். செட்டியாரோ, “படம் அவ்வளவுதான்... நம்ப கதை முடிஞ்சு போச்சு!” என்றார். நானும் நண்பர் ரஜினியும் பதைபதைத்தோம்... ‘இந்தப் பரீட்சார்த்தத் திரைக்கதை நம் மக்களிடம் ஜெயிக்க வேண்டுமே’ என்ற ஏக்கம் எனக்கு. ‘தனது நடிப்புக்கு இந்தப் படம் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைய வேண்டும்!’ என்ற நியாயமான ஆதங்கம் ரஜினிக்கு. “படத்துக்கு இன்னும் நன்றாக பப்ளிசிட்டி பண்ணுங்கள்...” என்று அவரிடம் மன்றாடினோம்.

செட்டியார் சொன்னார்: “ஓடாத படத்துக்கும் பப்ளிசிட்டி தேவை இல்லை... ஓடுற படத்துக்கும் பப்ளிசிட்டி தேவையில்லை. அது தெரியுமா, உங்களுக்கு?” உண்மைதானே? அப்புறம்தான் அந்த அதிசயம் நிகழ்ந்தது! நான்காவது வாரத்திலிருந்து தியேட்டரில் திரண்டது கூட்டம். ஆரவாரம்... கைதட்டல்... பிளாக்கில்

டிக்கெட்... பாராட்டு மழை! நூறாவது நாள் வரை அவையெல்லாம் ஓயவில்லை!

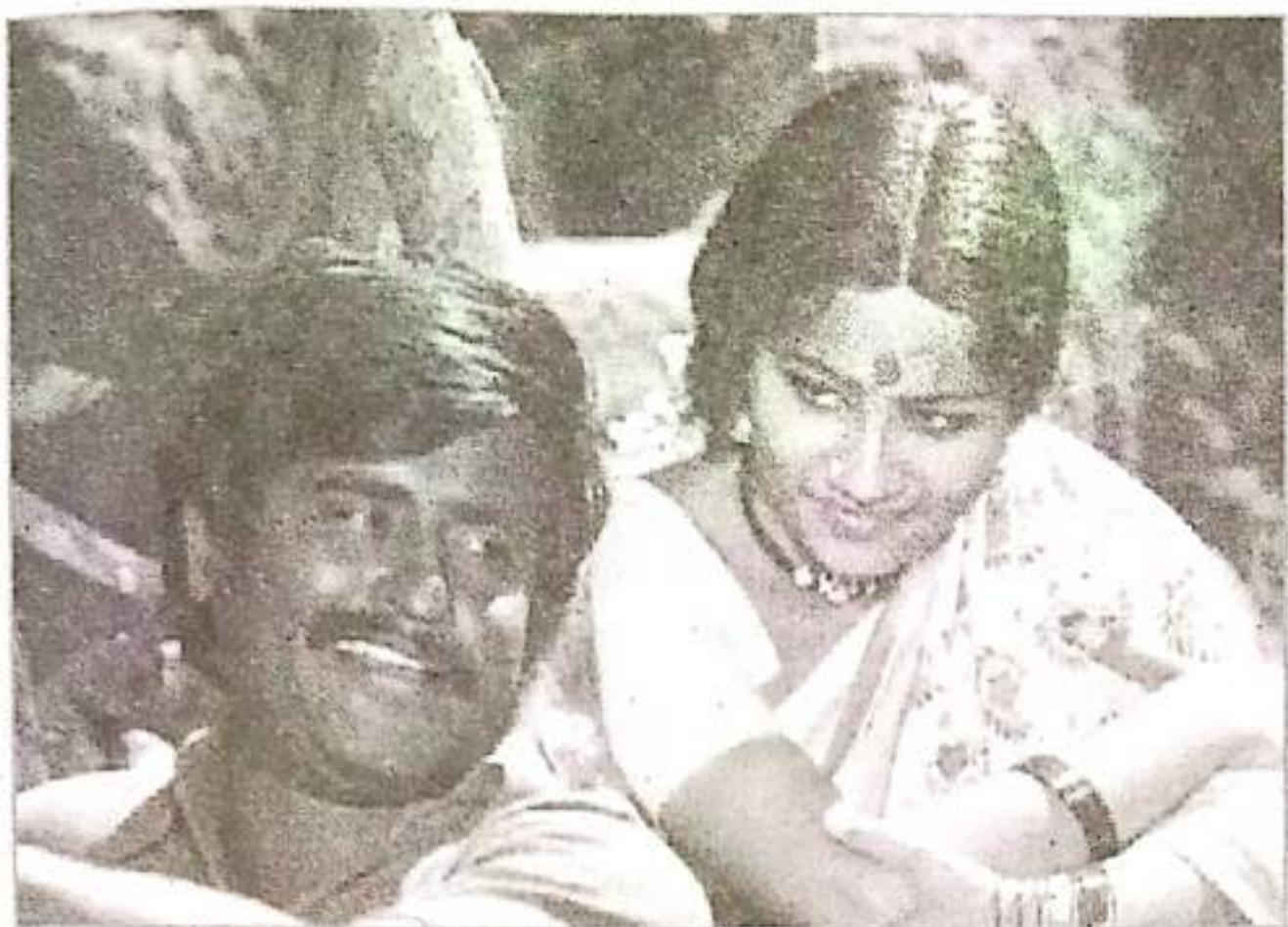
படத்தின் வெற்றியைக் கண்ட வேணு செட்டியார் நான்காவது வாரமே வீட்டுக்கு வந்தார். “மகேந்திரா, உன்கிட்டே நான் கோபப் பட்டதுக்கு எல்லாம் என்னை மன்னிச்சிருப்பா... இந்தா ‘பிளாங்க் செக்.’ எவ்வளவு வேண்ணாலும் ஃபில்லப் பண்ணிக்க!” என்று செக்கை நீட்டினார். நான் அன்போடும் நன்றியோடும் மறுத்துச் சொன்னேன்: “இப்படி ஒரு வித்தியாசமான படம் இயக்கும் வாய்ப்பைத் தந்ததே பல்லாயிரம் கோடிகளுக்கு சமம். இந்த செக்கை நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்!”

முள்ளும் மலரும் படத்தை, பத்திரிகைகள் அனைத்தும் முழு மனதோடு பாராட்டின: ‘சினிமா என்பது ஒரு விஷுவல் மீடியம் என்று தமிழ் சினிமா ரசிகர்களுக்கு நிரூபித்த முதல் தமிழ்ப் படம்!’ என்று.

100-வது நாள் விழா எல்லாம் கொண்டாடிய பின்னர், ஒரு நாள் நான் பாதியில் வாசித்து நிறுத்தியிருந்த **முள்ளும் மலரும்** நாவலை எடுத்து, விட்ட (காளியை ஒரு புலி தாக்கிய) இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து வாசித்து முடித்தபோது நான் பதறிவிட்டேன்... திகைத்து விட்டேன்! அந்த நாவலின் பிற்பகுதி நம்ப முடியாத

‘**முள்ளும் மலரும்**’ பாடல்பதிவின்போது மகேந்திரன், வேணு செட்டியார், இளைய ராஜா, அவர் அண்ணன் பாஸ்கர் ஆகியோருடன்...

▲ 'முள்ளும் மலரும்' படத்திலிருந்து...

திருப்பங்களைக் கொண்டதாக இருந்தது. நாவல் படிப்பவர்களின் சுவாரஸ்யத்துக்காக நாவலாசிரியர் அந்தக் கதையின் நிகழ்வுகளை எப்படி எப்படியோ இழுத்துச் சென்று, கடைசியில் காளி அவன் மனைவி மங்கா இருவரின் கோரமான சாவில் நாவலை முடித்திருந்தார். இது, நாவலாசிரியரால் படிப்பதற்காக எழுதப்பட்ட நாவல்.

நான் முன்னதாகவே நாவலை முழுமையாகப் படித்துவிட்டுத் திரைக்கதை எழுதத் தொடங்கியிருந்தால் கூட, அந்த நாவலில் வந்த காளியின் மாறுபட்ட குணாதிசயம், அவன் பார்க்கும் 'வின்சு ஆப்பரேட்டர்' உத்தியோகம் என்கிற இரண்டை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு இப்போதைய முள்ளும் மலரும் திரைப்படத்தில் இடம்பெற்றுள்ள இதே திரைக்கதையைத்தான் உருவாக்கியிருப்பேன். உங்களில் யாராவது ஆசைப்பட்டால், முள்ளும் மலரும் நாவலை வாங்கிப் படித்துவிட்டு, அதன் பிறகு முள்ளும் மலரும் திரைப்படத்தைப் பாருங்கள். ஒரு நாவலைத் திரைப்படமாக்க ஓர் இயக்குநர் எத்தகைய முடிவுகளை, மாற்றங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது என்பது புரியும்!

300 பக்கமோ 500 பக்கமோ உள்ள ஒரு நாவலை ஓர் இயக்குநர், படித்தால்... ஏறத்தாழ அதன் முதல் 50 பக்கங்களிலேயே பெரும் பாலும் அந்த நாவலில் அவரைக் கவர்ந்த அடிப்படை அம்சமோ... பிடித்த முக்கிய மனித உணர்வோ அல்லது ஒரு கதாபாத்திரமோ

அவருக்குக் கிடைத்துவிடும்! அது போதும்... திரைக்கதைக்கு! அல்லது முழு நாவலையும் படித்த பிறகும் கூட, கத்தரிக்க வேண்டியதைக் கத்தரித்து, சேர்க்க வேண்டியதைச் சேர்த்து திரைக்கதையை உருவாக்கும் கடமை இயக்குநருடையது. இது எனது தனிப்பட்ட கருத்து.

குறிப்பிட்ட நாவலாசிரியரிடம் கதையின் உரிமையை வாங்கும் போதே, 'சிவிமா ஊடகத்துக்கு ஏற்ற வகையில் மாற்றங்கள் தேவைப்படும்...' என்று சொல்லிவிடவேண்டும். நாவலைப் படமாக்குவது குறித்துக் கீழ்க்கண்ட நடைமுறை உதாரணம் ஒன்றை மட்டும் சொல்கிறேன்:

ஒரு சிற்பிக்கு, சிற்ப வேலைப்பாட்டுக்கேற்ற வாகான ஒரு நல்ல பாறை கிடைக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர், அதைக் கொண்டு அழகிய சிற்பம் ஒன்றை வடிக்க விரும்புகிறார். முதலில் அந்தப் பாறையை உருமாற்றி, அதன் தேவையற்ற பகுதிகளைக் களைகிறார். பிறகு தனது கற்பனை மற்றும் கலை வண்ணத்தால் அந்தப் பாறையைப் பிறர் பாராட்டும் வண்ணம் அழகிய ஒரு சிலையாக வடித்தெடுக்கிறார்! ஆனால், எல்லா விதப் பாறைகளில் இருந்தும் சிலையை உருவாக்க முடியாது என்பதும் நினைவிருக்கட்டும். ஒரு சிறந்த நாவலை, திரைக்கதையாக மாற்றும் கலையும் இப்படிப்பட்டதுதான்.

எனது தனிப்பட்ட அனுபவத்தில்... ஒரு நல்ல கதையை உருவாக்க என் மனத்தைக் கிளறும் ஓர் உண்மை சம்பவமோ, பத்திரிகைச் செய்தியோ, நேரடியான ஏதாவது ஒரு காட்சியோ, பொருட்சிறப்பு மிக்க ஓர் ஓவியமோ, யோசிக்க வைக்கும் ஒரு புகைப்படமோ... இவற்றில் ஏதாவது ஒன்று எனக்குக் கிடைத்தால் கூடப் போதும். அதன் பிறகு அதன் வடிவம் எனக்குள் படிப்படியாக முழுமையடைந்து விடும். அதைக் கொண்டு உருவாகும் கதைக் கருவிலிருந்து முழுக் கதையை உருவாக்கவும், அதன் பிறகு சில மணி நேரம் அல்லது ஒரு சில நாட்களுக்குள், அந்தக் கதைக்கான முழுத் திரைக்கதையையும் வடிவமைப்பதும் எனக்கு சாத்தியமாகி விடும்.

ஆனால், படப்பிடிப்புத் தளத்தில், படப்பிடிப்பு தொடங்கும் வரை எடுக்கப் போகும் காட்சிகளில் இன்னும் என்னென்ன விஷயங்களைச் சேர்க்கலாம் என்கிற யோசனையிலேயே இருப்பேன். இதற்கு மேல் கற்பனைக்கு இடமில்லை என்பது போல அணு அணுவாகத் திரைக்கதையை முழுமைப்படுத்திக் கொண்டு ஷூட்டிங் போகும் பழக்கம் இன்று வரை எனக்கு இல்லை. இந்த எனது பழக்கத்தை நீங்கள் பின்பற்றுவது நல்லதல்ல

என்பது எனது தாழ்மையான கருத்து.

நான் ஸ்கிரிப்ட் எழுதிய படங்களுக்கும், இயக்கிய படங்களுக்கும் மேற்குறிப்பிட்ட முறையில்தான் இது வரை கதையை உருவாக்கி, திரைக்கதை எழுதியிருக்கிறேன். நான் இயக்கிய படங்களுக்கான கதை, ஏறக்குறைய எனது சொந்த வாழ்க்கை அனுபவம் அல்லது எனது அடிப்படை குணாதிசயம் மற்றும் விருப்பு-வெறுப்புகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே அமைந்திருந்ததைக் கூட மிகவும் தாமதமாகவே நான் தெரிந்து கொண்டேன்.

▲ 'உதிரிப்பூக்கள்' படப்பிடிப்பு வேளையில்...

15

'சிற்றன்னை' குறுநாவல் 'உதிரிப்பூக்கள்' திரைப்படமாக உருவானது எப்படி?'

-என்று கேட்பது சுலபம். 'இப்படித்தான்...' என்று பதில் தருவது கடினம்! ஆனாலும் அந்தக் கஷ்டத்திலும் அலாதி யான சுவையும் அர்த்தமும் இருக்கவே செய்கிறது.

ஒருவருக்கு ஏ.ஸி. அறையில், மிருதுவான மெத்தையில் படுத்தால் தூக்கம் வரும்... இன்னொருவருக்கு வேப்ப மரத்தடியில் நார்க்கட்டிலில் கிடந்தாலே சுகமான நித்திரை கிட்டும். இப்படி எல்லா விஷயங்களிலும் நமக்கு சுகமும், மகிழ்ச்சியும் கிடைக்கும் விதம் ஆளாளுக்கு மாறுபடுகிறது. இது மனிதனின் மனோ இயல்பு. இந்த பிடிக்கும்-பிடிக்காது என்பது ஒவ்வொரு மனிதனது தனி இயல்புகளுக்கு அடித்தளமாகிறது. இதனால் ஒருத்தருக்குப் பிடிக்காத விஷயம், தகுதியற்றது என்றோ

மகேந்திரன்

▲ கல்கி

▲ புதுமைப்பித்தன்

தி.ஜானகிராமன்

▲ சாண்டிலியன்

கி.ராஜநாராயணன்

மதிப்புக் குறைவானது என்றோ பொருள் இல்லை. அதே போல, இலக்கியத்திலும் கூட இந்த பிடிக்கும்-பிடிக்காதவை புகுந்து, படிக்கிற ஆளுக்குத் தகுந்த மாதிரி ரசனைகளும் வேறுபடுகின்றன.

பள்ளிப்பருவத்திலிருந்தே கல்கி உட்படப் பல எழுத்தாளர்களது படைப்புகளை நான் வாசித்து, ரசித்திருக்கிறேன். எனினும் புதுமைப் பித்தன், தி.ஜானகிராமன் ஆகியோரது எழுத்துகளின் மீது எனக்கு அலாதியான ஈடுபாடு எனலாம். அவற்றை, நான் கோடையில் இளைப்பாறும் வேப்ப மரத்தடி நார்க் கட்டிலாக நினைத்து ஆனந்தப்படுவேன். இன்றைய எனது வேப்ப மரத்தடி நார்க் கட்டில், கி.ராஜநாராயணன் அவர்கள்.

வரலாற்று நாவல்களில் கல்கி, சாண்டிலியன் ஆகியோரது படைப்புகளை மறுவாசிப்பு செய்து மகிழ்கிறேன். அது ஒரு வகை சுகம். பிரமிப்பூட்டும் அவர்களது நடையும் வரலாற்று கால வர்ணனைகளும் நம்மை அந்தக் கால கட்டத்துக்கே அழைத்துச் செல்பவை. தங்களது உயர்வான ரசனையாலும், சமூகப் பார்வையாலும் எழுதிச் செல்லும் பாணியாலும் தனி முத்திரை பதித்தவர்கள் மேற்குறிப்பிட்டவர்கள். அதனால், ஏனையோரது படைப்புகள் எனக்குப் பிடிக்காது என்று அர்த்தம் இல்லை! குறிப்பிட்ட சில வகைக் கனிகள் எனக்குப் பிடிக்கும் என்றால், இதர கனிகள் எல்லாம் ருசியற்றவை, பிடிக்காது என்று கருதுவதுவது அபத்தம் அல்லவா?

நான் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தபோது, வாசித்த குறுநாவல் சிற்றன்னை. வாசித்ததும் தூக்கிப் போட்டுவிட்டேன் - மனதில் இருந்து அல்ல! சுவரில் தொங்கும் சில உருவப்படங்களை நாம் எந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தாலும் படத்தில் இருப்பவரின் கண்கள் நம்மையே பார்க்கிற மாதிரி இருக்கும். இதே மாதிரி பள்ளி நாட்களில் வாசித்து நான் தூக்கிப்போட்டு விட்டதாக நினைத்த சிற்றன்னையின் பாதிப்பு நான் கல்லூரி போன பிறகும் கூட நிறைய

▲ 'உதிரிப்பூக்கள்' படப்பிடிப்பு வேளையில்...

சந்தர்ப்பங்களில் என்னையே பார்ப்பதாக உணர்ந்தேன்.

அதனாலேயே அந்தக் கதையில் வரும் குழந்தைகள் ராஜா, குஞ்சு ஆகிய இருவரையும் நான் மனதால் அடையாளப்படுத்திப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன். அதற்கு அப்புறமும் எவ்வளவோ நாவல்கள், சிறுகதைகள் படித்துவிட்டேன். எனது வாழ்க்கையிலும் எத்தனையோ எதிர்பாராத திருப்பங்கள், மாற்றங்கள். இருந்தும், சிற்றன்னை கதையில் வரும் சிறுவன் ராஜாவும், தங்கை குஞ்சுவும் என் மனசுக்குள் நிரந்தரமாகத் தங்கியிருந்தனர் எனலாம்.

'நான் சென்னை வருவேன்... அமரர் எம்.ஜி.ஆரால் திரை உலகுக்குள் இழுத்து வரப்படுவேன்... ஒரு நாள் திரைப்பட இயக்குநர் ஆவேன்!' என்றெல்லாம் நினைத்துக் கூடப் பார்க்காத அந்த நாளிலேயே, சிற்றன்னை கதை எனக்குள் ஒரு திரைப்படத்துக்கான பெரிய கதையாக விரிந்து மலர்ந்து விட்டது. நான் மேற்கொண்ட ரயில் மற்றும் பஸ் பயணங்களின்போது நான் பார்த்த பலதரப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளால் அந்தக் கதை மேலும் ஆழப்படுத்தப்பட்டு இறுதியில், உதிரிப்பூக்கள் படத்தின் முழுத் திரைக்கதையாக உருவெடுத்தது எனலாம்!

முள்ளும் மலரும் வெற்றிக்குப் பிறகு திரைஉலகின் பெரிய தயாரிப்பாளர்கள் பலரும் என்னை முற்றுகையிட்டனர். எனக்கு உதிரிப்பூக்கள் கதையைப் படமாக்க ஆசை. என்னை அணுகிய தயாரிப்பாளர்களிடம், 'இதுதான் கதை' என்று அப்போது நான் எதைச் சொன்னாலும் அவர்கள் ஏற்பார்கள் என்றும் தெரியும்.

சினிமா வாழ்க்கையே பிடிக்காத நான், அந்த வாய்ப்புகளை மறுத்தேன். 'வேண்டாம்... முடியாது!' என்று மறுத்தாலும் என் மடியில் செக்குகளை வலியத் திணித்தார்கள். இருந்தும் அவை எதையும் நான் காசாக்கவில்லை என்பதே உண்மை!

ஒரு சினிமா பார்க்கிற நினைவே வராமல், ஒரு குடும்பத்தின் பல தரப்பட்ட நிகழ்வுகளை நாம் நேரடியாகப் பார்ப்பது போல, உதிரிப்பூக்கள் அமைய வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தேன். அதனால் முழுக்க முழுக்கப் புதுமுகங்கள் அவசியம் என்றும் விரும்பினேன். சிற்றன்னையில், குழந்தைகளின் தாய் இறந்துவிட்டாள் என்ற ஒரு வரிச் செய்தி மட்டுமே இருந்தது. அந்தத் தாய்க்கு உயிர்கொடுத்து, அவள் எப்படி இறந்தாள் என்று முதலில் திரைக்கதையில் கொண்டு வந்தேன். அவள்தான் லக்ஷ்மி. பின்னர் அவளுக்கு செண்பகம் என்று ஒரு தங்கையையும், அவர்களின் தந்தையையும், அவர்களைச் சுற்றி பல முக்கிய உப பாத்திரங்களையும் புதிதாக உருவாக்கினேன்.

சிற்றன்னையில் வரும் கல்லூரி புரொபசர் சுந்தரவடிவேல் ரொம்பவும் அன்பான மனுஷன். ஆனால், தன் மகனின் சாவுக்கு அவரே காரணமாகிவிட்ட அவலம்; காரும், பங்களாவுமாக நல்ல வசதிகளோடு வாழ்ந்தவர்... இவை எல்லாமே திரைக்கதையில்

▼ 'உதிரிப்பூக்கள்' படப்பிடிப்பில்...

தவிர்க்கப்பட்டன.

சிற்றன்னை சுந்தரவடிவேலுவின் குணாதிசயத்தை முற்றிலுமாக மாற்றினேன். நான் சந்தித்த பல நிஜமுகங்களின் இரக்கமற்ற இயல்பை அவருக்குக் கொடுத்து, சிற்றன்னையின் குழந்தைகளை மட்டுமே திரைக்கதைக்கு சுவீகரித்தேன். சிற்றன்னையில் வருவது போல, சிறுவன் ராஜாவை சாகடிக்க நான் விரும்பவில்லை. கூடையில் சிற்றன்னை மட்டுமே எஞ்சி நின்றாள். அந்த சித்திக்கும் கூட சிற்றன்னையில் வருவது போன்ற விஸ்தாரமான சம்பவங்கள் எதுவும் எனது திரைக்கதைக்குத் தேவைப்படவில்லை!

திரைக்கதையின் உச்சகட்டம் புதிதாக உருவாக்கப்பட்டது. உதிரிப்பூக்களில் வரும் குழந்தைகளையும் அவர்களின் அம்மாவின் சோகம் படிந்த முகத்தையும் நான் பயணித்த ரயில்களிலும் பஸ்களிலும் பல ஊர்களிலும், பல குடும்பங்களிலுமாக எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் நேரடியாகப் பார்த்திருக்கிறேன்!

என் மனமும் கண்களும் அப்படிப்பட்டவர்களை இரக்கத்துடனும் வேதனையுடனும் பார்க்கக் காரணமே, சிற்றன்னை கதையில் வரும் குழந்தை குஞ்சு போல நானும் எனது சிறு பிராயத்தில் துயரத்தின் அர்த்தம் புரியாமலே, துயரப்பட்டுக் கிடந்தவன் என்பதே. அந்தப் பருவத்தில் தெருவில் போவோர் வருவோரின் அன்புக்கு ஏங்கியவன் நான். அதனால்தான் சிற்றன்னை என்னை அந்த அளவுக்கு ஈர்த்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

சிற்றன்னை எனக்குள் உதிரி உதிரியாகப் பல கதாபாத்திரங்களையும், சம்பவங்களையும் தொடுக்க வைத்தது. திரைக்கதையில் வரும் கதாபாத்திரங்களின் முகஅமைப்பு, தேகவாகு ஆகியவை கூட இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று மனதுக்குள் சித்திரங்களாக வரைந்து கொண்டேன். பின்னர் அதற்கேற்ற புதுமுகங்களைத் தேடினேன். சரி, இப்போது யார் இந்தப் படத்தைத் தயாரிக்கப் போவது? நானேதான்!

'என்ன... அதற்குள் உனக்கு சொந்தப் படம் எடுக்கும் ஆசையும் வசதியும் வந்துவிட்டதா?' என்று கேட்பீர்கள். வெளிநாடு போகும் அவசியமோ... அதற்கான பொருளாதார வசதியோ இல்லாவிட்டாலும் கூட நாம் பொதுவாக பாஸ்போர்ட் எடுத்து வைத்துக் கொள்வதில்லையா? அது போல சொந்தமாகப் படம் எடுக்கும் ஆசையோ, வசதியோ துளியும் இல்லாமல் விளையாட்டுத்தனமாக என் மகள் டிம்பிள் பெயரில், 'டிம்பிள் கிரியேஷன்ஸ்' என்று எனது கற்பனை நிறுவனத்துக்குப் பெயர் வைத்தேன். கதை என்னவென்று தெரியாமலே ஃபைனான்ஸ் பண்ணை 'நான்... நீ...' எனப் போட்டி போட்டார்கள். நான்,

▲ 'உதிரிப்பூக்கள்' படப்பிடிப்பின்போது...

சம்மதிக்கவில்லை.

உதிரிப்பூக்களில் வரும் லக்ஷ்மி போன்ற மெலிந்த உடல், கூரிய அகன்ற விழிகள், கூர்மையான நாசி உள்ள முகத்தோற்றம் கொண்ட பெண்கள் பெங்களுர் பக்கம்தான் கிடைப்பார்கள் என்ற முடிவோடு ஓய்வான சமயத்தில் பெங்களுர் போனேன். நான் எதிர்பார்ப்பதும்... எதிர்பார்க்காததும் தற்செயலாகக் கிடைப்பதுதானே எனக்கு வாடிக்கை! லக்ஷ்மி கதாபாத்திரத்துக்கு அஸ்வினி கிடைத்ததே ஒரு தனிக்கதை; அவர் எதிர்பாராமல் கிடைத்த ஒரு புதையல் உதிரிப்பூக்கள் படத்துக்கு.

முள்ளும் மலரும் படத்துக்குப் பின் கேமராமேன் பாலுமகேந்திரா மிகவும் பிஸியாகிவிட்டார். முள்ளும் மலரும் காலத்திலேயே நான் தேடிக் கொண்டிருந்த அசோக்குமார், இப்போது ஒளிப்பதிவாளர் ஆனார். 'இசைக்கு இளையராஜா. எடிட்டர்? பிரபல இயக்குநர் பீம்சிங் அவர்களின் மகனும் புத்திசாலியுமான பி.லெனின், முதன் முறையாக இந்தப் படத்துக்கு எடிட்டராக நிச்சயமானார்!

இப்படி வேகமாக நானே படத்தைத் தயாரிப்பது போல் இயங்கியபோது, தன் மகனைவிட என்னை மிகவும் நேசித்த தயாரிப்பாளர் சாண்டோ சின்னப்ப தேவர் அவர்கள் கோவை

யில் மாணம் அடைந்தார். அவர் முகத்தைக் கடைசியாக ஒரு தடவை தரிசிக்கத் துடித்தேன். என்னிடம் கார் இல்லை. என்னை கோவைக்கு அழைத்துச் செல்வதாகச் சொன்ன நிரையுலக நண்பர்கள் பலரும் கடைசி நேரத்தில், "இரவு தாண்டிவிட்டது... மழை வேறு பெய்கிறது!" என்று ஒதுங்கி விட்டனர். இதுதான் சினிமா உலகம்!

அப்போது என்னுடன் கோவைக்கு வர மறுத்த அத்தனை பேருக்கும் வாழ்வு கொடுத்தவர் சாண்டோ சின்னப்ப தேவர். அந்த வேதனையில் எனது தீவிரம் அதிகமானது. என் நண்பரும் முன்னாள் படத் தயாரிப்பாளருமான பாலகிருஷ்ணனை போனில் தொடர்பு கொண்டேன். தனது ஓட்டை அம்பாஸிடர் காரை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தார். கொட்டும் மழையில், எங்கும் நிற்காமல் மறு நாள் அதிகாலையில் கோவையை அடைந்தோம். ஒரு மகனது கடமை போல், அந்த அற்புத மனிதருக்கு எனது இறுதிக் கடனை நிறைவேற்றிவிட்டு, மனநிறைவோடு சென்னை திரும்பினேன்.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும், என்னிடமிருந்த உதிரிப்பூக்கள் ஸ்கிரிப்ட், நடிகர்கள், டெக்னீஷியன்கள் பட்டியல், டிம்பிள் கிரியேஷன்ஸ் என்ற கம்பெனிப் பெயர் உட்பட எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டேன். பாலகிருஷ்ணன் தங்கியிருக்கும் இடத்தை அடைந்து,

✽ 'அழகிய கண்ணை' பாடல் பதிவின்போது அஸ்னினி, மகேந்திரன், இளையராஜா.

▲ 'உதிரிப்பூக்கள் பப்பிடிப்பில்...

பயணக் களைப்பில் உறங்கும் அவரை எழுப்பினேன்.

"உதிரிப்பூக்கள் படத்துக்கு நீங்கள்தான் தயாரிப்பாளர்!" என்றேன். அவருக்கு அதிர்ச்சி.

"முள்ளும் மலரும் வெற்றிக்குப் பிறகு உங்களை வைத்துப் படம் எடுக்க எத்தனையோ பெரிய தயாரிப்பாளர்கள் தவம் கிடக்கிறார்கள். போயும் போயும் என்னைத் தயாரிப்பாளர் ஆக்குகிறீர்களே?" என்றார் அவர்.

"எனக்கு எந்தப் பெரிய தயாரிப்பாளரும் வேண்டாம். இந்தப் படத்துக்குக் கிடைக்கும் லாபமோ... அதில் பங்கோ எதுவும் வேண்டாம். இந்தப் படத்துக்கு எனக்குரிய சம்பளத்தை மட்டும் தந்தால் போதும். உடனே வேலைகளை ஆரம்பியுங்கள்!" என்று தீர்க்கமாகச் சொல்லிவிட்டு, வீடு வந்துவிட்டேன். 'என் அன்புக்கும் அதீத மரியாதைக்கும் உரிய தேவர் அவர்களின் முகத்தை இறுதியாக தரிசிக்க எனக்கு உதவி செய்தீர்களே, அதற்காக உங்களுக்கு நான் செய்யும் நன்றிக்கடன் இது!' என்று அவரிடம் சொல்லவே இல்லை. அவர் இறப்பது வரை அந்த உண்மை, அவருக்குத் தெரியாது!

'அழகிய கண்ணை உறவுகள் நீ ய...' என்ற பாடலை கவியரசர் கண்ணதாசன் எழுத, பாடல் பதிவுடன் படபூஜை நடைபெற்றது.

அஸ்வினியைப் பார்த்ததும் படபூஜைக்கு வந்திருந்த திரை உலக நண்பர்கள் அனைவர் முகங்களிலும் கேள்விக்குறி. 'போயும் போயும் இந்தப் பெண்ணா... படத்தின் கதாநாயகி?' என்று அர்த்தம் அதற்கு! அவர்களுக்கு உதிரிப்பூக்கள் கதையோ... அஸ்வினியை நான் தேர்வு செய்த காரணமோ தெரியாது. தெரிந்த ஒன்றே ஒன்று, ஒரு கதாநாயகி என்படுபவள் ரம்பையாக, ஊர்வசியாக, பேரழகியாக இருக்க வேண்டும் என்ற பாரம்பரியமான அவர்களது நம்பிக்கை, அறியாமை மட்டுமே!

படத்துக்குத் தேவையான இன்னும் சில நடிகர்களைத் தேர்வு செய்ய வேண்டும்... லொக்கேஷன் தேடப் புறப்பட வேண்டும்! டைரக்டர் நான் என்பதால், கேட்டபோதெல்லாம் ஃபைனான்சியர் ஒடிவந்து பாலகிருஷ்ணனுக்கு பணம் கொடுத்தார். அவரிடம் சொன்னேன், "மற்றவர்களுக்கு அட்வான்ஸ் கொடுப்பதற்கு முன்னால் முதலில் சிற்றன்னை எழுதிய புதுமைப்பித்தன் அவர்களின் குடும்பத்துக்கு மூலக்கதைக்கான ஒரு தொகையைக் கொடுங்கள்!" என்றேன். அவரோ ஒரு மாதிரித் தயங்கினார்.

"என்ன தயங்குறீங்க?" என்றேன்.

"அது ஒண்ணும் இல்லை... நீங்க தந்த சிற்றன்னை குறுநாவலை நானும் வாசிச்சேன். ஆனா, இப்ப நீங்க எழுதியிருக்கிற உதிரிப்பூக்கள் கதைக்கும் சிற்றன்னைக்கும் எந்த ஒரு சம்பந்தமும் இல்லையே..."

▼ 'உதிரிப்பூக்கள்' படப்பிடிப்பில்...

அப்புறம் எதுக்கு அவங்களுக்குப் பணம் குடுக்கணும்?" என்றார் பாலகிருஷ்ணன்.

பார்த்தீர்களா! ஒரு கதை, சினிமாவுக்கான திரைக்கதையாக உருமாறும்போது, பாலகிருஷ்ணன் போன்ற தயாரிப்பாளர் மட்டும் அல்ல... சினிமாவுக்கு சம்பந்தமே இல்லாதவர்கள் கூட அடிப்படை உண்மைகளை அறியாது எப்படித் தடுமாறுகிறார்கள் என்று!

▲ உதிரிப்பூக்கள் படப்பிடிப்பில்...

நான் சொன்னேன், "சிற்றன்னை கதையை

நான் படிக்காமல் இருந்தால்... இந்த உதிரிப்பூக்கள் திரைக்கதை உருவாகியிருக்காது. நானும் வருகிறேன். முதலில் அவர் குடும்பத்துக்கு உரிய மரியாதையை முறைப்படி செய்துவிட்டு வரலாம்!"

அதன்படியே நடந்தது. என் மனம் நிறைந்தது. பிறகு இதர நடிகர்களான சரத்பாபு, சாமிக்கண்ணு, மதுமாலினி (மும்பை), சாருலதா (அறிமுகம்), சி.டி.ராஜகாந்தம், சாருஹாசன் (அறிமுகம்), குமரிமுத்து, பிரேமி, மனோரமா ஆச்சியின் மகன் பூபதி (அறிமுகம்), சுந்தர் ஆகியோர் தேர்வு செய்யப்பட்டனர். சுந்தரவடிவேல் கதாபாத்திரத்துக்கு விஜயன் கடைசி நிமிடத்தில் தேர்வானார்.

கதைக்குப் பொருத்தமான கிராமமாக கோவை மேட்டுப்பாளையம் அருகே உள்ள பாலப்பட்டி மற்றும் வெள்ளிப்பாளையம் கிராமங்கள் தேர்வு செய்யப்பட்டன. படப்பிடிப்பும் தொடங்கியது.

எனது ரசனைக்கேற்ப, ஒவ்வொரு காட்சியையும் மனநிறைவோடு எடுத்தேன். மரணம், மகிழ்ச்சி இரண்டையும் நிஜத் தன்மையுடன் யதார்த்தம் கெடாமல், மிகைப்படுத்துதல் இல்லாமல் படமாக்கினேன். படப்பிடிப்பின்போது, இந்தக்

▲ 'உதிரிப்பூக்கள்' வெள்ளிவிழாவில் வினைமேதை ஜெயக்குநர் எஸ்.பாலச்சந்திரிடம் விருதுபெறும் டைரக்டர் மகேந்திரன்.

காட்சியை இப்படி எடுத்தால்... நாளைக்குப் படம் பார்ப்பவர்கள் ஏற்பார்களா... விளங்கிக் கொள்வார்களா... 'என்ற சந்தேகங்கள் எதுவும் எனக்கு வந்ததில்லை. காரணம், நானும் மக்களில் ஒருவன். என்னை மகிழ்ச்சிப்படுத்துவது, என்னைக் கலங்க வைப்பது ஆகிய எல்லாமும் படம் பார்ப்போரையும் அவ்விதமே பாதிக்கும் என்ற குருட்டு(?) நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது!

அதே நேரம் முள்ளும் மலரும் எடுத்தபோது இருந்த மனநிலை தான் இப்போதும். 'இந்தப் படம் ஓடுமா... ஓடாதா?' என்று ஒருபோதும் நான் நினைத்ததில்லை. அதே போல, படம் வெற்றி பெற... மற்றவர்கள் மாதிரி 'வணிக நோக்கோடு' திரைக்கதையில் செயற்கையான புகுத்தல்கள் எதையும் திணிக்க வேண்டும் என்று நான் கருதவுமில்லை.

திரையுலகப் பணியை ஒரு வியாபாரமாக நினைக்கும் மனோபாவம் ஒருபோதும் எனக்கு இருந்ததில்லை. வியாபாரப் பார்வை இருந்திருந்தால்... முள்ளும் மலரும் வெற்றிக்குப் பிறகு தமிழ் சினிமாவில் உச்சத்தில் நின்ற அருமை நண்பர் ரஜினிகாந்தத்தை வைத்தே இரண்டாவது படத்தை எடுத்திருப்பேன்! அதை விடுத்து முழுக்க முழுக்கப் புதுமுகங்களைக் கொண்ட உதிரிப்பூக்கள் படத்தை எடுத்திருப்பேனா?

உதிரிப்பூக்கள் 1979-ல் வெளியாகி மிகப்பெரும் வெற்றி பெற்று,

வெள்ளி விழா கண்டது. படத்தைக் 'காவியம்... கவிதை!' என்று ஆளாளுக்குப் பாராட்டினர். பத்திரிகைகள் எல்லாம் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வரவேற்று, வாழ்த்தின.

உதிரிப்பூக்கள் வெளிவந்து 31 வருடங்கள் ஆகின்றன. அந்தப் படத்தை நினைவில் வைத்திருந்து, என்னை சந்திக்கும் அனைவரும் தவறாமல் இப்போதும் பாராட்டுகிறார்கள். இதை நான் இங்கு நினைவுகூரக் காரணம் உண்டு. சாம்சங் நிறுவனம், இந்தோ-கொரியன் சென்டர் ஆகியவை இணைந்து... 2010- மார்ச் மாதம் மூன்றாவது 'அகில உலகப் பெண்கள் திரைப்பட விழா'வை நடத்தின.

53 நாடுகளைச் சேர்ந்த 175 படங்கள் இதில் பங்கேற்றன. அவற்றுடன் உதிரிப்பூக்கள் படமும் திரையிடப்பட்டது. விழாவுக்கு என்னையும் அழைத்திருந்தனர். 'இத்தனை நாடுகளைச் சேர்ந்த ஏராளமான படங்களைப் பார்க்கும் ரசிகர்கள் மத்தியில் உதிரிப்பூக்கள் படம் பெரிய அளவில் கவனத்தைக் கவராது!' என்ற எனது கணிப்பு, அங்கு பொய்த்துப்போனது. படம் பார்த்தவர்களில் பாதிக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு தமிழ் தெரியாது. ஆங்கிலத்தில் சப்-டைட்டில் இடம் பெற்றிருந்தாலும்... அதையெல்லாம் கவனிக்காமலே படத்தை உணர்வுபூர்வமாக ரசித்துக் கைதட்டிப் பாராட்டினர்!

அன்றைக்கு, அவர்களது பாராட்டுகளுக்கெல்லாம் பதில் சொல்ல முடியாமல் திணறினேன். சற்று நேரத்துக்கு எனக்குப் பேச்சே வரவில்லை. நான் அளவு கடந்த ஆச்சரியம் மற்றும் திகைப்புக்கு ஆளாகியிருந்தேன். அப்போது, "உங்களது அடுத்த படம் எப்போது? உடனே தாருங்கள்!" என்பதுதான் அவர்களது ஒருமித்த குரலிலான கோரிக்கையாக இருந்தது. 'படம் வெளியாகி 31 வருடங்கள் ஆகிவிட்டது!' என்று நான் குறிப்பிட்டபோது, அவர்களது ஆச்சரியம்

▼ 'உதிரிப்பூக்கள் படத்திலிருந்து...

பல மடங்கு அதிகரித்தது. இதற்கெல்லாம் நான் நன்றி சொல்ல வேண்டியது சிற்றன்னை படைத்த அமரர் புதுமைப்பித்தன் அவர்களுக்கே!

உதிரிப்பூக்கள் வெள்ளிவிழா நடந்து முடிந்த பிறகு ஒரு நாள், அன்றைய முதலமைச்சரான எம்.ஜி.ஆருக்கு, நடிகர் சங்க வளாகத்தில் உள்ள தியேட்டரில் உதிரிப்பூக்கள் படத்தின் பிரத்தியேகக் காட்சிக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார் இதயம் பேசுகிறது பத்திரிகை ஆசிரியர் மணியன். தன் துணைவியாருடன் வந்த எம்.ஜி.ஆர். என்னைக் கண்டதும் அவசரமாக என் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டார். அதற்கு முந்தைய நாள் பார்த்த முள்ளும் மலரும் குறித்துப் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் பொங்கப் பேசத் தொடங்கினார். சினிமா, அரசியல் இரண்டிலுமே எக்காலத்திலும் மறக்க முடியாத சரித்திரம் படைத்த அவர், எனது முதல் திரைப்பட இயக்கத்தைப் பற்றி மனம் திறந்து பாராட்டியதை என்னால் எப்படி மறக்க முடியும்!

‘முள்ளும் மலரும் பற்றி அவர் பாராட்டியது இப்படித்தான்: “மகேந்திரன் எனக்குப் பேச வார்த்தைகள் வரவில்லை. இந்தப் படத்தின் மூலம் தமிழ் சினிமாவில் பெரிய திருப்புமுனையை உண்டாக்கியிருக்கிறீர்கள். என்னைப் போன்றவர்கள் ஆசைப் பட்டாலும்... செய்ய முடியாத சாதனையைச் செய்திருக்கிறீர்கள். பத்திரிகைகள் பாராட்டியது இருக்கட்டும்... இப்போது நான் சொல்கிறேன். சினிமா ஒரு விஷுவல் மீடியம் என்பதை இந்தப்

▼ ‘உதிரிப்பூக்கள் படப்பிடிப்பின்போது...

சிறந்த படத்துக்கான விருதை எம்.ஜி.ஆரிடமிருந்து
தயாரிப்பாளர் பாலகிருஷ்ணன் பெறுகிறார்.

படத்தின் மூலமாகப் பொட்டில் அறைந்த மாதிரிச் சொல்லி, மகத்தான வெற்றியும் கண்டிருக்கிறீர்கள். அன்றைக்கு அழகப்பா கல்லூரியில் என் முன்னால், ஒரு நல்ல சினிமா எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று பேசினீர்கள். அதை இன்றைக்குச் செயல் மூலம் நீங்களே நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டீர்கள்!

“சினிமாவில் ரேயட் பாடுவது யதார்த்தத்துக்கு மாறான அபத்தம் என அன்றைக்குக் கூறினீர்கள். இன்று அந்த அபத்தம் இல்லாமல் படம் எடுத்து ஜெயித்திருக்கிறீர்கள்! ரஜினி முதல் அத்தனை நடிகர்களையும் மிக யதார்த்தமாக நடிக்க வைத்து, அதுவும் குறைவான வசனத்தாலும்... பல காட்சிகளில் வசனமே இல்லாமலும் கூட அத்தனை பேரையும் அற்புதமாக நடிக்க வைத்து, என்னைக் கலங்கடித்து விட்டீர்கள். இதற்கு முன்னால் அண்ணன்-தங்கை பாசத்தை வைத்துத் தமிழில் வெளிவந்த படங்கள் எல்லாம் நாடகத்தனமாக இருந்தன-நான் நடித்த படங்கள் உட்பட. இந்த முள்ளும் மலரும் படம் பழைய பாணிப் படங்களிலிருந்து முழுக்க விலகியும், நிஜத்தில் உயர்ந்தும் நிற்கிறது.

“அதுவும் படத்தின் கடைசிக் காட்சி தமிழ் சினிமாவுக்கு மட்டு

மல்ல; இந்திய சினிமாவுக்கே புதிது. தனக்குப் பிடிக்காத ஒரு இன்ஜினீயருக்குத் தன் தங்கையைக் கைப்பிடித்துக் கொடுத்த பிறகும் கூட, 'இப்பக் கூட உங்களை எனக்குப் பிடிக்கலை சார்... ஆனா, என் தங்கச்சிக்கு உங்களைப் பிடிச்சிருக்கு!' என்று ரஜினி, சரத்பாபுவிடம் சொன்னபோது எனக்கு எழுந்து நின்று கை தட்டத் தோன்றியது. ரஜினி மிகமிக யதார்த்தமாகவும் அற்புதமாகவும் நடித்திருக்கிறார். இந்தப் படம் அவரது திரைப்பட வாழ்வில் ஒரு பெரிய திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தும்.

“படத்தில் நடித்த அனைவருமே யதார்த்த நடிப்பின் அழகை வெளிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இப்போது பார்க்கவிருக்கும் உதிரிப்பூக்கள் படத்தைப் பற்றி நான் படித்தது, கேட்டது ஆகியவை எல்லாம் என்னைப் பெருமைப்பட வைத்தன. என் மகேந்திரன் சாதாரண ஆள் இல்லை...” என்று சொல்லிக்கொண்டே போன வரிடம் நான் இரண்டு முறை குறுக்கிட முயன்றபோதும் என் வாயை அடைத்துவிட்டார். “தன்னடக்கம் போதும். இது வரை எவருக்கும் தெரியாதது, உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்து, அதன் மூலம் தமிழ் சினிமாவை உயர்த்தியிருக்கிறீர்கள் என்றுதான் சொல்கிறேன்!” என்று மறுத்துப் பேசினார்.

தியேட்டருக்குள் நுழையுமுன் மீண்டும் திரும்பி நின்று என்னிடம், “மகேந்திரன், படத்துல ரஜினி நடிக்கிறப்ப எல்லாம் எனக்கு என்னமோ உங்களைப் பார்க்கிற நினைப்பு அப்பப்ப வந்துச்சு. அநாதைகள் நாடக ரிகர்சலின்போது, நீங்கள் பாடத்தை (வசனத்தை) நடித்துக் காட்டும்போது உங்களிடம் நான் பார்த்த அதே முகபாவங்கள் அப்படியே ரஜினியிடம் இருந்தன...” அதைக் கேட்டதும் எனக்கு விவரிக்க முடியாத வியப்பு! பல வருடங்களுக்கு முன்பு அவருக்காக நான் எழுதின அநாதைகள் நாடக ஒத்திகையின்போது என்னை அவர் எவ்வளவு உன்னிப்பாக கவனித்திருக்கிறார் என்பது அப்போது எனக்கு விளங்கியது!

இப்பேர்ப்பட்டவர் தனது அத்தனை படங்களையும் வித்தியாசமான வெற்றிப் படங்களாக்கி, மக்கள் மனத்தில் எங்க வீட்டுப் பிள்ளையாகத் திகழ்வதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது! தமிழ் சினிமாவின் முடிஞ்டா மன்னரான அவர் முள்ளும் மலரும் பற்றிப் பாராட்டிய உன்னத அனுபவம், “திரைக்கதையின் முன்பகுதிக் காட்சிகளுக்கும் பிற்பகுதிக் காட்சிகளுக்கும் தொடர்பு இருக்க வேண்டியது அவசியம். அது போன்றதுதான் நமது வாழ்க்கையும்!” என்று அவர் முன்பு ஒரு தடவை சொன்னது அப்போது எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

உதிரிப்பூக்கள் படம் தொடங்குவதற்கு முன்பாக நெஞ்சத்தைக்

▲ “நான் பார்த்த உலகின் மிகச்சிறந்த படங்களில் ஒன்று உதிரிப்பூக்கல்!” என்கிறார் இயக்குநர் வீணை பாலச்சந்தர். வெற்றிவிழா மேடையில் அரங்கண்ணல், கமல்ஹாஸன், மகேந்திரன்.

கிள்ளாதே, ஜானி படங்களிலிருந்து இரண்டு பாடல்களை மட்டும் அவருக்குத் திரையிட்டுக் காட்டினோம். பிறகு உதிரிப்பூக்கல் தொடங்குவதற்கு முன் என்னைத் தனக்கு அருகில் வந்து உட்காரச் சொன்னார். நானோ அவர்கள் இருவரும் தனித்த மனநிலையில் படம் பார்க்கட்டும் என்று கருதி, முன்வரிசையில் ஓர் ஓரமாகப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டேன். படம் தொடங்கியது. திரை பரப்பிய வெளிச்சத்தில் அவ்வப்போது பின்னால் திரும்பி அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தேன். கண்ணீரைத் துடைத்தபடி இருந்தனர்.

படம் முடிந்ததும் என் தோளில் கை போட்டபடி, தியேட்டரைவிட்டு வெளியே வந்து தனது காருக்குள் சென்று அமைதியாக உட்கார்ந்தார்.

படம் குறித்து என்னிடம் எதுவும் பேசவில்லை. நான் மனம் பொறுக்காமல், “படத்தைப் பற்றி எதுவும் சொல்லாமல் போகிறீர்களே?” என்றேன். அவரோ என் கரம் பற்றித் தழுதழுத்த குரலில், “மகேந்திரன்... ரொம்ப வருஷங்களுக்குப் பிறகு இன்றுதான் நான் நிம்மதியாகத் தூங்கப் போகிறேன்!” என்றார். கார் போய்விட்டது. அந்த ஒப்பற்ற மனிதர் அப்படிச் சொன்னதில் ஆயிரம் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் பொதிந்திருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தாலும், அதன் நிஜப் பொருள் எனக்கு இன்று வரை புரியவில்லை!

“நான் பார்த்த உன்னதமான உலகத் திரைப்படங்களில் ஒன்று

உதிரிப்பூக்கள்!" என்றார், வீணைமேதையும் புதுமை இயக்குநருமான மறைந்த எஸ்.பாலச்சந்தர் அவர்கள். உதிரிப்பூக்கள் வெள்ளி விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கிய அவர், "இந்தப் படத்தை நான் ஒன்பது முறை பார்த்தேன்!" என்று குறிப்பிட்டார்.

இன்று முன்னணியில் உள்ள தமிழ்ப்பட இயக்குநர்களும் தவறாமல் குறிப்பிட்டுப் பேசுவது இந்த உதிரிப்பூக்களைத்தான். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மலையாள இலக்கிய மேதையான திரு.எம்.டி.வாசுதேவன் நாயர் அவர்கள் இன்று வரை உதிரிப்பூக்கள் படம் குறித்தும் என்னைக் குறித்தும் தமிழ் இதழ்களுக்குத் தரும் பேட்டிகளில் பெருமையாகக் குறிப்பிடுவதை எனக்குக் கிடைத்த விலை மதிப்பற்ற விருதாகக் கருதுகிறேன்!

மட்டுமின்றி, அன்றைய ஒன்றுபட்ட ரஷ்யாவான 'யுனெட்டடு ஸ்டேட்ஸ் ஆஃப் சோவியத் ரஷ்ய' அரசு உதிரிப்பூக்கள் படத்தை விலைக்கு வாங்கி, ரஷ்யா முழுக்கத் திரையிட்டது. அங்கும் மிகச் சிறந்த வரவேற்பைப் பெற்றது படம்.

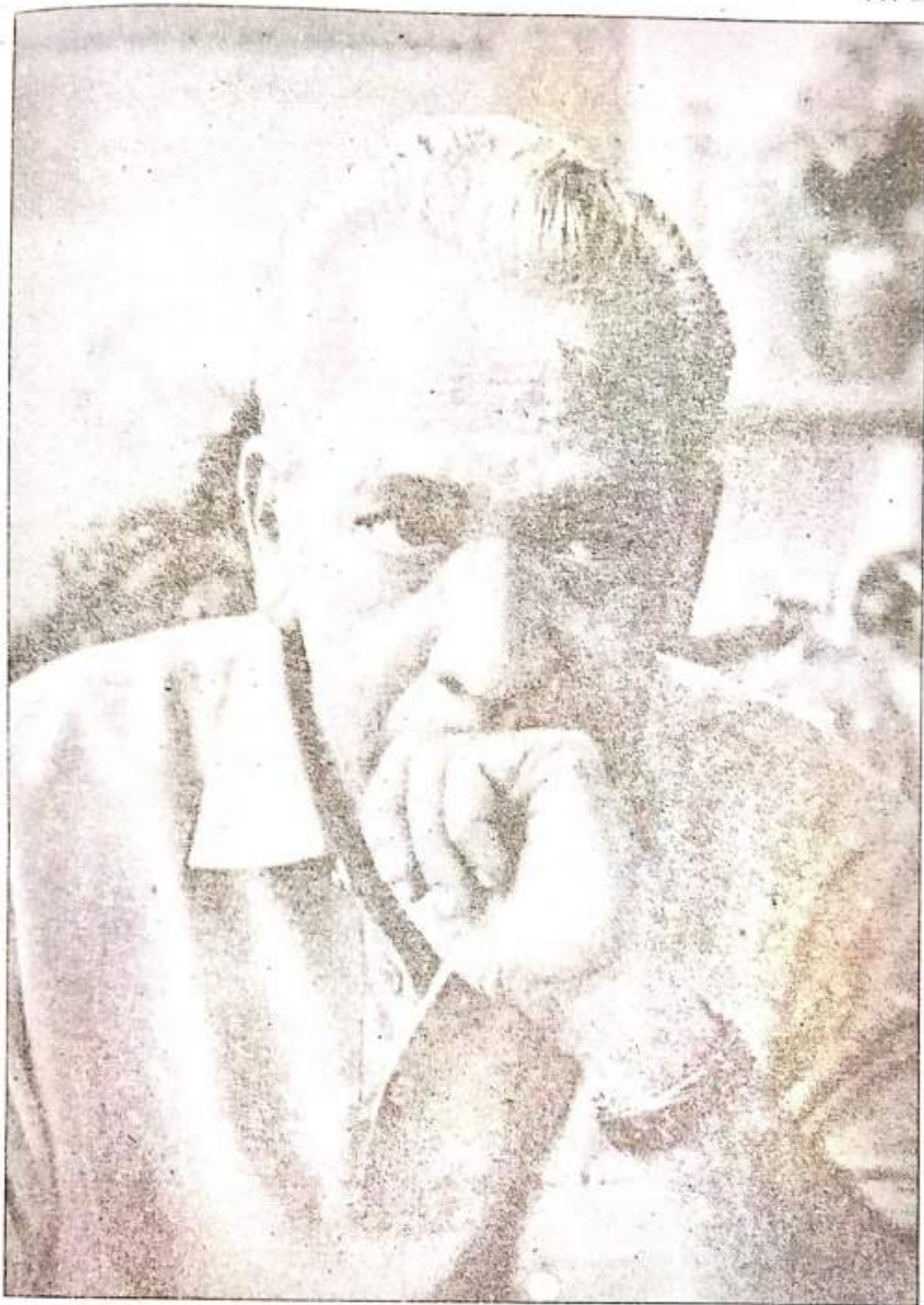
ஆனால், உதிரிப்பூக்கள் மாபெரும் வெற்றி கண்டதும் இலக்கிய வட்டம் ஒன்று என்னைப் பழித்துக் கடிதம் எழுதியது. அந்தக் குற்றச்சாட்டு என்ன தெரியுமா?

'படத்தின் டைட்டிலில் மூலக்கதை அமரர் புதுமைப்பித்தன் எழுதிய சிற்றன்னை என்று போட்டிருக்கிறாய். அவர் பெயரை வைத்து வியாபாரம் நடத்தி விட்டாய்!' என்பது.

அப்போது நான் எவ்வளவு வேதனைப்பட்டேன் எனப்பதை இப்போது... உங்களால் ஓரளவுக்கு உணர முடியும் என்று நினைக்கிறேன். நேர்மையும் மனசாட்சியுமுள்ள இயல்பான ஒரு மனிதனான நான், இந்த விஷயத்தில் எனது பக்க நியாயத்தை மற்றவர்களிடம் உணர்த்த வேண்டிய அவசியமோ... தேவையோ இருப்பதாக இப்போதும் கருதவில்லை!

ஒரு நாவலைத் திரைக்கதையாக்கிப் படம் எடுப்பதும் அதில் வெற்றி காண்பதும் எனக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கும் விஷயம். அதற்கு உரிய அங்கீகாரமாகப் பிறரிடமிருந்து வாழ்த்தும், வசவும் கிடைக்கலாம்; அது இயல்பும் கூட. அதனாலேயே நான் இந்த இரண்டையும் எப்போதும் ஒரே மாதிரி ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட மனநிலை இருப்பதால்தான், வாழ்த்தைக் கேட்டுத் தலைநிமிர்ந்து வானத்தைப் பார்க்கவோ... வசவைக் கேட்டுத் தரை பார்த்துத் தலைகுனியும் அவசியமோ எனக்கு ஏற்பட்டது இல்லை!

'என்றும் நம் இதயம் நறுமணம் நிறைந்ததாக இருக்கட்டும்.

அப்போதுதான் நமது செயல்களில் இயல்பாகவே அழகும், உண்மையும் மணம் வீசும்! என்று படித்திருக்கிறேன். அத்தகைய செயல்களின் மூலம் உருவாகும் மனத்தின் நறுமணத்தையே நான் எப்போதும் யாசிக்கிறேன்!

▲ 'நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே' படப்பிடிப்பின்போது...

'நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே'

கதை பிறந்த கதை!

நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே - ஒரு வருடம் ஓடி வெற்றி கண்ட படம். மூன்று தேசிய விருதுகள் பெற்றது! ஆனால், இப்படத்தின் கதையோ சில விநாடிகளில் முடிவான ஒன்று என்றால், உங்களால் நம்ப முடியாது. ஆனால், அதுதான் உண்மை! உதிரிப்பூக்கள் மாதிரி பல வருஷங்களாக எனக்குள் உருவானதல்ல நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே. இதன் கதை பிறந்த கதையை நான் சொன்னால், 'இப்படியும் நடக்குமா?' என்பீர்கள்.

உதிரிப்பூக்கள், பூட்டாத பூட்டுக்கள் என்ற எனது இரண்டு படங்களுக்குப் பிறகு தேவி பிலிம்ஸ் நிறுவனம், தங்களுக்கு ஒரு படத்தை இயக்கும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டது. மிகப் பெரிய படங்களை எடுத்த ஸ்தாபனம் அது. அவர்கள், எப்போதாவது அபூர்வமாகவே படம் எடுக்க நினைப்பார்கள்.

தங்களது நிறுவனத்துக்காக அவர்கள் கதை கேட்கும் முறையே அலாதியானது. அந்த ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்த வீட்டுப் பெண் மணிகள் உட்படக் குடும்பத்தினர் அனைவர் முன்னிலையிலும் இயக்குநர் கதை சொல்ல வேண்டும். கதை கேட்கும் அத்தனை பேருக்கும் கதை பிடித்து, 'சரி' சொன்னால்தான் அந்தக் கதை படமாக்கப்படும்!

இந்த உத்தி எனக்குப் புதுமையாக இருந்தது. இன்னொரு வகையில், இது ஆரோக்கியமான ஒரு முறை என்றும் நினைத்தேன். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் பல வருடங்களாக எனக்குள் தேங்கி இருந்த ஒரு கதையை அவர்களுக்கு முன்னால் விவரித்தேன். எல்லோருக்கும் அந்தக் கதை பிடித்து விட்டது. உடனே, தயாரிப்பு வேலைகளை மளமளவென்று ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

நான் சொன்ன அந்தக் கதைப்படி, பல மாநிலங்களுக்கும் சென்று அதற்கான படப்பிடிப்பை நடத்த வேண்டும். அவர்கள் கதை கேட்டு முடிவான பிறகு, அப்படத்தின் இயக்குநர் என்ன திட்டமிடுகிறாரோ... அதில் தேவி பிலிம்ஸ்காரர்கள் தலையிட மாட்டார்கள். அதே மாதிரி, அந்தப் படத்துக்கான செலவைப் பற்றியும் அஞ்ச மாட்டார்கள். படத்தின் 'கதைக்கேற்ப செலவு செய்வதில், அவர்களுக்குக் கொஞ்சமும் தயக்கம் கிடையாது!

நான் வழக்கம் போல், அந்தக் கதை மாந்தர்களான ஓர்

▼ 'நெஞ்சத்தைக் கீள்ளாதே' படப்பிடிப்பின்போது...

இளம்பெண்ணும் இளைஞனும் தோற்றத்தில் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று மனதுக்குள் சித்திரங்களாக வரைந்து வைத்து இருந்தேன். அந்த இருவரும் இதற்கு முன் திரைப்படங்களில் நடிக்காதவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பது மிக முக்கியம்!

இதனால் கல்கத்தா, டெல்லி, பெங்களூர் இங்கிருந்தெல்லாம் புதுமுகங்கள் சென்னைக்கு வரவழைக்கப்பட்டனர். ஆனால், யாருமே நான் எதிர்பார்த்த மாதிரி இல்லை. அப்போது படத் தயாரிப்பு நிர்வாகி கௌரிசங்கர் சொன்னார்: "நாம் மும்பை போய் புதுமுகங்களைப் பார்க்கலாம்..." சம்மதித்தேன்.

மும்பை சென்றோம். அங்கு பல புதுமுகங்களைப் பார்த்தோம். ஆனாலும் திருப்தி ஏற்படவில்லை. நாங்கள் மும்பை வந்த நோக்கம் நிறைவேறாமல் சென்னை திரும்பக் கூடாது என்பதில், தயாரிப்பு நிர்வாகி கௌரிசங்கர் உறுதியாக இருந்தார்.

நாங்கள் தங்கியிருந்தது, கடற்கரையை ஒட்டிய ஒரு ஹோட்டலில். அன்று அதிகர்லை தூங்கி எழுந்ததும் கடற்கரையைப் பார்த்த மாதிரி இருந்த எனது அறையின் கண்ணாடி ஜன்னலைத் திறந்தேன். அப்போது நான் கண்ட காட்சி, இளம்பெண் ஒருத்தி கடல் அலை ஓரமாகத் தனியே ஓடிக் கொண்டிருந்தாள்!

அவள் ஓடுவதைக் கண்டதும் என் மனதுக்குள் நினைத்தேன் -

▽ 'நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே' பப்பிடிப்பில்...

▲ 'நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே' படப்பிடிப்பில்...

'உடல் ஆரோக்கியத்துக்காக, மன மகிழ்ச்சியோடு இன்று இப்படி ஓடும் பெண் ஒருத்தி, நாளை தனது திருமணத்துக்குப் பிறகு எதற்கெல்லாம் ஓட வேண்டியிருக்கும்?

அற்பத்தனமான புருஷனால் அடித்து விரட்டப்பட்டு, தாய் வீட்டுக்கு ஓட வேண்டியிருக்கலாம்... அல்லது விவாகரத்துக்காக குடும்பநல் கோர்ட்டுக்கு ஓட வேண்டி வரலாம்... அடிபட்டு ஆஸ்பத்திரியில் படுத்திருக்கும் புருஷனைக் காப்பாற்ற அங்கும் இங்கும் ஓட வேண்டியிருக்கலாம்... வேலை பார்க்கும் பெண் என்றால் அலுவலகத்துக்கும் வீட்டுக்குமான தினசரி ஓட்டம்... இன்று உடல் ஆரோக்கியம் கருதி ஆனந்தமாகக் கவலையற்று ஓடுகிற பெண்கள், தங்களது திருமணத்துக்குப் பிறகு இப்படி எத்தனை வகையான ஓட்டங்கள் ஓட வேண்டியிருக்கும்?' - இப்படி நினைக்க நினைக்க... எனக்குள் அந்த விநாடியே ஒரு கதை, துளிர்விடத் தொடங்கியது!

அந்தக் கதையை மனதுக்குள் வளர்த்தபடியே ஷேவிங், குளியல், காலை டிபன் எல்லாவற்றையும் முடித்து நிம்மதியாக சோஃபாவில் சாய... முழுக்கதையும் அந்தக் குறுகிய நேரத்துக்குள் ஒரு வடிவம் பெற்று, எனக்குள் சோஃபா போட்டு உட்கார்ந்து விட்டது. அப்போது அன்றைய புரோக்ராம் பற்றி என்னிடம் பேச வந்தார் கௌரிசங்கர்.

“கொஞ்சம் உக்காருங்க... சும்மா ஒரு கதை சொல்றேன். எப்படி இருக்குன்னு சொல்லுங்க!” என்றேன்.

காலை நேரத்தில் பொழுதுபோக்குக்காக ஏதோ கதை சொல்லப் போகிறேன் என்ற நினைப்போடு அவரும் சந்தோஷமாக, “சொல்லுங்க!” என்றபடி உட்கார்ந்தார். கதை சொல்ல ஆரம்பித்தேன். அன்று அதிகாலையில் கடற்கரையில் ஓடிய பெண்ணைப் பார்த்து உருவாக்கிய கதை அது என்பதை, அப்போது அவரிடம் சொல்லவில்லை. நான் கதை சொல்லச் சொல்ல... அவர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்!

ஓர் இளம்பெண்ணின் அதிகாலை ஓட்டத்தில் தொடங்கிய கதை, இறுதியில் தன் புருஷனை இழக்கப் பொறுக்காமல் Airport-க்கு அவள் ஓடுவதையும், அவள் மீண்டும் தன் புருஷனை எப்படி அடைந்தாள் என்ற கதையின் முடிவையும் சொல்லி நிறுத்தினேன்! கௌரிசங்கர் தனது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல ஒரு விநாடி கூடத் தாமதிக்கவில்லை, “ஓண்டர்ஃபுல்... ஃபண்டாஸ்டிக்!” என்றார். அதன் பிறகே அந்தக் கதை உருவான விதத்தை அவரிடம் சொன்னேன். அவர் எனது பேச்சை சந்தேகிக்கவில்லை; நம்பினார்.

நான் அவரிடம் உடனே சொன்னேன்: “உங்கள் ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்த குடும்ப உறுப்பினர்களிடம் சொல்லி ஒப்புதல் பெற்ற கதையை மறந்துவிட்டு, இந்தக் கதையை நாம் படமாக்கினால் என்ன?”

“அதைத்தான் செய்யப் போகிறோம். இதில் உங்களுக்கு எந்த விதமான சந்தேகமும் வேண்டாம். அதற்கான ஏற்பாட்டை உடனே செய்கிறேன். அதற்காக மீண்டும் நீங்கள் எங்கள் குடும்பத் தாரிடம் இந்தக் கதையைச் சொல்லி அனுமதி பெற வேண்டிய அவசியமில்லை. கொஞ்சம் இருங்கள் வருகிறேன்!” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே ஓடினார் கௌரிசங்கர்.

சுமார் ஒரு மணி நேரம் பொறுத்து மீண்டும் வந்தார். என்கைகளைக் குலுக்கினார்: “சென்னைக்குக் கதையைத் தெரிவித்தேன். அவர்களுக்குப் பரிபூரண மகிழ்ச்சி. உடனே சென்னை திரும்பி வந்து படத்துக்கான பாடல்களின் ஒலிப்பதிவைத் தொடங்கலாமாம்!” என்றார். நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே கதை பிறந்த விதம் இதுதான்!

சென்னை திரும்பினோம். நண்பர் இளையராஜாவிடம் கதை சொன்னேன். அவருக்கும் மிகவும் பிடித்துவிட்டது. கதையின் தொடக்கத்தில் அதிகாலையில் பனிமூட்டத்தில் ‘தட்... தட்... தட்...’ என்று ஷூ சத்தம் ஒலிக்க, அந்த இளம்பெண் ‘டிராக்

ஸூட்'டி'ல் ஓடும்போது பின்னணியில் ஒலிக்கும், 'பருவமே...' பாடல் ஒலிப்பதிவானது.

மீண்டும் படத்துக்கான புதுமுகத் தேடுதல் தொடங்கியது. இதற்கிடையில் ஜானி படத்தை எடுத்து முடிக்க வேண்டிய தார்மீகப் பொறுப்பு எனக்கு இருந்தது. அந்தப் படம் என் அருமை நண்பர் திரு. ரஜினிகாந்த் அவர்களின் மிக முக்கியமான தனிப்பட்ட நலனை முன்னிட்டு நான் திடீரென ஏற்றுக்கொண்ட படம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நான் உடனடியாக முடித்துக் கொடுக்க வேண்டிய ஒரு படமும் கூட!

நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே படத்துக்கான புதுமுகங்கள் பக்காவாக என் மனதில் ஓடிக் கொண்டிருப்பவர்கள் மாதிரியே அமைந்தால்தான், கதை வெற்றி பெறும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன். நிச்சயமாக பிரபலங்கள் எவரும் அந்தக் கதாபாத்திரங்களுக்குக் கூடவே கூடாது என்பதிலும் பிடிவாதமாக இருந்தேன்.

இயக்குநர்களை மதிப்பதில் தேவி பிலிம்ஸ் தயாரிப்பாளர்கள் மாதிரி வேறு எவரையும் பார்க்க முடியாது. அவர்களும் எனது நோக்கத்தை, உறுதியை மனப்பூர்வமாக ஏற்றார்கள்.

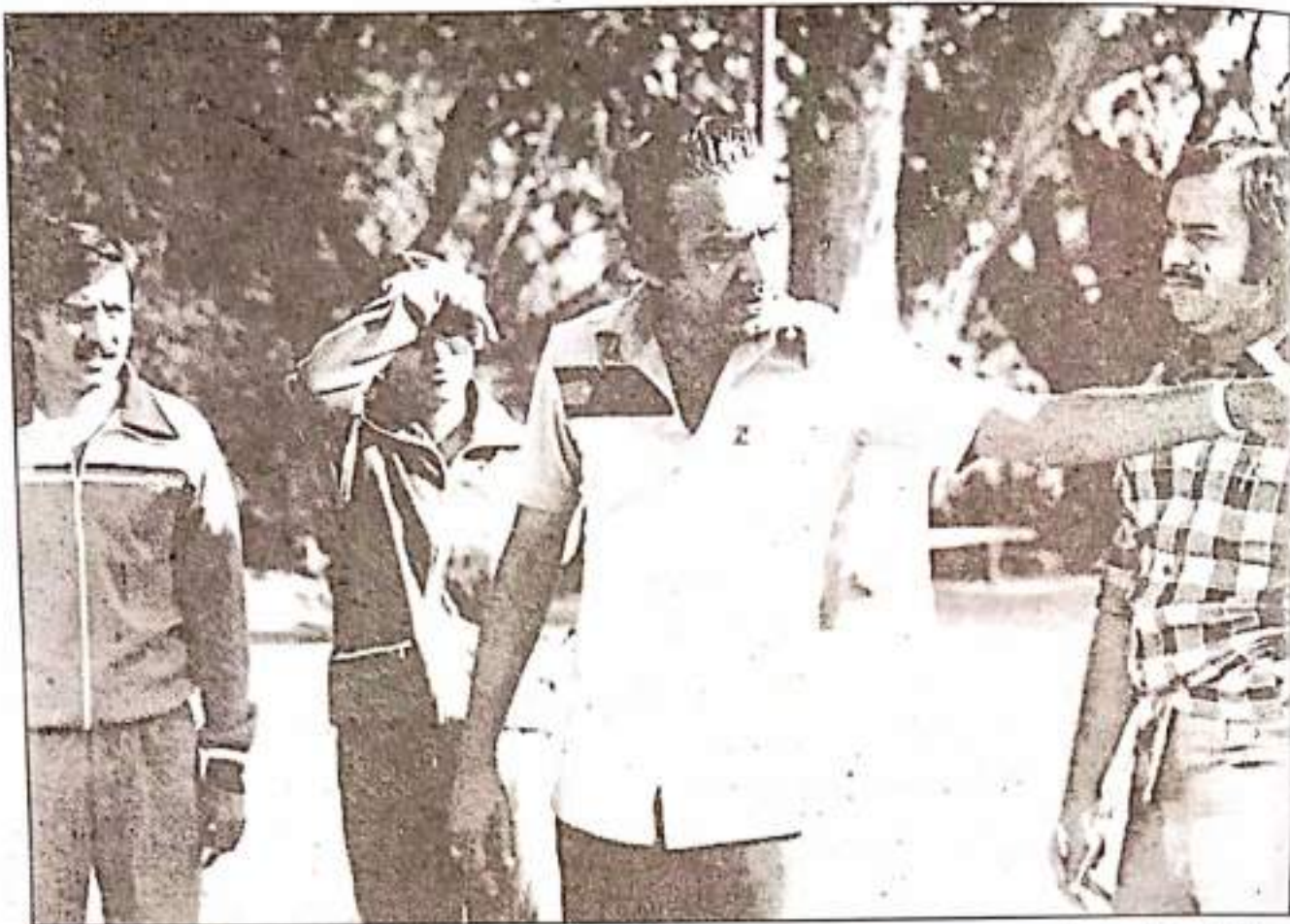
இதற்கிடையில் ஜானி படப்பிடிப்பு தொடங்கியது. ரஜினிகாந்த்

அவர்களுடன் ஸ்ரீதேவி நடித்தார். ஜானியில்தான் முதன் முறையாக ஸ்ரீதேவியின் அற்புதமான நடிப்பாற்றலை எல்லோரும் உணர முடிந்தது. ஜானியில் ரஜினிக்கு இரண்டு வேடங்கள். அவற்றை மிக அழகாக வித்தியாசப்படுத்தி நடித்தார் அவர்.

இருந்தாலும், "ஸ்ரீதேவியின் நடிப்புக்கு ஈடு கொடுத்து என்னால் அந்தக் காட்சியில் நடிக்க இயலவில்லை!" என்று அவ்வப்போது பெருந்தன்மையுடன் ஒப்புக் கொள்வார்; பெருமையுடன் வருந்து

▲ 'ஜானி' படத்திலிருந்து...

▲ 'நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே' படப்பிடிப்பில்...

வார். அதுதான் ரஜினிகாந்த்! படம் முடிவடையப் போகிறது. அந்தப் படத்துக்கும் ஒளிப்பதிவாளர் அசோக்குமார்தான். அவரின் உதவியாளர் சுஹாசினி. ஜானி ஷூட்டிங் சமயத்தில் கூட அவ்வப்போது தேவி பிலிம்ஸ் கௌரிசங்கர் என்னை வந்து தொந்தரவு பண்ணாமல் பார்த்துவிட்டுச் செல்வார். காரணம், அடுத்து ஆரம்பிக்க வேண்டியது நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே. அதற்கு இன்னும் புதுமுகங்கள் எவரும் அகப்படவில்லை!

ஒரு நாள் மதியம். ஜானி ஷூட்டிங் சென்னையில் ஒரு வீட்டில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. லைட்டிங் இடைவேளையில் நான் வெளியே வந்து உட்கார்ந்தேன். என் பக்கத்தில் கௌரிசங்கர். என் கண்ணெதிரே ஒளிப்பதிவாளருக்கு உதவியாக சுஹாசினி அங்கும் இங்கும் பரபரவென்று விளக்குகளை இடம் மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. பளிச்சென என் மனசில் நானே சொடுக்கியது மாதிரி இருந்தது.

நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே கதை எப்படி மும்பைக் கடற்கரையில் ஒரு பெண் ஓடுவதைப் பார்த்து உருவானதோ... அதே போல அந்தக் கதாபாத்திரத்துக்காக நான் தேடும் புதுமுகமும், இப்போது என் கண்முன்னே சுஹாசினியாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள்! என்னவோர் ஒற்றுமை பாருங்கள். இரண்டு சம்பவங்களும் ஒரே மாதிரி. நொடிப் பொழுதில் நடந்தவை, அதுவும் என் கண் முன்!

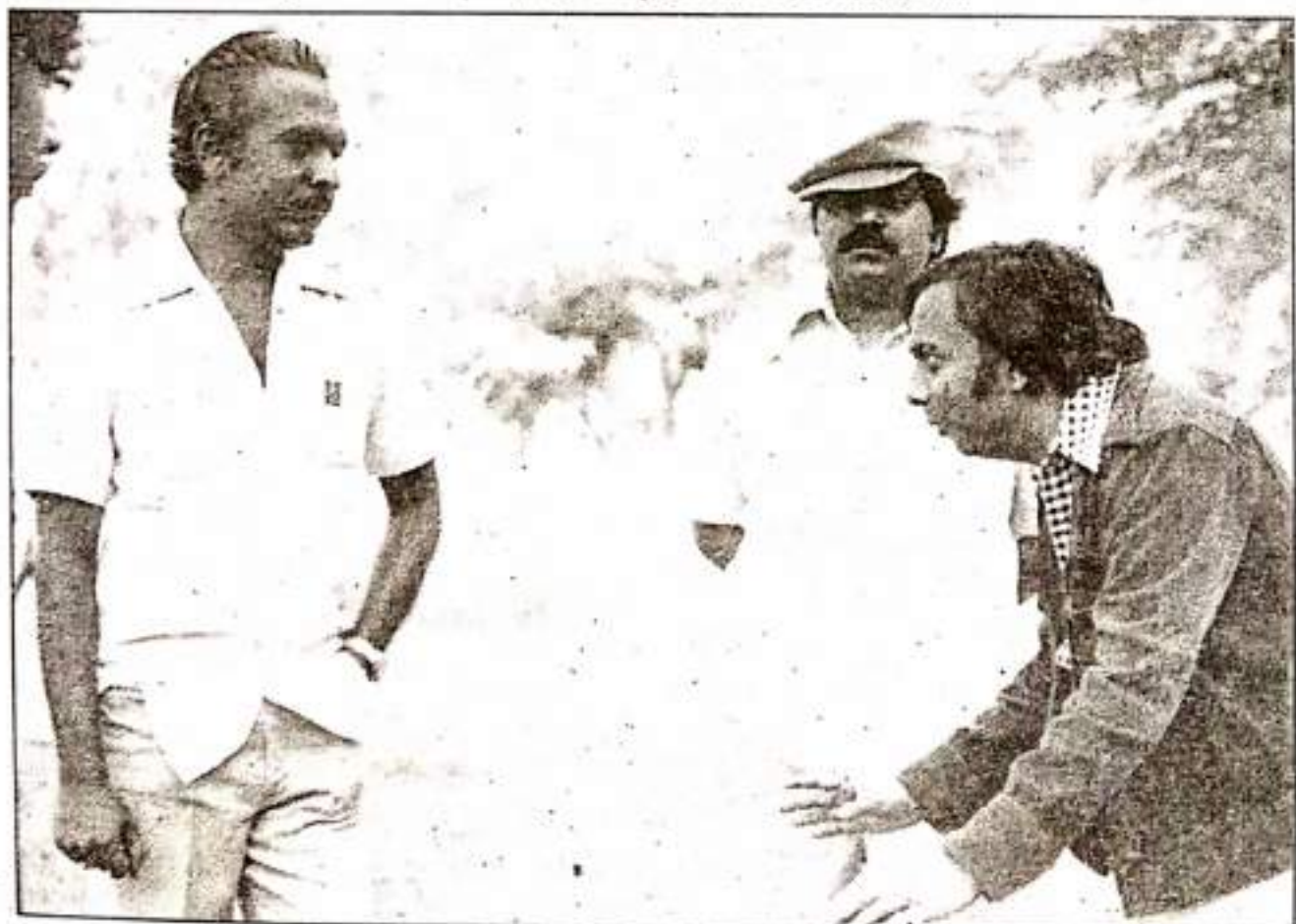
எந்த கௌரிசங்கரிடம் முதன் முதலில் மும்பை ஹோட்டலில் வைத்து அந்தக் கதையைச் சொன்னேனோ... அவரே இப்போதும் என் பக்கத்தில் இருக்கிறார். அவரிடம்தான் முதன் முதலாக அந்தப் புதுமுகம் யார் என்பதைக் சுட்டிக்காட்டிச் சொல்கிறேன். “மிஸ்டர் கௌரி... புதுமுகம் கிடைச்சாச்சு... அங்கே பாருங்க... அதுதான்!” என்று சுஹாசினியை காட்டினேன். அவரும் மகிழ்ச்சியுடன் அதிர்ச்சிக்கு ஆளானார்: “சார் அவுட்ஸ்டாண்டிங் சாய்ஸ்!” என்றார்.

இப்போது, ‘சுஹாசினி பற்றி நீங்கள் எப்படி திடீரென இப்படி ஒரு முடிவு எடுத்தீர்கள்?’ என்று நீங்கள் என்னைக் கேட்கலாம். நண்பர் கமல்ஹாஸனின் குடும்பத்தினர் பரமக்குடியில் இருந்த காலத்தில், எங்கள் குடும்பம் இளையான்குடியில் இருந்தது. பரமக்குடிக்கு அருகில் உள்ள ஊர் இளையான்குடி. கமல் குடும்பமும் எங்கள் குடும்பமும் நெருங்கிய சிநேகிதக்காரர்கள். என் தாயார் மனோன்மணி பிரசவம் பார்த்துப் பிறந்தவர்தான், சுஹாசினியின் அப்பா சாருஹாசன்.

எங்கள் அம்மா ஒரு கம்பவுண்டர். என் அப்பா செல்லையா வாத்தியாரிடம் டியூஷனுக்கு வந்து திட்டு வாங்கி ஓடியவர் சாருஹாசனாம். இத்தனை ஆதிநாள் விவரங்களின் பின்னணியில் தான், நான் சென்னை வந்த காலத்தில் ஆழ்வார்ப்பேட்டையில்

‘நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே’ படப்பிடிப்பின் இடைவேளையில்... மகேந்திரன்.

▼ கௌரிசங்கர், ஒளிப்பதிவாளர் அசோக்குமார்

உள்ள கமல் வீட்டுக்கு என் சொந்தக்காரர் வீட்டுக்குப் போகும் உணர்வோடுதான் எப்போதும் போவேன். அந்த உரிமையில்தான் சாருஹாசன் அவர்களை வற்புறுத்தி உதிரிப்பூக்கள் படத்தில் அறிமுகப்படுத்தி, நடிக்க வைத்தேன்.

அப்போதெல்லாம் சுஹாசினி அடிக்கடி சைக்கிளில் எங்கள் வீட்டுக்கு வரும். என் மகள் டிம்பிள், அனூரீட்டா, மகன் ஜான் ஆகியோருடன் விளையாடிவிட்டுச் செல்லும். எனது வீட்டை அந்நியர் வீடு மாதிரி நினைக்காமல்... உறவுக்காரர் வீடு மாதிரியே நினைத்து வந்துபோகும். சுஹாசினியின் படபட பேச்சு, குறும்புத்தனம், ஆழமான பாசம், பரிவு, வேகம், கலகல சிரிப்பு, நகைச்சுவை உணர்வு, எதையும் ஒளித்துப் பேசத் தெரியாத உள்ளம்... இப்படி எல்லாமே எனக்கு அத்துப்படி. நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே கதாநாயகிக்கு இயல்பாகவே அப்படிப்பட்ட குணாதிசயம் பொருந்தும். அப்படிப்பட்ட முகமும், மெல்லிய உடல்வாகும் கொண்ட ஒரு புது முகத்தைத்தான் நான் தேடிக் கொண்டிருந்தேன்!

இப்படி, என் அருகிலேயே அபூர்வமான ஒரு மூலிகை இருப்பது தெரியாமல்... நான் ஏதேதோ காடுகளில் போய்த் தேடியிருக்கிறேன். உடனே சுஹாசினியிடம் போய், “நீ நடிக்க வேண்டும் சுஹாசினி!” என்றபோது சுஹாசினி கையெடுத்துக் கும்பிட்டது. “சார்... என்னை விட்டுடுங்க சாமி... நான் எதிர்காலத்தில் பெரிய்ய ஒளிப் பதிவாளராக வேண்டுமென ஆசைப்பட்டு நிற்கிறேன்!” என்று ஒரே போடாய்ப் போட்டுவிட்டது!

“இந்த ஒரே ஒரு படம்தான் ஹாசினி. ஷூட்டிங் நெருங்கிவிட்டது. நீதான் என் மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும்!” என்று நான் சொன்னபோதும் ஒரேடியாக மறுத்து விட்டது. பிறகு கேமராமேன் அசோக்குமாரையும், கௌரிசங்கரையும் சாருஹாசன் அவர்களிடம் தூது அனுப்பினேன். “சாரு அண்ணாவிடம் எனது பிடிவாதத்தையும் சுஹாசினியின் பிடிவாதத்தையும் சொல்லுங்கள். நல்ல பதிலோடு திரும்பி வாருங்கள்!” என்று அவர்களிடம் சொல்லி அனுப்பினேன். இறுதியில், “இந்த ஒரே படம்தான். அதுவும் என்னால் நடிக்க முடியலேன்னா, பாதியிலேயே வீட்டுக்கு ஓடியாந்திருவேன்!” என்ற உத்தரவாதத்தோடு சுஹாசினி நடிப்பதற்கு சம்மதம் தெரிவிக்க... அன்று மும்பை கடற்கரையில் ஓடிக்கொண்டிருந்த பெண்ணை நினைத்துக் கொண்டேன்.

‘நீ யாரோ... எனக்கு, உன்னைத் தெரியாது பெண்ணே! ஆனால், உன்னால் இன்று தமிழ் சினிமாவுக்கு ஒரு மிகச்சிறந்த நடிகை சுஹாசினி என்ற பெயரில் கிடைத்து விட்டாள். உனக்கு என்

நன்றி... கஹாசினியை நடிக்கையாக்கியது நீதான்... நானல்ல!" என்று மனதுக்குள் அவளுக்கு நன்றி சொன்னேன். முகம் தெரியாத அந்தப் பெண்ணுக்கு கஹாசினி மட்டுமல்ல... வெற்றியடைந்த நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே படத்தின் ஒட்டுமொத்தக் குழுவின்ருடன் நானும் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்!

'இந்தச் செயலை நான்தான் சாதித்து முடித்தேன்!' என்று நம்மில் பலரும் மார்தட்டிக் கொள்கிறோம். ஆனால், அந்தச் செயலுக்கு உண்மையான உந்துசக்தியாக, மூலகாரணமானவர்கள் நம்மை விட்டுத் தொலை தூரத்தில் எங்கோ இருப்பார்கள். நமது வெற்றிக் களிப்பில் அவர்களை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே இதைச் சொல்கிறேன்.

கஹாசினி கிடைத்தாயிற்று... அடுத்து, நான் நினைத்த மாதிரி கதைக்கேற்ற அப்பாவித் தோற்றம் கொண்ட, தன்னிரக்கம் மிகுந்த, புத்திசாலி இளைஞர் கேரக்டருக்கு உரிய புதுமுக நடிகர் யார்?

ஒரு வகையில், நான் ஓர் அரைக் கிறுக்கன். ஒரு படத்துக்கான ஆயத்தப் பணிகள் தொடங்கும் நிமிடத்திலிருந்து, குளிக்கும் போதும்... சாப்பிடும்போதும்... தெருவில் இறங்கி சிகரெட் வாங்க நடக்கும்போதும்... வீட்டுக்கு வரும் விருந்தாளிகள் என்னிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதும்... இப்படி எல்லாத் தருணங்களிலும்

▼ 'வெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே'

▲ சாருஹாசன் குடும்பத்தினருடன், அவர்களது குடும்ப விழா ஒன்றில்...

அந்தப் படம் பற்றிய பலதரப்பட்ட நினைவுகளிலேயே ஆழ்ந்து இருப்பேன்.

அந்தப் பழக்கத்தால் என்னை மறந்து எத்தனையோ தடவை ஷேவிங் க்ரீமை டூப்பேஸ்ட்டாகவும்... டூப்பேஸ்ட்டை ஷேவிங் க்ரீமாகவும்... பயன்படுத்தி அசட்டுத்தனம் பண்ணியிருக்கிறேன். எடுக்கப் போகும் படத்துக்காக இந்த அளவுக்கு அன்றாடக் கடமைகளில் தடுமாறுவதும் பெரிய தவறு என்பதை உணர்கிறேன். ஆனால், என்னைப் பொறுத்த வரை இந்த வகைப் பிணியிலிருந்து இன்றும் என்னால் விடுபட இயலவில்லை!

அப்படி ஒரு சமயம், ஏதோ நினைப்பில், எப்போதோ, பெங்களூரில் நான் பார்த்த கோகிலா என்ற கன்னடப் படம் எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் என் நினைவுக்கு வந்தது. அது ஒரு கறுப்பு-வெள்ளைப் படம். கமல் நடித்திருந்தார். அந்தப் படத்தில் கமலின் நண்பனாக ஒரு சில காட்சிகளில் நடித்திருந்த ஓர் இளைஞனின் முகம்... புகை படிந்த கண்ணாடியில் தெரிகிற மாதிரி எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. 'அந்தப் பையன் நாம் நினைக்கும் கேரக்டருக்குப் பொருத்தமாக இருப்பார் போலிருக்கிறதே...' என்று தோராயமாக நினைத்ததும் தேவி பிலிம்ஸ்காரர்களிடம் சொன்னேன். அவர்கள் பெங்களூரை சல்லடை போட்டு அரித்துக் கண்டுபிடித்து அந்த இளைஞனை சென்னைக்கு அழைத்து வந்தனர்!

அப்போதுதான் அந்தப் பையனின் முகத்தை நான் முழுமையாக, ஆழமாகப் பார்த்தேன். 'நான் நினைத்துள்ள கேரக்டருக்கு இந்த இளைஞன் பொருந்துவான் என்று எப்படி என்னால் யூகிக்க முடிந்தது?' அந்த இளைஞனிடம் சிறிது நேரம் பேசிய பிறகும், அந்த அப்பாவித்தனமான புத்திசாலி முகத்தைப் பார்த்த பிறகும் தான் எனக்கு ஒரு விஷயம் புரிந்தது. 'நம்மையும்' அறியாமல் நமது அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டு... நாம் பார்த்த, கேட்ட ஒரு சில விஷயங்கள், நம் மூளையில் நமக்குத் தெரியாமலே பதிவாகி விடுகின்றன! அந்த விஷயங்கள் பின்னாளில் நமக்குக் கைகொடுக்கின்றன!' கோகிலா படத்தில் சில ஸீன்களில் மட்டுமே நடித்திருந்தாலும்... அந்த இளைஞனின் ஏதோ ஓர் அம்சம் எனக்குள் பதிவாகியிருக்க வேண்டும். இல்லையெனில், எப்படி அது, எதிர்பாராமல் அதுவும் தேவையான நேரத்தில்... உடனே எனது நினைவுக்கு வர முடியும்?

அந்த இளைஞனைப் பார்த்தவுடன், 'இவர்தான் ஹீரோ!' என்றேன் தயாரிப்பாளரிடம். அவர்களுக்கும் பரிபூரணத் திருப்தி. வந்த இளைஞருக்கோ, எதிர்பாராத இன்ப அதிர்ச்சி! அவர்தான் நடிகர் மோகன். பின்னாளில் தமிழ் சினிமாவில் கொடிகட்டிப் பறந்த இளம் ஹீரோ!

மும்பையில் எந்தப் பெண்ணின் ஓட்டத்தைக் கண்டு இந்தப் படத்தின் கதை பிறந்ததோ... அதே போல சுஹாசினியும் மோகனும் பெங்குளூர் கப்பன் பார்க்கில் அதிகாலைப் பனி மூட்டத்தில் 'பருவ ம புதிய ராகம் பா ...' என்ற பாடல் பின்னணியில் ஒலிக்க... அவர்கள் ஓடுகிற பாடல் காட்சிதான் முதன் முதலில் படமாக்கப் பட்டது.

படம் வெளியான பிறகு இந்தப் பாடல் எடுக்கப்பட்ட விதத்தைப் பாராட்டாதவர்கள் யாரும் இல்லை. பாடலில் முழுக்க முழுக்க அடர்த்தியான பனிப்புகையின் நடுவே அவர்கள் ஓடி முடிக்க வேண்டும். ஆனால், அந்தப் பனிப்படலமோ இருபது அல்லது இருபத்தைந்து நிமிடங்களுக்கு மேல் நீடிக்காது. இதற்காக இரவு 3 மணிக்கே எழுந்து தயாராகி, படப்பிடிப்பு நடக்கும் இடத்துக்கு நான்கு மணிக்கு வந்து விடுவோம்.

கொஞ்சம் வெளிச்சம்... நிறையப் பனிமூட்டம் கொண்ட அந்த அரை மணி நேரத்துக்குள் படப்பிடிப்பு நடக்கும். இந்தப் பாடலின் ஒரு பகுதி, ஜானி படப்பிடிப்பின்போது ஊட்டியில் அதிகாலையில் எடுக்கப்பட்டது. இந்தப் பாடல் காட்சியை இத்தனை கட்டுப்பாடுகளுக்கு இடையிலும் அருமையாகப் படம் பிடித்த அசோக்குமாரின் திறமை, படம் முழுக்கப் பரவி நின்றது! படம்

1981-ல் வெளியாகி மிகப்பெரும் வெற்றி பெற்றது.

இந்தப் படத்துக்காக, சிறந்த ஒளிப்பதிவாளருக்கான தேசிய விருது அசோக்குமாருக்கும், சிறந்த ஒலிப்பதிவாளருக்கான தேசிய விருது (முதல் முறையாக) 'பிரசாத்' ராமநாதனுக்கும், சிறந்த மாநிலத் திரைப்பட விருது என்ற வகையில் எனக்கும் ஆக மொத்தம் மூன்று தேசிய விருதுகள் கிடைத்தன. ரஷ்யா இந்தப் படத்தை வாங்கித் தங்களது நாட்டின் எல்லா தியேட்டர்களிலும் திரையிட்டது. பிறகு 1986-ல் மாஸ்கோவில் நடைபெற்ற இந்தியக் கலாசார விழாவின் திரைப்படப் பிரிவிலும் இது மீண்டும் திரையிடப்பட்டது.

குடியரசுத் தலைவரிடமிருந்து நாங்கள் விருது பெற்ற அன்று, டெல்லியில் உள்ள தமிழ்நாடு இல்லத்துக்கு அன்றைய முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் வந்திருந்தார். தகவல் தெரிந்ததும் சென்னை புறப்படுவதற்கு முன்பாக நாங்கள் அனைவரும் விருதுகளுடன் சென்று அவரை சந்தித்தோம். அவரது காலடியில் நான் வாங்கிய விருதை வைத்து, "நான் இந்த விருது பெறுவதற்கு மூலகாரணமே நீங்கள்தான்!" என்று சொல்லி வணங்கினேன்.

உடனே அருகிலிருந்த அமைச்சர்களிடம் என்னை அறிமுகப் படுத்திய எம்.ஜி.ஆர்., "ஒரு குடத்துக்குள்ளே இருந்த விளக்கை எடுத்து வெளியே வைத்தேன் நான். அவ்வளவுதான்... அதற்காக மகேந்திரன் எனக்கு நன்றி சொல்கிறார். நான் மகேந்திரனை எங்கே, எப்போது சந்தித்தேன் தெரியுமா? 1958-ஆம் வருடம், நவம்பர் மாதம் காரைக்குடி அழகப்பா கல்லூரியில். என் முன்னாலேயே தமிழ் சினிமா எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று பேசி கைதட்டல் வாங்கினார். நானே மகேந்திரனை மேடையில் பிடித்து இழுத்து, அவர் பேச்சைப் பாராட்டி எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு வந்தேன். எனது பாராட்டும் நம்பிக்கையும் வீண் போகவில்லை. இன்று மிகப்பெரும் இயக்குநராக, குடியரசுத் தலைவரின் விருதுகளைப் பெற்றவராக என் முன்னால் நிற்கிறார். இதைவிட எனக்கு என்ன பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் இருக்க முடியும்!"

- இப்படி என்னை சந்தித்த வருடம், மாதம், தேதி முதற்கொண்டு சொன்ன அவரது அபார ஞாபகசக்தியைக் கண்டு சக அமைச்சர்கள் அனைவரும் வியப்பு அடைந்தனர்!

"நாளைக்கு நான் சென்னைக்கு வந்து விடுவேன். நாளை மதியம் மூன்று மணிக்கு நீங்கள் ராமாவரம் தோட்டத்துக்கு வருகிறீர்கள். என்னை சந்திக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு நான் பெரிய பொறுப்பு ஒன்றைத் தரப் போகிறேன்!" என்று என்னிடம் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லி விடைகொடுத்தார் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள். ஆனால், மறு

▲ நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே பப்பிடிப்பின்போது...

நான் அவர் சொன்ன மாதிரி, நான் அவரைத் தோட்டத்தில் போய் சந்திக்கவில்லை. காரணம், பயம். அவர், எனக்கு முக்கியப் பொறுப்பு எதையாவது கொடுத்து விட்டால், சுதந்திரமான என் சினிமாப் பயணம் என்னாவது? இது எனது தவறான கணிப்பு!

அவருக்குத் தெரியாதா... எனக்கு எப்படிப்பட்ட பொறுப்புத் தர வேண்டும் என்று. என்னைப் பொறுத்த வரை இன்று வரை எனக்குள்ள இயற்கையான குணம், எனக்கு மிகவும் நெருக்கமாக உள்ள பிரபலமான நண்பர்களையோ, பெரிய பதவி வகிப்பவர்களுையோ அடிக்கடி தொடர்பு கொண்டு, அவர்கள் என் மீது வைத்திருக்கும் அபிமானத்தை எனது சொந்த நலனுக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாதது! இதை எனது கூச்ச சுபாவம் என்றும் சொல்லலாம். இந்த இயல்பு, நான் விரும்பும் அமைதியையும் தனிமையையும் எனக்குத் தருகிறது.

நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே மட்டுமே நான் இயக்கிய படத்துக்கு, நானே எழுதிய முதல் கதை. அடுத்த படம் மெட்டி. மற்ற எல்லாப் படங்களுக்கும் மற்றவர்களது நாவல்கள்தான் அடிப்படை. முள்ளும் மலரும், உதிரிப்பூக்கள் போன்ற எனது பிற படங்களை நான் தேசிய விருதுக்கு அனுப்ப விரும்பியதில்லை. விருதுகளில் எனக்கு விருப்பமும் இல்லை. இப்போதும் அப்படித்தான். ஆனால், தயாரிப்பாளர்கள் தங்களது படங்களைத் தேர்வுக்குழுவுக்கு

அனுப்ப விரும்பினால், அதற்கு நான் தடை சொல்வதும் இல்லை. நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே படத் தயாரிப்பாளர்கள், தாங்களாகவே முனைப்பெடுத்து படத்தைத் தேர்வுக்குழுவுக்கு அனுப்பி வைத்தனர். பத்திரிகையில் வந்த செய்தியைப் படித்த பிறகுதான் விருதுகள் கிடைத்த விவரமே எனக்குத் தெரியும்!

'மும்பைக் கடற்கரையில் அன்று அதிகாலையில் ஓடிய பெண்ணே! இன்று நீ ஒரு தாயாக... மாமியாராக... அல்லது பாட்டியாகக் கூட இருக்கலாம். உன் திருமண வாழ்வில் நீ பல கட்டங்களில் வாழ்வின் நெருக்கடிகளால் அங்குமிங்குமாக அலைக்கழிக்கப்பட்டு ஓடியிருக்கலாம். அல்லது வாழ்க்கையின் அழகான சுமைதாங்கியாகக் குடும்பத்தைக் கரையேற்ற வீடும் அலுவலகமுமாக ஓடியோடிக் களைத்திருக்கலாம்...

உனது பெயர், பிற விவரங்கள் எதுவும் எனக்குத் தெரியாது. உன் முகத்தைக் கூட நான் அறியேன். நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே பற்றியோ, எங்களைப் பற்றியோ உனக்கும் எதுவும் தெரிந்திருக்க நியாயம் இல்லை! ஆனால், எனது நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே கதை உருவாகக் கருப்பொருள் நீதான். அந்தப் படத்தின் வெற்றி எங்களில் பலருக்கும் பெரியதொரு வாழ்க்கையைக் கொடுத்தது. அதற்கெல்லாம் நீயே காரணம்! உனக்கே தெரியாமல்... உன்னையே அறியாமல்... எங்களில் பலரை தேசிய அளவில் உயர்த்திக் காட்டிப் பெருமைப்பட வழி செய்தவள் நீதான். என்றென்றும் உனக்கு எங்களின் நன்றி உரித்தாகிறது!"

▲ 'பூட்டாத பூட்டுக்கள்' படப்பிடிப்பு வேளையில்...

17

'பூட்டாத பூட்டுக்கள்' ஏன் பூட்டவில்லை?

யதார்த்தம் என்ற பெயரில் திரைப்படங்களில் எதைச் சொல்லலாம்... காட்டலாம்... எவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும்... என்பனவற்றை நமது சராசரி அறிவே, அன்றாட வாழ்வில் நமக்குக் கற்பிக்கிறது!

எத்தனையோ வகைப்பட்ட விபத்துகள் மற்றும் சாவுகளை சற்றும் பதறாமல் நேரடியாகப் பார்த்த அதிதேரியசாலி மனிதர் ஒருவர், எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் நிகழ்ந்த விபத்தில் ஒரு காரின் சக்கரத்தில் சிறுமியொருத்தி சிக்கிச் சிதைந்து கிடக்கும் கோரக் காட்சியை எதிர்பாராமல் காண நேரிட்டால்... அவர் மனம் இயல்பாகவே பதறும். காணப் பொறுக்காமல் சட்டென்று முகத்தைத்

திருப்பிக் கொள்வார்!

கிராமப்புறங்களில்... காலைக் கடனை முடிக்கப் பெண்களும் ஆண்களும் காட்டுப் பகுதியிலோ, மறைவான இடங்களிலோ ஆங்காங்கே ஒதுங்குவார்கள். 'யதார்த்தம்தானே...' என்று, இதைத் திரைப்படத்தில் காட்ட நினைத்தால்... உண்மையில் இந்தக் காட்சியை யதார்த்தம் என்றா நாம் ரசிப்போம்? மாறாக, 'ஐயோ... கண்ணாவியே!' என்று தலையில் அடித்துக் கொள்வோம்!

சரி... வாழ்வின் இதர நிகழ்வுகளுக்கு வருவோம். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஒரு சில குடும்பங்களில் விபத்து போல, தகாத உறவுகளும் அருவருப்பான நிகழ்வுகளும் எப்போதாவது நிகழலாம். அதைக் கேட்கும்போது, 'இப்படிச் கூட நடக்குமா... சே!' என்று முகம் சுளிப்போம். காலங் காலமாக அப்படி நடப்பதுதான் என்றாலும் கூட... அந்தக் கசப்பான விஷயங்களை நம்மால் ரசிக்க முடிவதில்லை. அப்படிப்பட்ட சமாசாரங்களை யதார்த்தம் என்ற பெயரில் சினிமாவாக எடுத்தால் என்ன ஆகும்? விளைவு, பூட்டாத பூட்டுக்கள் போல ஆகும்!

நான் திரைக்கதை வசனம் எழுதி இயக்கிப் படுதோல்வி கண்ட படம், பூட்டாத பூட்டுக்கள். இதன் மூலக் கதையை எழுத்தாளர் பொன்னீலன், உறவுகள் என்ற தலைப்பில்... ஓர் உண்மைக் கதை என்ற குறிப்புடன் எழுதியிருந்தார். கண்ணதாசன் இலக்கிய மாத இதழில் வெளியான குறுநாவல் அது.

என் நண்பரும், வெற்றிகரமான திரைப்படக் கதாசிரியரும் படத்தயாரிப்பாளருமான பஞ்சு. அருணாசலம் என்னை அழைத்து, "இந்தக் கதையை நீங்கள் படமாக்க வேண்டும்!" என்றார். நாகர்கோவில் பக்கம் உள்ள கிராமம் ஒன்றில் நடந்த உண்மைக் கதை என்றதும் அந்தக் கதையைப் படித்த மாத்திரத்தில் உண்மை என்றாலும்... 'வேண்டாம்!' என்று நான் படமாக்க மறுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அந்தக் கதையின் முடிவில் வரும் பெருந்தன்மையான கணவனது செயல், என்னை ஏமாற்றி விட்டது!

அந்தக் கதையில் தாய்மை அடைய ஏங்கும் இளம் மனைவி, அதைத் தர இயலாதவனான கணவன். அதனால் அந்த மனைவிக்கும் இன்னொரு இளைஞனுக்கும் கள்ளத்தொடர்பு ஏற்பட்டு, அவள் கருவுறுகிறாள். பிறகு அதே கள்ளக்காதலனால் அவள் ஏமாற்றப்படுகிறாள்!

மானத்துக்கு பயந்து, வீட்டைவிட்டுக் காணாமல் போய் விடுகிறாள் அந்த மனைவி. அந்தக் காரணம் அறியாது கலங்கித் தவிக்கிறான் கணவன். பின்னர் அவள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு

மறுபடியும் வீட்டுக்கு வரவழைக்கப்படுகிறான்.

புருஷனிடம் நடந்த உண்மையைச் சொல்லி, “நான் இனி இந்த ஊரில் இருக்க விரும்பவில்லை. எங்காவது போய்விடுகிறேன்...” என்கிறான். அதற்காக அவள் ஆயத்தப்பட்டு நிற்கையில் கணவன் அவனிடம் வந்து, “நானும் உன்னோடு வருகிறேன்!” என்று சொல்லி மனைவியுடன் ஊரைவிட்டே போய்விடுகிறான். இப்படியாகக் கதை முடிவடைகிறது.

கதையைப் படித்ததும் பஞ்சு.அருணாசலத்திடம், “கணவனாக இந்தி நடிகர் நஸ்ருதீன் ஷாவும், மனைவியாக இந்தி நடிகை ஸ்மிதா பாட்டிலும் நடித்தால், இந்தப் படத்தைத் துணிந்து எடுக்கலாம்!” என்றேன். அவரும் சம்மதித்தார். அன்று நான் ஏன் அப்படிச் சொன்னேன் என்பதை, பின்னாளில்தான் என்னால் உணர முடிந்தது.

மும்பை போய், ஸ்மிதா பாட்டிலை சந்தித்தேன். ஸ்மிதா பாட்டில் அற்புதமான ஒரு நடிகை. இயக்குநர் ஷியாம் பெனகலின் யதார்த்தப் பாணிப் படங்களில் நடித்துப் புகழ்பெற்றிருந்தார் அவர். அந்தப் படங்களையும்... அதில் ஸ்மிதா பாட்டிலின் நடிப்பையும் பார்த்து வியந்தவன் நான். அவரும் கதை கேட்டு நடிக்க ஆவலுடன் சம்மதித்தார். “அடுத்த வாரம் பெங்களூர் வருகிறேன். அப்போது எனது தேதிகளைச் சொல்கிறேன்!” என்றார்.

▼ ‘பூடாத பூட்டுக்கள்’ படப்பிடிப்பின்போது அசோக்குமார், மகேந்திரன்

▲ 'பூப்பாத பூட்டுக்கள்' படப்பிடிப்பின்போது...

நஸ்ருதின் ஷா அப்போது டெல்லியில் இருந்ததால்... சரி ஸ்மிதா பாட்டிலின் தேதிகளை நிச்சயித்த பிறகு, நஸ்ருதின் ஷாவைத் தொடர்பு கொள்ளலாம் என்று சென்னை திரும்பினேன்.

சில சமயங்களில் எனக்கு 'சரி'யென்று தோன்றி நான் தீர்மானித்ததை, மற்றவர்களது வற்புறுத்தலுக்காக மாற்றிக் கொண்டபோதெல்லாம், நான் தோல்வி அடைந்திருக்கிறேன். எனது அழுத்தமான முடிவை, மென்மையான குரலில்தான் வெளிப்படுத்துவேனே தவிர, சண்டைக்கோழியாக மாறி எகிறிப் பாய்ந்து எனக்குப் பழக்கமில்லை. இது எனது பெரிய பலவீனம். பல சந்தர்ப்பங்களில் இதை மற்றவர்கள், தங்களுக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள்.

சினிமாவை ஒரு வியாபாரமாக நினைத்திருந்தால், ஒரு வியாபாரிக்கான கணக்குகளோடும் லாகவத்தோடும் என்னால் பேச முடிந்திருக்கும். சினிமாவை என் அந்தரங்க மகிழ்ச்சியின் உச்சமாக மட்டுமே நான் கருதியதால், அந்த வியாபாரத்தால் என்னை வளப்படுத்திக் கொள்ளும் பேராசை எனக்கு ஏற்பட்டதில்லை; இனிமேலும் இருக்காது! நான் எனது விருப்பப்படி சித்திரம் வரைந்து மகிழ்கிறவன். ஆனால், அவற்றை விற்றுப் பிழைக்க முற்பட்டதில்லை!

ஸ்மிதா பாட்டிலை சந்தித்துவிட்டு சென்னை வந்ததும், பஞ்சு அருணாசலம் சொன்னார்: "ஸ்மிதா பாட்டில் ஒரு கிறுக்கியாம்... நமக்கு ஒரு தேதி கொடுத்துவிட்டு, சொல்லாமல் கொள்ளாமல்

வெளிநாடு போய்விடுவாராம். அந்த நடிகையை நம்பி நாம் ரிஸ்க் எடுக்க வேண்டாம். இங்குள்ள நடிகர்களை வைத்தே படம் எடுப்போம்..."

இதை நான் மும்பை போவதற்கு முன்பே அவர் என்னிடம் சொல்லியிருக்கலாமே... சொல்லவில்லை! அதுதான் சொன்னேனே... எனது மென்மையான சுபாவம் காரணமாக தயாரிப்பாளரோடு அதுவும் நெருங்கிய நண்பராக இருப்பவரோடு மல்லுக்கட்டி விரோதம் வளர்க்க விரும்பவில்லை. கடைசியில் இங்கு உள்ளவர்களையே நடிக்க வைக்கலாம் என்று ஒப்புக் கொண்டேன்.

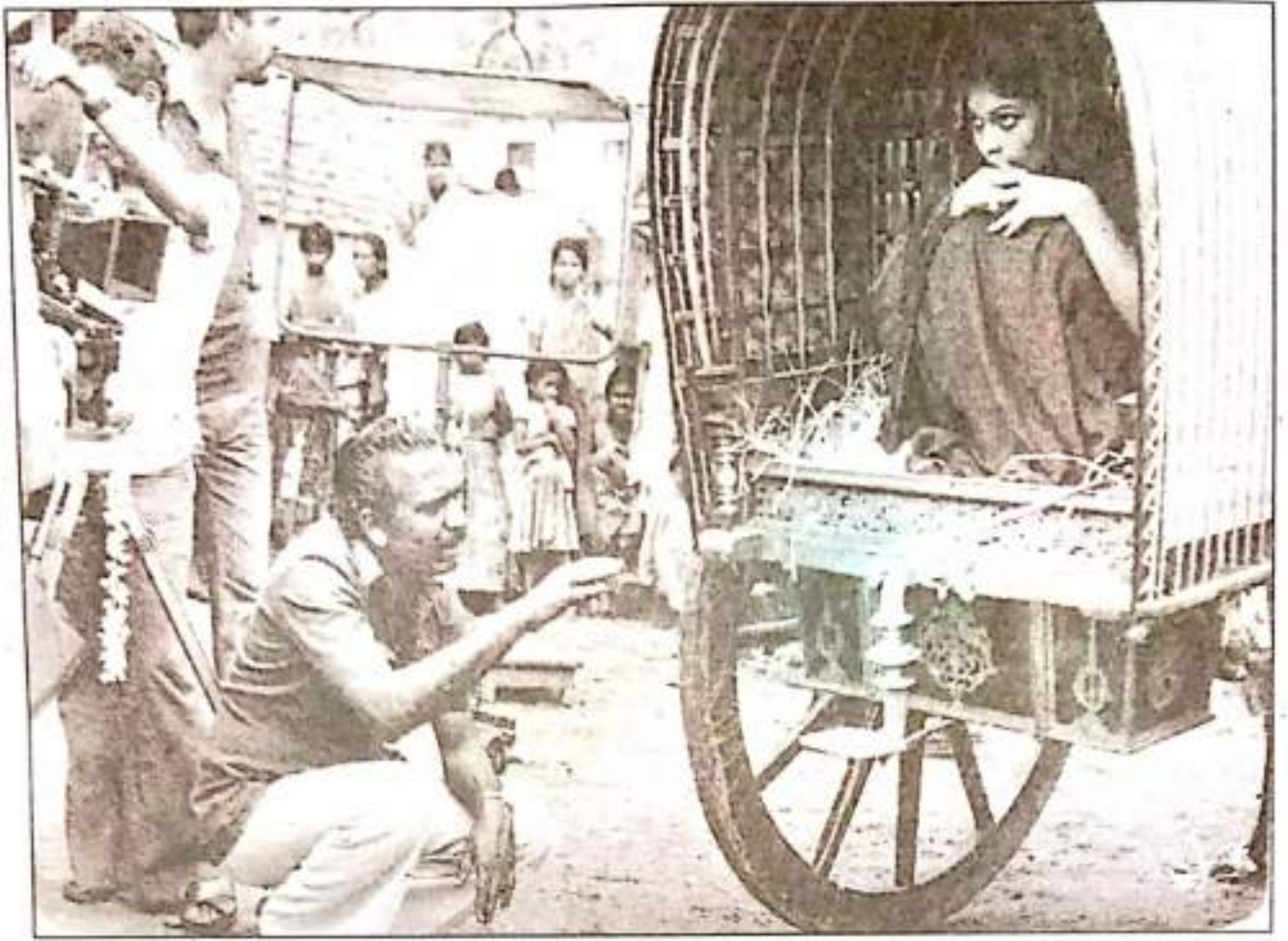
உதிரிப்பூக்கள் படத்துக்கு அடுத்த படம் இது. உதிரிப்பூக்களில் விஜயனின் இரண்டாவது மனைவியாக நடித்த சாருலதா, பூட்டாத பூட்டுக்களில் கதாநாயகி ஆக்கப்பட்டார். எப்படி? நான் கதை-வசனம் எழுதிய காளி படத்தின் படப்பிடிப்பின்போது நடனமாடும் பெண்களில் ஒருவராக அவரைப் பார்த்தேன்.

அவர் கண்களும் உதடுகளும் எனக்கு ஸ்மிதா பாட்டிலை நினைவுபடுத்தின. மேலும் அவர் ஒரு டான்ஸர். நடிப்பதற்கு சிரமப்பட மாட்டார் என்று ஒரு நம்பிக்கை. அவர் பெயர் ஜெயந்தி... படத்துக்காக சாருலதா என்று மாற்றினேன். அவரும் தயக்கம் இல்லாமல் நடிக்க சம்மதித்தார்.

அப்போது மலையாளத்தில் பிரபலமாக இருந்த ஜெயன் என்பவரை கணவர் கேரக்டருக்கு பஞ்சு அருணாச்சலம் தீவிரமாக

'பூட்டாத பூட்டுக்கள்' படப்பிடிப்பு இடைவேளையில்... ▲

▲ 'பூட்டாத பூட்டுக்கள்' படப்பிடிப்பில்...

சிபாரிசு செய்தார். அவரையும் சந்தித்தேன். வழக்கம்போல நான் மனதுக்குள் தீர்மானித்திருந்த தோற்றத்துக்கு நேர்மாறாக அவர் இருந்தார். நல்ல கட்டுமஸ்தான உடல்; நஸ்ருதீன் ஷா மாதிரி மெல்லிய உடல்வாகு அல்ல!

ஜெயன்தான் கணவன் கேரக்டருக்கு என்று முடிவானது. லொக்கேஷன்களைக் காட்ட, கதாசிரியர் பொன்னீலன் என்னை நாகர்கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அத்தனையும், அழகு கிராமங்கள். முட்டம் கடல் பகுதி, தில்பரப்பு எல்லாம் இந்தத் திரைப்படத்தில்தான் முதன் முறையாக அறிமுகம் ஆகின. அதன் பிறகு எல்லாப் பட கம்பெனிகளும் இந்த இடங்களுக்குப் படை எடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. பூட்டாத பூட்டுக்கள் படத்தால் கிடைத்த இரண்டு லாபங்களில் இதுவும் ஒன்று.

இன்னொரு லாபம்? 'இந்த மாதிரியான கதைகளைப் படம் எடுப்பது தவறு!' என்று நான் கற்றுக்கொண்ட பாடம்! சில விஷயங்களில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லாவிட்டாலும்... நான் ஒரு படத்தை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டால், முழுமனத்தோடு பணி புரிவேன். இந்தப் படத்தைப் பொறுத்த வரை நடிகர்கள் தேர்வில் எனக்கு திருப்தி இல்லை. இருப்பினும் கடுமையாகப் பாடுபட்டேன். இதற்கு முன்னால் வெளியான உதிரிப்பூக்கள் படத்துக்கு வந்த ஆயிரக்கணக்கான பாராட்டுக் கடிதங்களைக் கூட படித்துப்

பார்க்க எனக்கு நோயில்லை. அத்தகைய கடும் உழைப்பு இத்தப் படத்துக்கு! அதுவும் 'இஷ்டப்பட்ட' உழைப்பு.

படம் முடிந்தது. ரீரிக்கார்பிங் செய்வதை முன்னிட்டு இளைய ராஜா படத்தைப் பார்த்தார். நண்பர் பாரதிராஜாவும் அருகில் இருந்தார். படம் முடிந்ததும் இருவரும் என்னை வானுயரப் பாராட்டினார்கள். "உதிரிப்பூக்களை விட ஆயிரம் மடங்கு அருமையான படம் இது!" என்றார்கள். அத்துடன் நின்றார்களா? "மதுரை-ராமநாதபுரம் விநியோக உரிமையை நாங்கள் இருவரும் வாங்கப் போகிறோம்!" என்றார்கள்.

நான் அதிர்ந்தேன். "வேண்டாம்... எனக்கு என்னவோ இந்தப் படத்தைப் பொறுத்த வரை உள்ளுக்குள் இனம் தெரியாத ஒரு பயம் இருக்கிறது. என் நண்பர்களான நீங்கள் என்னால் நஷ்டப் படக் கூடாது!" என்று அவர்களைத் தடுத்தேன். அவர்கள் கேட்க வில்லை. பிடிவாதமாக நின்றார்கள்!

படம் ரிலீஸ் ஆனது. மூன்று வாரங்கள்தான் அதன் ஆயுள். ஆனால், படம் ரிலீஸ் ஆவதற்கு முன்பே அந்தப் படத்தின் வெற்றியை முன்கூட்டிக் கணக்கிட்டு, என்னை வைத்து சொந்தப் பட பூஜை போட்டார் பிரபலமான என் நெருங்கிய நண்பர் ஒருவர். அதற்காக ஒரு பாடலும் பதிவு செய்யப்பட்டது. தினசரிப் பத்திரிகைகளில் அதற்கான முழுப் பக்க விளம்பரம் வந்தது. அதன் பிறகு சில நாட்கள் கழித்து வெளியான பூட்டாத பூட்டுக்கள் தோல்வி கண்டது. பூஜை போட்ட படத்தை அப்படியே நிறுத்தி விட்டார் அந்த அருமை நண்பர். நான் அவரைக் குறை சொல்ல வில்லை... இதுதான் சினிமா உலகம்!

முள்ளும் மலரும், உதிரிப்பூக்கள் இரண்டும் பெரிய ஹிட் படங்கள். மூன்றாவது படமான பூட்டாத பூட்டுக்கள் மிகப்பெரும் தோல்வி. ஜெயிக்கிற வரையில்தான் ஓர் இயக்குநருக்கு மரியாதை. அது வரை அவர் புத்திசாலி. ஜெயிக்கும்போது அவரது குறைகள் கூட, அவரது சிறப்புத் தகுதிகளாகக் கருதப்படும். ஆனால், 'என்றைக்கு அவர் தோற்கிறாரோ... அதற்குப் பிறகு அவர் தனக்குப் பிரயோஜனம் இல்லை என்று தீர்மானிக்கப்படுவது தமிழ் சினிமாவில் சகஜம்!

இந்த யதார்த்தத்தை இப்போது வெற்றி காணத் தொடங்கியுள்ள அறிமுக இயக்குநர்கள் மனதில் பதிய வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். வெற்றி-தோல்வி இரண்டையும் ஒரே மாதிரி பாவியுங்கள். தோல்வி காணும்போது, அந்தத் தோல்வியிலிருந்து உங்களுக்கு அனுபவம் என்ற விலைமதிப்பற்ற லாபமாவது கிட்டும். ஆனால், வெற்றியின் மூலம் நாம் எதையும் கற்றுக் கொள்ள முடியாது!

பூட்டாத பூட்டுக்களுக்குப் பிறகுதானே நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே, ஜானி என்ற வெற்றிப் படங்களைக் கொடுத்தேன். காரணம், பூட்டாத பூட்டுக்களின் தோல்வி, மனத்தளவில் என்னைப் பெரிய அளவில் பாதிக்கவில்லை என்ற உண்மைதான்.

நாம் வெற்றி அடையும் சமயங்களில் நம்மைச் சுற்றிக் கூடும் கூட்டத்தை... அப்படியே வெள்ளந்தியாக நம்பிவிடவும் கூடாது. குறிப்பாக, நம்மைப் பற்றி மிகப்பெரிய அபிப்பிராயத்தை நாமே மனதுக்குள் ஏற்றிக் கொள்ளவும் கூடாது.

இப்போதும் கூட, 'பூட்டாத பூட்டுக்கள்தான் உங்கள் படங்களில் எனக்குப் பிடித்த மிகச் சிறந்த படம்!' என்று சிலர் என்னிடம் சொல்வார்கள். எனக்குப் புரிவதில்லை. நான் மனதுக்குள் சிரித்துக் கொள்வேன்.

ஸ்மிதா பாட்டிலும், நஸ்ருதீன் ஷாவும் பூட்டாத பூட்டுக்கள் படத்தில் நடிக்க வேண்டும் என்று நான் ஏன் ஆரம்பத்தில் ஆசைப்பட்டேன்? அவர்கள் நடித்திருந்தால்... அவர்களது நடிப்பு ஆற்றலை மனத்தில் கொண்டு, அதன் திரைக்கதை அமைப்பை நான் முற்றிலுமாக மாற்றியிருப்பேன். சாருலதா, ஜெயன் இருவரிடமிருந்தும் நான் எதிர்பார்த்த நடிப்பைக் கேட்டு வாங்க இயலவில்லை. நடித்த வரையில் இருவரும் தங்களது பங்கைச் சிறப்பாகச் செய்ததைப் பத்திரிகைகள் பாராட்டின என்பது வேறு விஷயம்.

ஆயிரம் சால்ஜாப்புகள் சொன்னாலும் படத்தின் தோல்விக்கு நானே முழுப் பொறுப்பு! நான் திட்டமிட்டபடி இந்தப் படத்தில் ஸ்மிதா பாட்டில்-நஸ்ருதீன்ஷா ஜோடி நடித்திருந்தால், நம் ரசிகர்கள் இதை ஒருவேளை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாம். படத்தில் இப்படி நடித்திருப்பவர்கள் நமக்கு முற்றிலும் அந்நியரான பிற மொழி நடிகர்- நடிகையர்தானே என்ற உணர்வு, ரசிகர்களது கதை பற்றிய கசப்பு உணர்வை... அப்பால் தள்ளி வைத்திருக்கலாம்!

வாழ்வியல் பிரச்சினை ஒன்றை நாம் எப்படி எதிர்கொள்கிறோம் என்பதுதான் இங்கு விஷயம். கணவன்-மனைவி என்கிற ஒரு தம்பதிக்குள் யாராவது ஒருவர் தவறு செய்துவிட்டாலோ... கருத்து வேறுபட்டாலோ, அவர்கள் பிரிய விரும்பினால்கூட அதற்கு சட்டம் அனுமதி தர வேண்டும். இங்கு கணவன்-மனைவியின் எல்லைகள் வரையறுக்கப்பட்டவை. மாறாக அவர்களில் ஒருவர், மற்றவரை தண்டிக்க முடியாது!

இதை உணராமல், சட்டத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு நம் பங்காளியை, நாம் தண்டிப்பது அறிவுடைமை அல்ல. நமது தற்போதைய சட்டங்கள் அதையெல்லாம் தாண்டியவை.

▲ 'பூட்டாத பூட்டுக்கள்'...

கணவன்... மனைவியையோ, மனைவி... கணவனையோ பரஸ்பரம் அரிவாளால் வெட்டுவதோ... வேறு வகையில் கொல்வதோ எந்த ஒன்றுக்கும் பரிகாரமாகாது. அதற்கு முட்டாள்தனமான முரட்டுத்தனமும், கண்முடித்தனமான கோபமும், வெறியும் போதும். ஆனால், மன்னிப்பதற்குத்தான் பெருந்தன்மையும், விசால மனமும், ஆழ்ந்த யோசிப்பும், அதுவும் நம்மைப் போன்ற ஓர் மனித உயிர்தான் என்ற மனிதத்துவ உணர்வும் வேண்டும். இதையெல்லாம் அதிகமாகப் படிக்காத ஒருவன் செய்கிறான் என்பதுதான் பூட்டாத பூட்டுக்கள் கதை.

இப்போதும் சொல்கிறேன்... எல்லோரும் ஏற்கும்படியான சுவாரஸ்யத்தோடு சொன்னால், எவ்வளவு கசப்பான விஷயத்தையும் ரசனைக்கு உரியதாக மாற்ற முடியும்! குழந்தைக்குக் கசப்பான மருந்தைக் கொடுக்க வேண்டியுள்ள சூழலில் நாம் அதற்காக என்னவெல்லாம் சாகசங்கள் செய்கிறோம். குழந்தை அந்தக் கசப்பு மருந்தின் பயனைப் பெற வேண்டும்; அதே சமயம், அதற்கு அந்த மருந்தின் கசப்புத் தெரியாத அளவுக்குத் தேனைக் கலந்து கொடுக்கிறோம். இந்த உத்தி, சினிமாவுக்கும் பொருந்தக் கூடியதுதான். அப்படி, இந்தத் தேன் கலக்கும் உத்திதான் நான் முன்னர் திட்டமிட்ட ஸ்மிதா பாட்டில்-நஸ்ருதின்ஷா ஜோடி என தற்போது உணருகிறேன்.

கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்கள்... நமது புராணங்களில், இதிகாசங்களில், இலக்கியங்களில்... இப்படி எவ்வளவு கசப்பான அனுபவங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன? அவற்றை நாம் நமது

▲ 'பூட்டாத பூட்டுக்கள்' பப்பிடிப்பின்போது...

அன்றாட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறோமா? அகலிகை எந்தக் காரணத்தால் சாபத்துக்கு ஆளானாளோ... அந்தக் களங்கத்திலிருந்து விடுபட, அவளுக்கு சாபவிமோசனம் கொடுத்த அதே ராமன்தான், இலங்கை யுத்தம் முடிந்து வெற்றி வீரனாக நின்று உலகத்தாரது சந்தேகத்தைப் போக்க எல்லோர் முன்னாலும் சீதையைத் தீக்குளிக்கச் சொன்னார். இந்த சமூகத்திலிருந்து விலகியிருக்க விரும்பாத ராமன் என்ற மனித நேசியை, நம்மால் அவ்வளவு கலபத்தில் ஒதுக்கி வைக்க முடியுமா? நமது மதிப்பீடுகள் காலத்தால் மாறாதவையா என்ன?

குழந்தைக்குக் கொடுக்கும் மருந்து மாதிரி, சில கசப்பு மருந்துகள் நமக்கும் தேவைதான். அந்தக் கசப்பின் மூலமாக, வாழ்வியல் உண்மைகள் வெளிப்பட்டு, நமக்கு மனத்தெளிவையும் நம்பிக் கையையும் ஏற்படுத்த வாய்ப்பு உண்டு. ஆனாலும் இவ்விதத் தர்க்கம் எவ்வளவுதான் நியாயமாக இருப்பினும்... வாழ்வின் அருவருப்பான, வக்கிரம் நிறைந்த உண்மைகளைப் படமாக்குவதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை!

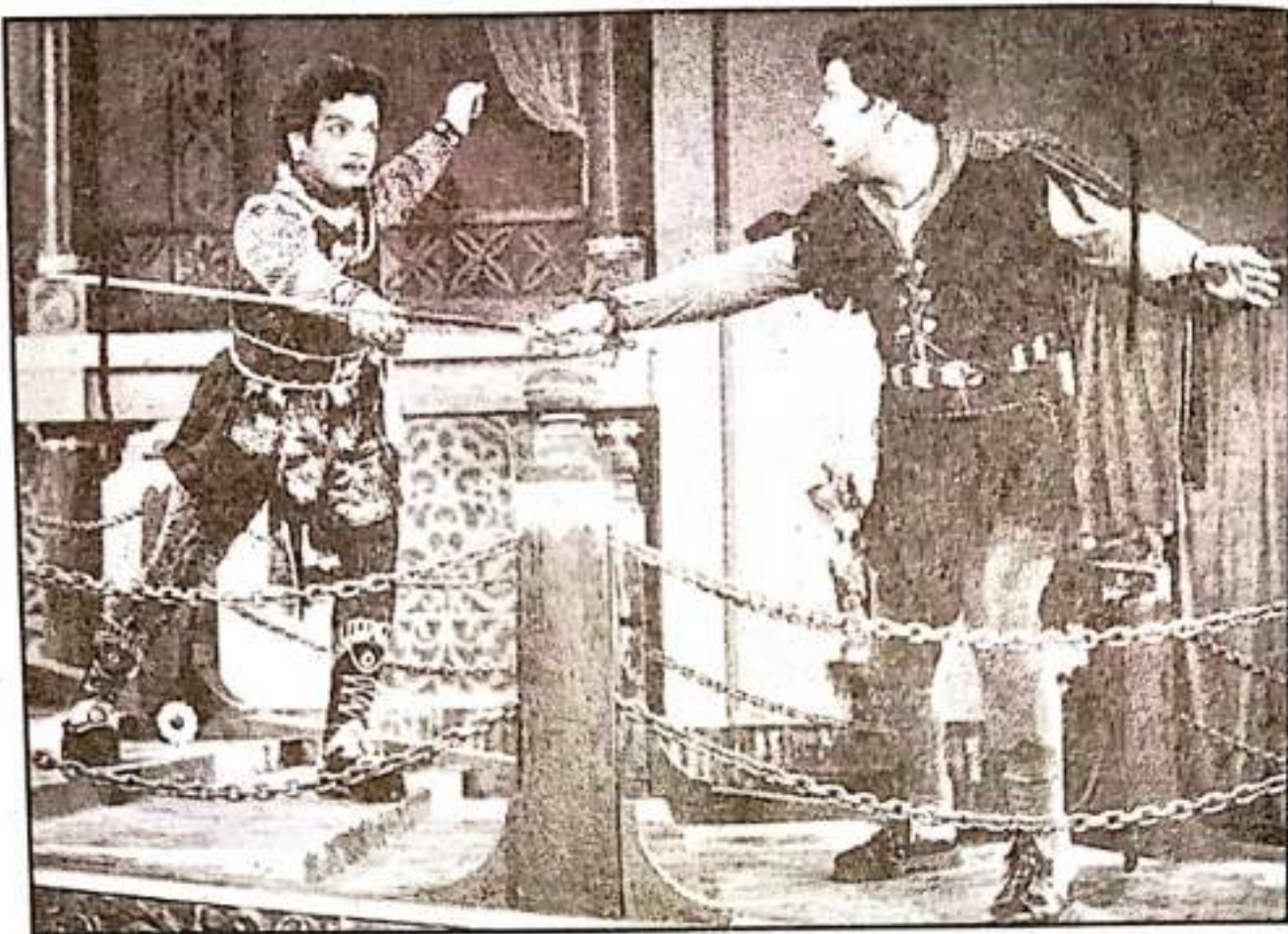
அதே சமயம் இந்த யதார்த்தம் மற்றும் அருவருப்புக்கு இடையே உள்ள எல்லையை நம்மால் அவ்வளவு கலபத்தில் வரையறுக்கவும் முடியாது. எனக்கு அருவருப்பான ஒன்று, இன்னொருவருக்கு

அப்படியில்லாமல் இருக்கலாம். மற்றொருவருக்கு அருவருப்பாகத் தோன்றுவது, மூன்றாவது நபர் ஒருவருக்கு ஆரோக்கியமானதாகவும், நாகரிகமானதாகவும் தோன்றலாம். எனவே, இந்த விஷயத்தில் வேறோர் இயக்குநர் ஈடுபட்டு, எதிர்காலத்தில் வெற்றியும் பெறலாம். இவ்வாறு ஒவ்வோர் இயக்குநரது கருத்தும், வாழ்வு குறித்த தனிப்பட்ட கோணங்களும், ரசனைகளும் மாறுபாடானவை. இதையே அந்தந்த இயக்குநரது தனித்தன்மை எனலாம். இப்படித் தான் ஒருவர், மற்றவரிடமிருந்து வேறுபடுகிறார். இதுதான் யதார்த்தம்.

வாழ்வில் நம்மால் நுகரப்பட வேண்டிய அற்புதமான விஷயங்கள் ஆயிரமாயிரமாக இருக்க... அவற்றையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, புதுமை என்ற பெயரில் வாழ்வின் அருவருப்பான பகுதிகளைக் கிளறிப் பார்ப்பதும்... முகர்வதும் அழகிய மனம் கொண்ட ஒரு கலைஞனின் செயல் அல்ல என்பது எனது தனிப்பட்ட கருத்து. இதுவே முடிவான ஒரு திரைப்பட சித்தாந்தம் என்றோ... ஒரு கலைஞனின் மனம் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்றோ நான் வரையறை செய்வதாக நினைக்காதீர்கள்! பூட்டாத பூட்டுக்கள் ஏன் வெற்றி பெறவில்லை என்பதை யோசிக்கும்போது எனக்குப் புலப்பட்ட உண்மைகளையும், உணர்வுகளையுமே இங்கு உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறேன். அண்மையில் புதுமைப்பித்தனின் கல்யாணி என்ற சிறுகதையைப் படித்தபோது, பூட்டாத பூட்டுக்கள் கதையை, ஒருவேளை கல்யாணி போல், சொல்லியிருக்கலாமோ என்றும் தோன்றியது.

▼ 'பூட்டாத பூட்டுக்கள்' படப்பிடிப்பில்...

▲ 'நாடோடி மன்னன்' படத்தில் எம்.என்.நம்பியார், எம்.ஜி.ஆர்.

18

மக்கள் திலகம் நாடோடி மன்னன்'தான் என்னை

சினிமாவுக்கு 'ஓழுத்து' வந்தார்!

எதிர்பாராத தற்செயல் நிகழ்ச்சிகள்தான் வாழ்வில் இது வரை எனது பாதையைத் தீர்மானித்திருக்கின்றன. நாடோடி மன்னன் படம் ஒருவேளை தோல்வி அடைந்திருந்தால், சினிமா வெளிச்சத்தைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு நிச்சயமாக எனக்குக் கிடைத்திருக்காது!" என்று நான் சொன்னால், நீங்கள் என்னைக் குழப்பத்தோடு பார்ப்பீர்கள். அதை விவரிப்பதுதான் இந்தக் கட்டுரை.

ஒரு பெரிய நிகழ்வின் மூலகாரணம், கண்ணுக்குத் தெரியாத ஏதோ ஓரிடத்தில் இருக்கிறது. எனவே, 'இதற்கு எல்லாம் நானே காரணம்!' என்று எவரும் தன்னைக் குறித்துப் பெருமை

அடித்துக் கொள்ள முடியாது. அவர்களது வெற்றிக்கு அவர்களின் திறமையும் ஒரு காரணம்தான். மறுக்கவில்லை. ஆனால், அவர்கள் அந்த வெற்றியை அடைவதற்கு மூலகாரணமாக ஓர் எளிய நிகழ்ச்சியோ... அரிய சம்பவமோ எங்காவது ஓரிடத்தில் ஏனியாக இருந்திருக்கும்!

நான், மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரியில் இண்டர்மீடியட் படித்தேன் (இண்டர்மீடியட் முறை, அதுதான் கடைசி). பிறகு காரைக்குடி அழகப்பா கல்லூரியில் பி.ஏ. பொருளாதாரம் படித்தேன். அமெரிக்கன் கல்லூரியில் படிக்கும்போதே, தமிழ் சினிமாவில் துளியும் யதார்த்தம் இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். அதுவும் எப்படி?

நல்ல படிப்பாளியான என் தாய்மாமனிடம், எனது பள்ளி நாட்களில் நான் ஒரு சமயம் அன்றைய தமிழ் சினிமாக்களின் வசனச் சிறப்பைப் புகழ்ந்தேன். என் மாமா அடக்கமாகக் கீழ்க் கண்டவாறு சொன்னார்: “உன் போன்ற இளைஞர்களுக்கு, இதுதான் சினிமா என்ற தப்பான எண்ணம் இருக்கிறது. தமிழ் சினிமாவில் மிகச்சிறந்த நடிகர்கள் இருக்கலாம்... டெக்னீஷியன்கள் இருக்கலாம்... ஆனால், இவர்கள் எடுப்பதற்குப் பெயர் சினிமா அல்ல.

“நமது படங்களில் யதார்த்தம் இல்லை. உதாரணமாக... காதலிக்கிறவர்கள் யாராவது டூயட் பாடுவார்களா? ஒரு ஹீரோ எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும்... ஏன் நீதிமன்றத்திலும் கூட பக்கம் பக்கமாக வசனம் பேசுவது சாத்தியமா? ஹீரோ மட்டுமா, படத்தில் வரும் எல்லோருமே எதற்கெடுத்தாலும் வாய் வலிக்கப் பேசுகிறார்கள்!

“அவர்களது நடிப்பும் உடல் மொழியும் நாடக பாணியில் அமைந்துள்ளன. தமிழ் சினிமாவே மேடை நாடகம்... அல்லது ரேடியோ நாடகம் மாதிரி இருக்கிறது. உண்மையான ஒரு சினிமா வாக அது இல்லை... சினிமா எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், நான் சொல்கிற ஹாலிவுட் படங்களைப் பார்...”

அதன் பிறகு அவர் குறிப்பிட்ட மாதிரி சில அருமையான ஹாலிவுட் படங்களை மதுரை ரீகல் தியேட்டரில் பார்த்தேன். அப்போதுதான் தமிழ் சினிமா, நமது நிஜ வாழ்க்கையிலிருந்து முற்றிலுமாக அந்நியப்பட்டு நிற்பதை உணர்ந்தேன்!

ஏற்கெனவே பள்ளி நாட்களில் புதுமைப்பித்தன், தி.ஜானகிராமன் போன்றோரின் இயல்பான, யதார்த்த அழகு நிறைந்த படைப்புகள் என்னை ஈர்த்திருந்ததால், என் மாமா சொன்னதையொட்டி நான்

எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடன் எங்களின் குழுப் போட்டோ.

பார்த்த ஹாலிவுட்டின் யதார்த்த சினிமா என்னை சுலபமாகக் கவர்ந்தது!

அழகப்பா கல்லூரிக்கு வந்த பிறகும் என் நண்பர்களிடம் நமது படங்களில் உள்ள செயற்கைத்தனமான காட்சிகள் குறித்து விவாதிப்பதற்காகவே தொடர்ந்து தமிழ்ப் படங்கள் பார்த்தேன். எங்கள் குடும்பங்களில் 'ஸ்போர்ட்ஸ்மேனா'க இருக்கும் வாலிபர்களுக்கே மரியாதை. நான் ஸ்போர்ட்ஸ்மேன் இல்லை. எப்போதும் எதையாவது படித்துக் கொண்டிருப்பேன்.

போதாக்குறைக்கு, 'உனக்கு வாத்துக் காலுடா...' என்ற பரிசாசம் வேறு. 'நான் ஒரு குறைமாதக் குழந்தை!' என்ற தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்கெனவே, எனக்குள் இருந்தது. அதிலிருந்து மீள்வதற்காகவே பத்து மாதம் கழித்துப் பிறந்த மற்ற மாணவர்கள் செய்ய மறந்த காரியங்களை, மாணவப் பருவத்தில் செய்யத் தொடங்கினேன். நான் அவ்வாறு செயல்பட்டதன் காரணம் அன்று எனக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால், இப்போது உணர்கிறேன். கையெழுத்துப் பத்திரிகை நடத்துவது, நாடகம் போடுவது, பிற மாணவர்கள் எட்டிப் பார்க்காத பள்ளி, கல்லூரி லைப்ரரிக்குள் விழுந்து கிடந்து, கைக்குக் கிடைக்கும் புத்தகங்களை எல்லாம் படிப்பது என்று என்னவெல்லாமாகவோ இருந்தேன்!

தீபாவளிக்கு தீபாவளி நானே சித்திரங்கள் வரைந்து... கதை எழுதி, பாட்டாளி என்ற பெயரில் கையெழுத்துப் பத்திரிகை தயாரித்துப் பள்ளியில் வெளியிடுவேன். அதற்கு நல்ல வரவேற்பு இருக்கும். ஆனால், உறவுக்காரக் குடும்பங்கள் நல்லது- கெட்டதுக்கு ஒன்றுகூடும் சந்தர்ப்பங்களில் எனது கையெழுத்துப் பத்திரிகை, கட்டுரை மற்றும் பேச்சுப் போட்டிகளில் வாங்கிய முதல் பரிசுகள் ஆகியவை எல்லாம் அவர்களிடம் எடுபடாது! காரணம் நான் ஸ்போர்ட்ஸ்மேன் இல்லையே?

அப்போது அழகப்பா கல்லூரியில் எனக்கு வேறு ஒரு சவால். உறவுக்காரர்களால் ஸ்போர்ட்ஸ்மேன் ஆகவேண்டும் என்ற வெறி எனக்குள்! சினிமா பார்ப்பது, சினிமா பற்றிப் பேசுவது எல்லாவற்றையும் நிறுத்தினேன். எந்த மாணவனுக்கும் தெரியாமல், தினமும் இரவில் கல்லூரி ஸ்டேடியத்துக்குப் போவேன். இருட்டில் மணிக் கணக்கில் ஓடுவேன். அதிகாலை நான்கு மணிக்கு எழுந்து வந்து இருட்டில் ஐந்து... ஐந்தரை மணி வரை மீண்டும் ஓடுவேன். அப்புறம் நல்ல பிள்ளையாகக் கல்லூரிக்கு வருவேன்.

ஸ்போர்ட்ஸ் டே வந்தது. 1,500... 5,000... 10,000 மீட்டர் ஓட்டப் பந்தயங்களில் நானே முதலாவதாக வந்தேன். இந்த ஓட்டப் பயிற்சியில் எனக்கிருந்த பிடிவாதமும், பொறுமையும், கடின

▲ அழகப்பா கல்லூரிக் கால நாடகம் ஒன்றில்...

உழைப்புமே இன்று வரை சினிமா உலகின் மேடு பள்ளங்களில் நான் சளைக்காமல் ஒடிப் பயணிக்க உதவுவதாக நம்புகிறேன்.

இந்த சமயத்தில்தான் கல்லூரியின் ஆண்டுவிழா வந்தது. அப்போது நாடோடி மன்னன் படம் பெரும் வெற்றி பெற்று, எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் ஒவ்வோர் ஊர் தியேட்டருக்கும் வந்து அதன் வெற்றி விழாக்களில் கலந்து கொண்டார். அவர் மதுரைக்கு வந்திருக்கிறார் என்று தெரிந்ததும் எங்களின் ஸ்டூடென்ட் சேர்மன் மதுரைக்குச் சென்று எம்.ஜி.ஆரை சந்தித்து, “எங்கள் கல்லூரியின் ‘ஃபைன் ஆர்ட்ஸ் அசோசியேஷன்’ திறப்பு விழாவுக்கு வர வேண்டும்!” என்று விண்ணப்பித்தார்.

எம்.ஜி.ஆரின் நிகழ்ச்சி அட்டவணையில் அன்று காரைக்குடி இல்லை. இருப்பினும், டாக்டர் அழகப்பா செட்டியாரின் கல்வி ஸ்தாபனம் இந்திய அளவில் புகழ்பெற்ற ஒன்றாயிற்றே. “சரி வருகிறேன்... ஆனால், உங்களுக்கு ஒரு மணி நேரம்தான் ஒதுக்குவேன். என்னைப் பேச மட்டும் சொல்லாதீர்கள்!” என்ற நிபந்தனையின் பேரில் எங்கள் கல்லூரிக்கு வர சம்மதித்தார். வருடம் 1958. டாக்டர் அழகப்பா செட்டியாரின் கலைக்கல்லூரிக்கு எம்.ஜி.ஆர். வரப்போகிறார் என்ற தகவல், இதர அழகப்பா கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்கு மட்டும் அல்ல... காரைக்குடி மற்றும் அதன் சுற்று வட்டார ஊர்கள் முழுக்கப் பரவி விட்டது!

ஃபைன் ஆர்ட்ஸ் அசோசியேஷனின் அன்றைய செயலாளர் என் நண்பன் தஞ்சைவாணன். அவர் என்னையும் மற்ற இரு

நண்பர்களையும் அழைத்து, “எம்.ஜி.ஆர். முன்னிலையில் நீங்கள் மூவரும் முறையே சினிமா பற்றியும் நாடகம் பற்றியும், இலக்கியம் பற்றியும் பேசவேண்டும். ஒவ்வொருவருக்கும் தலா மூன்று நிமிடங்கள் பேச அனுமதி!” என்றார். அதில் எனக்குத் தரப்பட்ட தலைப்பு ‘சினிமா’.

இளையான்குடி உயர்நிலைப் பள்ளியில் நான் படித்தபோது, எங்கள் பள்ளி நிதிக்காக இன்பக்கனவு நாடகம் நடத்த வந்தார் எம்.ஜி.ஆர். நாடகம் முடிந்து பள்ளி ஜன்னல் வழியாக அவர் இருந்த அறையை எட்டிப் பார்க்க முயன்ற எனக்கும் என் நண்பர்களுக்கும் நடிகர் குண்டுமணியிடமிருந்து கிடைத்த அடிமறக்க முடியாதது. அப்பேர்ப்பட்டவரின் முன்பாக இன்று பேசப் போகிறேன்!

எம்.ஜி.ஆர். வந்த அன்று, எங்கள் அழகப்பா கலைக் கல்லூரி வளாகத்தில் திருவிழாக் கூட்டம். மாணவர்கள் யார், பொதுமக்கள் யார் என்று தெரியாதபடி ஊரே திரண்டு நிற்கிறது. எல்லோரும் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களைப் பார்ப்பதே அதிர்ஷ்டம் என்று நினைப்பவர்கள். அத்துடன் அவர் ‘பேசுவார்... கேட்கலாம்!’ என்ற எதிர்பார்ப்பில் அமோகமாகத் திரண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அன்று அவர் பேச மாட்டார் என்ற உண்மை, அவர்களுக்குத் தெரியாது!

எங்கள் கல்லூரி முதல்வர் திரு.அலெக்சாண்டர் ஞானமுத்து, மாணவர் தலைவர் தஞ்சைவாணன், பேசப்போகும் நாங்கள் சிலர் உட்பட எம்.ஜி.ஆர். அவர்களுடன் புகைப்படம் எடுக்கும் சம்பிரதாயம் முடிந்ததும், பின்னாளில் முதல்வராகித் தமிழ் நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த நாடோடி மன்னன் மேடைக்கு வந்தார். ஒரே கைதட்டலும்... விசிலும்! கூட்டம் மகிழ்ச்சியில் கூத்தாடியது. மேஜையில் அவரது ஆட்டோகிராஃபுக்காக குவிந்து கிடந்த புத்தகங்களில் அவசரமாகக் கையெழுத்துப் போடத் தொடங்கினார் எம்.ஜி.ஆர்.

அவர் முன்னிலையில் தமிழ் நாடகம் பற்றிப் பேச வேண்டிய முதல் மாணவன், “அவர்களே... இவர்களே...” என்று வழக்கமான முறைப்படி பேச்சை ஆரம்பித்தான். “டேய்... உட்காருடா!” என்று மொத்தக் கூட்டமும் கூச்சலிடவே, அந்த மாணவன் அந்த நொடியிலேயே ஓடி மறைந்து விட்டான். எம்.ஜி.ஆர். பேசுவார் என்றல்லவா கூட்டம் ஆசையாகக் காத்திருக்கிறது!

அடுத்த மாணவன், தமிழ் இலக்கியம் பற்றிப் பேச வந்தான். அவன் ‘மைக்’ பிடித்ததுதான் தாமதம்... “டேய் நீ உட்காருடா மாப்ளே...” என்று கூட்டம் மீண்டும் ஆரவாரிக்கவே... அந்த

மாணவனும் மின்னலாக ஓடிவிட்டான். அடுத்த முறை என்னுடையது. இப்போது நினைத்துப் பாருங்கள்... 'எனது அப்போதைய மனநிலை எப்படி இருந்திருக்கும்!' என்று.

என்னதான் கல்லூரிக்குள் நாடகம், 'ஓட்டப் பந்தயம்' என்று நான் பாப்பலராக இருந்தாலும் கூடியிருக்கும் ஊர்க் கூட்டத்துக்கு முன்னால் நான் ஒரு சாதாரண மாணவன்தானே? ஆனால், நான் பயப்பட்டவில்லை. 'தமிழ் சினிமாவில் நவரசங்களும் செயற்கையாகச் சித்திரிக்கப்படும்' விதத்தைப் பற்றிப் பேச நான் ஏற்கெனவே தீர்மானித்திருந்தேன். ஆனால், எனக்கு முன்னால் பேச வந்த மாணவர்கள் இருவருக்கு ஏற்பட்ட கதியைப் பார்த்ததும் நான்... எனது தோரணையை மாற்றிக் கொண்டேன்!

அத்துடன், எங்கள் கல்லூரிக் காதலர்கள் இருவர் வரம்பு மீறி நடந்து கொண்டதற்காக... கல்லூரி பிரின்ஸ்பால், அவர்கள் மீது முந்தைய வாரம் எடுத்த கடுமையான ஒழுங்கு நடவடிக்கை காரைக்குடி முழுக்க ஒரே பேச்சாக இருந்தது. நான் பேசவிருக்கும் இந்தத் தருணத்தில் மின்னலாக அது என் நினைவுக்கு வந்தது. அதே சமயம், விருந்தாளியாக வந்திருக்கும் பிரபலமான மனிதருக்கு முகமன் கூறும் விதமாக 'திரு எம்.ஜி.ஆர். அவர்களே...' என்றெல்லாம் பேச்சைத் தொடங்க வேண்டாம். மக்கள் நம்மையும் உட்காரச் சொல்லி விடுவார்கள் என்ற எச்சரிக்கை உணர்வு ஏற்பட்டது. கூடியிருக்கும் கூட்டத்தின் கவனத்தைச் சட்டென்று எனது பக்கம் திருப்பும் விதமாகத் தடாலடியாகக் குறுக்கு வெட்டில் எனது பேச்சை இப்படி ஆரம்பித்தேன்:

"எங்கள் கல்லூரியில் காதலிக்கிறவர்கள் எல்லாம் தற்சமயம் என்ன பாடுபடுகிறார்கள் என்பது நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். அந்தக் காதலர்கள் மீது கல்லூரி நிர்வாகம் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது. காரைக்குடியே கூடிப் பேசுகிற அளவுக்குக் காதலித்துவிட்டு... இன்றைக்கு அவர்கள் எவ்வளவு அவமானப்படுகிறார்கள்! இது நம் எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். ஆனால், இவரோ (எம்.ஜி.ஆரைக் காட்டி) சினிமாவில் ஒன்றுக்கு மூன்று ரூபாய் பாடிக் கொண்டு காதலியோடு ஊரே வேடிக்கை பார்க்கிற மாதிரி ஓடியாடிக் காதலிக்கிறார். இவர் காதலிப்பதைப் பார்த்து, சினிமாவில் எந்த பிரின்ஸ்பாலும் கண்டுகொள்வதில்லை... கண்டிப்பதுமில்லை! ஊர்க்காரர்களும் இவர்கள் காதலைப் பொருட்படுத்துவதில்லை..." என்று நான் தடாலடியாகப் பேசத் தொடங்கவே, ஒட்டுமொத்தக் கூட்டமும் அட்டகாசமாகக் கைதட்டத் தொடங்கியது.

அது வரை குனிந்தபடி ஆட்டோகிராப் போட்டுக் கொண்டிருந்த

எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள், 'என்னது... கைதட்டல் கேட்கிறது?' என்றபடி நிமிர்ந்து பார்க்க... நான் பேசுவது, தமிழ் சினிமாவில் வரும் காதல், எப்படி இயற்கைக்கு விரோதமாக இருக்கிறது என்பது குறித்துத்தான் என்பதையும்... அதற்குத்தான் கூட்டம் கைதட்டுகிறது என்பதையும் கண்டுகொண்டார்.

அவர் என்ன லேசப்பட்டவரா! மக்களின் நாடித் துடிப்பை துல்லியமாக உணர்ந்தவராயிற்றே? தன்னை வைத்துக் கொண்டே ஒரு மாணவன், தான் சார்ந்துள்ள சினிமா பற்றிய உண்மையைச் சொல்கிறான். கூடியிருக்கும் மக்களும் அவன் சொல்வதை ஆமோதித்து, ரசித்துக் கைதட்டுகிறார்கள் என்பதை உணர்ந்ததும் அடுத்த கணமே... தான் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை மின்னலாகத் தீர்மானித்தவராகக் கூட்டத்தைப் பார்த்து, 'இன்னும் நல்லாக் கைதட்டுங்க...' என்று தன் தலைக்கு மேல் கைகளை உயர்த்தி ஜாடை செய்தார். அவ்வளவுதான் கூட்டத் துக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது!

அதன் விளைவு, வெறும் மூன்று நிமிடங்கள் மட்டும் பேச நேரம் ஒதுக்கப்பட்ட நான், 45 நிமிடங்கள் பேசினேன். பேச்சில் தமிழ் சினிமாவில் நவரசங்களும் செயற்கையாகச் சொல்லப் படுவதை, உதாரணங்கள் மூலம் விளக்கினேன். ஆனால், தொடக்கத்தில் 'இவர்' என்று எம்.ஜி.ஆரை சுட்டிக்காட்டிப் பேசியது, வந்திருக்கும் விருந்தாளியை அவமதிப்பது போலாகும் என்பதால், "இவர் என்றால், இவர் சார்ந்த சினிமாவில் வரும் கதாபாத்திரங்கள்..." என்று கூட்டத்தினரிடம் விளக்கிப் பேச்சின் போக்கை மாற்றினேன்.

'ஒரு மணி நேரம்தான் என்னால் ஒதுக்க முடியும்' என்று சொல்லி வந்திருக்கிறார் எம்.ஜி.ஆர். நானோ பேசிக் கொண்டே போகிறேன். மொத்தக் கூட்டமும் விடாமல் கைதட்டுகிறது. எம்.ஜி.ஆரும் கை தட்டுகிறார். எங்கள் பிரின்ஸ்பால், 'போதும்... போதும்!' என்று எனக்கு ஜாடை காட்டினார். 'அவரைப் பேச விடுங்கள்!' என்றார் எம்.ஜி.ஆரும் சைகையில், அவரிடம். நான் ஒருவாறாகப் பேசி முடித்தேன். கூட்டம் கரகோஷம் செய்தது.

அத்துடன் கூட்டம் முடிய, நான் மேடையை விட்டு இறங்கத் திரும்பியபோது, திரு. எம்.ஜி.ஆர். என் கையைப் பற்றி, "பேப்பர் இருக்கா... எழுத?" என்றார். எனக்கு எதுவும் விளங்காமல் அங்கு மேடையின் மேஜையிலிருந்த ஃபைன் ஆர்ட்ஸ் அசோசியேஷன் லெட்டர்ஹெட்டை எடுத்துக் கொடுத்தேன். அதை வாங்கியவர் தனது பேனாவின் பச்சை மையால் கிடுகிடுவென்று எதையோ எழுதி என் கையில் தந்தவர், என் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு

ALAGAPPA COLLEGE
FINE ARTS ASSOCIATION

PRESIDENT
ALEXANDER GNANAMUTTU, M. A.,
DIRECTOR
RM. RAMANATHAN, B. A. (HONS).,
SECRETARY:
K. GOVINDARAMANUJAM, IV, B.A.

Alagappa College P. O.
RAMNAD DT.

195

நான் விரும்பும் நான்...
உன்... நான்...
நான்...
நான்...
நான்...
நான்...
நான்...

லட்சுமி...
அன்...
நி. ஜி. நான்...
8-11-54

வேகமாகப் புறப்பட்டு விட்டார். அவர் போன பிறகு எனக்கு அவர் எழுதிக் கொடுத்ததைப் படித்துப் பார்த்தேன். இதுதான் அவர் எழுதிக் கொடுத்தது:

அன்று மேடையில் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் எழுதிக் கொடுத்த அந்தக் கடிதத்தை மற்ற மாணவ நண்பர்கள் என்னிடமிருந்து வாங்கிச் சென்று, ஏறத்தாழ ஒரு மாதம் கழித்தே திருப்பித் தந்தனர்.

கல்லூரி இறுதியாண்டு அது. அந்த வருடத்தோடு எனது கல்லூரிப் படிப்பு முடிவடைகிறது. எனக்குள் ஒரு வித சோகமும் தளர்ச்சியும் ஏற்பட்டன. கல்லூரி வாழ்க்கை முடிந்ததும் நமது மகிழ்ச்சிகரமான மாணவப் பருவம் முற்றுப் பெறுகிறது. அதன் பிறகு வேலை தேட வேண்டும். வீட்டுக்கு மூத்த பிள்ளை என்ற முறையில் சம்பாதித்துக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பெரும் பொறுப்பைச் சுமக்க வேண்டும்!

இந்த நேரம் பார்த்துக் கல்லூரி என்.சி.சி-யில் எனக்கு ஒரு வாய்ப்புத் தரப்பட்டதால், நான் அதில் சேர்ந்தேன். அதற்கு நான் அணிய வேண்டிய உடைகள், ஷூ முதலானவற்றையும் தந்தனர். ஒரு மோசமான தமிழ் சினிமாவின் திரைக்கதை போல நாற்றம் அடிக்கும் சாக்ஸை, நான் துவைக்கவே விரும்பாமல் அவருவருப்புடன் அணிந்து கொண்டேன். அதன் விளைவு, கணுக்காலில் சின்னதாக ஒரு புண் உண்டானது. ஓட்டப் பயிற்சியின்போது எங்கேயோ ஓரிடத்தில் இடறி விழுந்து, அந்தப் புண் மேலும் பெரிதானது. அது என் மனத்தை வெகுவாக நொறுக்கி விட்டது.

எல்லாவற்றிலும் உற்சாகம் குறைந்தது. விளையாடுவதை, ஓடுவதை, ஏன்... நான் சிரிப்பதைக் கூட நிறுத்திக்கொண்டேன். உள்நூர் வைத்தியர்களிடம் தினமும் போய் காலுக்கு சிகிச்சை செய்வதே முழுநேர வேலையானது. அதனால், பரீட்சைக்கான படிப்பிலும் போதிய கவனம் செலுத்த முடியவில்லை.

எல்லாவற்றுக்கும் உச்சமாக என்னையும் மீறி, எனது காதலைக் கூட நான் தொடர முடியாத சூழ்நிலை. ஆமாம்... நானும் அமைதியான ஒரு பெண்ணும் மனதாரக் காதலித்தோம். தனிமையில் கூட எப்போதும் நாங்கள் இரண்டு அடித் தொலைவில் எட்டி நின்றே பேசுவோம். நல்லவேளை... காதல் பற்றி இப்போது வெளிவரும் விகாரமான தமிழ்ப் படங்கள் அன்று வெளிவரவில்லை. அதனால் எங்கள் காதலும் மிகமிக நாகரிகமாக இருந்தது.

என்ன செய்வது? என் கால் உபாதையால் உண்டான அதித

மன உளைச்சலால் அந்தப் பெண்ணை சந்தித்து, எனது மனநிலை பற்றிச் சொல்ல மறந்து (துரோகம் போன்ற அந்தச் செயலை இன்று வரையிலும் என்னால் மறக்க முடியவில்லை!), பரீட்சை முடிந்ததும் என் காலுக்கு சிகிச்சை பெற தஞ்சையிலிருக்கும் என் அத்தை வீட்டுக்கு ஓடினேன். சித்த வைத்தியத்தில் பிரபலமான என் பெரியப்பா, ஒரே ராத்திரியில் என் காலில் இருந்த ரணத்தைக் காணாமல் போகச் செய்தார்.

அந்த சந்தர்ப்பத்தில் தஞ்சையிலிருந்த என் அத்தை நேசமணி என்னிடம், "நீ குடும்பத்துக்காக வேலை தேடுவது இருக்கட்டும். நான் பண உதவி செய்கிறேன். நீ சென்னை போய் சட்டம் படி!" என்றார். என்னால் மறுக்க முடியவில்லை. என் கால் உபாதை நீங்கக் காரணமாக இருந்தவர், வாழ்வில் நான் அடுத்த அடி எடுத்து வைப்பது பற்றிச் சொல்கிறார். அந்த நன்றிக்காக அவரது பேச்சுக்கு அடிபணிந்தேன்.

ஆனால், என்னையும் மீறி... ஏதோ ஒரு மாய சக்தி சினிமாவை நோக்கி என்னை சென்னைக்கு உந்தித் தள்ளுவதை அப்போதும் நான் உணரவில்லை. அத்நேரத்தின் உதவியால் சென்னை வந்த நான், சட்டக் கல்லூரியில் சேர்ந்தேன். திருவல்லிக்கேணியில் உள்ள என் மாமா ஒருத்தர் வீட்டில் தங்கி, சட்டக் கல்லூரிக்குப் போய் வந்தேன்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் சினிமா பார்க்கும் ஆசையோ, சினிமா எடுக்கப்படும் ஸ்டுடியோக்களைப் பார்க்கும் எண்ணமோ, நடிகர்களை சந்திக்கும் ஆர்வமோ எனக்குத் துளியும் ஏற்படவில்லை. ஆனால், என் லெக்சரர் திரு.ரங்கன் (இவர் ஆந்திராக்காரர். சினிமா ஆர்வலர். தெலுங்கு இயக்குநர்களோடு கடிதத் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்)

தந்த கடிதத்தைக் கொண்டு, பிரபல தெலுங்கு சினிமாவின் புதிய சினிமாப் பார்வை கொண்ட டைரக்டரான திரு.பி.என்.ரெட்டி (வாஹினி அதிபர் திரு.நாகிரெட்டியின் அண்ணன்) அவர்களை சந்தித்தேன்.

தினமும் மாலை மற்றும் இரவு வேளைகளில் நல்ல சினிமா பற்றி அவரிடம் பேசுவது எனது விருப்பமான பொழுதுபோக்கு ஆனது. மற்றபடி, சினிமா பற்றித் தெரிந்து கொண்டு, சினிமாவில் பிரவேசிக்கும்

▲ 'காளி' திரப்பட சிறப்புக் காட்சியின்போது...

எண்ணம் எனக்கு இல்லை. அவ்வப்போது திரு. பி.என்.ரெட்டி, தான் இயக்கிய பரீட்சார்த்தப் படங்களை வாஹினி ஸ்டுடியோவில் எனக்குப் போட்டுக் காட்டுவார். பகலில் சட்டம் படிப்பதும், இரவில் அவருடன் நல்ல சினிமா பற்றிய உரையாடல் நிகழ்த்துவதும் எனக்கு மிகவும் சுவாரஸ்யமாக இருந்தது. ஆனால், இந்த நிலையும் அதிக நாட்கள் நீடிக்கவில்லை.

ஏழு மாதங்களுடன் எனது சட்டக் கல்லூரிப் படிப்பைத் திடுமென்று முடித்துக் கொள்ள நேர்ந்தது. காரணம், என்னை சட்டம் படிக்க அனுப்பி வைத்த அத்தை, 'மேற்கொண்டு என்னால் பண உதவி செய்ய இயலாது...' என்று கடிதம் எழுதினார். 'வேறு என்ன செய்வது? சரி... ஊர் திரும்ப வேண்டியதுதான்!' என்ற முடிவோடு, அன்று மாலையில் சட்டக்கல்லூரியை விட்டு வெளியே வந்தேன்.

அப்போது பார்த்து, காரைக்குடியைச் சேர்ந்த கண்ணப்ப வள்ளியப்பன் என்பவர் எனக்கு முன் எதிர்ப்பட்டார். என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்ட அவர், "தம்பி! நீங்க இன்னாருல்ல... இங்கே என்ன பண்ணீய்?" என்றார். "ஒரு பத்து நிமிஷம் முன்னால வரைக்கும் லா காலேஜ் ஸ்டேண்ட்டா இருந்தேன். இப்போ நான் காரைக்குடிக்குத் திரும்பிப் போகிறேன்!" என்று எனது

நிலைமையை விளக்கினேன்.

அவர் உடனே, “ஒண்ணு செய்நீங்களா... நான் இனமுழக்கம்னு ஒரு பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப் போறேன். அதில நீங்க சினிமா விமர்சனம் எழுதுங்களேன். நீங்கதான் காலேஜில அன்னிக்கி எம்.ஜி.ஆர். முன்னாலே சினிமாவைப் பத்தி பிரமாதமாப் பேசுனீங்களே! என்ன யோசிக்கிறீங்க... நான் மாச சம்பளம் தர்றேன். என் பத்திரிகையில் நீங்க உதவி ஆசிரியரா இருக்கலாம்!” என்றார்.

நான் தயக்கமில்லாமல் சம்மதித்தேன். அதுவும் மாதந்தோறும் சம்பளம் வரக் கூடிய வேலை. வீட்டுக்குப் பணமும் அனுப்பலாம். அத்துடன் பத்திரிகையில் நமக்குப் பிடித்த சினிமா விமர்சனப் பகுதியை எழுதும் வாய்ப்பும் கிடைக்கிறது. இவைதான் நான் உடனே, ‘சரி’யென்று தலையாட்டக் காரணம்.

எதிர்பாராத திருப்பங்களும் தற்செயல் நிகழ்வுகளுமே எனது வாழ்வைத் தீர்மானித்தன என்பதை இப்படிப் பல சந்தர்ப்பங்கள் உங்களுக்கு உணர்த்தும். அதே நேரம் நம்ப முடியாத திருப்பங்கள் நிறைந்த ஒரு தமிழ் சினிமா திரைக்கதை மாதிரியே, எனது வாழ்க்கை அமைந்ததும் உண்மை. அதனால் சினிமாவில் இடம் பிடிக்க முயலும் எவரும் இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்துவிட்டு என்னை ஒரு ‘ரோல் மாடல்’ ஆக எண்ணி, ‘எல்லாம் நம்மைத் தேடி வரும்’ என்று நினைக்கக் கூடாது. அது புத்திசாலித்தனம் அல்ல என்றும் எச்சரிக்கிறேன்.

இனமுழக்கம் தி.மு.கழகப் பத்திரிகை. அதன் ஆசிரியர் சி.பி.சிற்றரசு. அதில் எனது சினிமா விமர்சனங்கள் கட்சிக்கு அப்பாற்பட்டவர்களால் மிகவும் விரும்பப்பட்டது; பாராட்டப் பட்டது. கட்சி சார்ந்தவர்கள் கதை-வசனம் எழுதும் படங்களையும் நான் அதில் பாரபட்சமில்லாமல் விமர்சனம் செய்தேன். அது, பல சந்தர்ப்பங்களில் மிகவும் கடுமையாக அமைந்ததும் உண்டு.

அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில், பத்திரிகை முதலாளிக்கு கட்சிக் காரர்களிடமிருந்து நெருக்கடி உண்டானது. ஆனால், ஆசிரியர் சிற்றரசு, அந்த எதிர்ப்புகளை உதறித் தள்ளினார்: “அந்தப் பையன் எழுதுறது சினிமா விமர்சனம். அது அவனோட அபிப்பிராயம். அதிலே யாரும் தலையிட முடியாது. அந்தப் பையன் கட்சிக்கு எதிரா தலையங்கம் எழுதினால்தான் தப்பு!” என்று சொல்லி விட்டார்.

அந்த சமயத்தில் இன்பக் கனவு நாடகத்தில் நடிக்கும் வேளையில், மேடையில் குண்டுமணியுடனான சண்டைக் காட்சி யின்போது எம்.ஜி.ஆரின் கால் எலும்பு முறிந்தது. அதற்காக மேற்கொண்ட சிகிச்சைக்குப் பிறகு பூரண குணம் அடைந்த

எம்.ஜி.ஆர்., மீண்டும் தான் படங்களில் நடிக்கப் போவதை அறிவிப்பதற்காக பத்திரிகையாளர்களை சந்திக்க விரும்பினார்.

அதற்கான அழைப்பு எங்களது பத்திரிகைக்கும் வந்தது. உதவி ஆசிரியர் என்ற முறையில் ராமாவரம் தோட்டத்துக்கு என்னை அனுப்பினார்கள். மூத்த பத்திரிகையாளர்கள் எல்லோரும் கூடியிருக்க... எல்லாருக்கும் சிற்றுண்டி வழங்கப்பட்டது. நான் கூட்டத்தின் பின்னால் நின்றிருந்தேன்.

கல்லூரியில் அவர் முன்னிலையில் நான் பேசியது, அவர் என்னைப் பாராட்டுக் கடிதம் எழுதிக் கொடுத்தது ஆகிய எதையும் அவருக்கு நினைவுபடுத்தும் எண்ணம் அப்போது எனக்குத் துளியும் இல்லை. அவர் பத்திரிகையாளர்களிடம் சொல்வதைக் குறித்துக் கொள்வதற்காக, அவரது பேச்சை எதிர்பார்த்து அந்தக் கூட்டத்தில் நின்றிருந்தேன். ஒவ்வொரு பத்திரிகை நிருபரிடமும் நலம் விசாரித்துக் கொண்டே வந்த அவர், அந்தக் கூட்டத்தின் பின்னால் கடைசியில் நிற்கும் என்னை ஓர் இடுக்கு வழியாக அப்படியும் இப்படியும் பார்த்துவிட்டுக் கையசைத்து, “இங்கே வாங்க!” என்றார்.

அவர் பக்கத்தில் போனேன்.

“நீங்க அழகப்பா கல்லூரி மாணவர்தானே?” என்றார்.

“ஆமாம்...” என்றேன்.

“இங்கே எப்படி?” என்றார் குழப்பத்தோடு.

இனமுழக்கம் பத்திரிகைக்காக வந்திருப்பதையும், எனது சட்டக் கல்லூரிப் படிப்பு சட்டென்று நின்று போனதையும் அவரிடம் கூறினேன்.

“அப்ப, ‘இனமுழக்கத்’திலே சினிமா விமர்சனம் எழுதுற மகேந்திரன் நீங்கதானா? உங்களுக்கு ஏற்ற இடம் பத்திரிகை இல்லையே... சினிமாவைப் பற்றி நல்ல ஞானம் உள்ளவராச்சே நீங்க. சரி... இப்ப நான் சொல்றபடி செய்யுங்க. நாளைக் காலையிலே 10 மணிக்கு லாயிட்ஸ் ரோட்டுலே இருக்கிற என் வீட்டுக்கு வந்திடுங்க. நான் உங்களுக்குப் பொருத்தமான ஒரு நல்ல வேலை தர்றேன்!” என்றார்.

▲ ‘தீருபாதே’ பட விளம்பரம்

நானும் பொம்மை மாதிரி, 'சரி' என்று தலையாட்டினேன். சத்தியமாக அப்போது என் மனத்தில் எந்த விதமான சினிமாக்களையும் இல்லை. அவர் எனக்கு வேறு ஏதோ ஒரு வேலை தரப் போகிறார் என்றுதான் நினைத்தேன். பத்திரிகை முதலாளி கண்ணப்ப வள்ளியப்பனிடம் வந்து நடந்ததைச் சொன்னேன். எனது சினிமா விமர்சனங்களால் ஏற்கெனவே நெருக்கடிக்கு ஆளாகியிருந்த அவர், "எம்.ஜி.ஆர். வரச் சொன்னாரா... அப்ப தாராளமாப் போங்க!" என்று சந்தோஷமாகக் கும்பிடு போட்டு, அனுப்பி வைத்தார்.

நான் அங்கிருந்து போவதால் அவருக்கும் பெரிய நிம்மதி.

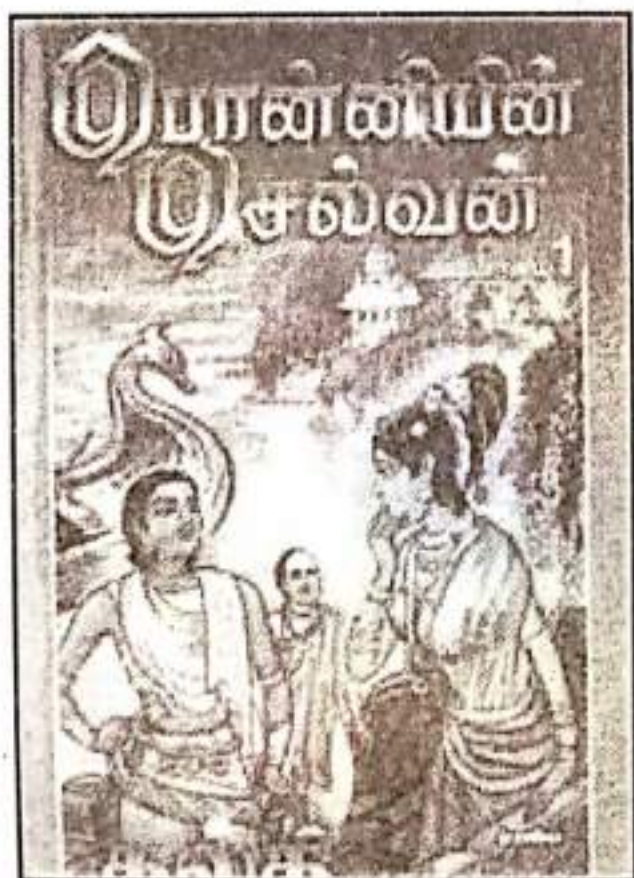
மறு நாள் காலை 10 மணி. எம்.ஜி.ஆரின் லாயிட்ஸ் ரோடு வீட்டில் ஒரு சின்னப் பெட்டியோடு போய் நின்றேன். எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் அந்த வீட்டின் மாடியில் எனக்குத் தனி இடம் ஒதுக்கித் தந்தார்.

முதல் காரியமாக கல்கியின் பொன்னியின் செல்வன் நாவலின் எல்லா பாகங்களையும் என்னிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்த எம்.ஜி.ஆர்., "இதை நான் படமா எடுக்கப் போகிறேன். இதுக்கு நீங்க திரைக்கதை எழுதணும்!" என்றார். அப்போது, உண்மையில் எனக்குத் திரைக்கதை என்ற சொல்லின் அர்த்தமே தெரியாது!

படிக்கிற காலத்தில் பொன்னியின் செல்வன் தொடர்கதையை கல்கியில் ஆர்வத்துடன் படித்திருந்தாலும் இப்போது மீண்டும்

படித்தேன்... 'இதை சினிமாவுக்கு ஏற்ற மாதிரி எப்படிக் காட்சி வாரியாகச் சொல்வது?' என்று நானாகவே ஒரு குருட்டுத் தீர்மானத்துக்கு வந்து, பிறகு என் விருப்பம்போல அதற்கான திரைக்கதையை என்பாட்டுக்கு எழுதத் தொடங்கினேன்.

நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் எம்.ஜி.ஆர். என் அருகில் வந்து உட்காருவார். "எப்பவும் எழுதிட்டே இருக்கக் கூடாது. அப்பப்ப மனசுக்கும் உடம்புக்கும் கொஞ்சம் ஓய்வு கொடுக்கணும்!" என்று சொல்லிவிட்டு, நான் படித்த வெவ்வேறு வகையான

பொன்னியின் செல்வன்

நாவல்களின் கதைகளைச் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்பார். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் சில சமயம், நான் எனது கற்பனைக் கதைகளையும் அவரிடம் சொல்வேன். அவரோ, தனது நாடகம் மற்றும் சினிமா தொடர்பான ஆரம்ப கால அனுபவங்களை என்னிடம் சொல்வார். இப்படியே மூன்று மாதங்கள் கடந்தன.

எம்.ஜி.ஆரின் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஆபீஸர்ஸ் மெஸ் என்று ஒன்று இருந்தது. என் கல்லூரி நண்பன் சங்கரநாராயணன், அங்கு தங்கி எம்.ஏ. படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன்தான் அப்போது எனக்கு சாப்பாடு, துணிமணி ஆகியவற்றுக்குக் கஷ்டம் இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டான்.

நானோ நண்பனுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க விரும்பாமல் வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு பெரும்பாலும், ஒரு வேளைச் சாப்பாட்டோடு நிறுத்திக் கொள்வேன். அப்போது, வீட்டுக்கு கடிதம் போட்டேன்: 'எம்.ஜி.ஆர். ஒரு வேலை கொடுத்திருக்கிறார். அதை முடித்துக் கொடுத்துவிட்டு ஊருக்கு வருகிறேன்!' என்று.

மனசுக்குள் எனது முடிவும் அதுதான். 'பொன்னியின் செல்வன் திரைக்கதையை எழுதி முடித்துவிட்டு, ஊருக்குப் போய் மற்றவர்களைப் போல, மாத சம்பளம் வருகிற மாதிரி ஏதாவது ஓர் உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும். அத்துடன் நான் கல்லூரியில் படிக்கும்போது காதலித்த பெண்ணைத் தேடிப் பிடித்துக் கல்யாணம் செய்யவேண்டும்!' இதுவே எனது அப்போதைய முடிவு.

மூன்று மாத காலத்தில் திரைக்கதை எழுதி முடித்தேன். ஒரு நாள் சாயந்தரம் திரைக்கதை ஃபைலை எடுத்துக் கொண்டு நண்பன் சங்கரநாராயணனின் சைக்கிளில் மெஜஸ்டிக் ஸ்டுடியோ போனேன். திருடாதே படப்பிடிப்பில் இருந்தார் எம்.ஜி.ஆர். நான் திரைக்கதையுடன் போய் நின்றதும் எம்.ஜி.ஆர். ஆச்சரியப்பட்டார். "இவ்வளவு சீக்கிரமா முடிச்சிட்டீங்களா?" என்றார். பிறகு என்னைத் தனியே அழைத்துச் சென்றவர் ஒரு மரத்தடியில் நிற்குகொண்டு, "ஆமா... ஊரிலேருந்து ஒழுங்காப் பணம் வருதுல்ல?" என்றார்.

"அதற்கு எங்கள் வீட்டில் வசதி இல்லை..." என்று யதார்த்தமாகக் கூறிய நான், நண்பனின் உதவியால்தான் எனது அன்றாட வாழ்க்கை நடப்பதைச் சொன்னேன். அவ்வளவுதான்! அதிர்ச்சியடைந்த அவர், தன் நெற்றியில் அடித்துக் கொண்டு, "நான் பாவி... நான் பாவி... நீங்க எத்தனை நாள் என் முன்னாலேயே பட்டினி கிடந்தீங்களோ..." என்று கண்கலங்கி விட்டார். எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. உடனே அவர், "சரி, நீங்க உடனே லாயிட்ஸ் ரோடு

வீட்டுக்குப் போங்க. நான் ஒருத்தரை அனுப்புறேன். அதுவரைக்கும் நீங்க எங்கேயும் போகக் கூடாது!" என்றார்.

நான் லாயிட்ஸ் ரோடு வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். ஒரு மணி நேரத்தில் எம்.ஜி.ஆர். தனது உதவியாளர் மாணிக்கம் என்பவரிடம் ஆயிரம் ரூபாயைக் கொடுத்து அனுப்பினார். அன்று, அந்தப் பணத்தின் உண்மையான மதிப்பை எனக்குத் தெரியாது!

மறுநாள் காலை எம்.ஜி.ஆர். நான் இருக்கும் மாடிக்கு வந்தார். அவரிடம் "நான் ஊருக்குப் போகிறேன்..." என்றேன். எனது உத்தியோகம் பற்றிய கவலையைச் சொன்னேன். அவர் சம்மதிக்கவில்லை. "ஊருக்குப் போயிட்டு அம்மா- அப்பாவைப் பார்த்துட்டு திரும்பி இங்க வர்றீங்க. அன்னிக்கு ஒரு நாள் நீங்க சொன்ன அந்தக் கதை எனக்கு ரொம்பப் புடிச்சப் போச்சு. அதை நீங்க எனக்கு நாடகமா எழுதணும். எம்.ஜி.ஆர். நாடக மன்றத்துக்காக!" என்றார்.

அவரது அன்பான கட்டளையை என்னால் மீற இயலவில்லை. ஊருக்குப் போய் திரும்பி வந்தேன். லாயிட்ஸ் ரோடு வீட்டில் இருந்து கொண்டு அந்த நாடகத்தை எழுதி முடித்தேன். நாடகத்தின் பெயர் அநாதைகள். நடிகர்களுக்கு எல்லாம் பாடம் பிரிக்கப்பட்டுக் கொடுத்த பிறகு, தினமும் எம்.ஜி.ஆர். மற்றவர்களுடன் ஒத்திகை பார்த்தார். பிரபல இசையமைப்பாளர் எஸ்.எம்.சுப்பையா நாயுடு அவர்கள் நாடகத்தின் பாடல்களுக்கு இசை அமைத்தார். நாடகப் பாடல்களுக்கான டியூன்களையும் பாடல் வரிகளையும் இசையமைப்பாளருக்கு அருகிலேயே உட்கார்ந்து வடிவமைக்க எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் மெனக்கிட்டதை இப்போது நினைத்தாலும் எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. திருச்சியில் அரங்கேற்றம் என்றும் தீர்மானமானது!

'காஞ்சித் தலைவன்' படத்தில்... ▲

நாங்கள் திருச்சி போன நேரம் காவிரியாற்றில் வெள்ளப்பெருக்கு. மக்களிடையே பிரச்சினை. அதனால் அந்த நாடகம், குறிப்பிட்ட நாளன்று அங்கு அரங்கேற்றவில்லை. பிறகு சென்னை வந்ததும், நாடகத்தைப் படமாக்கலாம் என்ற முடிவெடுத்த எம்.ஜி.ஆர்., நாடகக் கதைக்கு வாழ்வே வா என்று தலைப்பிட்டு ஒரு தயாரிப்பாளரைக் கொண்டு

தொடங்க வைத்தார். அதன் இயக்குநர் டி.யோகானந்த். அதில் சாவித்திரி அவருக்கு ஜோடி. மூன்று நாட்கள் படப்பிடிப்பு நடைபெற்றது. அதன் பிறகு எதிர்பாராமல் படத்தின் ஃபைனான்சியர் இறந்துவிடவே... படம் நின்றுபோனது!

அப்போது, கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களின் மேகலா பிக்சர்ஸ் நிறுவனம் எம்.ஜி.ஆர். நடிக்கும் காஞ்சித் தலைவன் படம் தயாரிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தது. கலைஞர் அவர்களிடம் கட்டாயப்படுத்தி என்னை அனுப்பி வைத்த திரு. எம்.ஜி.ஆர்., அந்தப் படத்தில் டைரக்டர் ஏ.காசிலிங்கம் அவர்களிடம் உதவியாளனாகப் பணி புரியவும் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். படம் முடியும் வரை, பாடல் காட்சிக்கு மட்டும் 'கிளாப் போர்டு' எடுத்து நம்பர் காட்டுவது மட்டுமே எனது வேலை. படம் முடிந்தது. உதவி இயக்குநர் வேலையில் எனக்கு ஈடுபாடு இல்லையென்றாலும் எனது பணிகளைக் குறைவின்றிச் செய்தேன்.

பெரும்பாலும் எம்.ஜி.ஆருடனேயே நான் இருந்ததால், என்னை அறியாமலே எனக்குக் கிட்டிய மிகப்பெரும் வாய்ப்பு, அவரது தயாரிப்பாளர்கள், இயக்குநர்கள் அனைவருக்கும் நான் தெரிந்த வனானது. பல தயாரிப்பாளர்கள், என்னிடம் ஆர்வமாகக் கதை கேட்பார்கள். நான் கதை சொன்னால் முடிவில், "உங்க கதையெல்லாம் 30, 40 வருஷம் கழிச்சுத்தான் சினிமாவுக்கு தோதுப்படும்!" என்று சொல்லி விடுவார்கள்.

எம்.ஜி.ஆர். அவர்களால் எனக்கு அறிமுகமானவர் பாலன் பிக்சர்ஸ் உரிமையாளரான தயாரிப்பாளர் திரு.கே.ஆர்.பாலன். அவர், நான் சொன்ன ஒரு கதையை மிகவும் விரும்பியதால், அதைப் படமாக்க விரும்பினார். ஜெய்சங்கர், ரவிச்சந்திரன், நாகேஷ், ரத்னா ஆகியோர் நடிக்க, எஸ்.எம்.சுப்பையா நாயுடு இசை அமைக்க, டைரக்டர் பி.மாதவன் இயக்கத்தில் படப்பிடிப்பு தொடங்கவிருந்தது.

படப்பிடிப்புக்கு நான்கு நாட்கள் இருக்கும்போது, டைரக்டர் பி.மாதவன் கடைசி நிமிஷத்தில் நாம் மூவர் என்ற எனது வித்தியாசமான 'கதையை இயக்க பயமாக இருக்கிறது!' என்று சொல்லி ஒதுங்கிக் கொண்டார். இதையறிந்த நான், யாருக்கும் சொல்லாமல் காரைக்குடிக்கு அருகில் எங்கள் குடும்பம் தங்கி இருந்த கண்டனூருக்குப் போய்விட்டேன். ஆனால், அடுத்த சில நாட்களில் கண்டனூர் தபால் நிலையத்துடன் தொடர்பு கொண்டு, என்னுடன் போனில் பேசி... டிக்கெட்டுக்கு பணமும் அனுப்பி என்னை மீண்டும் சென்னைக்கு வரவழைத்து விட்டார். திரு.கே.ஆர்.பாலன்.

‘நாம் மூவர்’ படப்பிடிப்பு வேளையில் டைரக்டர் ஜம்பு, ஜெய்சங்கர், ரத்னா, மகேந்திரன்

“கதையில் கொஞ்சம் மாறுதல்கள் செய்து மசாலா சேருங்க. நம்ம எடிட்டர் ஜம்புலிங்கத்தை டைரக்ட் பண்ண வைக்கலாம்!” என்றார். ‘இவ்வளவு சிரமப்பட்டு என்னை ஊரிலிருந்து வரவழைத் திருக்கிறாரே... இவருக்கு சென்னையில் வேறு எழுத்தாளர்களே கிடைக்க மாட்டார்களா என்ன?’ என்ற எண்ணத்தோடும், அதே சமயம் எனக்கு அவர் மீது ஏற்பட்ட மரியாதையோடும், அவர் கேட்டுக் கொண்டபடியே கதையில் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்து கொடுத்தேன்.

ஜெய்சங்கர், ரவிச்சந்திரன், நாகேஷ் ஆகியோர் நடித்து வெளியான நாம் மூவர் என்ற அந்தத் திரைப்படம் சூப்பர் ஹிட்டானது. அதைத் தொடர்ந்து பாலன் பிக்சர்ஸ் தயாரித்த சபாஷ் தம்பி, பணக்காரப் பிள்ளை ஆகிய படங்களுக்கும் கதை எழுதினேன். அவையும் ஹிட்டாயின. நான் கதை எழுதிய அந்தப் படங்கள் வெற்றியடைந்தாலும்... அதனால் மனம் உடைந்தவன் என்னவோ நான்தான்!

‘எப்படிப்பட்ட சினிமா கூடாது! என்று நினைத்தோமோ... அதே மாதிரி சினிமாவைக் கொண்டு பிழைப்பு நடத்துவது நிரந்தரமாகி விட்டால்... என்ன செய்வது?’ என்று யோசித்தேன். இதற்கிடையில் சென்னையிலேயே எனது திருமணம் முடிந்து, குழந்தையும் பிறந்து விட்டது. எனவே என் மனைவி, குழந்தையை

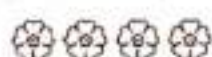
ஊருக்கு அனுப்ப முடிவு செய்தேன். ரயிலுக்கான டிக்கெட்டும் எடுத்தாகி விட்டது.

அன்று பார்த்து ஆனந்தி பிலிம்ஸ் வேணு செட்டியார் எனது வீட்டுக்கு அவசரமாக ஓடி வந்தார். “உடனே முக்தா பிலிம்ஸுக்கு வந்து ஒரு கதை சொல்லிட்டு, அப்புறம் வேணா ஊருக்குப் போ!” என்று பிடிவாதம் செய்தார். அவருடைய கட்டாயத்தால் நான் பேர்யச் சொன்ன கதைதான் நிறைகுடம் என்ற பெயரில் திரைப்படமானது. கர்ப்பிணி மனைவியையும் குழந்தைப் பையனையும் ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டு, முக்தா பிலிம்ஸுக்கு வந்து, மாதா மாதம் வாங்கிக் கொள்ளச் சொன்ன கதைக்கான சம்பளத்தை வாங்க நான் மட்டும் சென்னையில் தங்க வேண்டியதானது. நடிகர் திலகம் நடித்த நிறைகுடம் வெற்றி பெற்றது. இதனைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட திருப்பங்கள், எல்லாம் எனது பிந்தைய வாழ்க்கையை எப்படியெல்லாம் திசை மாற்றின என்பது ஆங்காங்கே இதில் இடம்பெறுகின்றன.

இப்போது சொல்லுங்கள்! நாடோடி மன்னன் படம் தோல்வி கண்டிருந்தால்... எம்.ஜி.ஆர். மதுரைக்கோ அங்கிருந்து காரைக் குடிக்கோ வந்திருக்க மாட்டார்... அவரை சந்திக்கும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்திருக்காது... அதனால் விளைந்த எனது சினிமாப் பிரவேசமும் நிகழ்ந்திருக்காது!

அழகப்பா கல்லூரியில் எம்.ஜி.ஆர். முன்னிலையில் பேசிய ஒரு நிகழ்ச்சி, என்னை எப்படிச் சுற்றி வளைத்து சினிமாவுக்குள் இழுத்து வந்தது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டீர்களா? எனது சினிமாப் பிரவேசத்துக்கு அமரர் எம்.ஜி.ஆர்.தான் வித்திட்டு, உரம் போட்டு, நீர் வார்த்து வளர்த்தார் என்பதை நான் எந்தக் கட்டத்திலாவது மறக்க முடியுமா?

இவையெல்லாம் தற்செயலான நிகழ்வுகளால் உருவானது என்று நான் சொன்னாலும், அந்தத் தற்செயலான நிகழ்ச்சிகளின் காரணிகளான கதாபுருஷர்கள் எப்பேர்ப்பட்ட நன்றிக்குரியவர்கள்! அத்தகைய எதிர்பாராத வாய்ப்புகள் கனிந்த தருணங்களின்போது... என்னை அறியாமலே நானும் ஒரு விதத் தயார்நிலையில் இருந்திருக்கிறேன் என்பதையும் இங்கு உங்களிடம் சொல்லாமல் தவிர்க்க முடியவில்லை. எப்படி இருப்பினும் மக்கள் திலகம் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களை நான் மட்டும் அல்ல... என் சந்ததிகளும் என்றென்றும் நினைவுகூர்வோம்!

19

நடிகர் திலகம், ஈடுகிணையற்ற அற்புதம்!

‘இயற்கை அதிசயங்களில் அவரும் ஒருவர்!’ என நம்மை நினைக்கத் தூண்டுகிறவர். நடிகர் திலகம்!

தமிழ் சினிமாவின் நிரந்தரப் பெருமை, அந்த மகா கலைஞன்! உலக சினிமாவில் புகழ்பெற்ற நடிகர்கள் நடித்த ஏராளமான படங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்களில் பலர் மூன்று நான்கு வேறுபட்ட கதாபாத்திரங்களை மட்டுமே ஏற்று மிகச் சிறப்பாக நடிக்கும் ஆற்றல் படைத்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

நடிகர் திலகத்தைப் பொறுத்த வரை அவர் ஏற்று நடிக்காத கதாபாத்திரங்களே கிடையாது என்பதே வியப்பானது! ஒரு கதாபாத்திரத்தை ஏற்று நடிப்பது மட்டும் பெரிய காரியமல்ல... அந்தக் கதாபாத்திரமாகவே மாறிவிடும். அமானுஷ்யத் திறன் படைத்தவர் அந்த மேதை. சமூகப் படங்களா... சரித்திரப்

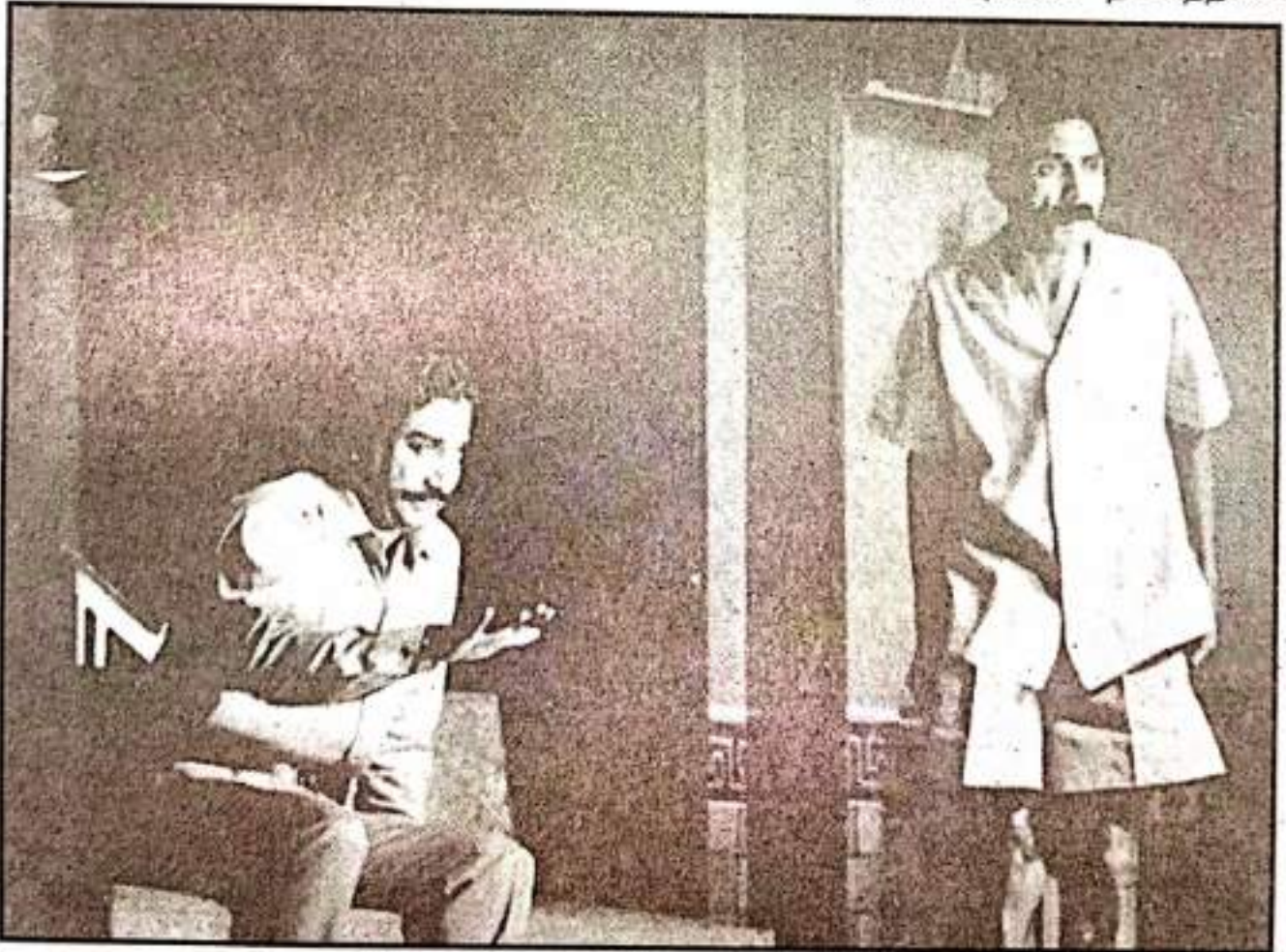
படங்களா... புராண-இதிகாசப் படங்களா... அவர் எதைத்தான் விட்டு வைத்தார்?

சத்ரபதி சிவாஜியை மாணவர்களின் கண்முன்னே கொண்டு வந்தவர்... வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனை நமக்கு அறிமுகப் படுத்தியவர். சிவபெருமான் இப்படித்தான் பேசியிருப்பார்... நடந்திருப்பார்... சிரித்திருப்பார் என்று நமக்குக் காட்டியவர்.

தில்லானா மோகனாம்பாளில் நாகஸ்வரக் கலைஞனாக... மிருதங்க சக்ரவர்த்தியில் மிருதங்க வித்வானாக... கப்பலோட்டிய தமிழனில் வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளையாக... கைகொடுத்த தெய்வம் படத்தில் பாரதியாராக... கர்ணனாக... திருவருட்செல்வர் அப்பராக... புகழ்பெற்ற பிராமண வழக்கறிஞராக... திருடனாக... வயதான தாத்தாவாக... கம்பீரமான போலீஸ் அதிகாரியாக... உடல் ஊனமுற்றவராக... அப்பாவிடாக... மாமேதையாக அவரைப் போல நடிக்க வேறு எவராலும் முடியுமா? முடியாது... முடியாது... முடியவே முடியாது!

நவராத்திரியில் அவர் ஏற்று நடித்த ஒன்பது வேடங்களைப் போலவோ... தெய்வமகனில் அவர் நடித்த அப்பா-மகன்கள் கதாபாத்திரங்கள் போலவோ, சபாஷ் மீனாவிலும் கல்யாணம் பண்ணியும் பிரம்மச்சாரியிலும் அவர் ஏற்று நடித்த நகைச்சுவைக் கதாபாத்திரங்கள் போலவோ, திரும்பிப் பார், அந்த நாள், ரங்கோன்

▼ 'தங்கப் பதக்கம்' நாடகத்தில்...

ராதா போன்ற படங்களில் அவர் ஏற்று நடித்த வில்லத்தனம் கொண்ட அற்புதக் கதாபாத்திரங்களைப் போலவோ நடிப்பதற்கு வேறு எவரால் முடியும்? நவராத்திரி படத்தின் இறுதிக் காட்சியில் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு சந்திக்கும் காதலியிடம் பேசாமலே அவர் நடித்துக் காட்டிய அற்புதத்தை எளிதில் மறக்க முடியுமா? “அவர் சிவபெருமானாக நடித்ததைப் பார்த்த பிறகே எனக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை வந்தது...” என்று என்னிடம் சொன்னவர்கள் உண்டு!

தமிழ்சினிமா, உலக அளவில் தன் நெஞ்சை நிமிர்த்திக் கொள்ள அவதரித்த அற்புதக் கலைஞன் நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசன்!

அவர் வாழ்ந்த காலத்தில், வாழ்ந்தவர்கள் என்றும் பெருமைப்பட வேண்டும். நமது அதிர்ஷ்டம்... அவர் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் நாம் பிறந்திருக்கிறோம் என்பது!

அவருடன் நடித்தவர்களும், அவருடன் பேசிப் பழகிய அத்தனை பேருமே, ‘நான் வள்ளுவன் காலத்தில் வாழ்ந்தவன்!’ என்று சொல்லும் அளவுக்குப் பேறு பெற்றவர்கள்.

என் போன்றவனுக்குத்தான் எத்தனை பாக்கியம்... பெருமை-அந்த நடிப்புலக மாமேதை, நான் எழுதிய வசனத்தைப் பேசினார் என்று! அப்பாவை யானையாக நினைத்து சவாரி செய்து குதூகலிக்கும் குழந்தை போல, சந்தோஷமாக ஆர்ப்பரிக்கிறேன். நான் உருவாக்கிய கதாபாத்திரத்துக்கு அவர் உயிரும் உருவமும் கொடுத்து வாழ்ந்து காட்டியதை, என் சந்ததியினரால் மறக்க முடியாது!

அப்பேர்ப்பட்ட நடிப்புலகச் சக்ரவர்த்தியுடன்தான் எனக்கு எத்தனை விதமான அற்புதத் தருணங்கள்! நினைக்க நினைக்கப் பரவசமாக இருக்கிறது.

அவர் பராசக்தி படத்தில் பேசிய அழகைப் பார்த்துவிட்டு, பள்ளி நாட்களில் அவருக்காகவே அந்த வசனப் புத்தகத்தை வாங்கி உருப்போட்ட... பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவர்களில் நானும் ஒருவன். அப்பேர்ப்பட்ட பிறவிக் கலைஞன், அப்பேர்ப்பட்ட தொழில் பக்தி கொண்டவர் தெரியுமா? காலையில் ஏழு மணிக்கு படப்பிடிப்பு என்றால், 6.40-க்கே படப்பிடிப்புத் தளத்தில் இருப்பார். மதிய சாப்பாடு இடைவேளை வரை செட்டை விட்டு

▲ நடிகர் திலகத்துடன் அவரது இல்லத்தில்...

வெளியே வரமாட்டார்.

மாலையில் நாடகம் என்றால், மதியம் ஒரு மணிக்கே நாடக மேடைக்கு வந்து தங்கிவிடுவார். காரணம்? நடிக்கப் போகும் நாடகத்துக்குப் போடப்பட்டிருக்கும் அவருடைய வீடு அல்லது அரண்மனையே... தான் வாழும் இடம் என்ற உணர்வை தனக்குள்ளே ஏற்படுத்திக் கொள்ளத்தான். நாடகம் தொடங்கி... முடியும் வரை தன் பெயர் சிவாஜி கணேசன் என்பதையே மறந்து, நாடகத்தின் கட்டபொம்மனாகவோ, எஸ்.பி. சௌத்ரியாகவோ கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்ந்துவிடுவார்!

“அவருக்கு சராசரி உயரம்தான். ஆனால், மேடையிலும் சினிமாவிலும் அவரைப் பார்க்கும்போது உயரம் அதிகமாகத் தெரிவார். அது எப்படி?” என்று சிவாஜி நாடக மன்ற இயக்குநர் எஸ்.ஏ.கண்ணன் அவர்களிடம் ஒரு நாள் கேட்டேன்.

அதற்கு அவர், “சின்ன வயதிலிருந்து நானும் அவருடன் நாடகங்களில் நடிக்கிறேன். ஆனால், இவர் எப்படி இவ்வளவு உயரமாகத் தெரிகிறார் என்பது எனக்கும் புரியாத புதிர்தான்!” என்றார்.

ஒரு சமயம் நான் திரைக்கதை வசனம் எழுதிய நாங்கள் படத்தின் படப்பிடிப்பு இடைவேளையில், அவரிடமே இந்த சந்தேகத்தைக் கேட்டேன். அந்த மாபெரும் கலைஞன் சொன்னார்: “இங்கே பாரு... நான் கால்களில் உயரமான ஹீல்ஸ் போடுவது இல்லை.

அதே போல, காலின் முன்பாதத்தை அழுத்திக் குதிகால் உயர்த்துவதும் கிடையாது. எனக்குத் தரப்படும் கதாபாத்திரத்தின் கௌரவத்தை, பெருமையை, மேன்மையை என் மனம் அப்படியே உள்வாங்கிக் கொள்ளும்.

“அதே நினைப்புடன் நடிக்கும்போது, என் பேச்சு, பார்வை, கையசைவு, நடை, இந்த உடல்மொழி எல்லாமே அந்தக் கதா பாத்திரத்தையே நேரில் பார்ப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டு, ‘எவ்வளவு உயர்ந்த மனிதன்!’ என்ற வியப்புக் கண்ணோட்டத்தில் என்னைப் பார்க்கிறார்கள். அதனால் நான் அவர்களின் மனதுக்கு உயர்ந்து தெரிகிறேன். அதனால் அவர்களின் கண்களும் என்னை உயரமாகப் பார்ப்பது போல உணர்கின்றன... அவ்வளவுதான்!”

எப்பேர்ப்பட்ட உண்மை இது! இந்த உண்மை அவர் ஒருவரால் மட்டுமே கண்டுபிடிக்கப்பட்டு... கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தது. இதை அவருக்கு யாரும் கற்றுக் கொடுக்கவில்லை. இப்படி எவரும் எதையும் கற்றுக் கொடுக்க முடியாத வியப்புக்குரிய நடிப்பின் எண்ணற்ற பரிமாணங்கள் இந்திய சினிமாவில் அவர் ஒருவருக்கு மட்டுமே உண்டு. நடிப்பில் அவர் தொடாத எல்லைகளே இல்லை எனலாம்!

பிறகு நடிகர் திலகத்திடம் இன்னொரு கேள்வி கேட்டேன்... “சில படங்களில் உங்களின் நடிப்பு சற்று மிகையாக இருப்பதாகச் சிலர் குற்றம் சுமத்துகிறார்களே... இதற்கு உங்களின் விளக்கம் என்ன?”

‘தங்கப் பதக்கம்’ நாடகத்தில் ▼

என்று கேட்டேன்.

“வாஸ்தவம்தான், நான் மறுக்கவில்லை! எல்லாம் தெரியாமலா செய்வேன்? மைக் இல்லாத காலத்தில் மேடையில் நாம் சத்தம் போட்டுப் பேசியிருக்கிறோம். அது போல கட்டபொம்மன் காலகட்டத்தில், நான் அப்படி வசனம் பேசி, ஓரளவு மிகையாக நடிக்காவிட்டால், அந்த கட்டபொம்மன் மக்கள் மனதில் பதிந்திருக்க மாட்டான். இன்று வரை அந்த கட்டபொம்மன்

▲ 'தங்கப் பதக்கம்' பப்பிடிப்பு இடைவேளையில்...

வசனத்தை நினைவு வைத்துப் பேசவும் மாட்டான். சரி, அதே வசனத்தைக் குரல் தாழ்த்தி நான் யதார்த்தமாக இப்போது பேசிக் காட்டுகிறேன் கேள்!" என்றவர், வெள்ளைத்துரையிடம் பேசும் பிரபலமான அந்த வசனக் காட்சியை தணிந்த குரலில் மிக மிக யதார்த்தமாகப் பேசிக் காட்டினார்.

எனக்கு பிரமிப்பாக இருந்தது... "இப்படி நான் பேசியிருந்தால், அன்றைக்குப் படம் பார்த்த மக்கள் ரசித்திருக்க முடியுமா? இன்று வரை அதை அவர்கள் நினைவில்தான் வைத்திருக்க முடியுமா?" என்று என்னிடம் கேட்டார்.

பிறகு அவரே தொடர்ந்தார். "என்ன மாதிரி கேரக்டரை எனக்குக் கொடுக்கிறார்களோ... அதற்குத் தக்கபடி நான் நடிக்கிறேன். உதாரணத்துக்கு, ஒரு பென்சிலை என்னிடம் தந்து கையெழுத்துப் போடச் சொன்னால், அதைக் கொண்டு அதற்கு ஏற்ற மாதிரி கையெழுத்துப் போட்டுக் காட்டுவேன். பேனாவைக் கொடுத்தால், அதற்கேற்ற மாதிரி... ஸ்கெட்ச் பேனாவைத் தந்தால், அதற்கேற்ற மாதிரி... பெயிண்ட் அடிக்கும் பிரஷ்ஷைக் கொடுத்தால் அதற்கேற்ற மாதிரியும் எழுதுவேன்... இப்படித்தான் எனக்குத் தரப்படும் கதாபாத்திரங்களின் தன்மைக்கேற்ப, இயக்குநரது சொல்படி எனது நடிப்பும் வேறுபடுகிறது!"

அவரது அற்புதமான இந்த சுயவிளக்கம் எனக்குத் திருப்தி அளித்தது. ஆனால், அவரது வாழ்வின் இறுதிப் பகுதியில் அவரை வைத்துப் படம் எடுத்தவர்கள், இயக்கியவர்கள்

எல்லாம் அவரிடம் பெயிண்ட் அடிக்கும் பிரஷ்ஷைக் கொடுத்து விட்டார்கள். அது எனக்கு மிகுந்த வருத்தம் கொடுத்தது. அத்தகைய படங்களின் வரிசையில் பாரதிராஜாவின் முதல் மரியாதை படம் மட்டுமே, வித்தியாசப்பட்டு ஆறுதல் அளித்தது.

‘நடிகர் திலகம் ஏன் இந்த மாதிரி யான தனக்குப் பொருத்தமற்ற, சராசரித்தனமான படங்களில் நடித்து, தன்னை வருத்திக் கொள்கிறார்?’ என்று யோசித்தபோது... எனக்கு விளங்கிய உண்மை

இதுதான்: நடிப்பு ஆற்றலில் அவருக்கிருந்த வல்லமையின் உயரத்துக்கு ஏற்ற கதைகளை உருவாக்கும் ஆற்றல் கொண்ட கதாசிரியர்களோ, இயக்குநர்களோ நம்மிடம் கிடையாது. அவரை உலக மயமாக்கும் முனைப்புக் கொண்ட படத் தயாரிப்பாளர்களும் நம்மிடையே இல்லை!

சராசரிக்கும் தகுதியற்ற கதாபாத்திரத்தில் நடிக்கும்போது, அவர் சம்பந்தப்பட்ட காட்சிகளும் உப்புசப்பற்றதாக அமையும்போது, அதை ஈடுகட்ட... அப்படிப்பட்ட காட்சிகளைக் கரையேற்றும் முனைப்பில் அவராகவே மிகையாக நடிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத் துக்குத் தன்னை உட்படுத்திக் கொண்டார் என்றே கூற வேண்டும்.

தங்கப்பதக்கம் படப்பிடிப்பின்போது நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி: மனைவி லக்ஷ்மி இறந்துபோய் மனைவியை எஸ்.பி. செளத்ரி வந்து பார்க்கும் காட்சி மறுநாள் படமாக்கப்படவிருந்தது. முதல் நாள் படப்பிடிப்பு முடிந்து புறப்படும்போது, “மகேன்... இங்கே வாப்பா... நாளைக்கு எடுக்கப் போகிற ஸீன் எவ்வளவு எமோஷனல் ஸீன் என்று உனக்குத் தெரியும். அந்தக் காட்சியில் எனக்கு வசனம் எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதை நினைத்துப் பார். அதற்கேற்ற மாதிரி வசனம் எழுதிக் கொண்டு வா!” என்றார் நடிகர் திலகம்.

நானும் அன்று நள்ளிரவு வரை யோசித்தேன். நடிகர் திலகம் கேட்ட மாதிரி வசனம் எழுதினால், ஒரு சில படங்களில் அவர் ஏற்கெனவே பேசி நடித்த காட்சி போல அது அமையுமே என்று நினைத்தவனாக... ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தேன்.

ஒரு பேப்பரின் கால் பக்கத்தில் சில வரிகளை மட்டும் எழுதிக் கொண்டு மறு நாள் ஸ்டுடியோவுக்குப் போனேன்.

ஒப்பனை அறையில் அவர் இருந்தார். அதனால் செட்டில் இருந்த டைரக்டர் பி.மாதவனிடம் அந்த சில வசன வரிகளைக் காட்டினேன். அவர் பதைபதைத்து விட்டார். “நேத்து அவர் அவ்வளவு சொன்னதுக்கு அப்புறமும் இவ்வளவு கொஞ்சமா எழுதிட்டு வந்திருக்கீங்களே... சீக்கிரமாகப் போயி வேற டயலாக் எழுதுங்க...” என்றார்.

உதவி டைரக்டர் தேவராஜ் நான் எழுதிக் கொண்டு வந்ததைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு, “இதுதான் நல்லாருக்கு... மாத்தாதீங்க. சிவாஜி சார்కిட்டே போய் விளக்கமாகச் சொல்லுங்க!” என்றார். நான் மேக்கப் ரூமுக்குப் போனேன். தயங்கித் தயங்கி நான் நினைத்தபடி எழுதிய அந்தக் காட்சியையும் சம்பந்தப்பட்ட வசனத்தையும் அவரிடம் விவரித்தேன்.

“நீங்கள் கமிஷனர் ஆபீஸிலிருந்து மனைவி இறந்த சேதி கேட்டு வருகிறீர்கள். வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் ஆர்டர்லி உங்களுக்குப் பின்பக்கமாக வந்து உங்கள் யூனிஃபார்மை கழற்றுகிறார். மனதுக்குள்ளே சுமையைத் தாங்கியபடி, நீங்கள் மௌனமாக மாடியேறிச் செல்கிறீர்கள். மாடியில் மனைவியின் பிணத்தருகே உங்கள்

▼ ‘துங்கப் பதக்கம்’ முதல் நாள் படப்பிடிப்பின்போது...

நண்பர்; மருமகள் எல்லோரும் உங்களது வரவை எதிர்பார்த்து நிற்கிறார்கள்.

“மனைவியின் உயிரற்ற உடலைப் பார்த்ததும் நீங்கள் உடனே கதறவில்லை. தினமும் வீட்டில் உங்களுக்கும் உங்கள் மனைவிக் கும் இடையே நடக்கிற நிகழ்வை மனதில் கொண்டு, இரண்டு வாக்கியங்கள் மட்டும் பேசுகிறீர்கள். கடைசியில்தான், ‘லக்ஷ்மி’ என்று மனம் பொறுக்காமல் வெடித்துக் குமுறி, மனைவி மீது விழுந்து அழுகிறீர்கள்!” என்றேன்.

அமைதியாகக் கேட்டவர், என்னை அழைத்துக் கொண்டு செட்டுக்குப் போனார். டைரக்டரிடம், “மகேந்திரன் சொன்ன மாதிரியே காட்சியை எடுங்க. அதுக்கேற்ற மாதிரி லைட் பண்ணிக்குங்க...” என்றதோடு நான் விவரித்த காட்சியையும் அவருக்கு விளக்கினார்:

“என் மனைவி தினமும் நான் வீட்டுக்கு யூனிஃபார்மோட் வர்றப்ப, ‘மொதல்ல யூனிஃபார்மைக் கழட்டுங்க’ என்று சொல்லி விட்டுத் தனது கோபத்தை என்னிடம் காட்டுவாள். நான் வீட்டுக்கு வரும் வரை அவள் தூங்க மாட்டாள். இப்படி இதற்கு முன்னால் கணவன் - மனைவிக்குள் நடந்தவற்றைக் காட்சிகளாகப் படமாக்கி இருக்கிறோம். அதை மனதில் கொண்டுதான் மகேந்திரன் எழுதிட்டு வந்திருக்கிறார். இதுதான் கரெக்ட். தி பெஸ்ட்!” என்றார். அதன்படியே காட்சி எடுக்கப்பட்டது. எப்பேர்ப்பட்ட நடிப்புச் சக்ரவர்த்தி; ஒரு கதாசிரியனது கருத்துக்கு எவ்வளவு கவனமும், மரியாதையும் தந்திருக்கிறார்!

வாழ்வில் எனக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதம் என்ற ஒன்று இருக்குமானால், அது எனது கதையின் கதாபாத்திரமேற்று நான் எழுதிய வசனத்தை அந்த மகா கலைஞன் பேசியதுதான்! அதுவே எனக்குக் கிட்டிய மிகப் பெரும் பாக்கியம் என்று சொல்வேன்.

ஒரு திருவள்ளுவர்... ஒரு ஷேக்ஸ்பியர்... ஒரு மைக்கேல் ஏஞ் சலோ... ஒரு பீத்தோவன்... ஒரு நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசன்! - இப்படித்தான் உலக வரலாறு சொல்லப்பட வேண்டும் என்றால் அது மிகையல்ல! இன்று வரை... நடிகர் திலகத்தை நடிக்க வைத்து புதிய கோணத்தில் ஒரு திரைப்படத்தை இயக்க முடியாது போன சோகம் எனக்குள் உண்டு.

சென்னை சாந்தோம் கலைத் தொடர்பு நிலையம் நடத்திய வருடாந்திரக் கலைவிழாவில் அன்று நடிகர் திலகம் மிகப்பெரிய அளவில் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

அப்போது சாந்தோம் கலைத்தொடர்பு நிலையம் கேட்டுக் கொண்டதால், நடிகர் திலகம் பற்றி 12 நிமிடங்கள் ஒடக்கூடிய

நடிகர் திலகத்தின் இல்லத்தில் 'நாங்கள்' கதையை அவருக்கு சொல்லும் மகேந்திரன்.

குறும்படம் ஒன்று என்னால் தயாரிக்கப்பட்டு, அன்றைய விழாவில் திரையிடப்பட்டது. அந்தக் குறும்படத்தில் பின்னணி கமென்டரியோ, இசையோ கிடையாது. அந்தப் படத்தைப் பார்த்த நடிகர் திலகம், மனம் சிலிர்த்தவராகத் தனக்கு அதன் பிரதி வேண்டும் என்று பிடிவாதமாகக் கேட்டு வாங்கினார். பின்னர் என்னை அழைத்துக் கண்ணீர் மல்கப் பாராட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டார். அந்தக் குறும்படத்தை வெளிநாட்டுத் தமிழர் ஏராளமானவர்கள் தங்களிடம் கேட்டு வாங்கிச் சென்றதாக சாந்தோம் கலைத் தொடர்பு நிலையத்தினர் என்னிடம் கூறினார்கள்.

எல்லோராலும் பெரிதும் பாராட்டப்பட்ட அந்தக் குறும்படம் நான் இயக்கிய படங்களிலேயே மிகச் சிறந்தது என்று அடித்துச் சொல்வேன். அர்த்தம் செறிந்த அந்தக் குறும்படத்தின் தொடக்கமும், முடிவும் மிகவும் நேர்த்தியானவை. அது போல படத்தின் உள்ளடக்கம், எடிட் பண்ணப்பட்ட விதம், அற்புதமான திரைக்கதைக்கான சான்று என்று என்னை நானே பாராட்டிக் கொள்கிறேன். 14 ரீல்களில்கூட நடிகர் திலகம் பற்றிச் சொல்ல முடியாததை, வெறும் 12 நிமிடங்களில் சொல்லிவிட்டேன் எனக் கருதுகிறேன். ஒரு மாபெரும் நடிப்புச் சக்ரவர்த்தியை அவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே நான் மனமார உயர்ந்தபட்சமாக கௌரவித்ததாக இப்போது உணர்கிறேன்.

Knox e_Library

Click Here

Join Now

▲ 'துக்ளக்' ஆசிரியர் வட்டம்...

20

எனக்கு 'தங்கப்பதக்கம்' கிடைத்தது... ஆனால், வசந்தகாலம் பறிபோனது!

விளையாட்டுப் போட்டிகளில்... அதுவும் சர்வதேசப் போட்டிகளில்... தேசிய அளவிலான போட்டிகளில்... தங்கப்பதக்கம் பெற எத்தனையோ வருடங்கள் கடுமையான பயிற்சி செய்ய வேண்டியிருக்கிறது? ஆனால், தமிழ் சினிமா என்கிற விநோதமான விளையாட்டுப் போட்டியில் எனக்குத் தங்கப்பதக்கம் கிடைத்தது மிகச் சில நிமிடங்களில் என்றால், உங்களால் நம்ப முடிகிறதா? அதுதான் உண்மை! இதுவும் ஒரு தற்செயல் நிகழ்ச்சியே.

'என்ன... இவன் எதற்கெடுத்தாலும் எல்லாமே தற்செயல்

நிகழ்வுகள் என்கிறானே!" என்று நீங்கள் புருவம் உயர்த்தலாம். 'இவன் என்ன மந்திர, தந்திரவாதியா? எல்லாவற்றையும் விரல் சொடுக்கும் நேரத்தில் சாதிக்க? அப்படியானால், முறையாகத் திட்டம் போட்டு, உழைத்து ஜெயிப்பவர்கள் எல்லாம் ஏமாளிகளா என்ன?

'எப்படி நடக்குமோ... அதன்படிதான் எல்லாம் நடக்கும்!' என்று இந்த ஆளைப் போல், எல்லோரும் அடங்கி... முடங்கி உட்கார்ந்து விட்டால், யாரால் எதை சாதிக்க முடியும்?' இப்படி அடுக்கடுக்காக உங்களுக்கு சந்தேகங்களும், அத்துடன் என் மீது எரிச்சலும் கூட உண்டாகலாம்! நான் கூறுவது போலும்... உங்களுக்கு ஏதோ மாயாஜால சினிமா போலவும் தோன்றலாம். சினிமாவில் மட்டுமே, பொய்யைக் கூட நிஜம் போலச் சித்திரிக்க முடியும். இங்கே நான் எழுதுவது எல்லாம், அப்பாட்டமான சுய வாக்குமூலம். சுயதம்பட்டம் இல்லாத எனது தன்னிலை விளக்கம். அதனால்தான் அவ்வப்போது, 'எனது வழியை எவரும் பின்பற்ற வேண்டாம்!' என்றும் எச்சரிக்கிறேன்.

நான் உழைப்பை நேசிப்பவன். நேசிக்காத உழைப்பால், எந்த லாபமும் கிடையாது. ஆனால், வெற்றிகளைக் கருத்தில் கொண்டு, எதிர்பார்ப்புடன் உழைத்து, அரும்பெரும் சாதனைகளை நிகழ்த்தும் உன்னத சுபாவம் எனக்கு இல்லை. நான், எதையும் எதிர்பார்க்காமல்... எப்போதும்... ஏதாவது ஒரு காரியத்தில்... எனக்கு விருப்பமான முறையில்... எனது கவனத்தைச் செலுத்தி உழைப்பேன்.

இந்தப் பயிற்சி, நானே எதிர்பார்க்காத வகையில்... பல சமயங்களில் ஆச்சரியப்படும்படியான நல்ல விளைச்சலையும், ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில் அதிர்ச்சி தரும் தோல்விகளுடன் சொல்ல இயலாத வேதனைகளையும், சோதனைகளையும் கூடத் தந்திருக்கிறது. அதுவும் உண்மை. 'நமக்கு சரியாகத் திட்டமிடத் தெரியவில்லையே...' என்று நான் தவித்துப் புலம்பிய தருணங்களும் ஏராளம். அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில், 'இந்த மண்ணில் இந்தச் செடிதான் வளரும் என்ற இயற்கையின் நியதிப்படி, எனது மண்வாகுக்கு ஏற்ற மாதிரியே... என் மனத்தின் தன்மைக்கு உகந்த மாதிரியே நான் சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்வுகள் நடந்துள்ளன!' என நினைத்துக் கொள்வேன். 'எனது சக்தி, சாமர்த்தியம் இவ்வளவுதான். இதற்கு மேல் நான் எதையும் எதிர்பார்க்கக்

‘நிறைகுடம்’ படத்திலிருந்து... ▲

சினிமாவும் நானும்

கூடாது... எனவே, எனக்கு இது போதும்!” என்ற முடிவோடு திருப்தியுடன் மனநிறைவு கொள்வேன்!

எனவே, ‘திட்டமிட்டு உழையுங்கள்!’ என்பதே மற்றவர்களுக்கு நான் சொல்லும் ஒரே ஆலோசனை. ஆனால், அப்படித் திட்டமிட்டு உழைக்க எனக்குத் தெரியவில்லை

என்பதே, நான் உங்களுக்குத் தரும் வருந்தத்தக்க தகவல்.

நிறைகுடம் படம் நிறைவடைந்த மறு நாள், நான் சொந்த ஊருக்குப் புறப்படத் தயாரானேன். ஏற்கெனவே என் மனைவி, பையனை ஊருக்கு அனுப்பியிருந்ததால்... நான் தற்காலிகமாகத் தங்கியிருந்த லாட்ஜுக்கு அன்றிரவு வேணு செட்டியார் என்னைத் தேடி வந்தார். “உன்னை உடனே சோ பார்க்கணுமாம். நாளை அதிகாலை உன்னை அவரது வீட்டுக்கு வரச் சொன்னார்!” என்றார்.

எனக்குள் ஒரு நெருடல். நிறைகுடம் கதை மட்டுமே என்னுடையது. திரைக்கதை- வசனம் எழுதியவர் சோ. அன்று சாயந்தரம் அந்தப் படத்தின் ப்ரிவியூ ஷோ முடிந்ததும் டைரக்டர் முக்தா சீனிவாசன், சோவையும் அருகில் வைத்துக் கொண்டு படத்தைப் பற்றிய எனது அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டார்.

நான் சிறிதும் யோசிக்காமல், “எனது கதையை நீங்கள் வலுவாகச் சொல்லவில்லை. அதுவும் கதையின் உச்சகட்டம் பைத்தியக்காரத்தனமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது!” இப்படி எனக்குத் தோன்றியதைப் படபடவென்று சொல்லிவிட்டு லாட்ஜுக்கு வந்துவிட்டேன்.

திரு.சோவுக்கு இதனால் நம்மீது கோபம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். எனவே, அது சம்பந்தமாகப் பேச அழைக்கிறார் போலும் என எண்ணியபடி, மறு நாள் அதிகாலை அவரைப் பார்க்கச் சென்றேன். ஆனால், அவரோ நான் முற்றிலும் எதிர்பாராத சேதி ஒன்றை என்னிடம் சொன்னார்.

“சார், நான் துக்ளக்னு ஒரு பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப் போறேன். ஆனந்த விகடன் காம்ப்வுண்டிலேருந்து பப்ளிஷ் ஆகப் போகுது. அதில நீங்க சினிமா விமர்சனம் எழுதுங்க. ஏற்கெனவே நீங்க

பத்திரிகையிலே வேலை பார்த்திருக்கீங்களே... அந்த அனுபவம் போதும்..." - அவரது பேச்சு எனது சம்மதத்தை எதிர்பார்க்காத தீர்மானமான பேச்சு. இதில் நான் மறுத்துப் பேச எந்தவொரு முகாந்திரமும் இல்லை!

நான் ஊருக்குப் போக நினைத்ததே, வழக்கம் போல நிரந்தரமான ஒரு வேலை தேடித்தான். அது, இங்கேயே எனக்குத் தங்கத் தாம்பாளத்தில் வைத்துத் தரப்படுகிறது. அதுவும் எனக்கு உற்சாகம் தரும் சினிமாப் பகுதியை ஒதுக்குகிறார்கள். துக்ளக் பத்திரிகையை வெளியிடப் போகும் ஆனந்த விகடன் பெரிய ஸ்தாபனம். சோவும் மரியாதைக்குரிய பெரிய அறிவாளி. நாடறியும் அரசியல் விமர்சகர், நாடக ஆசிரியர், திரைப்பட நடிகர். அவரிடம் பணி புரியக் கசக்குமா என்ன? அதிகமாக யோசிக்காமல்... உடனே சம்மதித்தேன்!

'போஸ்ட்மார்ட்டம்' என்ற பகுதியில், 'டாக்டர்' என்ற பெயரில் படத்தின் இயக்குநருக்கு... டாக்டர் ரிப்போர்ட் தருவது போல சினிமா விமர்சனம் எழுத வேண்டும். அதற்கு அந்தப் படத்தின் இயக்குநரிடமிருந்து பதிலும் வாங்கிப் பிரசுரிக்க வேண்டும். (பின்னாளில் அதே பகுதியில் நான் இயக்கிய படங்களுக்கு இன்னொரு டாக்டர் விமர்சனம் எழுதுவார்... அதற்கு நான் பதில் தரும் நேரம் வரும் என நான் கனவிலும் நினைத்ததில்லை!)

'அறவே பிடிக்காத சினிமா சந்தையிலிருந்து நிரந்தரமாக விடுபட்டு விட்டோம்!' என்ற நிம்மதிப் பெருமூச்சோடு எனது பணிகளைத் தொடங்கினேன். துக்ளக் பத்திரிகையில் எனது சினிமா விமர்சனங்களுக்கு நல்ல வரவேற்பு கிடைத்தது. அதில் சினிமா விமர்சனம் தவிர, சினிமா நடிகர்-நடிகையரை அல்லாமல் சமூகத்தின் பலதரப்பட்ட விளிம்புநிலை மனிதர்களை பேட்டி கண்டும் எழுதினேன்.

தெருவில் அன்றாடம் மழையிலும் வெயிலிலும் அல்லல்படும், உழைத்துக் கொண்டே வாழ்க்கையுடன் போராடும் எளிய மக்களை பேட்டி கண்டு எழுதினேன். அத்துடன் சென்னை மத்திய சிறையில் உள்ள கைதிகளை... அவர்களைப் பார்க்க வரும் வெவ்வேறு வகையான உறவினர்களை... மனநல மருத்துவ மனையில் சிகிச்சை பெறும் நோயாளிகளை... பொது மருத்துவ மனையில் தங்கி, சிகிச்சை பெறும் நோயாளிகளை... சுடுகாட்டு வெட்டியானை... இன்றளவும் சமூகத்தின் மூலைமுடுக்குகளில் வறுமையில் உழல்பவர்களை எல்லாம் பேட்டி கண்டு எழுதினேன். அந்த பேட்டிகளுக்கு வாசகர்களிடமிருந்து மிகப் பெரிய அளவில் பாராட்டுகள் கிடைத்தன. அத்தகைய எளிய மக்களோடு

▲ மகள் மும்பிள் (சிறு வயதுப் படம்)

ஒருவனாக நான் பழகியது, அவர்களின் உணர்வுகளைப் பதிவு செய்தது ஆகியவை எல்லாமே மிக மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வாழ்வனுபவம். இப்போதும் சொல்கிறேன்... இந்தத் திரையுலக வாழ்க்கையை விட, எனக்கு மிகவும் பிடித்தது, எளிய மக்களோடு அன்றாடம் என்னை தொடர்பில் வைத்திருந்த அந்தப் பத்திரிகைத் துறை வாழ்க்கைதான்!

எனக்குத் தெரிந்து... தமிழில் புலனாய்வுக் கட்டுரைகள் முதன் முதலில் இடம்பெற்றது துக்ளக் பத்திரிகையில்தான் என்று கருதுகிறேன். அதன் பொருட்டு அப்போதைய தி.மு.க. ஆட்சியில் திருச்சியில் கிளைவ் ஹாஸ்டலில் மாணவர்களை போலீஸார் தாக்கியது... கோவை அருகே போராட்டம் நடத்திய விவசாயிகள் மீது துப்பாக்கி குடு நடத்தியது... சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் உதயகுமார் என்ற மாணவர் போலீஸார் நடத்திய விரட்டலில் இறந்தது... என இப்படிப் பல நிகழ்ச்சிகளை நேரில் போய் விசாரித்தும், சம்பந்தப்பட்டவர்களை பேட்டி கண்டும் துக்ளக்கில் எழுதினேன்.

இவற்றால், ஆசிரியர் சோவுக்கு என் மீது அபிமானம் வளர்ந்தது மாதிரியே, எனது சம்பளமும் உயர்ந்தது. அந்த சம்பளத்தை விட, பத்திரிகைப் பணியை நான் நேசித்த விதம் உயர்வானது. உண்மையில் மகா சந்தோஷத்தோடு கிட்டத்தட்ட மூன்றரை

வருடங்கள் துக்ளக்கில் பணியாற்றினேன்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நிகழ்ந்த இரண்டு முக்கிய நிகழ்ச்சிகளை இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். என் மூத்த மகள் டிம்பிள் பிறந்ததில் இருந்தே இளம்பிள்ளைவாதம் எனப்படும் 'பிரைமரி காம்ப்ளெக்ஸ்' நோயால் அவதிப்பட்டாள். ஒரு நாள் இரவு மழை நேரத்தில் குழந்தைக்கு மூச்சுத்திணறல் அதிகமானது. எழும்பூர் குழந்தைகள் ஹாஸ்பிட்டலில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தேன். உடனடியாகக் குழந்தையை 'ஆக்ஸிஜன் டெண்ட்'டில் படுக்க வைத்துவிட்டு, என்னிடம் கையெழுத்து வாங்கினார்கள். (இப்போது டிம்பிள் கனடாவில் உள்ள டோரெண்டோவில் வசிக்கிறாள்.) அப்போது என் மனைவி ஜாஸ்மின் மட்டுமே குழந்தையின் அருகில் இருந்தாள்.

நான் வெளியே ஓடிவந்து ஆசிரியர் சோவுக்கு போன் போட்டு குழந்தையின் நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லி அழுதுவிட்டேன். உடனே அவர், "கவலைப்படாதீங்க... உங்க மகளுக்கு ஒண்ணும் ஆகாது. நம்ப சுந்தரம் கார் எடுத்துக்கொண்டு உங்களிடம் வருகிறார். அவர் உங்களுக்குத் துணையாக இருப்பார்!" என்றார்.

அன்று இரவு முழுக்க ஆஸ்பத்திரிக்கு வெளியே தூங்காமல்

▲ நடிக்கும் இயக்குநருமான கலைஞர் வீணை பாலச்சந்தரிடம் 'உதிரிப்பூக்கள்' வெள்ளி விழாவில் மகள் டிம்பிள் கேடயம் பெறுகிறாள்....

உட்கார்ந்திருந்தேன். விடிந்துவிட்டது. என் மனைவி என்னை நோக்கி ஓடி வந்தாள். நான் பதறிவிட்டேன். “பாப்பு கண்ணு முழிச்சிட்டா... சிரிக்கிறா!” என்றாள். உள்ளே ஓடினேன். குழந்தை என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“இனி குழந்தைக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை. நீங்கள் குழந்தையை வீட்டுக்குக் கொண்டு போகலாம்!” என்றார்கள். வீடு திரும்பினோம். அன்று, நான் வழக்கம் போல துக்கக் காலவலகத்துக்குப் போனேன். அந்த இதழ் பத்திரிகை வேலைகள் முடிந்திருந்தன.

சோ என்னிடம் வந்தார். “வாங்க சார்... நம்ப நீலு, ரங்காச்சாரி எல்லாம் வந்திருக்காங்க. நாம எல்லோருமா திருப்பதி போயிட்டு வரலாம்!” என்றார். உடனே அவர்களுடன் புறப்பட்டேன். திருப்பதி சென்றபோது, எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியம் காத்திருந்தது. ஆசிரியர் சோவுக்கு அப்போது தலை நிறைய முடி இருந்த காலம். திருப்பதியில் திடீரென மொட்டை போட்டுக் கொண்டு என் முன்னால் வந்தார்.

“என்ன சார் இதெல்லாம்?” என்றேன் எதுவும் புரியாமல்.

“மகேந்திரன்... அன்னிக்கு உங்க குழந்தைக்கு ரொம்ப முடிய லேன்னு ஹாஸ்பிட்டல்லேருந்து போன் பண்ணீங்கள்ள? அப்ப டேபிள்லருந்த வெங்கடாசலபதி படத்தைப் பார்த்து வேண்டிக் கிட்டேன்: ‘குழந்தை குணமானதும் நான் வந்து மொட்டை போட்டுக்கறேன்’னு... அதான்!”

என் விழிகளைப் போல என் மனதும் அன்று நனைந்தது. எப்பேர்ப்பட்ட மனித உள்ளம்! இப்படிப்பட்டவர்களை எல்லாம் வாழ்வில் சந்திப்பதற்கு அனுசரணையாக வற்றாத இறையருள் எனக்கு இருந்திருக்கிறது என்பதை அப்போதுதான் நான் மனமார உணர்ந்தேன்!

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு என் மகள் டிம்பினின் திருமண வரவேற்பின்போது... மணமக்களை வாழ்த்த வந்தார் ஆசிரியர் சோ. அப்போது மேடையில் இந்த சம்பவத்தை எடுத்துச் சொன்ன நான், “அன்று என் மகளின் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டிக் கொண்டவர், இன்று அதே மகளின் திருமணத்தை வாழ்த்த இங்கே வந்திருக்கிறார்!” என்று குறிப்பிட்டேன்.

அதே மாதிரி இன்னொரு சம்பவம். எந்த மாமனிதர் என்னை சினிமாவுக்குள் இழுத்து வந்தாரோ, அவரது படத்தையே துக்கக்கில் விருப்பு-வெறுப்பின்றி விமர்சித்து அவரது கோபத்துக்கும் ஆளானேன். உலகம் சுற்றும் வாலிபன்தான் அந்தப் படம். அதற்கு

அவர்தானே இயக்குநர். மற்ற இயக்குநர்களிடம் நானே நேரில் போய் பதில் வாங்குவது வழக்கம். ஆனால், இந்த முறை எனக்கு எம்.ஜி.ஆரிடம் போகத் தயக்கம். அதனால், எங்களுடன் பணி புரியும் மதலை என்பவரிடம் விமர்சனத்தின் பிரதியைக் கொடுத்து அனுப்பினேன்.

அவரிடம் “யாரு மகேந்திரன் எழுதினதா?” என்று கேட்ட எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள், “இதுதான் பதில்!” என்று சொல்லி... அந்த விமர்சனத்தைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டார். சில நேரம் சில இயக்குநர்கள்,

‘உலகம் கற்றும் வாலிபன்’ படத்திலிருந்து... ▲
‘எனது படத்தை இப்படி எழுதி விட்டார்களே...’ என்று என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்ப்பார்கள். நானும் அதற்காக ஒரு சில வரிகளை நீக்குவேன்... சேர்ப்பேன். அப்புறம் ஆசிரியரிடம் ‘டோஸ்’ வாங்குவேன்.

அப்படிப்பட்ட நான் எம்.ஜி.ஆரின் மிகப்பெரும் வெற்றிப் படத்துக்கு அன்று எழுதிய விமர்சனம் எவ்வளவு தூரத்துக்கு சரி? அது, நேர்மையானதா... நன்றிகெட்டதனமா... சிறுபிள்ளைத்தனமா? எப்படி இருப்பினும் அவரது அந்தக் கோபம் அன்றோடு மறைந்து, பின்னாளில் அவர் பழையபடி என்னிடம் அன்பு காட்டியது, நாம் அவரிடமிருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய முக்கியமான, மிக அரிதான மனப்பக்குவம். எப்படியிருப்பினும் துக்ளக்கில் நான் பணி புரிந்தது, எனது வாழ்வின் வசந்த காலம். அதைத் தவிர, நான் வேறு என்ன சொல்ல...

துக்ளக்கில் பணி புரியும்போதுதான் சாண்டோ சின்னப்ப தேவர் அவர்கள் தனது படங்களின் கதை விவாதத்துக்காக என்னை ஆள்விட்டு அழைத்தார். நானும் பத்திரிகை வேலை இல்லாத நாட்களில் கதை விவாதத்தில் கலந்து கொள்வேன். வெள்ளிக்கிழமை விரதம், ஹாத்தி மேரா சாத்தி (இந்தி) போன்ற வெற்றிப் படங்களை அவர் தயாரித்த நேரம் அது. என் மீது

அளவற்ற பாசம் வைத்திருந்தார் தேவர் அவர்கள்.

“வெற்றிப் படங்களை விட, தோல்விப் படங்களையே ஒரு சினிமாக்காரன் பார்க்கணும்!” என்பார். ‘ஒரு படம் ஏன் தோல்வி அடைகிறது?’ என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதில்தான் வெற்றியின் ரகசியம் இருக்கிறது என்பதை நிரூபித்தவர் அவர்!

தெய்வச்செயல் என்ற தனது படத்தின் தோல்விக்கான காரணங்களை ஆராய்ந்துதான், எங்களைப் போன்ற கதாசிரியர்களோடு உட்கார்ந்து விவாதித்து... ஹாத்தி மேரா சாத்தி என்ற இமாலய வெற்றி பெற்ற இந்திப் படத்தைத் தயாரித்தார். அதையே மீண்டும் நல்லநேரம் என்ற பெயரில் தமிழிலும் எடுத்து மறுபடியும் வெற்றி கண்டார். அவரது அயராத உழைப்பும், தன்னம்பிக்கையும், வள்ளல் தன்மையும், எவரிடமும் காண முடியாத சிறப்பு அம்சங்கள் எனலாம். அப்பேர்ப்பட்ட பண்பாளர் ஒருவரை, இனி என் வாழ்வில் காண முடியாது என்றே தோன்றுகிறது!

ஆனந்தமயமாகப் போய்க் கொண்டிருந்த எனது துக்ளக் பத்திரிகைப் பயணத்தில், ஒரு நாள் எதிர்பாராத சூறாவளித் திருப்பம் ஏற்பட்டது. தினமும் காலை ஏழு மணிக்கெல்லாம் முதல் ஆளாக நான் அலுவலகம் போய் விடுவேன். அன்றைய தினசரிகள், வார, மாத இதழ்களைப் புரட்டிப் பார்த்துவிட்டு, ஆசிரியர் பார்வைக்கு அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி வைப்பேன். எவ்வளவு மழையானாலும் ஆசிரியர் சோ, காலை ஏழரை மணிக்கெல்லாம் ‘டாண்’ என்று அலுவலகம் வந்து விடுவார்!

என்றும் இல்லாத திருநாளாக அன்று பார்த்து அவர் அரை மணி நேரம் தாமதமாக வந்தார். அந்த அரை மணி நேரம்தான் தங்கப்பதக்கம் உருவாகக் காரணம்! அவர் மட்டும் வழக்கம் போல, ஏழரைக்கே வந்திருந்தால்... ஒருவேளை தங்கப்பதக்கம் உருவாகியிருக்காது. நானும் மறுபடி சினிமாவுக்கு வந்திருக்க மாட்டேன்!

அன்றும் நான் அலுவலகத்துக்கு வந்திருந்த பத்திரிகைகளைப் புரட்டினேன். அப்போது ‘Titbits’ என்ற ஆங்கில மாத இதழ் வந்து கொண்டிருந்தது. அதன் பக்கங்களைத் திருப்பியபோது ஜான் வெய்ன் என்ற ஹாலிவுட் நடிகர், ‘ஷெரீப்’ (நகரக் காவல் தலைவர்) உடையில் துப்பாக்கியும் கையுமாக குதிரையில் உட்கார்ந்திருக்கும் புகைப்படம் ஒன்று என் கண்ணில் பட்டது. அவர் நடித்த அந்தப் படத்தின் கதைச்சுருக்கமும் அதற்குப் பக்கத்திலேயே பிரசுரமாகியிருந்தது.

நான் வாசகங்களைப் படிக்காமல், அந்த நடிகரின் படத்தையே பார்த்தேன். அவரின் ஒரு கண் கறுப்புப் பட்டையால்

▲ நடிகர் ஜான்வெய்ன்

மூடப்பட்டிருந்தது. 'ஏதோ ஒரு என்கவுண்ட்டரில் எதிரியிடம் ஒரு கண்ணை இழந்திருப்பார்!' என்று யூகித்தேன்.

'அப்படியானால், அந்த போலீஸ் அதிகாரி ரொம்பத் துணிச்சலான ஆளாக இருக்க வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் கூட 'தீச்சட்டி கோவிந்தன்' மாதிரி பல போலீஸ் அதிகாரிகளது அபார சாகசங்கள் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமே. இவரும் அப்படிப்பட்ட ஒருத்தர் போலிருக்கிறது!' என்று நினைத்தேன்.

அப்போது என் செவியில் விழுந்த, "என்னப்பா ஆசிரியர் இல்லையா?"

என்ற கனமான குரல் என்னைச் சட்டென்று நிமிர வைத்தது. இதிரே நடிகர் செந்தாமரை நின்றிருந்தார். அவருடன் சிவாஜி நாடக மன்ற இயக்குநரான எஸ்.ஏ.கண்ணன், இருவருமே எனக்கும் நண்பர்கள்தான். ஆசிரியரை ஏதோ ஒரு முக்கியமான விஷயமாக சந்திக்க வந்திருந்தனர்.

"வந்துடுவார்... உட்காருங்க!" என்று அவர்களை எனது அறையில் உட்கார வைத்தேன்.

"என்னப்பா... எங்களுக்கு ஒரு நாடகம் எழுதிக்கொடேன்!" என்றார் செந்தாமரை.

சிவாஜி நாடக மன்றம் கலைக்கப்பட்டு, அவர்கள் இருவரும் சொந்தமாக ஒரு நாடகக் கம்பெனி தொடங்கி இருப்பது பற்றிச் சொன்னார்கள். ஆசிரியர் வரும் வரை அவர்களிடம் ஏதாவது பேச வேண்டுமே? அதற்குள் ஆபீஸ் பையன் வந்துவிட்டான். அவர்களுக்கு காபி, சிகரெட் கொடுத்து உபசரித்தேன்.

மீண்டும் மீண்டும் செந்தாமரையும் எஸ்.ஏ.கண்ணனும் தங்களுக்கு ஒரு நாடகக் கதையின் கருவைச் சொன்னால் கூடப் போதும் என்று அழுத்தம் கொடுத்தனர். ஆசிரியர் சோ வரும் வரை அவர்களைப் பொறுமையுடன் உட்கார வைக்கும் நோக்

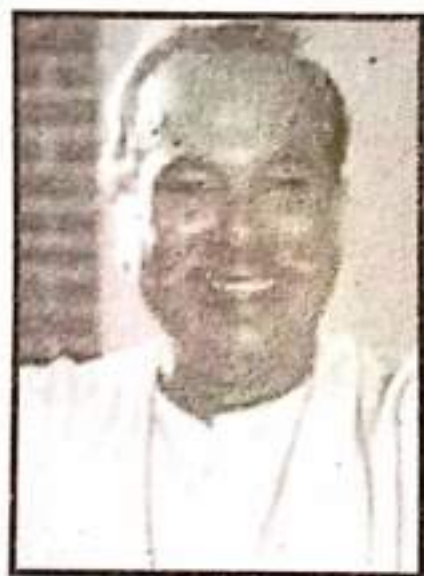

கத்தில் நான். என் முன்னே விரிந்து கிடந்த 'டிட்பிட்ஸ்' இதழில் குதிரையில் மிடுக்காக போலீஸ் உடையில் இருக்கும் ஜான்வெய்ன் என்னைப் பார்க்கிறார்; நான் அவரைப் பார்க்கிறேன்.

"சரி... எனக்கும் உங்களுக்கும் நேரம் போவதற்காகச் சொல்கிறேன். ரொம்பவும் கண்டிப்பான ஒரு போலீஸ் அதிகாரி. 'தன் ஒரு கண்ணே போனாலும் பரவாயில்லை... தனது கடமை முக்கியம்!' என நினைப்பவர்..." என்று விளையாட்டாகத் தொடங்கினேன்.

"வெரிசூட்." என்றபடி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார் செந்தாமரை.

அப்புறம் என்ன... இன்றைக்கு சனிக்கிழமை என்றால் நாளைக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமை என்றுதானே சொல்லத் தோன்றும்! அந்த வழக்கப்படி, "அப்பேர்ப்பட்ட கண்டிப்பான போலீஸ் அதிகாரிக்கு அயோக்கியனான ஒரு மகன்..." என்றேன்.

அதைக் கேட்ட இருவரும், "சபாஷ்!" என்றார்கள்.

"இந்த மாதிரியான தகப்பனுக்கும், கிரிமினல் புத்தி கொண்ட மகனுக்கும் இடையே நடக்கும் ஒரு சபதமும்... அதைத் தொடர்ந்து நடக்கும் போராட்டமும் தான் கதை!" என்றேன்.

"அருமையான விஷயமப்பா... இதையே எங்களுக்கு நாடகமா எழுதிக் கொடு!" என்றார் செந்தாமரை.

செந்தாமரை ▲

"இன்னும் கொஞ்சம் விரிவாகச் சொல்லுங்களேன்..." என்று ஆவலை அடக்கமாட்டாமல் கேட்டார் எஸ்.ஏ.கண்ணன்.

ஆசிரியர் சோ இன்னும் வரவில்லை. மேலும் இரண்டு காபி... இரண்டு மூன்று சிகரெட் என்று சிறிய சிறிய இடைவெளிகளில் ஏறத்தாழ முழுக் கதையையும் காட்சிவாரியாக இல்லாவிட்டாலும், கதைச் சுருக்கம் போலச் சொல்லி முடித்தேன். என்னைப் போன்ற ஒரு பத்திரிகையாளனுக்கு, கடுகளவு விஷயத்தையும் காரம் குறையாமல் சொல்வது ஒரு பெரிய விஷயமா என்ன!

அவர்கள் இருவருக்கும் பரமதிருப்தி. ஏகத்துக்கும் மகிழ்ச்சி. அதற்குள் ஆசிரியர் வந்துவிட்டார். இருவரும் அவரைப் பார்க்கப் போனார்கள். அங்கிருந்து, கிளம்பும்போது மறுபடியும் எனது அறைக்கு வந்தார்கள்.

"இன்னும் ஒரு வாரத்தில் நாடகத்தை முழுசுமா எழுதிக்

குடுக்குறே. அடுத்த மாதம் அரங்கேற்றம்!" என்றார் செந்தாமரை. எனக்கோ அதிர்ச்சி!

"என்னால் முடியாது. பத்திரிகைக்கே முழுநேரத்தையும் நான் ஒதுக்க வேண்டியிருக்கிறது. வேண்டுமானால், இந்தக் கதையைத் தருகிறேன். வேறு யாரையாவது வைத்து நாடகம் எழுதிக் கொள்ளுங்கள்!" என்று முரண்டு பிடித்தேன்.

ஆனால், அவர்களோ முழு நாடகத்தையும் நானே எழுத வேண்டும் என்பதில் பிடிவாதமாக இருந்தனர்.

பின்னர் இதில் ஓர் உடன்பாடு ஏற்பட்டது. பத்திரிகை வேலை இரவு ஒன்பது மணிக்கு முடியும். அதன் பிறகு நான் வீட்டுக்குக் கிளம்புவேன். தேனாம்பேட்டை எல்டாம்ஸ் ஹோட்டலில் ரூம் போட்டு, செந்தாமரை எனக்காகக் காத்திருப்பார். வீட்டுக்குப் பக்கத்தில்தான் ஹோட்டல். சாப்பிட்டு முடித்து, ஹோட்டலுக்கு வந்தால், இரவு மூன்று மணி வரை நாடகம் எழுதுவேன். இப்படியாக ஐந்து நாட்களில் அந்த நாடகத்தை எழுதி முடித்தேன்.

எஸ்.பி.சௌத்ரி வேடத்தில் செந்தாமரை நடிக்க, எஸ்.ஏ.கண்ணன் இயக்கத்தில் இரண்டில் ஒன்று என்ற பெயரில் நாடகம் அரங்கேறியது. நாடகம் முதல் நாள் அன்றே களைகட்டிவிட்டது. காட்சிக்கு காட்சி ரசிகர்கள் கைதட்டினார்கள். வெகுவிரைவில் சென்னையில் நடைபெற்ற மற்ற நாடகங்களை எல்லாம் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு, முதல் இடத்தில் நின்றது இரண்டில் ஒன்று.

எந்தக் காட்சியிலாவது மாற்றம் தேவைப்படுமா என்று அறிய, நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் நான் போய் நாடகம் பார்ப்பேன். அன்று 42-வது தடவையாக நாடகம் நடைபெறுகிறது.

"இன்று அண்ணன் சிவாஜி கணேசன் நாடகம் பார்க்க வருகிறார். நீங்களும் வரவேண்டும்!" என்று என்னிடம் சொல்லியிருந்தனர். நாடகத்துக்கு நடிகர் திலகம் வந்தார். ரசிகர்கள் கைதட்டி ஆரவாரிக்கும் நாடகத்தை உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். நான் மேடைக்குப் பின்னால் இருந்தேன்.

நாடகம் முடிந்தது. மேடைக்கு வந்தார் சிவாஜி. எஸ்.ஏ.கண்ணனையும், செந்தாமரையையும் அருகில் அழைத்தார். "நாளைக்கு எங்கே நாடகம்?" என்று கேட்டார். சொன்னார்கள்.

"நாளையோட நாடகத்தை நிறுத்திக்கங்க. அப்புறம் இந்த நாடகத்தை நம்ப சிவாஜி நாடக மன்றம் நடத்தும். எஸ்.பி. சௌத்ரி நான்தான்!" அவர் அப்படிச் சொல்லச் சொல்ல... அவர்கள் திகைத்தனர். அடுத்ததாக, "சரி... நாடக ஆசிரியர் எங்கே?" என்றார். என்னை அவர் முன்னால் கொண்டுபோய் நிறுத்தினர்.

“உங்களை இதுக்கு முன்னால எங்கேயோ பாத்திருக்கேனே...” என்றார் நடிகர் திலகம்.

“நான் கதை எழுதிய நிறைகுடம் பட பூஜையில்... உங்களிடம் என்னை டைரக்டர் முக்தா சீனிவாசன் அறிமுகப்படுத்தினார்!” என்றேன்.

“சரி, ஆசிரியரே... நாளைக்கு நாடகம் நடக்கும்போது நான் மேடையில் ‘சைடு ஸ்டேஜி’ல் இருப்பேன். நீங்களும் எனக்குப் பக்கத்தில் இருக்க வேண்டும். எனக்குத் தோன்றுகிற சில ஐடியாக் களைச் சொல்கிறேன்!” என்றார்.

அதன்படியே மறு நாள் நடந்தது. அவருக்கு அருகில் நான் அமர்ந்திருக்க... நாடகம் முடியும் வரை என்னிடம் ‘எதுவும் சொல்லாத அவர், கடைசியில்: “இந்த படவா ராஸ்கலை (மகனை), நான் (சௌத்ரி) கூட்டுக் கொல்ல வேண்டும்! என்ன சொல்றீங்க?” என்றார்.

நானும் ‘சரி’ என்றேன். இரண்டில் ஒன்று நாடகத்தின் இறுதியில் கவர்னரிடம் தங்கப்பதக்கம் வாங்கும் ஒரு நாளில் எஸ்.பி. சௌத்ரி தற்கொலை செய்து கொள்வார். அதாவது தன்னைப் பழிவாங்க நினைக்கும் முயற்சியில், மகன் தனது வாழ்க்கையை அழித்துக் கொள்ளக் கூடாது என்பதற்காக! இதைத்தான் நடிகர் திலகம் மாற்ற வேண்டும் என்றார்.

இப்படித்தான் இரண்டில் ஒன்று நாடகம், தங்கப்பதக்கம் ஆக மாறியது. மூன்றே நாட்கள்தான். சாயந்தரம் படப்பிடிப்பு முடிந்து வந்ததும், நாடகப் பிரதியைப் படிக்கச் சொல்லி, கண்மூடிக் கேட்பார். அவ்வளவுதான். நான்காம் நாள், ‘கிராண்ட் ரிகர்சல்’ (இறுதிக்கட்ட ஒத்திகை). மறு நாள், மியூஸிக் அகாடமியில் தங்கப்பதக்கம் நாடக அரங்கேற்றம். சென்னை நகரம் முழுக்க, திரைப்பட போஸ்டர் மாதிரி தங்கப்பதக்கம் நாடக போஸ்டர்கள் ஒட்டப்பட்டு, ரசிகர்களது எதிர்பார்ப்பை அதிகப்படுத்தியது.

பெருந்தலைவர் காமராஜர் வந்திருந்தார். நான் ‘கரீன்’ ரூமுக்குப் போய் சிவாஜி சாரை எட்ட நின்று பார்த்தேன். ஒப்பனை நடந்து கொண்டிருந்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவர் உடம்பு எஃகு போல நிமிர்கிறது.

‘மூன்று நாள்தானே வசனம் படிக்கச் சொல்லிக் கேட்டார். எதையும் மறக்காமல்... இவர் எப்படி வசனம் பேசப் போகிறார்?’ என்பது மாதிரியான சந்தேகக் கேள்விகள் எனக்குள். அரங்கில் மணியடித்தது. நாடகம் தொடங்கியது. நான் எழுதிய ஒரு வசனத்தைக் கூட அவர் மறக்கவில்லை! எனது வசனத்துக்குத் தனது நடிப்பு ஆற்றலால், அற்புதமான குரல் வளத்தால், அதை

முறையாகப் பயன்படுத்தத் தெரிந்த உன்னதமான மேடை அனுபவத்தால், புதியதோர் அழகையும், உயிரோட்டத்தையும், கம்பீரத்தையும் அவர் படைத்துக் காட்டியபோது நான் அசந்தே போனேன்! எனக்குள் அப்படியொரு பிரமிப்பு. இது எப்படி சாத்தியம்? நாடகம் முடியும் வரை அமோகமான கைதட்டல்கள் ஓயவில்லை!

நாடகம் முடிந்ததும் நான் 'க்ரீன்' ரூமுக்குப் போனேன். ஒப்பனை கலைக்கப்பட்டுக் களைப்புடன் அமர்ந்திருந்தார் நடிகர் திலகம். நாடகம் முழுக்க அவர் காட்டிய கம்பீரத்துக்கும் ஒப்பற்ற நடிப்புக்கும் அவர் தனது உடலின் சக்தி மொத்தத்தையும் செலவழித்திருந்தார். ஒப்பனை கலைவது வரை சௌத்ரியாக வாழ்ந்தவர், இப்போது தனது இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பி... அவர் அவராகி விட்டார் என்று தெரிந்தது.

என்னைப் பார்த்ததும், "என்னப்பா... உன்னோட டயலாக்கை எல்லாம் நான் ஒழுங்காப் பேசினேனா?" என்று ஒரு மாணவன் போலக் கேட்டார், அந்த மாபெரும் நடிகர்! என் கண்கள் கலங்கின. மனம் சிலிர்த்தது!

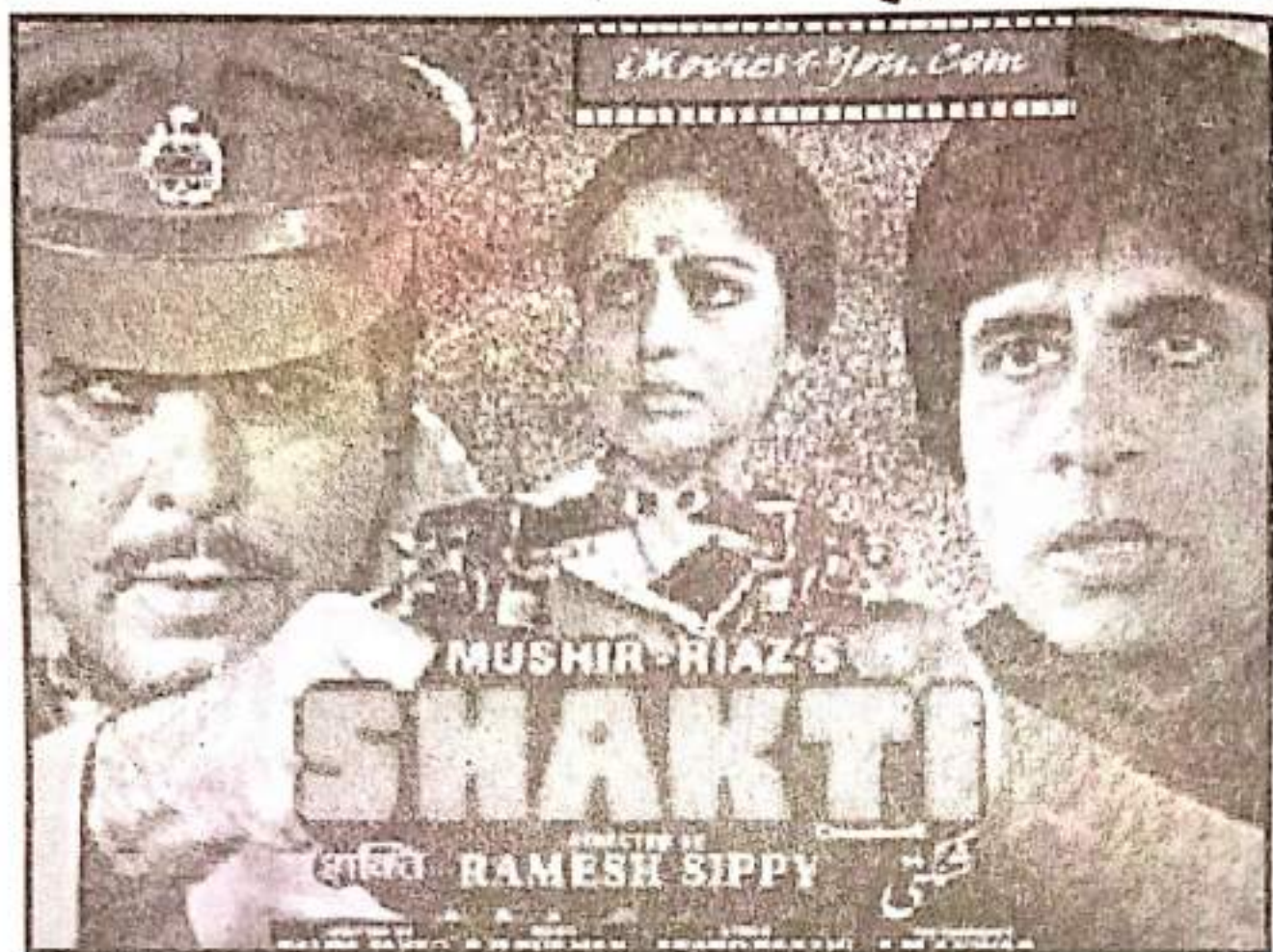
தங்கப்பதக்கம் நாடகம் இந்தியா முழுக்க நடைபெற்று, இணையற்ற வெற்றியை ஈட்டியது. அதன் பிறகு மும்பையில் நடைபெற்ற நாடகத்துக்கு மட்டுமே என்னால் அவர்களுடன் போக முடிந்தது. நடிகர் ராஜ்கபூர் உட்பட இந்திப்பட உலகின் முன்னணி நடிகர்கள்,

காமராஜர் ▲

இயக்குநர்கள் ஆகியோர் முன்வரிசையில் உட்கார்ந்து நடிகர் திலகத்தின் நடிப்பு ஆற்றலைப் பார்த்து வியந்து கைதட்டினர். நாடகம் முடிந்து ராஜ்கபூர் உட்பட மற்ற பிரபல நடிகர்களில் பெரும்பாலானோர் சிவாஜியின் கால்தொட்டு வணங்கி, அவரது நடிப்பின் மேன்மையை ஆராதித்த காட்சியை இன்றும் என்னால் மறக்க முடியவில்லை. அது சிவாஜி என்ற மகா கலைஞனது, மொழி தாண்டிய அற்புத நடிப்பாற்றலின் வல்லமையை மட்டுமல்ல... நாடகக் கலையின் சிறப்பையும் உன்னதத்தையும் எனக்கு ஆழமாக உணர்த்தியது. தங்கப்பதக்கம் 100-வது நாடகத்தின்போது மேடையில் எனக்கு மோதிரம் அணிவித்து, மரியாதை செய்து மகிழ்ந்தார் நடிகர் திலகம்!

ஒரு நாள் மாலை நேரத்தில் நான் துள்ளக் அலுவலகத்தில்

▲ ஷக்தி - இந்தியில்...

வேலை செய்து கொண்டிருந்தபோது, அன்றைய பெரும்பாலான மாலைப் பத்திரிகைகளில் ஒரு முழுப்பக்க விளம்பரம் வந்திருந்தது. தங்கப்பதக்கம் திரைப்படமாகப் போகும் விளம்பரம் அது. எனக்குள் ஓர் அதிர்வு. இதனால், நான் மிகவும் நேசிக்கும் துக்ளக் பணி பாதிக்கப்படுமே என்று பயந்தேன்; நினைத்தபடியேதான் நடந்தது!

சிவாஜி பிலிம்ஸிலிருந்து அழைப்பு வந்தது. நடிகர் திலகத்தின் தம்பி திரு.ஷண்முகம் அவர்கள் என்னிடம், “படம் முடியும்வரை ஷூட்டிங் நாட்களில் நீங்கள் படப்பிடிப்புத் தளத்தில் இருக்க வேண்டும்!” என்று அன்பான வேண்டுகோள் விடுத்தார். எனக்கோ தர்மசங்கடம். துக்ளக் அலுவலகத்துக்குத் திரும்பி வந்தேன்.

படப்பிடிப்புக்கான வேலைகள் தொடங்கி விட்டன. செட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்றால், துக்ளக்கில் இருந்து நான் வெளியேற வேண்டும். என்னால் அதை நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. ஆசிரியர் சோவுக்கும் எனது நிலைமை புரிந்தது. அவருக்கும் என்னை துக்ளக்கிலிருந்து விடுவிக்க மனம் இல்லை.

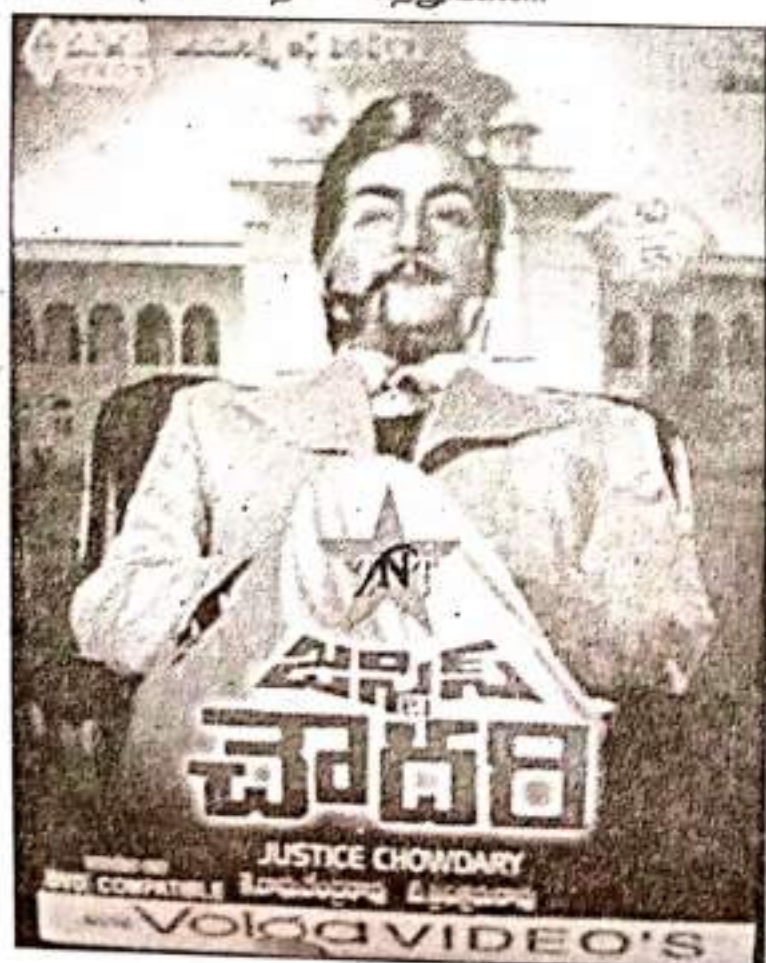
பிறகு என்ன நடந்ததோ, தெரியாது! ஆசிரியர் சோ அவர்களே, “இது சிவாஜி சார் படம். நீங்கள் படப்பிடிப்பின்போது

அவர் அருகில் இருப்பதுதான் நியாயம்!" என்று என்னை அரைகுறை மனத்தோடு அனுப்பி வைத்தார். 'அற்புதமான ஒரு சகாப்தம் முடிவடைந்தது. இனி வரப் போவது நிச்சயமற்ற ஓர் எதிர்காலம்...' என்றுதான் அப்போது எனக்குத் தோன்றியது.

தங்கப்பதக்கம் படம் வெளிவந்து மகத்தான வெற்றி கண்டது. தெலுங்கில் என்.டி.ராமராவ் தங்கப் பதக்கத்தை எடுத்தார். எஸ்.பி. செளத்ரி வேடத்தில் அவர் நடித்தார். அது மிகப்பெரிய ஹிட். கன்னடத்தில் டாக்டர் ராஜ்குமார் தங்கப்பதக்கம் எடுத்தார். அதுவும் மிகப்பெரிய வெற்றி. இரண்டுமே மாபெரும் வெற்றிப் படங்கள்.

தங்கப்பதக்கம் இந்தியில் ஷக்தி என்ற பெயரில் எடுக்கப்பட்டது. எஸ்.பி. செளத்ரி கேரக்டரில் திலீப்குமாரும், மகன் கேரக்டரில் அமிதாப்பச்சனும் நடித்தனர். பெரிய வெற்றிப்படம். இவை எல்லாவற்றுக்கும் துக்ளக்கில் அன்று நான் 'டிட்பிட்'ஸில் பார்த்த நடிகர் ஜான்வெய்னின் புகைப்படம் காரணமா... அன்று பார்த்து ஆசிரியர் சோ அரை மணி நேரம் தாமதமாக அலுவலகத்துக்கு வந்தது காரணமா... அல்லது அன்றைக்கு ஆசிரியர் சோவை பார்க்க வந்த செந்தாமரையும் எஸ்.ஏ.கண்ணனும் என்னிடம் யதேச்சையாகப் பேசியது காரணமா... அல்லது எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எனது திறமை, அதிர்ஷ்டம் மற்றும் உழைப்பு காரணமா? இன்று வரை எனக்கு விடை கிடைக்காத கேள்விகள் இவை!

▲ ஜஸ்டிஸ் செளத்ரி - தெலுங்கில்...

எனது வழியில் ஏற்பட்ட திருப்பங்கள் எல்லாம் தற்செயல் நிகழ்வுகளால் அமைந்தவை என்று முன்னரே சொன்னேன்... இப்போது சொல்லுங்கள். எனது பயணத்தின் இத்தனை திருப்பங்களுக்கும் எது அல்லது யார் காரணம்?

எனக்குத் தெரியவில்லை!

பல்துறை வித்தகி பி.பானுமதி

21

படத் துறை பற்றி பழம்பெரும் நடிகை பானுமதி (Cinema Industry Is Going To Dogs)

(துக்ளக் பத்திரிகையில் நான் பணிபுரிந்தபோது எடுத்த பேட்டி)

நடிக- நடிகையர்களை நாடு சுலபத்தில் மறந்துவிடும். ஆனால், விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சிலருடைய நடிப்புத் திறமை அவர்களை என்றென்றும் நாம் மறக்க முடியாதபடி செய்து விடுகிறது. அதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம் திருமதி பானுமதி.

தமிழ்த் திரையில் தன்னிகரற்ற ஒரு நட்சத்திரம். இசை, நடிப்பு, டைரக்ஷன், எழுத்து இப்படிப் பல துறைகளில் மேன்மை பெற்றவர். பானுமதியை ஒரே வார்த்தையில் வர்ணிக்க வேண்டுமானால், அவர் ஓர் அதிசயம்!

'ஆமாம்... திரைப்படத் துறையின் இன்றைய நிலை பற்றி

பானுமதி என்ன நினைக்கிறார்?' கேட்டேன்... சொன்னார்.

மகேந்திரன்: "நாம் பெருமைப்படும் அளவுக்குத் தமிழ்ப் பட உலகம் வளர்ச்சி அடையாமல் நிற்குகொண்டிருப்பதற்கு என்ன காரணம்?"

பானுமதி: "இதை 'அஞ்ஞான சுகம்' என்பார்கள். அதாவது, 'அறியாமையே சுகம்' என்பது போலப் பலர் இந்தத் துறையில் இருக்கிறார்கள். நெருப்பைத் தொட்டால் சுடும் என்று குழந்தைக்குத் தெரியாது. அது கையைச் சுட்டுக் கொண்டு அழுவதற்கு அறியாமைதான் காரணம். நமது பட உலகத்திலும் இப்படிப்பட்ட அறியாமை இருக்கிறது. படத் தயாரிப்பைப் பற்றியோ... இதில் உள்ள பிரச்னைகள் பற்றியோ... டைரக்ஷன் பற்றியோ... கதையைப் பற்றியோ... ஆக எந்த அடிப்படை பற்றியும் தெளிவான ஞானம் இல்லாமல் பல பேர் பட உலகில் இருப்பதாலேயே, நமது திரைப்பட வளர்ச்சி, தன்னைத் தானே சுட்டுக்கொண்டு அவஸ்தைப்படும் குழந்தையின் நிலையில் இருக்கிறது."

மகே: "படங்களில் ஆபாசம் அதிகரித்துக் கொண்டு போவதாலேயே, படங்கள் தோல்வி அடைவதாக திரு. ஏ. எல். சீனிவாசன் கூறுகிறாரே..."

பானு: "ஆபாசம் இல்லாமல் படம் தயாரிப்பவர்கள் யாராவது இப்படிச் சொல்லி இருந்தால்... பொருத்தமாக இருந்திருக்கும்!"

மகே: "மக்களைக் கவரத்தான் படங்களில் ஆபாசத்தைச் சேர்க்க வேண்டியிருக்கிறது என்று மக்களின் ரசனையைத் தயாரிப்பாளர்கள் குற்றம் சாட்டுகிறார்களே?"

பானு: "மக்களின் ரசனையைத் தயாரிப்பாளர்கள் குறை கூறும்போது, தயாரிப்பாளர்களின் ரசனையைப் பொதுமக்கள் குறை கூறுகிறார்கள். ஆபாசம் இருந்தால் மட்டும்... ஒரு படம் வெற்றியடைந்து விடாது. ஆபாசம் அதிக அளவில் இருந்தும் கூட ஏராளமான படங்கள் தோல்வி அடைந்திருக்கின்றன. அதே சமயம் ஆபாசமே இல்லாத பல படங்கள் வெற்றி பெற்று உள்ளன."

மகே: "சமீபத்தில் தமிழில் வெற்றி கண்ட இரு கோடுகள், வியட்நாம் வீடு ஆகிய படங்களில் கூட ஆபாசம் இருக்கவில்லை."

பானு: "உண்மைதான்! வெற்றி அடைந்த எதிர்நீச்சல், பாமா விஜயம் போன்ற படங்களைப் பார்த்து நான் மிகவும் ரசித்தேன். அந்தப் படங்களில் கூட ஆபாசம் எதுவும் இல்லை."

மகே: "ஃபேஷன் மோகம் கொண்ட பெண்கள், விளம்பரங்கள், ஹோட்டல் நடனங்கள், கல்லூரி மாணவிகள் என்று சமுதாயத்தின்

ஒவ்வோர் அங்கமும் கவர்ச்சிக்கு ஆசைப்பட்டு ஆபாசத்தை வளர்த்துக் கொண்டு போகும் இந்த நாளில், சினிமாக்கள் மட்டும் சாமியார் நிலை யில் இருந்தால் மக்கள் அதை ரசிக்க மாட்டார்களே?”

பானு: “உங்களுடைய அபிப்பிராயம் நியாயமானதுதான்! திரைப்படங்களை விமர்சிக்கும் பொதுமக்கள், தங்களைத் தாங்களே விமர்சிக்கத் தவறி விடுகிறார்கள். ‘சினிமாவைப் பார்த்துத்தான் நாங்கள் கெட்டுப் போகிறோம்’ என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். ‘பொதுமக்களைப் பார்த்துத்தான் நாங்கள் கெட்டுப் போகிறோம்’ என்று படத் தயாரிப்பாளர்கள் திருப்பிச் சொல்கிறார்கள். இதில் உண்மையில் யார் யாரைப் பார்த்துக் கெட்டார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஆக மொத்தத்தில், Cinema industry is going to dogs.”

மகே: “ஒரு படத்தின் வெற்றியை எதைக் கொண்டு முடிவு பண்ணுகிறோம்?”

பானு: “படம் நல்ல தரமானதாக அமைவதும் ஒரு வெற்றிதான். நல்ல வசூல் கொடுக்கும் படமாக அமைவதும் ஒரு வெற்றிதான். தரமுள்ள - Quality படமாகவும் அதே சமயம் வியாபார ரீதியில் வெற்றி அடையக் கூடியதாகவும் அமைகின்ற வெற்றிதான் தேவை. இப்படிப்பட்ட வெற்றிக்கு நான் நடித்த அன்னை ஒரு நல்ல உதாரணம். இந்த மாதிரி வெற்றிகளை அடையக் கடின உழைப்பும், திரைப்படத்தைப் பற்றிய தெளிவான ஞானமும்

தேவை. அதோடு அதிர்ஷ்டமும் வேண்டும்."

மகே: "சினிமா பார்ப்பவர்களின் ரசனை மாநிலத்துக்கு மாநிலம் வித்தியாசப்படுகிறதே?"

பானு: "வாஸ்தவம்தான். துலாபாரம் படம் மலையாளத்தில் வெற்றி கண்ட அளவுக்குத் தமிழில் வெற்றி அடையவில்லை. ஆனால், துலாபாரம் தெலுங்கில் நல்ல வெற்றி அடைந்திருக்கிறது. காரணம் ஆந்திர மாநிலத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் கேரளாவில் உள்ளவர்களுக்கும் பொதுவான ரசனை இருப்பதோடு... பல பிரச்சினைகள் இரு தரப்பினருக்கும் பொதுவானதாக இருக்கின்றன.

இப்போது, படத்துறையில் ஒரு புதிய மோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரு மொழியில் ஒரு படம் வெற்றி அடைந்துவிட்டால்... அந்தப் படம், அந்த மொழியில் வெற்றி அடையக் காரணம் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், உடனே அந்தப் படத்தின் உரிமைகளை அவசரம் அவசரமாக விலைக்கு வாங்கி, இன்னொரு மொழியில் படம் எடுக்கத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். இந்த அவசரப் போக்கால்... பல படங்கள் தோல்வி அடைகின்றன. இதில் இன்னும் ஒரு வேடிக்கை, இந்தியில் நன்றாகப்போன ஒரு படத்தைக் கொஞ்சம் மாற்றித் தமிழிலோ... தெலுங்கிலோ எடுக்கிறார்கள். பிறகு அதே படத்தை பம்பாய்க்காரர்கள் இங்கிருந்து வாங்கிக்கொண்டு போய் மீண்டும் இந்தியில் எடுக்கிறார்கள். இப்படி ஒவ்வொருத்தரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வியாபார ரீதியில் படம் எடுக்கத்தான் முயல்கிறார்களே தவிர, பாராட்டுக்குரிய கதையம்சம் உள்ள தரமான படங்களை எடுக்கின்ற மனோபாவம் பெரும்பாலும் குறைந்து விட்டது."

மகே: "தமிழ்நாட்டில் உள்ளவர்கள், மலையாளப் படங்களின்

துணிவான பிரச்சனைக்குரிய கதைகளை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. பொழுதுபோக்கு அம்சம் நிறைந்த படங்களைத்தான் விரும்புகிறார்கள் என்று தயாரிப்பாளர்கள் கூறுகிறார்களே?"

பானு: "தயாரிப்பாளர்கள் தருகிற படங்களைத்தான் மக்கள் பார்த்துத் தீரவேண்டிய நிலை இன்று இருக்கிறது. பத்து மோசமான படங்களுக்கு மத்தியில் ஒரு நல்ல படம் வந்து வெற்றி அடைய

முடி யாது. வருகிற படங்கள் பெரும்பாலானவற்றில் ஆபாசம் நிறைந்திருந்தாலும், மக்கள் அந்தப் படங்களைப் பார்க்கவே செய்கிறார்கள். இதைக் கொண்டு மக்கள் ஆபாசமான படங்களை விரும்பிப் பார்க்கிறார்கள் என்று சொல்வது தவறு. உதாரணமாக, தோல் பதனிடும் தொழில் உள்ள குரோம்பேட்டையில் உள்ள துர்நாற்றத்தை அங்கு வசிக்கும் மக்கள் விரும்புகிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அங்கேயே வசிக்க வேண்டிய நிர்பந்தம் இருப்பதால், அந்த துர்நாற்றத்துக்கு நாளடைவில் பழக்கப்பட்டு விடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைக்குப் பழக்கப்பட்டவர்களுக்கு பிரிட்டானியா பிஸ்கட் ஃபேக்டரியிலிருந்து வரும் மணமுள்ள வாசனை பிடிக்காமல் போனாலும் வியப்பில்லை. ஆபாசம் நிறைந்த படங்களையே பார்க்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளவர்கள், நாளடைவில் நல்ல படங்களை விரும்பாமல் போனாலும் ஆச்சரியப்பட முடியாது. இந்த நிலையில் தொடர்ந்து நல்ல படங்களையே வெளியிட்டோம் என்றால், மக்களின் ரசனை மாறும். படங்களின் தரம் உயர, தயாரிப்பாளர்கள்தான் பொறுப்பேற்க வேண்டும்!”

மகே: “பெண்மையை உயர்த்திக் காட்டும் படங்களைத்தான் தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் விரும்புகிறார்கள் என்று சொல்லப் படுகிறதே?”

பானு: “தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் பி.ஏ., எம்.ஏ. என்று படித்து இருந்தாலும் தலையில் புஷ்பம் வைப்பது... குங்குமம் இட்டுக் கொள்வது... மூக்குத்தி அணிவது போன்றவற்றை விட்டுவிடுவது இல்லை. ஆந்திரப் பெண்கள் படிக்காதவர்களாக இருந்தால் கூட, நவீன நாகரிகத்தைப் பின்பற்றித் தங்களை விகாரப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். இந்த வகையில், தமிழ்ப் படங்களில் பெண்மை உயர்வாகச் சித்திரிக்கப்பட வேண்டும் என்று இங்குள்ளவர்கள் எதிர்பார்ப்பது ரொம்பவும் நியாயமான விஷயம்தான். இந்தக் காரணத்தாலேயே, துலாபாரம் இங்கே ஜெயிக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன்!”

மகே: “வெற்றிகரமான ஒரு படத்தைத் தயாரிக்க ஒரு தயாரிப்பாளருக்குத் தேவைப்படுவது எது?”

பானு: “படம் தயாரிப்பது என்பது ஒரு டீம் வொர்க் (Team Work). தயாரிப்பாளர், டைரக்டர், நடிக-நடிகையர், மற்ற டெக்னீஷியன்கள் அனைவரும் கூட்டாகச் சேர்ந்து செயல்படுவதிலும், தாங்கள் என்ன செய்கிறோம் என்பதை எல்லோரும் புரிந்து கொண்டு ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கை நோக்கிப் பாடுபட்டு உருவாக்குவதிலும்தான் ஒரு படத்தின் வெற்றியே இருக்கிறது.

தற்காலத்தில் இப்படிப்பட்ட 'டீம் ஸ்பிரிட்' மிகவும் குறைந்து விட்டது. நடிகர்கள் செட்டுக்குத் தாமதமாக வருவதாகப் படத் தயாரிப்பாளர்கள் குற்றம் சொல்கிறார்கள். அது பற்றி நடிகர்களிடம் கேட்டால், 'அங்கே சீக்கிரமாகப் போய் என்ன செய்வது? அங்கே செட்டும் ரெடியாகவில்லை... கதையும் ரெடியாகவில்லை... ஸீனும் ரெடியாகவில்லை... வசனமும் ரெடியாகவில்லை...' என்று தயாரிப்பாளர்களைக் குற்றம் சொல்கிறார்கள். ஆனால், இன்றைக்கு நம்மிடம் 'டீம் வொர்க்' கிடையாது என்பதற்கு தயாரிப்பாளரோ, நடிகரோ காரணம் அல்ல. நடிகர்கள், டெக்னீஷியன்கள் பற்றாக்குறைதான் காரணம். ஒரு நடிகரோ, ஒளிப்பதிவாளரோ ஒரே நேரத்தில் பத்துப் பதினைந்து படங்களுக்கு ஒப்பந்தம் ஆகியிருக்கும்போது, அவர்கள் ஒரு தயாரிப்பாளருக்கு மணிக்கணக்கில்தான் கால்ஷீட் தர முடியும். கால்ஷீட் ரேஷன் உள்ள காலம். நடிகர்கள் ஆசைப்பட்டாலும் கூட அவர்களால் தயாரிப்பாளர்களுடன் முழுமையாக ஒத்துழைக்க முடியாத நிலை இருக்கிறது."

மகே: "தமிழ்ப் படவுலகத்தைப் பொறுத்த வரையில் நடிகர்-நடிகைகள் குறைவான எண்ணிக்கையில் இருப்பது நமது படத் தயாரிப்பாளர்களுக்குப் பெரிய பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்து, படத் தயாரிப்பை மந்தப்படுத்தி விடுகிறதே?"

பானு: "ஆந்திராவிலும் இதே நிலைதான். ஆனால், அந்தக் காரணத்தை எவ்வளவு காலத்துக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கப் போகிறோம்? ஓரிரண்டு பெரிய நடிகர்களை வைத்துக் கொண்டு மற்ற வேஷங்களுக்குப் புதுமுகங்களைப் போட்டு நல்ல கதைகளைப் படமாக்கினால் நடிகர்களின் பிரச்சினைக்கே இடமில்லை. இதனால் படத் தயாரிப்புச் செலவும் குறையும்."

மகே: "புதுமுகங்களைப் போட்டுப் படம் எடுத்தால், அந்தப் படத்தை வியாபாரம் பண்ண முடியாமல், தயாரிப்பாளர்கள் நஷ்டப்பட வேண்டிய நிலை இருக்கிறதே?"

பானு: "உண்மைதான்! சாதாரணத் தயாரிப்பாளர்களுக்கு அது விஷப் பரீட்சைதான். புது முகங்களை அறிமுகம் செய்யும் பொறுப்பைப் பிரபலமான படத்தயாரிப்பாளர்களும், ஸ்டுடியோ சொந்தக்காரர்களும், டைரக்டர்களும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. அவர்கள் தங்களுக்குள்ள செல்வாக்கைக் கொண்டு, தாங்கள் புதுமுகங்களை வைத்து எடுக்கும் படங்களைச் சிரமமின்றி விற்க முடியும். இன்றுள்ள பிரபலமான நடிகர்கள் எல்லாம் ஒரு காலத்தில் செல்வாக்குள்ள படத் தயாரிப்பாளர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவர்கள்தான்.

பெரிய நடிகர்கள் தாங்கள் நடிக்கும் படங்களில் புது முகங்களை அறிமுகப்படுத்துவதும் ஒரு நல்ல ஏற்பாடுதான்.”

மகே: “உங்களுடைய நீண்ட கால அனுபவத்தில் டைரக்ஷனைப் பற்றி மட்டுமல்ல, டைரக்டர்களைப் பற்றியும் நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருப்பீர்களே... ஒரு டைரக்டருக்கு வேண்டிய அடிப்படைத் தகுதி என்ன?”

பானு: “டைரக்ஷனுக்கு அடிப்படை ‘எடிட்டிங்’தான். ஒரு கதையை ஒழுங்காகச் சொல்ல, எடிட்டிங் அறிவு மிக அவசியம். எடிட்டிங் தெரியாத டைரக்டர்கள் பலர், தாளம் இல்லாத கச்சேரி போல், எந்தக் காட்சியை எவ்வளவு எடுக்க வேண்டும் என்று வரையறை இல்லாமல் எடுத்துத் தள்ளிவிட்டு, பிறகு குறைக்க முடியாமல் அவதிப்படுவார்கள்! ஃபிலிமை ஏராளமாக விரயம் பண்ணி, புரொட்யூசரை நஷ்டப்பட வைப்பார்கள். படமும் வழவழா என்று அமைந்து, தோல்வி அடையும். இப்படி அடிப்படை இல்லாமல் டைரக்ட் பண்ணு கிறவர்களைப் பார்க்கும்போது எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது. நான் அப்படிப்பட்டவர்களின் டைரக்ஷனில் நடிக்கும்போது அவர்கள் செய்யும் தவறுகளைப் படத்தின் நன்மையைக் கருதி சுட்டிக்காட்டினால், ‘பானுமதி பொல்லாதவள்!’ என்கிறார்கள்.

தவிர, இப்போது இந்தி தெரியாத தமிழ் டைரக்டர்கள் இந்திப் படம் டைரக்ட் பண்ணுவதும் வருந்தத்தக்க ஒரு விஷயம்தான். இந்தி நடிகர்களிடம் இப்படிப்பட்ட டைரக்டர்கள் எதை விளக்கிச் சொல்ல முடியும்? எப்படி வேலை வாங்க முடியும்? இந்தி வசனத்தில் இவர்கள் என்ன திருத்தம் சொல்ல முடியும்? அது மட்டுமல்ல... படப்பிடிப்பு வேளையில் இந்தி நடிகர்கள், அவர்கள் பாஷையில் இவர்களைத் திட்டும்போது கூட, இவர்கள் சிரித்துக் கொண்டு, ‘வாட்... வாட்?’ என்று கேட்கும்போது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. இப்படி சம்பந்தமில்லாத, அனுபவமில்லாத விஷயங் களில் தலையிட்டு இவர்களும் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டு அந்தப் படங்களையும் தோல்வி அடையச் செய்வதைப் பார்க்கும் போது ‘அஞ்ஞான சுகம்’ என்பதுதான் நினைவுக்கு வருகிறது.”

மகே: “எடிட்டிங் துறையில் அனுபவம் இல்லாத பல திரைப் படக் கதாசிரியர்கள், வெற்றிகரமான டைரக்டர்களாகத் தங்களை நிரூபித்து இருக்கிறார்களே... இதைப் பற்றி என்ன சொல் கிறீர்கள்?”

பானு: “அவர்களுக்கு எடிட்டிங் பற்றிய அடிப்படை அனுபவம் இல்லாவிட்டாலும், எதை எவ்வளவு சொல்ல வேண்டும் என்ற எடிட்டிங் சென்ஸ் இருக்கிறது. இப்படி ஏதாவது ஒரு வகையில்

எடிட்டிங் பற்றி ஒவ்வொரு டைரக்டரும் நிச்சயம் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதுதான் எனது கருத்து. எடிட்டிங் பற்றித் தெரிந்த டைரக்டர்களின் படத்தில் தொய்வு இருக்காது; நல்ல வேகம் இருக்கும்.”

மகே: “திரைப்படத் தொழிலைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாதவர்கள் நமது சென்ஸார் போர்டில் மெம்பர்களாக இருப்பதால், டைரக்டர்கள் அரும்பாடுபட்டு எடுத்த காட்சிகள் தணிக்கையின்போது வெட்டப்படுவதும், பல ஆபாசமான காட்சிகள் வெட்டப்படாமல் விடப்படுவதுமான நிகழ்ச்சிகள் நடப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறதே?”

பானு: “திரைப்படத் தொழிலுக்கு சம்பந்தம் இல்லாதவர்கள் சென்ஸார் போர்டில் இருந்தாலும், அவர்களுக்கு திரைப்படத் தொழிலைப் பற்றி நன்கு தெரிந்திருக்குமானால், அவர்கள் படத் தயாரிப்பாளர்களிடம் அனுதாபத்தோடு நடந்து கொள்ள முடியும். தங்களது கடமையைச் செய்யவும் முடியும் என்று நம்புகிறேன். இன்னொன்று, இப்போது வரும் பெரும்பான்மையான படங்களை நியாயமான முறையில் சென்ஸார் செய்யத் தொடங்கினால், தயாரிப்பாளருக்கு ஒரு முழம் ஃபிலிம்தான் மிச்சப்படும்!”

மகே: “நீங்கள் சமீப காலமாகப் படங்களில் நடிக்காமல் இருப்பது, உங்களிடம் மதிப்பும் அபிமானமும் கொண்டுள்ள கணக்கற்ற திரைப்பட ரசிகர்களுக்குப் பெரும் குறையாக இருப்பதை நீங்கள் உணரவில்லையா?”

பானு: “உணர்கிறேன்! அவர்கள் என்னிடம் கொண்டுள்ள நம்பிக் கைக்குக் காட்டும் மரியாதை யாகத்தான் நான் அதிகமாக நடிக்காமல் இருக்கிறேன். சாரமில்லாத எந்த வேடத்தையும் ஒப்புக் கொண்டு பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற நிலையும்... ரசனையும் எனக்குக் கிடையாது. அது எனக்குப் பழக்கமும் இல்லை. நான் திறமையுடன் உழைத்து நடிப்பதற்கு வாய்ப்பு இருக்கக் கூடிய பாத்திரத்தை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.”

மகே: “கானல் நீர் போன்ற சிறந்த படங்களைத் தயாரிக்கும் திட்டம் எதுவும் தற்போது உங்களுக்கு இருக்கிறதா?”

பானு: “உண்டு! கூடிய சீக்கிரத்தில் சேர்ந்தாற்போல தமிழிலும் தெலுங்கிலும் ஒரு படத்தைத் தயாரிக்கவிருக்கிறேன். அதற்கான கதையைத் தேர்ந்தெடுத்து விட்டேன். என் கண்வரும் தமிழில் ஒரு படம் தயாரிக்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்.”

மகே: “உங்களை ‘கோபக்காரர்’ என்று பலர் சொல்லிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். இப்போது உங்களிடம் பேசிக் கொண்டு இருந்தது வரை உங்களை அப்படிப்பட்டவராக என்னால் கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கக் கூட முடியவில்லையே?”

பானு: “என்னைப் பற்றிய இந்தத் தவறான அபிப்பிராயம் பலருக்கு இருப்பது எனக்கும் தெரியும். நான் மனம் திறந்து உண்மைகளைப் பேசி விடுவதுதான் இதற்குக் காரணம். மனத்தில் ஒன்றும்... வெளியில் வேறொன்றுமாகப் பேசும் கலை எனக்குத் தெரியாது. ‘ஆஹா... பிரமாதம்!’ என்று எதற்கெடுத்தாலும் பலர் போடும் வெளிவேஷம்தான் திரை உலகில் நான் போட விரும்பாத ஒரு வேஷம். நான் கோபக்காரி என்று என்னைப் பற்றிப் பலர் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயம்தான், எனக்கு இப்போது வேலியாக அமைந்திருக்கிறது. என்னுடைய குறையாகச் சொல்லப்படுவதுதான் எனக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. என்னைப் புரிந்தவர்கள் மட்டும் என்னை வந்து சந்திக்கிறார்கள். அநாவசியமாகக் கண்டவர்களும் என்னிடம் வந்து தொந்தரவு கொடுக்க வழியில்லை. நான் நிம்மதியாக இருக்கிறேன்.”

- துக்கக் 15.07.1970.

குறிப்பு:

படித்து விட்டீர்களா? என்ன... யோசிக்கிறீர்கள்? இந்த பேட்டியில் திருமதி.பானுமதி சொன்னதெல்லாம் அன்றைய தமிழ் சினிமாவைப் பற்றி. இன்றைக்குச் சொன்னது போலவே இருக்கிறதா? சரியாக நாற்பத்தோரு வருடங்களுக்கு முன்னாலேயே அஷ்டாவதானி பானுமதி அவர்கள் சொல்லிவிட்டார்- நமது தமிழ் சினிமாக்களின், தமிழ் சினிமா பார்ப்பவர்களின், தமிழ் சினிமாப் படத்தயாரிப்பாளர்களின், இயக்குநர்களின் மனோபாவங்கள் எப்படிப்பட்டவை என்று. அவர் அன்று சொன்னது இன்றும் பொருந்துகிறது என்றால், நமது ‘ரசனை’யின் ‘வளர்ச்சி’ பற்றி நாம் யோசிக்காமல் இருக்க முடியாது. திருமதி.பானுமதி போல வெளிப்படையாகவும், துணிச்சலாகவும் பேசுகிறவர்கள் மிகவும் குறைவு. இப்படிப்பட்ட சிந்தனைகள் தற்போதைய, வருங்காலத் திரையுலகத்தினருக்கு உத்வேகமளித்து, அவர்களை சரியான பாதைக்கு வழி நடத்த உதவும் என்பது நிச்சயம்!

‘வாழ்ந்து காட்டுகிறேன்’ தொடக்கவிழாவில் இயக்குநர் (கிருஷ்ணன்) பஞ்சு, ▲
பி.நாகிரெட்டி, ஏ.எல்.சீனிவாசன், மகேந்திரன்.

22

‘வாழ்ந்து காட்டுகிறேன்!’

தங்கப்பதக்கம் கதையின் தொடர்ச்சியாக, ‘குட்பை மிஸ்டர் செளத்ரி’ என்று ஒரு கதை எழுதினேன். ‘ரிட்டயரான பிறகு எஸ்.பி.செளத்ரி தன் பேரனை எப்படி ஆளாக்குகிறார்... தன்னை விட மிகச் சிறந்த போலீஸ் அதிகாரியாக அவனை எப்படி உருவாக்குகிறார்... இறுதியில் தன் பேரன் அடையும் அரிதான பெருமையைப் பார்த்த நிலையில், எப்படி கம்பீரமாக உயிர் துறக்கிறார்?’ என்பதே அதன் கதை. இதையும் சிவாஜி பிலிம்ஸ் நிறுவனம் தயாரிப்பதாக இருந்தது. ஆனால், பின்னர் ஏனோ அந்தத் திட்டம் கைவிடப்பட்டது!

தங்கப்பதக்கம் 25 வாரங்கள் ஓடி வெள்ளி விழாக் கொண்டாடியது. அந்த விழாவில் எனக்கு தங்கப்பதக்கம் அணிவித்தார் நடிகர்

திலகம். எஸ்.பி. செளத்ரியே கம்பீரமாக எனக்கு அதை அணிவித்த மாதிரி இருந்தது.

அந்த செளத்ரி பற்றிய ஒரு சுவையான தகவல். தங்கப்பதக்கம் படத்தில் வரும் போலீஸ் அதிகாரியான நடிகர் திலகத்தின் பெயர் செளத்ரி. ஆனால், செளத்ரி என்பது தமிழ்ப் பெயர் அல்ல. அந்த கம்பீரமான போலீஸ் அதிகாரிக்கு ஏற்ற ஒரு பெயரை நான் யோசித்தபோது, எந்தவொரு தமிழ்ப் பெயரும் எனக்குப் பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. 'அந்தக் கதாபாத்திரத்தின் தன்மையை உச்சரிக்கும் பெயரிலேயே கொண்டு வரவேண்டும். அதில் ஒரு கம்பீரம் தேவை!' என்று யோசனையின் ஒரு கட்டத்தில் என்னை யும் அறியாமல் செளத்ரி என்ற பெயரை உச்சரித்துப் பார்த்தேன்; படுகச்சிதமாகப் பொருந்தியது. அவ்வளவுதான்!

'செளத்ரி' என்று வங்காளத்திலும் ராஜஸ்தானிலும் பெயர் வைப்பார்கள். ஆந்திராவிலும் 'செளத்ரி' என்ற இனத்தார் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், இன்று வரை 'தங்கப்பதக்கம் கதையில் வரும் தமிழனான போலீஸ் அதிகாரி ஒருவருக்கு 'செளத்ரி' என்று ஏன் பெயர் வைத்தாய்?' என்று எவரும் என்னைக் கேட்டதில்லை!

சிவாஜி நடிப்பில் இருந்த கம்பீரமும் கதையின் போக்கும் வலுவாக இணைந்து, படம் பார்த்த எவரையும் 'செளத்ரி' என்ற பெயர் குறித்துக் கேள்வி எழுப்ப விடாமல் செய்து விட்டது.

இதன் மூலம் ஓர் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டேன். படத்தில் வலுவான ஒரு கேரக்டருக்குப் பொருத்தமான நடிகர் எவ்வளவு

முக்கியமோ... அது போல அந்தக் கதாபாத்திரத்துக்குப் பொருத்தமான ஒரு பெயர் அமைவதும் மிக மிக முக்கியம்!

▲ செந்தாமரை

பெயர் பற்றி எழுதும்போது நான் இன்னொன்றையும் சொல்ல வேண்டும். தங்கப்பதக்கம் படத்தில் எஸ்.பி. செளத்ரியின் மனைவி பெயர் லக்ஷ்மி. உதிரிப்பூக்கள் படத்தின் முக்கியக் கதாபாத்திரமான அஸ்வினியின் பெயரும் லக்ஷ்மி. எனது எல்லாப் படங்களிலும் முக்கியமான பெண்

கதாபாத்திரங்களுக்கு லக்ஷ்மி என்றுதான் பெயர் வைப்பேன். இதற்குக் காரணம் உண்டு.

மறைந்த நடிகர் செந்தாமரையின் மனைவி பெயர்தான் லக்ஷ்மி. நான் சென்னை வந்த ஆரம்ப காலத்தில் எத்தனையோ நாட்கள் பகல் வேளை சாப்பாட்டு நேரத்தில் திடீர் திடீரென என்னை வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லும் செந்தாமரை தன் மனைவியிடம், “எங்க ரெண்டு பேருக்கும் சாப்பாடு எடுத்து வை!” என்பார் மிடுக்காக. அந்த நேரம் செந்தாமரையின் குடும்பம் வறுமையில் உழன்றது.

▲ தென்னரசு

அவர் மனைவி லக்ஷ்மியோ எங்கள் இருவருக்கும் பரிமாறுவார். ரொம்ப நாள் கழித்துத்தான் எனக்கு அந்த உண்மை தற்செயலாகத் தெரிய வந்தது. தனக்கிருந்த சாப்பாட்டை எனக்கு வைத்து, என்பசி போக்கிய அந்தத் தாய்... எங்கள் இருவருக்கும் தெரியாமல் பல நாட்கள் பட்டினி கிடந்திருக்கிறார். இந்த உண்மையை அறிய நேர்ந்தபோது நான் துடித்துவிட்டேன்!

தான் பட்டினி கிடந்து, கணவன் அழைத்துவரும் விருந்தாளியின் வயிற்றுப் பசியைப் போக்கிய அந்த அற்புதப் பெண்மணியின் உள்ளத்து மேன்மையை என்னால் மறக்க முடியவில்லை! அதனால்... எனது நன்றியைக் காட்டும் விதமாக இறந்து போன அந்த தெய்வீகப் பெண்மணியின் பெயரை எனது படங்களில் வரும் பிரதான பெண் பாத்திரங்களுக்குச் சூட்டி மனம் நிறை வடைகிறேன்.

தங்கப்பதக்கம் வெளிவந்து ஒரு வருடம் ஆகியும் என்னைத் தேடி எந்தத் தயாரிப்பாளரும் வரவில்லை. மறுபடி துக்ளக் பத்திரிகைக்குப் போக நினைப்பது சந்தர்ப்பவாதம் என்று எனக்குப் பட்டது. நடிகர் திலகத்திடம் வலியப் போய் வாய்ப்புக் கேட்க, என் சுயகௌரவம் இடம்தரவில்லை. குடும்பத்தில் பணத் தட்டுப்பாடு... நடிகர் திலகம் அணிவித்த தங்கப்பதக்கம் அதன் வெள்ளி விழா ஷீல்டுகளில் இருந்த வெள்ளி ஆகியவற்றை விற்றுக் குடும்பம் நடத்தினேன். எவரிடமும் போய் உதவி கேட்க என் தன்மானம் இடம்தரவில்லை!

இந்த நிலையில்தான் ஒரு வருட முடிவில் என் வீட்டுக் கதவு தட்டப்பட்டது. “என் பெயர் எஸ்.எஸ்.கருப்பசாமி. அருப்புக் கோட்டையிலிருந்து வருகிறேன். உங்கள் நண்பர் தென்னரசு

இந்தக் கடிதத்தை உங்களிடம் கொடுக்கச் சொன்னார்!" என்றார் வந்தவர்.

இனமுழுக்கம் பத்திரிகையில் நான் இருந்தபோது எனக்குப் பரிச்சயமான நாவல், சிறுகதை எழுத்தாளர் எஸ்.எஸ்.தென்னரசு. அவர் கொடுத்து அனுப்பிய கடிதத்தில், கடிதம் கொண்டு வரும் எஸ்.எஸ்.கருப்பசாமி என்பவர் படம் தயாரிக்க விரும்புவதாகவும், நான் திரைக்கதை வசனம் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் அதில் குறிப்பிட்டிருந்தார். அத்துடன் அவரது ஒரு சிறுகதையையும் இணைத்திருந்தார்.

ஆனால், அந்தச் சிறுகதை சிவிமாவைக்குப் பொருந்தவில்லை. இது வரை, தங்கப்பதக்கம் என்ற மிகப்பெரும் வெற்றிப் படம் தந்த பிறகும் சென்னையில் உள்ள எந்தப் படத் தயாரிப்பாளரும் என்னைத் தேடி வரவில்லை. இந்த நிலையில், நண்பர் என்ற முறையில் எங்கோ இருக்கும் அருப்புக்கோட்டையிலிருந்து என்னைப் பாசத்தோடும், அக்கறையோடும் நண்பர் தென்னரசு அணுகியிருக்கிறார் என்ற உண்மை என்னை வியக்க வைத்தது!

திரு.எஸ்.எஸ்.கருப்பசாமிக்கு படம் எடுப்பது புதிய அனுபவம். என்னைப் பார்க்க வருமுன் எடுக்கப் போகும் படத்துக்கு டைரக்டர்களாக கிருஷ்ணன்-பஞ்சு என்ற மாபெரும் அனுபவ சாலிகளை நிச்சயித்திருக்கிறார். நான் அந்தத் தயாரிப்பாளரிடம், "சார்... நான் நாளைக்கு டைரக்டர்களிடம் என்னிடமுள்ள ஒரு கதையைச் சொல்கிறேன். நீங்களும் கேளுங்கள். ஒருவேளை உங்கள் அனைவருக்கும் அந்தக் கதை பிடித்துப் போனால்... பிறகு நான் சொல்லும் ஒரு நிபந்தனையைக் கண்டிப்பாக நீங்கள் ஏற்க வேண்டும்!" என்றேன்.

மறுநாள் தி.நகரில் உள்ள எஸ்.எஸ்.கே. அலுவலகத்தில் கிருஷ்ணன்-பஞ்சு என்ற திரை உலக ஜாம்பவான்களிடம் எனது கதை ஒன்றைச் சொன்னேன். சொல்லி

‘வாழ்ந்து காட்டுகிறேன்’ 100-வது நாள் விழாவில் இயக்குநர் பஞ்சு அவர்கள் மகேந்திரனுக்கு மாலை அணிவிக்கிறார்.

முடித்ததும் அந்த மாபெரும் அனுபவசாலிகள், “கதை அபாரம்... இதுதான் கருப்பசாமி நாம எடுக்கப் போற படம். இதுதான் எங்கள் முடிவு!” என்றார்கள். “நிபந்தனை ஒன்று இருக்கிறது என்றீர்களே... அது என்ன?” என்று என்னை நினைவூட்டினார் எஸ்.எஸ்.கே.

“படத்தின் கிரெடிட் டைட்டிலில் கதை எஸ்.எஸ்.தென்னரசு என்றும், திரைக்கதை- வசனம் மகேந்திரன் என்றும் வரவேண்டும்!” என்றேன். என்னை ஆச்சரியமாகப் பார்த்த இயக்குநர்கள் காரணம் கேட்டார்கள். நான் விளக்கினேன்: “தென்னரசு அவர்களுக்கு எனது உளம் நிறைந்த நன்றியை நான் இவ்விதம்தான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்!” என்றேன்.

அந்தப் படம்தான் மிகப்பெரும் வெற்றி பெற்ற வாழ்ந்து காட்டுகிறேன். படப்பிடிப்பு நேரத்திலேயே பஞ்சு அவர்கள் நொடிக்கு நொடி பாராட்டுவார். “கலைஞரின் வசனத்துக்குப் பிறகு, உங்களது வசனம்தான் என்னை மயங்க வைக்கிறது!” என்பார். அவர் சொன்னது உண்மை போல, படம் வெளிவந்தபோது, காட்சிக்குக் காட்சி வசனத்துக்காகவே தியேட்டர்களில் அதிகக் கைதட்டல் வாங்கியது படம்!

வாழ்ந்து காட்டுகிறேன் படத்தில் முத்துராமன், சுஜாதா நடித்திருந்தனர். ஏதோ ஒரு வெறி பிடித்து அந்தப் படத்துக்கு வசனம் எழுதினேன். படத்தின் முக்கியக் காட்சியில் சுஜாதா ஒரு வசனம் பேசுவார். அதுதான் படத்துக்கான பெயரானது. “தங்கப்பதக்கம் படத்துக்குப் பிறகு... உங்களை மறந்தவர்களுக்கு எல்லாம் நீங்கள், உங்களைப் பற்றி கம்பீரமாகப் பிரகடனப்படுத்தும் சபதம்தான் வாழ்ந்து காட்டுகிறேன்!” என்று எனக்கு விளக்கம் தந்த இயக்குநர்களின் உள்ளத்தை நான் வெகுவாக ரசித்தேன்.

அடுத்த படமும் அவர்களுக்கே. அது, வாழ்வு என் பக்கம். என்னை மனத்தில் வைத்து முந்தைய படத்தின் வெற்றியையும் சேர்த்து இணைத்து, வாழ்வு என் பக்கம் என்ற தலைப்பைச் சூட்டியதும் அதே இயக்குநர்கள்தான். அதுவும் மிகப்பெரும் ஹிட்! லக்ஷ்மி - முத்துராமன் நடித்திருந்தனர். இயக்கம் அதே கிருஷ்ணன்-பஞ்ச இரட்டையர்தான்!

இதற்கிடையில்... சாந்தி நிகேதன் என்ற நாடகக் குழுவை அமைத்திருந்த திரு.சேஷாத்ரி என்பவர் ஒரு நாள் என்னைத் தேடி வந்தார். நாடகம் ஒன்று எழுதித் தருமாறு கேட்டார். அவருக்காக ரிஷிமூலம் என்ற நாடகத்தை எழுதிக் கொடுத்தேன். அந்த நாடகத்தில் பங்கேற்ற நடிகர்-நடிகையரான ராஜசேகர் -பானுமதி போன்றவர்களின் அற்புத நடிப்பும் சேஷாத்ரி அவர்களின் கடுமையான உழைப்பும் அத்துடன் எனது கதை அமைப்பும் வசனமும் சேர்ந்து ரிஷிமூலம் நாடகத்தை மிகப் பெரிய வெற்றிபெறச் செய்தது.

தங்கப்பதக்கம் வெளியான பிறகு என்னைச் சீண்டாத தயாரிப்பாளர்கள் எல்லாம் இப்போது, வாழ்ந்து காட்டுகிறேன், வாழ்வு என் பக்கம் படங்களின் வெற்றிக்குப் பிறகு, அவற்றின் வெற்றி, ஓர் எழுத்தாளனின் வெற்றி என்ற முறையில் என்னைத் தேடிவர ஆரம்பித்தனர். (தங்கப்பதக்கம் சிவாஜியின் அபார நடிப்பால்தான் வெற்றி கண்டது என்பது அவர்களது அபிப்பிராயம். உண்மையும் அதுதானே?) அதன் பிறகு கிட்டத்தட்ட 25 படங்கள் வரை (தெலுங்கு, கன்னடம், இந்தி, மலையாளம் ஆகிய மொழிகளில் ரீமேக் படங்களைச் சேர்க்காமல்) கதை-வசனம் என்றும், திரைக்கதை-வசனம் என்றும் கதை என்றும் எழுதிக் குவித்தேன்!

இப்படி எழுதி... எழுதி ஜெயித்துக் கொண்டே போனாலும் ஒரு கட்டத்தில் சலிப்பு அடைந்தேன். எனவே... அந்த சலிப்பிலிருந்து தப்பிப்பதற்காக, “என்னிடம் கதை எதுவும் இல்லை. முடிந்தால் நல்ல எழுத்தாளர்களின் நாவல்களைக் கொண்டு வந்து கொடுங்கள்.

அதிலிருந்து நான் தேர்வு செய்யும் கதைக்கு, திரைக்கதை-வசனம் எழுதித் தருகிறேன்!" என்று தயாரிப்பாளர்களிடம் அடம் பிடிக்கத் தொடங்கினேன்.

அப்போது... எனக்கு நாவல் படிக்கிற ஆசையா என்ன? அவர்களிடமிருந்து தப்பிப்பதற்காக நான் கட்டிய வேஷம் அது. எனது நிபந்தனையை நம்பிய தயாரிப்பாளர் ஒருவர், இயக்குநர் எஸ்.பி.முத்துராமன் முன்னிலையில் நாவல்களைக் கொண்டு வந்து கொட்டினார். அப்படி என்னிடம் வந்த நாவல்களில் ஒன்றுதான் உமாசந்திரன் எழுதிய முள்ளும் மலரும். அதற்கு முன்னால் இதே மாதிரி என்னிடம் வந்து சேர்ந்த நாவல்தான் மோகம் முப்பது வருஷம். அதற்கு நான் திரைக்கதை-வசனம் எழுதி படமாகி, வெற்றியும் பெற்றது.

இங்கே ஒன்றைச் சொல்லியாக வேண்டும். திரு.எஸ்.எஸ்.கே. வந்து எனது வீட்டுக் கதவைத் தட்டியது ஒரு திடீர் நிகழ்வுதான். ஆனால், நான் அப்போது வீட்டில் போர்த்திப் படுத்துத் தூங்கிக் கிடக்கவில்லை. அப்போதும் தயார் நிலையில் இருந்தேன். அதனால் உரிய சந்தர்ப்பம் வந்தபோது நான் தடுமாறவில்லை!

யுத்தம் வருகிறதோ இல்லையோ... ராணுவத்தில் உள்ளவர்கள் தங்களது ஆயுதங்களை எப்போதும் தயார் நிலையில் வைத்து இருப்பார்கள். முளைக்கிறதோ இல்லையோ... மண்ணைக் கிளறி, விதைகளை விதைக்க வேண்டியது நமது கடமை. அது போலத்தான் எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் நான் தினமும் இந்த வாழ்வை ரசித்தபடி பல விதப் புத்தகங்களை படித்துக் கொண்டோ... பல மாதிரி திரைக்கதைகள் எழுதிக்கொண்டோ... உலகத் திரைப்படங்களைப் பார்த்துக் கொண்டோ... ஒவியம் வரைந்து கொண்டோ... எனக்குப் பிடித்தமான தோட்ட வேலை பார்த்துக் கொண்டோ... நொடிக்கு நொடி எனது நேரத்தை நேசிக்குறேன். எப்போதும் என் மனமும் கண்ணும் அவ்வளவு சுலபத்தில் தூங்குவதில்லை!

23

சினிமா

விளம்பர

முனைசன்களின்

முக்கியத்துவம்!

ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ற மாதிரி நாம் உடை அணிகிறோம். திருமணத்துக்கு... உத்தியோகத்துக்கு... சாவுக்கு... பண்டிகைக்கு... பயணத்துக்கு... வாக்கிங் போவதற்கு... கோயில் போவதற்கு... இப்படிப் பலதரப்பட்ட சமயங்களில் நாம் வெவ்வேறு உடைகளை அணிகிறோம்!

அது போலத்தான் திரைப்படங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு மாதிரியாகச் செய்யப்படும் விளம்பரங்களும் படத்தின் கதைக்கு ஏற்ற மாதிரி மாறுபடுகின்றன. ஒரு படத்தின் உள்ளடக்கத் தன்மையை மக்களுக்குத் தெரிய வைப்பதே, இந்த விளம்பர முனைசன்கள்தான்; அதைப் போன்றதே ஒரு படத்துக்குச் சூட்டப்படும் பெயரும். இந்த உண்மையை எனக்குத் தெரிய வைத்தது உதிரிப்பூக்கள்தான்!

உதிரிப்பூக்கள் என்று படத்துக்கு நான் பெயர் வைத்தபோது என் நண்பர்கள் பலர் முகம் சுளித்தார்கள். “சுகொட்டுக்குப் பிணம் போகும் பாதையில் போடுவதுதான் உதிரிப்பூக்கள். அதைப் போய் தலைப்பாக வைத்திருக்கிறாயே...” என்றார்கள்.

“கோயிலில்... வீடுகளில் கடவுள் உருவங்களுக்கு அர்ச்சிக்கப்படும் பூக்களும் உதிரிப்பூக்கள்தானே?” என்று நான் பதில் சொன்னேன்.

பிறகு படம் முடிந்து ‘வருகிறது!’ போஸ்டர் அடிப்பதற்காக அதற்கேற்ற முனைசை வடிவமைக்க நானும் மறைந்த ஒவிய

நண்பர் பரணியும் உட்கார்ந்தோம். படத்தின் புகைப்படங்கள் அடங்கிய ஆல்பத்தைப் புரட்டியபோது, ஒரு குறிப்பிட்ட ஸ்டில் எங்கள் இருவரையும் ஒரே நேரத்தில் ஈர்த்தது. அந்த ஸ்டில்தான் போஸ்டருக்குப் பொருத்தமானது என்று தீர்மானித்தோம். அதையே 'வருகிறது' போஸ்டரின் டிஸைனாக அழகுபட உருவாக்கினார் ஓவியர் பரணி.

ஆனால், இந்த போஸ்டர் டிஸைன் பற்றிய ஞானம் எதுவும் அப்போது எனக்குக் கிடையாது. அந்த போஸ்டரைக் கண்டு, என் நெருங்கிய நண்பர்கள் சிலர், பலத்த ஆட்சேபம் தெரிவித்தனர்.

“என்ன இது துக்கிரித்தனமா இருக்கு? ஒரு பொம்பளை கறுப்பு சேலை கட்டிக்கிட்டு, குங்குமம் அழிஞ்சுபோய், தலைவிரி கோலமா அழுது கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறாள், போஸ்டரில். உனக்கு என்ன கிறுக்குப் பிடித்து விட்டதா?” என்றார்கள்.

“ஏதோ... எனக்கு சரியென்று பட்டபடி போஸ்டர் டிஸைன் செய்திருக்கிறோம்!” என்றே அப்போதைக்கு என்னால் பதிலளிக்க முடிந்தது.

தமிழ்நாடு பூராவும் அந்த போஸ்டர்தான் ஒட்டப்பட்டது. படமோ மாபெரும் வெற்றி கண்டது. அப்போதும் கூட, படத்தின் அந்த போஸ்டர் டிஸைனுக்கு இருந்த முக்கியத்துவத்தை நான் உணரவில்லை. சில ஆண்டுகள் கழித்து உலகப் புகழ்பெற்ற இயக்குநர் ஆல்பிரட் ஹிட்ச்காக்கின் அரிதான பேட்டி அடங்கிய புத்தகம் ஒன்றை வாசிக்க நேர்ந்தது. குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தைப் படித்தபோது, நான் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன்! படத்தின் விளம்பர டிஸைனின் முக்கியத்துவம் குறித்து அவர் இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருந்தார்:

‘ஒரு திரைப்படத்தின் குணாதிசயத்தை மக்களுக்கு உணர்த்தும் விதத்தில், படத்தின் விளம்பர டிஸைன்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். அந்த விளம்பர டிஸைன்களைப் பார்த்ததுமே... படம் பார்க்கப் போகும் மக்கள், அந்தப் படம் என்ன மாதிரிப் படமாக இருக்கும் என்பதை முன்கூட்டியே மனத்தளவில் தீர்மானித்து விடுவார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் தியேட்டருக்கு வந்து அந்தப் படத்தைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் அனுமானித்த மாதிரியே படத்தின் தன்மையும் குணாதிசயமும் இருக்கும். அதனால் அவர்கள் திருப்தியடைவார்கள். இதற்கு Pre conditioning the Movie goes என்று பெயர்.’

இதைப் படித்ததும், உதிரிப்பூக்கள் படத்துக்கு என்னையும் அறியாமல் செய்த டிஸைன், படம் பார்க்க வருகிறவர்களின் மனத்தை, ‘படம் சீரியஸ் ஆக இருக்கும்!’ என்று உணர வைத்து

▲ ஊட்டியில், 'ஜானி' படப்பிடிப்பில்...

இருப்பதை அறிந்தேன். அப்படியோர் எதிர்பார்ப்புடன் தியேட்டருக்கு வந்து அந்தப் படத்தைப் பார்த்தபோது, 'தங்களது கணிப்பு பொய்க்கவில்லை' என்று திருப்தி அடைந்தனர். அதாவது, அவர்கள் ஏமாறவில்லை என்ற நிஜமும் எனக்குப் புலப்பட்டது!

ஆனால், எனது ஜானி பட விளம்பர டிஸைன் எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்த பாடம், வேறு மாதிரியானது. 'ஜானி என்பது படத்துக்குத் தற்காலிகமான ஒரு தலைப்பாக இருக்கட்டும்... பிறகு டைட்டிலை மாற்றிக் கொள்ளலாம்...' என்று தயாரிப்பாளரிடம் ஆரம்பத்தில் சொல்லியிருந்தேன். காரணம், ஜானி என்பது ஒரு ஆக்ஷன் படத்துக்கான தலைப்பு. ஆனால், உண்மையில் ஜானி படத்தின் கதையோ... உணர்வு பூர்வமான ஒன்று. அடிதடி கலாட்டா இல்லாத ஒரு கதை.

படம் எடுத்து முடிந்ததும் உடனே விளம்பர டிஸைனை தீர்மானிக்காமல், அவசர வேலையை முன்னிட்டு வெளியூர் போயிருந்தேன். ஒரு வாரம் கழித்து நான் சென்னை திரும்பியபோது மிகப் பெரிய ஜானி போஸ்டர்கள் எங்கும் கண்ணில் பட்டன. ஜானி என்ற தலைப்பு மாற்றப்படாததுடன் அந்த டிஸைனில் ஒரு கோடரியைத் தூக்கிக் கொண்டு ரஜினி நிற்கிறார். படத்தில் வரும் ஒரு காட்சியில் விறகு பிளப்பார் ரஜினி... அதைத்தான் பூதா காரமாக்கி, அவர் கோடரியைத் தூக்கிக் கொண்டு யாரையோ பழிவாங்கப் புறப்படுவது போல டிஸைன் போட்டிருந்தார்கள்.

மகேந்திரன்

அத்துடன் டிஸைனில் ஜானி... ஜானி... ஜானி... என்று நாலைந்து வண்ணங்களில் ஜானி டைட்டிலை பெரிதுபடுத்தியிருந்தனர்!

அந்த போஸ்டரைப் பார்த்து அவரது ரசிகர்கள் ஏக குஷியாகி விட்டனர். ஜானியில் ரஜினிகாந்த்தின் அட்டகாசமான சண்டைகள் இருக்கும், கதையும் எதிரியை ரஜினி பழிவாங்கும் விதமாக இருக்கும் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டனர். அப்படி நினைத்து முதல் இரண்டு வாரம் தியேட்டருக்கு வந்தவர்கள், மோசமாக ஏமாந்தார்கள்; வெறுப்படைந்தார்கள். அதனால் தயாரிப்பாளரும் பயந்தார் என்ன ஆகுமோ என்று!

நல்ல வேளையாக ஜானி படம் வெளியான கட்டத்தில், எனது படங்களை விரும்பிப் பார்க்கும் ரசிகர்கள், மூன்றாவது வாரம் தான் தியேட்டருக்குப் போய் அமைதியாகப் படம் பார்த்து ரசிக்க முடியும் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தவர்களாக இருந்தனர். அதனால் மூன்றாவது வாரத்திலிருந்து அவர்கள் ஜானி பார்க்க வரத் தொடங்கினர். படத்தைப் பற்றிய நல்ல அபிப்பிராயம் மெல்ல மெல்லப் பரவியது... இறுதியில் படம் பெரிய வெற்றி கண்டது!

இப்போதும் கூட நான் போகிற இடமெல்லாம் ஜானி பற்றி மற்றவர்கள் ரசித்துப் பேசும்போது, படத்தலைப்பை அவர்கள் மிக ரசித்து உச்சரிப்பதைப் பார்த்து, 'ஜானி என்று பெயர் சூட்டியது

▼ ஊட்டியில், 'ஜானி' படப்பிடிப்பில்...

கூட சரிதானோ?' என்று நினைப்பேன்!

ஆனால், ஒன்று நிச்சயம்! ஜானி படத்துக்காக உருவாக்கப்பட்ட விளம்பர டிஸைன் எவ்வளவு தவறானது என்பதை ஒருபோதும் என்னால் மறுக்க முடியாது!

முள்ளும் மலரும் என்ற தலைப்பின் நிஜ அர்த்தம், 'முள் கூட மலராகிறது' என்பதுதான். ஆனால், பலபேர் படத்தில் வரும் அண்ணன் காளி முள் என்றும், மலர் என்பது அவன் தங்கை வள்ளி என்றும் அர்த்தம் எடுத்துக் கொண்டனர்.

பொதுவாக பெரும்பாலான தமிழ்ப் படங்களின் பெயர்கள் வேடிக்கையாகவும், விளையாட்டுத்தனமாகவும் அமைகின்றன. அத்தகைய பெயர்களோடு அந்தப் படங்களின் விளம்பர டிஸைன்களும் அமையும்போது பார்வையாளர்களுக்கு என்ன தோன்றும்?

'தலைப்பே இப்படி வேடிக்கையாகவும் குழந்தைத்தனமாகவும் இருக்கிறதே... ஆக, இந்தப் படம் எடுத்தவர்கள் கொஞ்சம் கூடப் பொறுப்பு உணர்வு இல்லாமலும் அலட்சிய மனோபாவத் தோடும் தான் படத்தைத் தயாரித்திருப்பார்கள். இந்தப் படத்தைப் பார்க்க வேண்டுமா? என்ன?' -இப்படித்தான் நினைப்பார்கள். அவர்கள் நினைக்கிற மாதிரியே... அந்தப் படங்களும் அமைந்து, தோல்வி அடைவதைப் பார்க்கிறோம்.

இப்போது, படத்துக்குப் பெயர் சூட்ட... கடந்த காலத்தில் வெளியாகி மாபெரும் வெற்றி பெற்ற பிரபலமான படங்களின் பெயர்களைத் தேர்வு செய்கிறார்கள். தலைப்பு வைக்கவே இவ்வளவு கற்பனை வறட்சி கொண்டவர்கள், படத்தை உருவாக்குவதிலும் தங்களது விளையாட்டு புத்தியைத்தான் காட்டியிருப்பார்கள் என்று படம் பார்ப்பவர்கள் நினைக்க மாட்டார்களா? அப்படி, பழைய படங்களின் பெயர்களைத் தாங்கி வரும் இன்றைய படங்கள் தோல்வி அடையக் காரணமாக உள்ள உண்மைகளில் படத்தின் தலைப்பும் ஒன்று என்றே கருத வேண்டியுள்ளது.

சினிமா என்ற உன்னதமான ஊடகத்துக்கு நாம் மரியாதை காட்ட வேண்டாமா? அர்த்தமற்ற, மலிவான, வார்த்தைகளைப் படத்துக்கான பெயராக்கி, சினிமாவை நாம் ஏன் சிறுமைப்படுத்த வேண்டும்? படத்தின் தரம், கதை, அதற்கும் மேல் தமிழ் சினிமாவின் வளர்ச்சி பற்றிக் கவலைப்படுகிறவர்கள்தானே படத்தின் பெயர் குறித்தும் விளம்பர டிஸைன் குறித்தும் கவலைப்பட முடியும்!

என்னால் என்றும் மறக்க முடியாத கமல்ஹாஸன்!

நல்ல சினிமாவின் மீது கமல்ஹாஸன் வைத்திருக்கும் அதீத ஈடுபாடு பெரும்பாலும் நாம் எல்லோரும் அறிந்த ஒன்று; ஆனால், நல்ல சினிமாவில் அக்கறை கொண்டுள்ள சக கலைஞர்களிடம் அவர் காட்டும் மாசற்ற அக்கறையும் பற்றும் மனதாரச் செய்யும் உதவிகளும் பலருக்கும் தெரியாத ஒன்று!

முள்ளும் மலரும் படத்துக்கு முன்னால் நான் கதை-வசனகர்த்தாவாக இருந்தபோது, மலையாளத்தில் கமல்ஹாஸன்-இந்தி நடிக்கை ஜரீனா வஹாப் நடித்த மதனோற்சவம் என்ற படம் தமிழில் டப்பிங் செய்தபோது, பல காட்சிகளைப் புதிதாகத் தமிழுக்காகப் படமாக்க வேண்டியிருந்தது. அந்தப் படத்துக்கு என்னை வசனம் எழுத வைத்தார் கமல். ஏற்கெனவே சொன்னது போல, அவர் எனக்கு அந்நியமல்ல. நான் அவர்கள் குடும்பத்தில் ஒருவன்

மாதிரி. அந்தப் படம் பருவமழை என்ற பெயரில் தமிழில் வெளியானது.

பிறகு மோகம் முப்பது வருஷம் என்ற படத்துக்கு நான் திரைக் கதை-வசனம் எழுத, கமல் நடித்தார். அது ஒரு வெற்றிப் படம். பிறகு நான் கதை-வசனம் எழுதிய ஆடு புலி ஆட்டம் படத்தில் கமலுடன் ரஜினி இணைந்து நடித்தார். அதுவும் வெற்றிப் படமே. இந்தக் காலகட்டத்தில் இந்தப் படங்களின் வெற்றிகள் எதுவுமே எனக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கவில்லை. மனதுக்குள் எப்போதும் ஒரு வித சலிப்பு. 'சிவிமா எப்படி இருக்க வேண்டும்' என்று படிக்கிற காலத்தில் பேசியது... பத்திரிகைகளில் விமர்சனம் எழுதியது எல்லாம் நினைவுக்கு வரும்.

'போலீஸ் உத்தியோகத்தில் சேர்ந்து, போலீஸ் கான்ஸ்டபிளாகவே ரிட்டயர்டு ஆகிற மாதிரி, நமது காலமும் இப்படியே கடந்து முடிந்து விடுமோ?' என்று மனத்தளர்ச்சி ஏற்படும் சமயங்களில் பெங்களுர் போவேன். வேறு மொழிகளில் வெளியாகும் மாறுபட்ட சினிமாக்களைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்புவேன். மறுபடியும் என் மூளை நரம்புகள் புதுத் தெம்புடன் முறுக்கேறிவிடும். பெங்களுரில் பார்த்த சினிமா நினைப்பில்... ஷூட்டிங் சமயம் ஸ்டுடியோ மேக்கப் ரூமில் மன உளைச்சலோடு உட்கார்ந்திருப்பேன். கமல் வருவார்.

▲ ஊட்டியில், 'முள்ளும் மலரும்' பப்பிடிப்பு இடைவேளையில்...

“என்ன டல்லா இருக்கீங்க?”

“நேத்து பெங்களுர்ல அற்புதமான ஒரு படம் பார்த்தேன். அதே நேரம் இப்போ இந்த மாதிரி எடுக்கிற சினிமாவுக்கு நான் எழுதுவதை நினைத்தால் வெட்கமா இருக்கு...”

“பெங்களுர் போய் அந்த மாதிரி நல்ல படத்தையெல்லாம் பார்க்க வேணாமனு யாரு உங்ககிட்ட சொன்னது? இந்தா பாருங்க... மகேந்திரன்! எனக்கும் வித்தியாசமான தமிழ் சினிமா விலே நடிக்க ஆசைதான். ஆனா, என்ன பன்றது... அதுக்கேத்த நேரம் வரணுமே? அது வரைக்கும் நாம, நம்மை நிலைநிறுத்திக்க வேண்டாமா... அதனாலதான் இப்படிச் சிடைக்கிற படத்துலே எல்லாம் நானும் நடிக்கிறேன். நீங்களும் என்னை மாதிரி பொறுமையா இருங்க. காலம் வரும். அதுக்காக பெங்களுர் போயி நல்ல சினிமா பார்க்கிறதை நிறுத்திடாதீங்க. அந்த மாதிரிப் படங்கள் தான் உங்க மனசுல இருக்குற வெறியை அணைஞ்சு போகாம காப்பாத்திட்டு இருக்கும்!” என்பார்.

அவர் வரைக்கும் அது சரி... சினிமாவில் புதிது புதிதாக சாதிக்கும் வெறி இருப்பதால், கமல் அப்படிச் செய்கிறார். ஆனால், எனக்கு அந்த மாதிரி லட்சியநெருப்பு எதுவும் கிடையாதே. சினிமாவை விட்டு ஒடிப்போவதற்குத் தக்க தருணத்தை அல்லவா நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்!

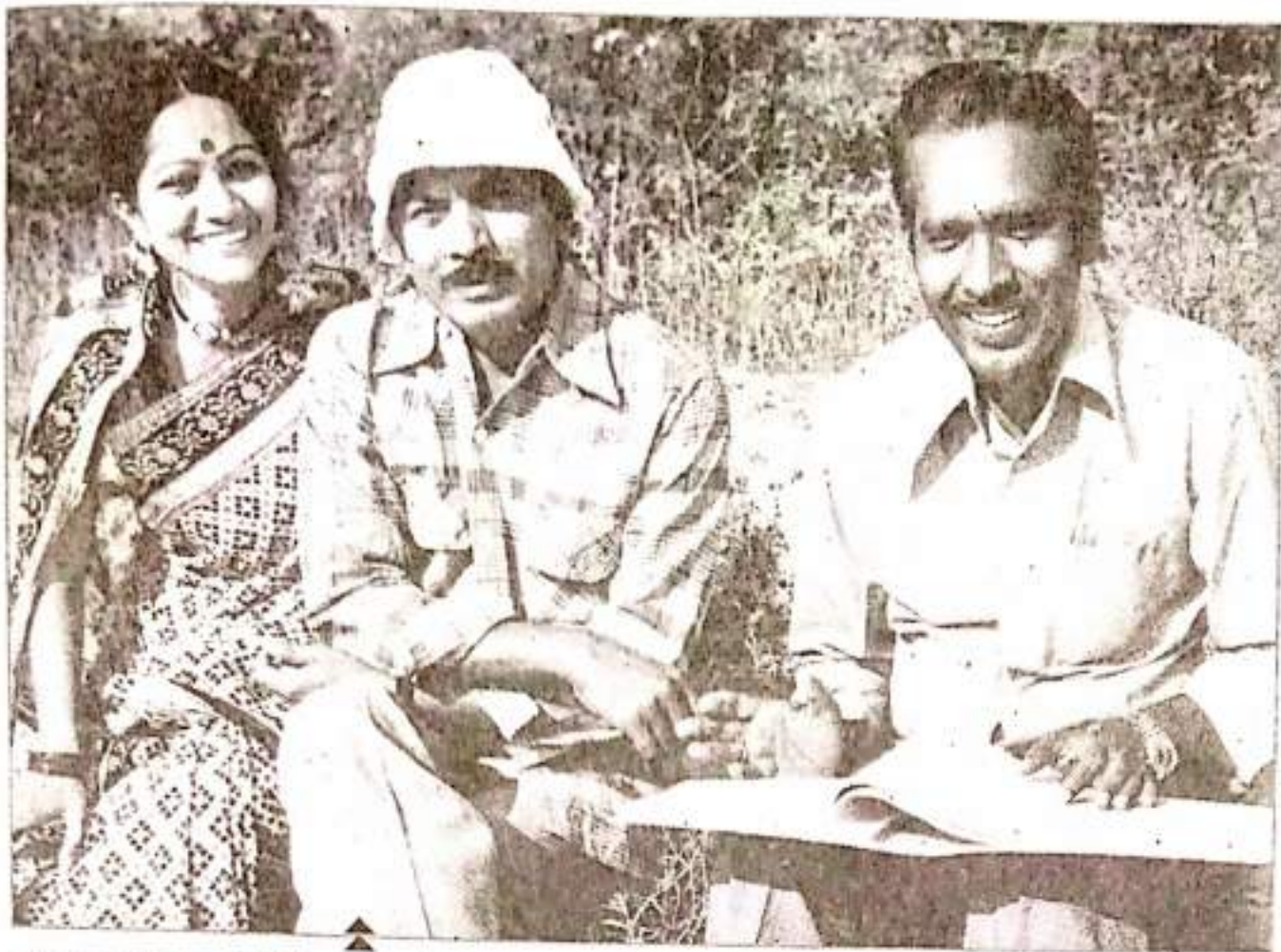
அந்தக் காலகட்டத்தில்தான் நானே எதிர்பாராத விதமாக முள்ளும் மலரும் படம் இயக்க ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டேன். என் ரசனையை அறிந்து வைத்திருந்த கமல், நல்ல ரசனையுள்ள ஒளிப் பதிவாளரை நான் தேடியபோது எனது எதிர்பார்ப்புக்கு ஏற்ற மாதிரிப் பொருத்தமான ஒளிப்பதிவாளராக பாலு மகேந்திராவை எனக்கு ஏற்பாடு செய்து தந்தார்.

கடைசியில், முள்ளும் மலரும் படப்பிடிப்பு முடிந்தாலும் அந்தப் படத்தில் வரும் 'சந்தாமம் பூவில் வந்தா ம் தன்றல்...' என்ற பாடலுக்கான தொடக்கக் காட்சி மட்டும் எடுக்கப்படாமல் நின்று போனது. சரத்பாபுவின் ஜீப்பில் ஷோபாவும், தோழிகளும் உட்கார்ந்து டிரைவர்-கண்டக்டர் விளையாட்டு விளையாடு வார்கள். அப்போது அங்கு வரும் சரத்பாபு, தன்னைக் கண்டு மிரண்ட ஷோபாவை சமாதானப்படுத்தி... ஜீப்பில் அழைத்துச் செல்வார். அதன் பிறகே பாடல் ஆரம்பிக்கும்.

இந்தக் காட்சிதான் எடுக்கப்பட வேண்டியது. ஏற்கெனவே 'டபுள் பாசிட்டிவ்' பார்த்துவிட்டு, 'என் தலையிலே மண்ணைப் போட்டுட்டியே...' என்று என்னிடம் ஆத்திரப்பட்டாரே அந்தக் கோபம் தணியவில்லை தயாரிப்பாளர் வேணு செட்டியாருக்கு. இப்போது கூடுதலாக ஒளிப்பதிவாளர் பாலுமகேந்திரா மீதும் அவருக்கு ஏதோ ஒரு கோபம். இரண்டும் சேர்ந்து கொள்ளவே,

▼ 'சந்தாமம் பூவில்' பாடல்பதிவின்போது இளையராஜா, ஜேசுதாஸ், மகேந்திரன்

‘முள்ளும் மலரும்’ படப்பிடிப்பு இடைவேளையில் ஷோபா, பாலுமகேந்திரா, மகேந்திரன்.

‘அந்தப் பாட்டுக்குரிய ஆரம்பக் காட்சியை எடுக்க முடியாது!’ என்று திட்டவட்டமாக மறுத்தார்.

“அந்தக் காட்சி இல்லாவிட்டால், பாடல் காட்சி சம்பந்தம் இல்லாமல் தெரியுமே...” என்று விளக்கினால், “நான் அந்தப் பாட்டையே தூக்கிடுறேன்... போதுமா?” என்றார். அந்தப் பாடல் இல்லாவிட்டால், சரத்பாபு-ஷோபா சந்திப்பு இல்லை. பிறகு அதை மையமாகக் கொண்ட கதையின் பிரதான பிரச்சினையைச் சொல்ல முடியாது. படமே பாழாகிவிடும். நான் அவரை எவ்வளவோ கெஞ்சுகிறேன். அவர் ஏற்பதாக இல்லை!

எனக்கோ பித்துப் பிடித்த நிலை. கமலிடம் ஓடினேன். விவரம் சொன்னேன். உடனே அவர் நேரடியாக செட்டியாரிடம் வந்து எவ்வளவோ பேசிப் பார்த்தார். அதற்கும் அவர் மசியவில்லை. இறுதியாகத் தயாரிப்பாளரிடம் கமல் சொன்னார்: “சரி... அந்த ஸீனை எடுப்பதற்கான ஃபிலிம், கேமரா செலவு எல்லாவற்றையும் நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். அதற்காவது சம்மதிப்பீர்களா?”

தயாரிப்பாளர் மௌனித்தார்.

“முதல் முறையாக மகேந்திரன் ‘டைரக்ட் பண்ணியிருக்கார். அவருடைய திறமையில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. நீங்கள் சம்மதிக்காவிட்டால்... அவருடைய எதிர்காலம் மட்டுமில்லை, இந்தப் படம் சம்பந்தப்பட்ட அனைவரது எதிர்காலமும் பாழாகி

விடும். அதற்கு நான் சம்மதிக்க மாட்டேன்!" என்றார் கமல்.

தயாரிப்பாளர், கமலிடம் சொன்னார்: "எல்லாம் உன் செலவு தானே? எனக்கென்ன... எப்படியும் போங்க!" என்று கோபத்துடன் சம்மதித்தார்.

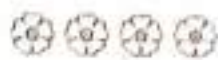
அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. மதியம். சத்யா ஸ்டுடியோவில் ஜீப்பை நிறுத்தி வைத்து சரத்பாபு, ஷோபா அவருடைய தோழிகள் இவர்களைக் கொண்டு எடுக்கப்பட்ட அந்தக் காட்சிக்குத் தேவை யான கேமரா, ஃபிலிம், இதர எல்லாப் பொறுப்புகளையும், செலவு களையும் கமலே முன்னின்று ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். வெறும் இரண்டு மணி. நேரத்துக்குள் எல்லா வேலைகளும் முடிந்து விட்டன. 'சந்தாமூர்பூலில்...' பாடலும் தப்பித்தது.

முள்ளும் மலரும் படம் ஜெயித்தது! மட்டுமின்றி, எல்லோராலும் அது வியந்து பேசப்பட்டது. கமலின் கணிப்புக்கும், அவர் செய்த உதவிக்கும் கிடைத்த வெற்றி அது. அது, 'சினிமா ஒரு விஷுவல் மீடியம்' என்ற உண்மையை தமிழ் சினிமாவுக்கு உணர்த்தியது.

எல்லாவற்றுக்கும் திரு.கமலே காரணம். அவர் மட்டும் அன்று அப்படி அதீத அக்கறையுடன் ஒடோடி வந்து உதவியிரா விட்டால், முள்ளும் மலரும் என்னாகியிருக்கும்? அதை என்னால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை! அதன் மூலம் 'வித்தியாசமான இயக்குநர்' என்று நான் சொல்லப்பட்டதற்கு கமல்ஹாஸன்தான் ஆதாரமாக இருந்தார் என்பதை என்னால் மறுக்க முடியுமா?

என் வாழ்நாளில் நான் நன்றியோடு நினைக்க வேண்டிய, மறக்க முடியாத ஒரு மனிதர் கமல். அவருக்கு நான் சொல்லும் 'நன்றி' எனும் வார்த்தை கூட என்றும் நன்றி மறக்காது. கமல் நடித்த மீண்டும் கோகிலா படத்தை நான்தான் இயக்க வேண்டும் எனப் பெரிதும் ஆசைப்பட்டார் அவர். ஆனால், தவிர்க்க இயலாத சில காரணங்களால் அது நடந்தேறவில்லை. இப்போதும் என் போன்றவர்களது புது வகைத் திரைப்பட முயற்சிகளில் மிக மிக அக்கறை கொண்ட சிறந்த மனிதர் கமல்!

உலக சினிமாவின் தரத்துக்கு தமிழ் சினிமாவையும் கொண்டு செல்லும் உத்வேகத்தில் அயராது பாடுபடும் கமல்ஹாஸனின் தீவிரமான சினிமாப் பசியை உணரும்போதெல்லாம்... என்னைப் போன்றவர்கள் எத்தகைய மகிழ்ச்சி அடைகிறோம் என்பதை, வெறும் பேனாவால் விவரிக்க இயலாது. என் நன்றிக்குரிய திரு.கமல்ஹாஸன் என்றும் என் நெஞ்சில் குடியிருப்பவர்.

▲ ரஜினிகாந்த்துடன் மகேந்திரன்

25

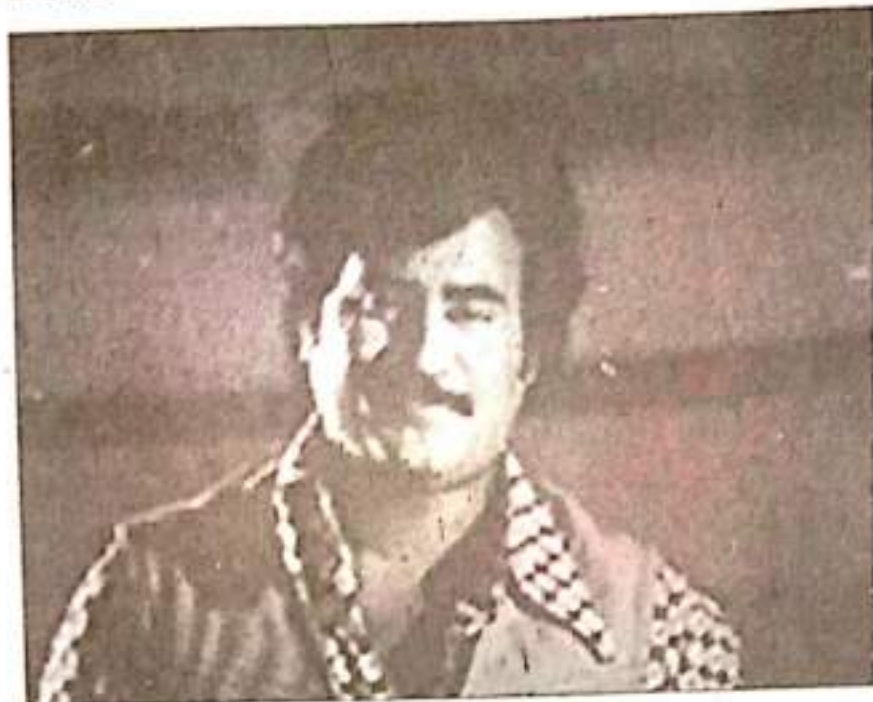
அற்புத மனிதர் ரஜினிகாந்த்!

வாழ்க்கையில் மிகப்பெரிய ஆச்சரியங்களின் தொடக்கம், ஒரு சிறுபுள்ளியில்தான் ஆரம்பமாகிறது!

சிகரெட் - உயிருக்குப் பகையான இந்த சிகரெட்தான் உயர்ந்த நண்பர் ரஜினிகாந்த் அவர்களும் நானும் முதன் முதலில் சந்திக்கக் காரணமாக அமைந்தது.

ஸ்டுடியோவில் ஆடு புலி ஆட்டம் படத்தின் படப்பிடிப்பு நடைபெறும் சமயம். ஒரு நாள் மேக்கப் ரூமில் உட்கார்ந்து சில காட்சிகளின் வசனத்தை சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அருகில் உள்ள படப்பிடிப்புத் தளத்தில் நண்பர் எஸ்.பி.முத்துராமன் படத்தை இயக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

எனது சிகரெட் பாக்கெட் காலியானதை அப்போதுதான் உணர்ந்தேன். எழுதுகிற பேனாவில் மைதீர்ந்து போன மாதிரி என்னமோ ஒரு பரபரப்பு. யாரையாவது அனுப்பி வாங்கி வரச்

▲ 'ஆடு புலி ஆடும்' ரஜினி

பார்த்தபடி... தான் நடிக்கப் போகும் காட்சிக்காகத் தன்னைத் தயார் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அதற்கு முன்னால் அவரது படங்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். மோகம் முப்பது வருஷம் படப்பிடிப்பின்போது, நடிக்க வாய்ப்புக் கேட்டு, இயக்குநர் எஸ்பி.முத்துராமனை பார்க்க அவர் வந்தபோது, அவரை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால், பேசியது இல்லை. இந்தப் படத்தில் அவர் நடிப்பதும், எனக்குத் தெரியும். இன்றுதான் அவருக்கு ஆடு புலி ஆட்டத்தின் முதல் நாள் படப்பிடிப்பு.

“எக்ஸ்க்யூஸ் மீ சார்!” என்றேன். திரும்பினார். நான் என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன். கதை-வசனகர்த்தா நான்தான் என்றதும் அவர் உற்சாகமாகி விட்டார். முதலில் நான் வந்த நோக்கத்தைச் சொன்னேன். சிரித்துக் கொண்டே சிகரெட் பாக் கெட்டை எடுத்து நீட்டினார். சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்த பிறகே அவருடன் உற்சாகமாகப் பேச முடிந்தது.

ஆடு புலி ஆட்டத்தில் அவர் பெயரே ரஜினிதான். தெரிந்தேதான் ரஜினிக்கு, ‘ரஜினி’ என்ற பெயரையே வைத்திருந்தேன். படத்தில் எதிரியிடம் எதிர்பாராத ஒன்றைச் செய்து காட்டிவிட்டு, “இதுதான் ரஜினி ஸ்டைல்!” என்பார். வில்லன் கேரக்டர்தான். ஆனாலும் படத்தில் மக்கள் அவரை ரசித்தார்கள். படமும் பெரிய வெற்றி அடைந்தது.

இப்படி சிகரெட் தொடங்கி வைத்த நட்புதான் ஆழமாக வேர்விட்டு வளர்ந்தது. தினமும் ராயப்பேட்டையில் அவர் தங்கியிருந்த வீட்டில் நானும் அவரும் இரவு மூன்று மணி வரை கூட சினிமா பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்போம். அந்த சந்தர்ப்பத்தில்தான் அவருக்குள்ளிருந்த மிகச் சிறந்த நடிகனின்

சினிமாவும் நானும்

சொல்லலாம் என்று நினைத்து வெளியே வந்தபோது, பக்கத்து மேக்கப் ரூம் கதவு பாதி திறந்திருந்தது. யாரோ இருப்பது போல் தோன்றவே... கதவைத் தட்டி விட்டு உள்ளே நுழைந்தேன்.

ரஜினி சிகரெட் புகைத் தவாறு கண்ணாடியைப்

அதிர்வுகளை என்னால் உணர முடிந்தது. அதுவே பிறகு முள்ளும் மலரும் படத்தில் அவர்தான் அந்தப் பிரதான அண்ணன் கேரக்டரில் நடிக்க வேண்டும் என்று நான் அடம்பிடிக்கக் காரணமானது. அந்த அளவுக்கு ரஜினியின் ஆழமான நடிப்பு ஆற்றலை நான் மானசீகமாக உணர்ந்திருந்தேன்!

பிறகு எங்கு போனாலும் சேர்ந்தே போவது, வருவது என்ற அளவில் நெருக்கமான நண்பர்கள் ஆனோம். வெளிப்படையான அவரது மனம் திறந்த பேச்சு, யதார்த்தமான பழக்க வழக்கம், அசாதாரண உழைப்பு, எப்போதும் மலர்ச்சி குறையாத சுறுசுறுப்பு, எல்லோரிடமும் அவர் காட்டும் நிஜமான அன்பு இவையெல்லாம் நான் அவரிடம் மிகவும் நேசித்த உயரிய பண்புகள்!

முள்ளும் மலரும் பட வெற்றிக்குப் பிறகு அவர் நிரந்தரக் கதாநாயக அந்தஸ்துக்கு உயர்ந்து விட்டார். முள்ளும் மலரும் வரவிட்டால் கூட, வேறு எவராவது ஒருவரது படம் மூலம் அவர் கதாநாயக அந்தஸ்து பெற்றிருப்பார் என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மை. பராசக்தி படத்தில் நடிகர் திலகம் நடிக்காமல் போயிருந்தால்... அவரால் திரையுலகில் நிச்சயமாகப் பெரிய இடத்தைப் பிடித்திருக்கவே முடியாது என்று யாராவது சொல்ல முடியுமா என்ன? அது போன்ற வேறொரு சிறந்த படம் அவருக்குக் கிடைத்திருக்கும். அந்த இடத்தை அவர் பிடிக்கவும் செய்திருப்பார். அது போலத்தான் இதுவும்.

▼ 'ஜானி' படத்திலிருந்து...

முள்ளும் மலரும் படத்துக்குப் பின் ஓர் இடைவெளிக்குப் பிறகு, ரஜினிகாந்த் அவர்களை இயக்கும் சந்தர்ப்பம் ஜானி படத்தின் மூலம் எனக்குக் கிடைத்தது. உடனடியாக ரஜினி நடித்து ஜானி படம் வெளிவர வேண்டும் என்ற அசாதாரணமான ஒரு சூழ்நிலையில் அப் படத்தை இயக்கினேன்.

ஜானியில் இரண்டு மாறுபட்ட வேடங்களில் ரஜினியும், மேடைப் பாடகியாக ஸ்ரீதேவியும்

நடிப்பில் போட்டி போட்டு நடித்தனர். அந்தச் சூழ்நிலையில்தான் ஜானியை முதலில் முடிக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம். இரவு எந்நேரமானாலும் சரி, ரஜினியும் ஸ்ரீதேவியும் அந்தக் கதா பாத்திரங்களாகவே மாறி, படப்பிடிப்பில் என்னுடன் அதீத அக்கறையுடன் ஒத்துழைத்தனர்.

ஜானி கடைசி நாள் ஷூட்டிங். ஒரு மாதம் முன்னரே சொல்லி இருந்தபடி, படத்தின் இறுதிக் காட்சியில் மழை பெய்யும் வேளைபில், மேடையில் ஸ்ரீதேவி பாடும் பாடல் காட்சிக்கு 100 குடைகளும், 200 துணை நடிகர்களும் தேவை என்று தயாரிப்பாளரிடம் சொல்லியிருந்தேன். ஆனால், கடைசியில் நடந்ததோ வேறு!

ஜானி சம்பந்தப்பட்ட சில காட்சிகளை சென்னையில் பகலில் ஓர் இடத்தில் எடுத்துவிட்டு, உச்சகட்டப் பாடல் காட்சியை எடுக்க மாலை நேரத்தில் ஓய்.எம்.சி.ஏ. மைதானத்துக்கு வந்தால், அங்கு துணை நடிகர்கள் எவரும் இல்லை. குடைகளையும் காணோம்! மழைத் தண்ணீருக்காக வரவழைக்கப்பட்டிருந்த தீயணைப்புத் துறை வண்டி மட்டும் நிற்கிறது.

குடைகளும் துணை நடிகர்களும் கிடைக்காததற்கு தயாரிப்பாளர் ஏதேதோ நம்ப முடியாத காரணங்களைச் சொல்ல... நான் இடிந்து போய் உட்கார்ந்து விட்டேன். நான் நினைத்த மாதிரி இந்தக் களை மாக்ஸ் பாடல் காட்சியை எடுக்க முடியாதா?

ரஜினி என்னிடம் ஓடி வந்தார். எனது சோர்வுக்குக் காரணம் கேட்டார். சொன்னேன். அவரும் ஸ்ரீதேவியும் தயாரிப்பாளரிடம் ஓடினார்கள். “ஒரு நாள்தான் உங்கள் இருவரது கால்ஷீட்டும், இருக்கிறது. இந்த நிலையில் கிடைக்காத குடைகளுக்கும், ஆட்களுக்கும் நான் எங்கே போவது?” என்றார் தயாரிப்பாளர்.

“ஒரு நாள் இல்லை சார்... இன்னும் ஒரு வாரமோ... பத்து நாளோ... மகேந்திரன் சார் சொல்ற வரைக்கும்... அவர் ஆசைப் பட்ட மாதிரி இந்தப் பாட்டை எடுத்து முடிக்காம நானோ, ஸ்ரீதேவியோ இங்கேருந்து போக மாட்டோம். இந்தப் பாடலை டைரக்டர் நினைக்கிற மாதிரி எடுக்க விடுங்க!” என்றார் ரஜினி தீர்க்கமாக.

“இன்றைக்கு விட்டால் ‘ஃபயர் சர்வீஸ்’ காரன் இன்னுமொரு மாதத்துக்குக் கிடைக்க மாட்டான், நான் என்ன பன்றது?” என்று திரும்பவும் தயாரிப்பாளர் நம்பவே முடியாத காரணங்களைச் சொல்லவே, “நிலைமையை நான் சமாளிக்கிறேன். பிரச்சினையை இத்துடன் விட்டுவிடுங்கள்!” என்று ரஜினி-ஸ்ரீதேவியை சமாதானப் படுத்தி பாட்டை எடுத்து முடித்தேன்.

டைரக்டர் காசிலிங்கம் அவர்கள் ஒரு சமயம் என்னிடம் சொன்னது, இங்கு நினைவுக்கு வருகிறது: “படத்தின் தரம் பற்றியோ, டைரக்டர்களின் உணர்வுகள் குறித்தோ பல படத் தயாரிப்பாளர்கள் படத்தின் கடைசி நேரத்தில் கவலைப் படவே மாட்டார்கள். எனவே, க்ளைமாக்ஸ் காட்சியை முடிந்த வரையில் ஆரம்ப கட்டத்திலேயே எடுத்து விடுவது பாதுகாப்பானது. க்ளைமாக்ஸ் காட்சியைக் கடைசியில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று தள்ளிப் போடுவது... பல சமயங்களில் விபரீதமாக முடியும்!”

▲ ‘கை கொடுக்கும் கை’ படத்திலிருந்து...

அன்று விடிய விடிய நடந்து முடிந்தது ஜானி படப்பிடிப்பு. நடிப்பில் மட்டும் அல்ல... நட்பிலும் ஆழமானவர் ரஜினி. ஜானி வெளியாகி வெற்றிப்படம் ஆனது. பிறகு, நானும் அவரும் மீண்டும் வெவ்வேறு திசைகளில் பயணிக்க ஆரம்பித்தோம்.

சில வருடங்கள் கழித்து ஒரு நாள் ரஜினி என்னை அழைத்தார். “நான் டைரக்டர் புட்டண்ணா கனஹல் இயக்கிய கதா சங்கமம் என்ற கன்னடப் படத்தில் (மூன்று சிறு படங்களைக் கொண்ட ஒரு படம்) மூன்றாவது கதையில் முனித்தாய் என்ற படத்தில் வில்லனாக நடித்திருக்கிறேன். அரை மணி நேரப் படம்தான். அதை நீங்கள் எனக்காக முழுப்படத்துக்கான கதையாக மாற்ற வேண்டும். அதை நீங்கள் இயக்கவும் வேண்டும். இது என்னுடைய பெரிய ஆசை!” என்றார்.

நான் பெங்களூர் போய் அந்தப் படத்தைப் பார்த்துவிட்டு சென்னை வந்ததும்... ரஜினியைப் பார்த்தேன். “இரண்டு அம்சங்கள் அந்த முனித்தாய் கன்னடப் படத்தில் எனக்குப் பிடிக்க வில்லை. தமிழில் அவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும். அதற்கு நீங்கள் சம்மதித்தால், நான் திரைக்கதை-வசனம் எழுதி இயக்குகிறேன்!” என்றேன்.

“தவிர்க்க வேண்டியவை எவை?” என்றார்.

“அந்தப் படத்தில் வரும் திருமணமான குருட்டுப் பெண் பலாத்காரம் செய்யப்படுவதையும், அவள் குளிக்கும்போது வேலைக்காரன் ஒளிந்திருந்து பார்ப்பதையும் கட்டாயம் தவிர்க்க

வேண்டும். ஓரிஜினல் படத்தில் இல்லாத ஒரு முடிவை நான் தீர்மானிக்கிறேன்!" என்றேன்.

அவரும் முழுமனத்தோடு சம்மதித்தார். அதுதான் கை கொடுக்கும் கை பிறந்த விதம். நான் ஒரே மூச்சில் முழுத் திரைக்கதையும் வசனமும் எழுதி முடித்துக்கொண்டு போன ஒரே படமும் அதுதான். பாம்சுரோவ் ஹோட்டல் அறையில், ரஜினிக்கும் படத் தயாரிப்பாளருக்கும் அந்தத் திரைக்கதை- வசனத்தைப் படித்துக் காட்டினேன்.

எனது இந்தத் திரைக்கதையில் குருட்டுப் பெண் பலாத்காரம் செய்யப்படுவது கிடையாது. ஆனால், அந்தப் பெண் இறுதியில் இறக்கிறாள். இறந்துபோன தன் மனைவிக்குச் செய்ய வேண்டிய ஈமச்சடங்குகளைக் கூடத் தனியாளாக அவளின் கணவனான ரஜினியே செய்வார். இதை மனத்தில் கொண்டே 'தாழம்பூ வ லாசம் லீ' என்று தொடங்கும் பாடல் படத்தில் இடம் பெற்றது.

அந்தக் காட்சியில் ரஜினியின் கண் தெரியாத மனைவி (ரேவதி), தன் கணவனிடம், "நான் செத்துட்டா, ஒரு பொம்பளை கூட என் உடம்பைப் பார்க்கக் கூடாது. நீங்கதான் என்னைக் குளிப்பாட்டி, உடம்பை எரிக்கணும்!" என்று வேண்டுவாள். அந்த உரையாடல் இன்னும் கை கொடுக்கும் கை படத்தில் இருக்கிறது.

நான் ஏற்கெனவே தீர்மானித்த உச்சகட்டக் காட்சியை மனதில் கொண்டே, அங்கு அந்த வசனம் அமைக்கப்பட்டது. திரைக்கதை மிகச் சிறப்பாக வந்திருக்கிறது என்று பாராட்டினார் ரஜினி. ஆனால், அந்தத் தயாரிப்பாளர் மீது ஏனோ... எனக்கொரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. எல்லாம் ஜானி படம் தந்த அனுபவம்தான்!

"படம் எடுத்து முடியும் வரை இப்போது நான் வாசித்த திரைக்கதையில் எந்த மாற்றமும் சொல்ல மாட்டோம் என்று எனக்கு சத்தியம் செய்து கொடுங்கள்!" என்றேன். அப்போது ஏனோ என்னை ரஜினி ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார். எனினும் கடைசியில் இருவரும் நான் சொன்னபடியே சத்தியம் செய்தனர்.

கை கொடுக்கும் கை பட்டப்பிடிப்பு தொடங்கியது. ஒரு சமயம் ரஜினி இல்லாதபோது, அவர் இல்லாத காட்சிகளை நான் இயக்கிக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென தயாரிப்பாளர் என்னிடம் வந்தார்.

"கன்னட முனித்தாயில் வந்த மாதிரியே பார்வையற்ற பெண் பலாத்காரம் செய்யப்பட வேண்டுமாம்... ஓரிஜினல் மாதிரியே க்ளைமாக்ஸும் இருக்க வேண்டுமாம். ஃபைனான்சியரும் சொல்லிவிட்டார். ரஜினியும் சொல்லிவிட்டார்!" என்று என் நெஞ்சில் அக்னியைக் கொட்டினார்.

தீருமதி லதா ரஜினிகாந்த். இயக்குநர் மகேந்திரனுக்கு ஆஷ்ரமம்
கல்வி நிறுவன ஆண்டுவிழாவில் பீஷ்மர் விருது வழங்கி கௌரவிக்கிறார்.

அப்போது ரஜினி, ஹிந்திப் படப்பிடிப்பு ஒன்றுக்காக மும்பை போயிருந்தார். ஃபைனான்சியர் கறுப்பா... சிவப்பா என்றே எனக்குத் தெரியாது. சரி, இவரும் ரஜினியும் அன்று எனக்கு செய்து கொடுத்த சத்தியம்? ரஜினி வார்த்தை தவறாதவராயிற்றே... நிச்சயம் அவர் அவர் இப்படிச் சொல்லியிருப்பார் என்று நான் நம்பவே இல்லை!

அப்போது, என்னைச் சுற்றி நடிகர்-நடிகைகள் கேமராமேன் உட்பட எல்லோரும் காத்திருக்கிறார்கள். யோசித்தேன்: 'படப் பிடிப்பை நிறுத்தி விடலாமா? நிறுத்திவிட்டால்... இந்தத் தயாரிப்பாளர், படப்பிடிப்பு நிறுத்தப்பட்டதற்குப் பொய்யான காரணங்களை வெளியே பரப்புவார். என்னை நம்பி படத்தை ஒப்படைத்திருக்கும் ரஜினியின் மனம் வேதனைப்படும்.

ஆனால், தயாரிப்பாளர் இப்படி அவசியமில்லாத ஒன்றை, அருவருப்பான ஒன்றை, அதுவும் ரஜினி நடிக்கும் படத்தில் திணித்தே தீர வேண்டும் என்று அடம் பிடிப்பதின் பின்னணியில், 'ஏதோ ஒரு புதிர்' அடங்கி இருக்கிறது!' என்று மட்டும் எனக்குத் தோன்றியது.

ரஜினிக்கு சூப்பர்ஸ்டார் அந்தஸ்துள்ள இந்த சமயத்தில், படத்

தில் அவரின் கண் தெரியாத மனைவி, எதிரியால் பலாத்காரம் செய்யப்படுவதையும், அப்போது அந்தக் கணவனால் (ரஜினி) காப்பாற்ற முடியாமல் போகிறது என்பதையும் எவராவது ஏற்றுக் கொள்வார்களா... நம்புவார்களா?

அப்படியானால், நிச்சயமாக இந்தப் படம் மிகப்பெரும் தோல்வி அடையும் என்று பாமரன் கூடச் சொல்வான். இதை அந்தத் தயாரிப்பாளரும் அறிவார். படத்தைத் தோல்வி அடையச் செய்ய, சம்பந்தப்பட்ட ஃபைனான்சியர் ஏன் நினைக்கிறார்? அதற்கு இந்தத் தயாரிப்பாளரும் ஏன் உடன்படுகிறார்? எவ்வளவு யோசித்தும் எனக்கு இதற்கான விடை கிடைக்கவில்லை!

அநியாயத்துக்கு எதிராகக் கொதித்து எழுத் தெரியாத என் போன்ற அமைதிப் புறாவுக்கு... அநீதியைக் கண்டு கோபம் கொள்ளத் தெரியாத ஒருவனுக்கு, வாழ்வில் பின்னடைவு ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாத ஒரு தண்டனைதான்!

“சரி, ஒரிஜினல்படியே எடுப்போம். ஆனால், ஒன்று... இந்தப் படம் பெரிய தோல்வி அடையும். இந்தத் தோல்வியிலிருந்து நான் மீள்வதற்குப் பல வருடங்கள் ஆகும்!” என்று வெளிப்படையாகத் தயாரிப்பாளரிடம் சொல்லிவிட்டு, படத்தில் வரும் குருட்டுப் பெண்ணான கதாநாயகி பலாத்காரம் செய்யப்படுவது போல எடுத்து முடித்தேன்.

பிறகு மும்பையிலிருந்து சென்னை வந்த ரஜினியை நான் சந்தித்து நடந்தவற்றைச் சொன்னேன். “நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை என்பது மட்டும் உண்மை. நடந்தது... நடந்துவிட்டது. இதற்கு

ஆஷ்ரம் விழாவில் எஸ்.பி.முத்துராமன், ரஜினி, ராஜபகதூர், மகேந்திரன்

மேல் என்னை எதுவும் கேட்காதீர்கள்!" என்றார்.

அப்போது அவர் முகத்தைப் படிக்க முடிந்த எனக்கு, தயாரிப்பாளர் என்னை ஏமாற்றியதற்குப் பின்னணியில், 'ஏதோ ஒரு மர்மம் இருக்கிறது!' என்பதுடன்... அது ரஜினியையும் மீறிய காரியம் என்பதும் விளங்கியது.

படம் வெளியானது. நான் சொன்ன மாதிரியே படத்தின் தோல்வி அமைந்தது. எனக்கும் கெட்டபெயர். எதிர்பாராத விதமாக மகிழ்ச்சியும் வெற்றியும் வரும்போது, அவற்றை மடியேந்தி வாங்கிக்கொண்ட நான்... இப்படி எதிர்பார்த்தபடி வரும் சோதனைகளையும் வேதனைகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தானே வேண்டும்! அதுதானே நியாயம்? எனவே, என்னைப் போல அதர்மத்துக்கு எதிராகக் கோபம் கொள்ளத் தயங்காதீர்கள்!

எங்களது நட்பைக் குறித்து எவ்வளவோ இனிய சம்பவங்களை நினைவு கூரலாம். ஆனால், அவற்றை எல்லாம் இங்கு விவரித்தால்... சுவாரஸ்யத்துக்காக நல்ல நட்பை வியாபாரம் ஆக்குவது போலாகிவிடும். அந்த விஷயத்தில் எனக்கு விருப்பம் இல்லை.

அன்று, எம்.கே.தியாகராஜ பாகவதர். பிறகு, எம்.ஜி.ஆர். இன்று ரஜினிகாந்த்! தமிழ் சினிமாவின் சூப்பர் ஸ்டார்கள் வரிசையே இதுதான். பாகவதரிடமோ... எம்ஜியாரிடமோ இருந்த சில சிறப்பு அம்சங்கள் எதுவும் இல்லாமல், தனக்கென உயர்வான ஒரு தனிமேடையை மக்களிடம் அமைத்துக் கொண்ட ரஜினியின் ஆற்றல் மகத்தானது. அவரது ஒவ்வொரு பேச்சும், அசைவும் மக்களிடையே கூர்ந்து கவனிக்கப்படுகிறது. நடிகர்கள் எவருக்கும் கிட்டாத வசிகரம் அது. 'சூப்பர் ஸ்டார் பட்டம் நிரந்தரமல்ல!' என்று அவர் சொல்லலாம்.

ஆனால், அவருடைய சூப்பர் ஸ்டார் அந்தஸ்து மக்களால் மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இனியொருவர் அந்த இடத்தைப் பிடிப்பது, அவ்வளவு சுலபத்தில் நடக்கிற காரியமல்ல. தனது ஒரு படத்துக்கும், இன்னொரு படத்துக்கும் அவர் அதிக இடைவெளி எடுத்துக் கொண்டாலும் சிறியவர் முதல் பெரியவர்கள் வரை அவரது படத்தை பெரும் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

கடல் கடந்து பல நாடுகளிலும் அவருடைய தீவிர ரசிகர்கள் அவர் மேல் பைத்தியமாக உள்ளனர். இப்படிப்பட்டவரின் நல்ல நண்பர்களில் நானும் ஒருவன் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

மனித மனத்தின் அற்புதமான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் கொண்ட சொற்கள், உலகின் எந்தவொரு மொழியிலும்

இல்லை என்பார்கள். ரஜினி அவர்கள் மீது எனக்குள்ள உன்னத உணர்வுகளும் அது போன்றதே. அவற்றை உணர்த்தும் வல்லமை எனக்கும் இல்லை; அதை என் இதயம் மட்டுமே உணர முடியும்!

ரஜினிக்கும் எனக்கும் இடையிலான நட்பு இன்றளவும் கொஞ்சம் கூட மாறவில்லை. பாபா படம் ரிலீஸுக்கு முன்பு மலேசியா மற்றும் சிங்கப்பூரில் நடந்த நட்சத்திர விழாவில் ரஜினியிடம், "நீங்கள் நடித்த படங்களிலேயே உங்களுக்கு மிகவும் பிடித்த படம் எது?" என்று ரசிகர்கள் கேட்ட கேள்விக்கு, கொஞ்சமும் தயங்காமல் "டைரக்டர் மகேந்திரன் சார் டைரக்ட் பண்ண முள்ளும் மலரும் படம்தான் எனக்குப் பிடித்த படம்!" என்று பதில் தந்தார். அதுதான் ரஜினி.

மலேசியாவில் அவர் அப்படிச் சொன்ன மறு விநாடியே... இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் எனக்கு போன் கால்கள் வந்தன. அவர் சொன்னதில் இருந்த உண்மையும், அதைச் சற்றும் தயக்கமின்றிச் சொன்ன வேகமும், அவர்கள் எல்லோரையும் போலவே என்னையும் மிகவும் நெகிழ்ச்சி அடைய வைத்தது!

ரஜினியின் திரைப்படங்களுக்கு மக்களிடம் உள்ள மகத்தான வரவேற்பு, சினிமாவுக்கு வெளியே இருந்து அவரிடமிருந்து வெளிப்படும் சொற்களுக்கும் இருக்கிறது. இதுதான் ரஜினியின் மிகப் பெரும் சக்தி. இதுதான் இறைவன் ரஜினிக்கு வழங்கியுள்ள மகத்தான கொடை.

அதைத் தொடர்ந்து பல நாட்கள் பல வெளிநாடுகளில் இருந்தும் எனக்கு மகிழ்ச்சி தெரிவித்தவர்கள் ஏராளம். அந்த சம்பவம் அவரது ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் பேச்சுக்கும் மக்கள் மத்தியில் உள்ள தாக்கத்தை எனக்கு வலுவாக உணர்த்தியது!

மீண்டும் அது போன்ற ஒரு நிகழ்வு. 23.10.10-ல் நடந்தது. தமிழ்நாடு திரைப்பட இயக்குநர்கள் சங்கத்தின் 40-வது ஆண்டு விழா சென்னையில் நடைபெற்றது. அதன் ஒரு பகுதியாக மேடையில் இயக்குநர் கே.பாலசந்தர் அவர்கள் ரஜினியை பேட்டி காணும் நிகழ்ச்சி இடம்பெற்றது. 'தமிழ் சினிமா இயக்குநர்களில் உனக்கு மிகவும் பிடித்த இயக்குநர் யார்?' என்று அவர் கேள்வி கேட்க, 'மகேந்திரன் சார்!' என்று பதிலளித்தார் நண்பர் ரஜினி. அந்த நிகழ்ச்சியை நான் டி.வி-யில் பார்த்தேன். அதைத் தொடர்ந்து எண்ணற்ற ரசிகர்கள் உள்நாடு மற்றும் வெளிநாடுகளிலிருந்து தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு தங்களது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தனர்.

அதையொட்டி நண்பர் ரஜினிக்கு நான் எழுதிய கடிதத்தில்,

'கடந்த சில ஆண்டுகளாக உலகின் உயர்தரமான சினிமாக்கள் பலவற்றைப் பார்த்த பிறகுதான், நான் சினிமாவில் நுனிப்புல் மேய்ந்திருக்கிறேன் என்பதை அறிந்து வெட்கப்படுகிறேன். எனது படங்கள் குறித்துப் பெருமைப்பட ஏதுமில்லை. எனது படங்கள் எல்லாம் ஏதோ ஏழைக்கு ஏற்ற எள்ளுருண்டை என்றுதான் கருத வேண்டும். இது தன்னடக்கம் இல்லை. இது எனது வாக்குமூலம்...' என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

இத்தனை வருட கால நட்பில் அவருக்கு நான் கடிதம் எழுதியது இப்போதுதான். 2011, ஏப்ரல் தொடக்கத்தில் எழுதிய அந்தக் கடிதத்தைத் தொடர்ந்து நானும் அவரும் சந்தித்துக் கொண்ட தருணங்களை நான் ஆழமாக அசைபோட்ட நேரம் ஜுலை மாத இறுதி.

ஜுலை மாதம் (2011) 13-ம் தேதி சிங்கப்பூர் மருத்துவமனையிலிருந்து பரிபூரண உடல்நலத்துடன் சென்னை விமான நிலையத்தில் வந்து இறங்கிய ரஜினிகாந்த், வேகமாக நடை போட்டு வந்து கூடியிருந்த ரசிகர் கூட்டத்தைப் பார்த்து மிகவும் உற்சாகமாகக் கை அசைத்து, வழக்கம்போல மனம்விட்டுச் சிரித்ததைப் பார்த்த பிறகே அவருடைய கோடானுகோடி ரசிகர்களைப்போல நானும் நிம்மதி அடைந்தேன்!

முள்ளும் மலரும் படத்தில் தனக்குப் பிடிக்காத இன்ஜினீயரிடம் காளி (ரஜினி) பேசுவார்: "ரெண்டு கையும் ரெண்டு காலும் போனாக் கூட காளிங்குறவன் பொழச்சுக்குவான் சார்... கெட்ட பய சார் அவன்!"

அந்தக் காளியின் அதீதத் தன்னம்பிக்கையும் வைராக்கியமும் கொண்ட அருமை ரஜினியும், ஏப்ரல் மாத இறுதியில் தன்னை

ஒரு மின்னல் போலத் தாக்கிய பிணியை நோக்கி சவால் விட்டு ஜெயித்துக் காட்டிய பிறகே, ஏப்ரல் மாதம் எனது கடிதத்துக்குப் பின் நடந்ததெல்லாம் எனக்கு ஆராமர நினைவுக்கு வந்தது.

அந்தக் கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு உடனே என்னை டெலி போனில் அழைத்தார் ரஜினி. அதே குதூகலச் சிரிப்பும் பேச்சுமாக. 'நாம் சீக்கிரமாகச் சந்திக்க வேண்டும்...' என்றார். அடுத்த சில நாட்களில் அவருக்கு 'ரஜினி' எனப் பெயர் சூட்டப்பட்ட ஹோலி தினத்தன்று அவரது போயஸ் கார்டன் இல்லத்துக்கு வரும்படி திருமதி.லதா ரஜினிகாந்த் அன்புடன் அழைக்க, என்னைப்போல் ரஜினியின் திரைவாழ்வில் அவருக்கு நெருக்கமான பலரும் அன்று அங்கே சந்தித்தோம். நான் அங்கே சென்றபோது என்னைப் பார்த்ததுமே திருமதி. லதா ரஜினிகாந்த் அவர்கள், "நேத்து ராத்திரி நாங்க எல்லாருமா சேர்ந்து முள்ளும் மலரும் படம் பார்த்து எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டோம் தெரியுமா சார்!" என்று கூறினார். அதை ஆமோதித்தவாறே என்னிடம் வேகமாக வந்த ரஜினி, தாங்கள் பார்த்த முள்ளும்-மலரும் டி.வி.டி-யைக் காட்டி நெகிழ்ந்தார். இன்று வரை அந்தப் படத்தின் மீது அவர்களுக்குள்ள மாறாத அபிமானத்தை என்னால் துல்லியமாக அந்த விநாடியில் உணர முடிந்தது.

அருமை ரஜினியின் பரிசுத்தமான அன்புள்ளம் அவரது துணைவியார், மகள்கள், மருமகன்கள் எல்லோரிடமும் அப்படியே படிந்துள்ளது ஆச்சரியமான விஷயம். ரஜினியின் பெரும்புகழ், குடும்பத்தினரின் எளிய உள்ளங்களைக் கொஞ்சமும் பாதிக்காமல் ரஜினி போலவே அவர்கள் எல்லாரும் கர்வம் அறியாத, அன்பு உருவங்களாகத் திகழ்கிறார்கள்.

எந்திரன் பட மேக்கிங் பற்றிய படத்தை டி.வி-யில் பார்த்த திலிருந்து எனக்குள் ஒருவித மன உளைச்சல். 'நவீன தொழில்நுட்பம் பிரதானமாக இடம் பெற்றுள்ள இந்தப் படத்தில் கூட ரஜினி அளவுக்கு அதிகமாக ஏன் தன்னைத்தானே இப்படி வருத்திக் கொள்கிறார்?' என்பதே அது. இந்த நினைப்பு என் மனதை உறுத்திக் கொண்டிருந்ததால்... அன்றைய சந்திப்பின்போது என்னருகே நின்ற நண்பர் திரு.மணிரத்னத்திடம் ரஜினிகாந்தைக் காட்டி, "மிஸ்டர் மணி, எந்திரனுக்காக இவர் அநியாயத்துக்கும் உழைத்திருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன். உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?" என்று என்னையும் அறியாமல் என மனஉளைச்சலை வெளிப்படுத்தினேன். அப்போது எங்களைப் பார்த்து அமைதியான குரலில் பளிச்சென்று ரஜினி சொன்ன பதில், ஆழமான பொருள் கொண்டது. நான் வீடு திரும்பி அமைதியாக யோசித்தபோதுதான், அவரது பதிலில் பொதிந்திருந்த அர்த்தம் எனக்கு விளங்கியது.

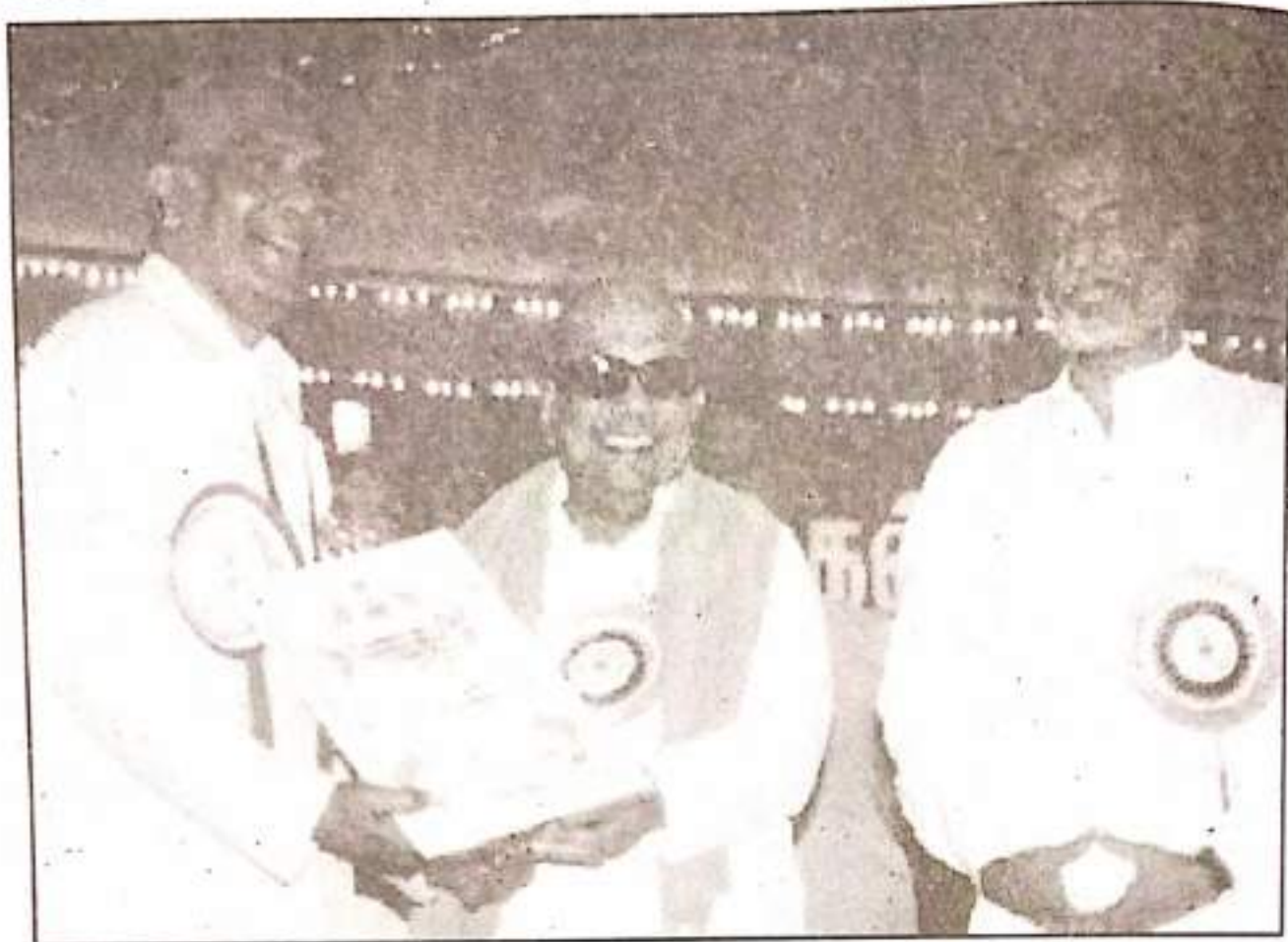

▲ 'எந்திரன்' படத்தில் ரஜினிகாந்த்.

முள்ளும் மலரும் போன்ற குணசித்திர வேடங்களில் நடிக்க வேண்டும்!' என்ற தணியாத வேட்கை இன்றும் அவரிடம் தீவிரமாக உள்ளது. குணசித்திரப் பாத்திரங்களை ஏற்று நடிப்பதில் அவருக்குள்ள தீவிர ஆளுமையை உணர்ந்தும், அவரை அடை மழையாகப் பணமழை கொட்ட வைக்கும் வணிக நடிகராகவே இப்போதும் நாம் பயன்படுத்துகிறோம். நாம் செய்யும் பெரும்பிழை அது!

போயஸ் வீட்டு சந்திப்புக்கு மறுநாளே ரஜினியிடமிருந்து அழைப்பு. இம்முறை நாங்கள் ராகவேந்திரா கல்யாண மண்டபத்தில் சந்தித்தோம். அன்று நாங்கள் பழைய நண்பர்கள் ஒரு சிலர் மட்டுமே இடம்பெற்றிருந்தோம். சில மணி நேரத்துக்கு எங்களது பேச்சு மகிழ்ச்சியும் வியப்புமாக மாறி, நாங்கள் முப்பது வருடங்கள் பின்னோக்கிப் பயணமானோம். அந்த வாய்ப்பு எங்களை பல தரப்பட்ட நினைவுகளையும் அசைபோட வைத்தது. பின்னர் நாங்கள் தற்போதைய சூழலுக்குத் திரும்பியபோது, சாண்டில்யன் அவர்களது படைப்புகள் குறித்து நான் கூறத் தொடங்கும்போது, ரஜினி எனக்கு ஆனந்த அதிர்ச்சி தந்தார். 'யவனராணி நாவலில், எடுத்த எடுப்பிலேயே கதை தொடங்குகிறது...' என நான் ஆரம்பிக்க (உண்மையில் சாண்டில்யனது படைப்புகளை நான் நிறைய வாசித்தது சமீபத்தில்தான்.), அவரோ, யவனராணியின் கதையையே சொல்லத் தொடங்கினார்.

என்னைப் போலவே சாண்டில்யனின் படைப்புகளை எல்லாம் அவரும் ரசித்து... ருசித்துப் படித்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்து வியந்தேன். ரஜினி சாருக்கு புத்தக வாசிப்பில் உள்ள ஆர்வம்

கலைத்துறை வித்தகர்களுக்கான 'அறிஞர் அண்ணா' விருதை
முதல்வர் கலைஞர், மகேந்திரனுக்கு வழங்குகிறார். அருகில் ரஜினிகாந்த்.

எனக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆனால், இன்றைய சூழலில்- அலை ஓசைக்கு நிகரான புகழின் நிரந்தர ஆர்ப்பரிப்பின் உச்சத்தில் நிற்கும் காலகட்டத்திலும், கணக்கற்ற பொறுப்புகளை சுமந்து கொண்டிருக்கும் வேளையிலும்... அவரால் சாண்டில்யனது வரலாற்று நாவல்களை வாசிக்கவும் நேரம் ஒதுக்கி, மெனக்கிட முடிகிறது என்றால் அது ஆச்சரியம் இல்லையா? உயர்வுகளும் சாதனைகளும் தானாக நம் மடியில் வந்து விழாது. அதற்காக எப்படியெல்லாம் நம்மை ஒவ்வொரு நாளும் கூர்மைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு ரஜினியின் இந்தப் புத்தக வாசிப்பே ஒரு சாட்சி எனலாம்.

வாழ்க்கையில் புகழின் இத்தனை உயரத்துக்குப் போன பிறகும், ஒரு மாணவனின் நிலையிலிருந்து எல்லாவற்றையும் படித்துத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பும் அவரது முனைப்பும்... உழைப்பும்... தன்னை அவ்வப்போது புதுப்பித்துக் கொள்ளும் குணாதிசயமும் இன்று சினிமாவுக்குள் அடியெடுத்து வைக்கும் புதியவர்களுக்கு இருக்குமா? இருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவே, இங்கு அதைப் பற்றி இவ்வளவு தூரம் எழுதுகிறேன்.

சமீபத்தில் வெளியாகி தோல்வியடைந்த ஒரு தமிழ்ப்படத்தின் அறிமுக ஒளிப்பதிவாளரின் பெயர், அவரது திறமை ஆகியவை குறித்து என்னிடம் மேன்மையாகக் கூறி சிலாகித்த ரஜினி, இரண்டு

உண்மைகளை எனக்கு நினைவூட்டினார். ஒன்று: 'எப்போதும் மற்றவர்களது சிறப்புகள் குறித்து மட்டுமே பேசுங்கள்; அவர்களது குறைகள் நாம் பேசுவதற்கு உரியதல்ல. இரண்டு: நமது சினிமாத் துறையில், தோல்வி காணும் திரைப்படங்களை ஒரேயடியாகப் புறக்கணித்து ஒதுக்காதீர்கள். அவற்றில் ஒளிந்திருக்கும் திறமைசாலிகளையும் அடையாளம் காணுங்கள்!'

அடுத்த சில இரவுகளில் என்னிடம் தொலைபேசியில் உற்சாகமாகவே உரையாடினார் ரஜினி. ஆனால், ஏப்ரல் 28-ஆம் தேதி இரவில், மறுநாள் நடைபெறவிருக்கும் ராணா பட பூஜைக்கு அவசியம் வருமாறு என்னை அழைத்தவர், "எனக்குக் கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்லை..." என்றார். அதைத் தொடர்ந்த எனது கேள்விக்கு, "எனக்குக் களைப்பாக இருக்கிறது. அவ்வளவுதான்!" என்று பதிலளித்தார். இத்தனை வருடப் பழக்கத்தில் ஒரு நாள் கூட அவர் இப்படித் தன் உடல் நிலை பற்றிக் குறிப்பிட்டதே இல்லை. அதனால் அவர் அன்று சொன்னதையும் நான் பெரிது படுத்தவில்லை.

மறுநாள் ஏ.வி.எம். பிள்ளையார் கோயிலில் நடைபெற்ற பூஜையின்போது அவர் கனமான உடையிலும் ஒப்பனையிலும் கோயில் சந்நிதானத்தில் நின்றதால், அவரது நடை, குரல் எதிலும் என்னால் அந்த மாற்றத்தைக் காண முடியவில்லை. நாங்கள் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்ட பின், அவர் செட்டுக்குப் போனதும் நான் வீடு திரும்பினேன். அன்று மாலை நேரத்திலேயே அவர் மருத்துவமனைக்குச் சென்றதாகச் செய்தி வந்தது.

இன்று? ரஜினி எனும் அற்புத மனிதர் பரிபூரண உடல் நலம் பெற்று, சில மாத ஓய்வுக்குப் பிறகு தனது திரைப்பட வேலைகளைப் புத்துணர்ச்சியுடன் தொடங்கியுள்ளார். உச்சகட்டப் புகழ், பெருமை எல்லாம் வந்த பின்னரும் தனது இயல்பையான எளிமையை இழக்காத அந்த ஆச்சரிய மனிதர், திடீரெனத் தன்னைத் தாக்கிய பிணியைக் கூட இன்முகத்துடனும் மன உறுதியுடனும் வைராக்கியத்துடனும் எதிர்கொண்டு வெற்றி கொண்டவராகத் திகழ்கிறார்.

சில வெற்றிகள் மூலம் தங்களையே மறப்பவர்களும், தடுமாற்றம் வரும்போது அதை எதிர்கொள்ளும் மனப்பக்குவம் இல்லாதவர்களும், ரஜினி என்னும் நடமாடும் ஆச்சர்ய மனிதரிடமிருந்து எவ்வளவோ விஷயங்களைக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது - என்னையும் சேர்த்துத்தான் சொல்கிறேன்!

26

என் படங்களின் ஜீவன் இளையராஜா!

அந்த இசைப் புலவனது அற்புத இசை ஞானத்தால்தான் எனது படங்கள் உயிர் பெற்று சுவாசிக்கின்றன. முள்ளும் மலரும் தொடங்கி... எனது படங்களை எல்லாம் நீங்கள் மனதார உணர்ந்து, நுகர்ந்து பாராட்டுவதற்கு உண்மையான காரணம் பெருமைக்குரிய இசைமேதை இளையராஜாதான்! அவரது பின்னணி இசைதான் எனது படங்களின் மௌன உணர்வுகளை எல்லாம், உங்களுக்குத் துல்லியமாக உணர்த்தியது. படங்களில் என் மனம் எண்ணியதை எல்லாம்... பார்வையாளனிடம் இசை அலைகளாகக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தவர் என் அருமை நண்பர் இளையராஜா. அவரது உன்னத இசைப்புலமை மட்டும் உதவியிராவிட்டால்... எனது படங்களின் மௌனத்தை நீங்கள் ரசித்திருக்கவே முடியாது!

நான் எந்தத் துணிச்சலில் எனது முதல் படத்திலேயே உணர்ச்சி கரமான காட்சிகளை முற்றிலும் மௌனமாகவோ... அல்லது ஓரிரு வார்த்தைகளுடனோ அமைத்தேன்? தெரியவில்லை! அந்தக் காட்சிகளுக்கு எல்லாம் இளையராஜாவால் உயிருட்டி உங்களைச் சிலிர்க்கச் செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குள் இருந்ததா? உண்மையைச் சொன்னால், இது தொடர்பாக எனக்கு அப்போது நம்பிக்கையோ அல்லது அவநம்பிக்கையோ இல்லை.

முள்ளும் மலரும் எப்படி வெற்றி கண்டது என நான் பின்னர் யோசித்தபோதுதான் அந்த உண்மையைக் கண்டறிந்தேன் - என் குருட்டுக் கனவுகளுக்கு உயிருட்டிய பிரம்மா இளையராஜா. அந்தப் படத்துக்குப் பின்னணி இசை சேர்ப்பதற்கு முன் படத் தின் டபுள் பாசிட்டிவைப் பார்த்துவிட்டு என்னைத் திட்டித் தீர்த்த தயாரிப்பாளரை, படம் வெற்றி கண்டதும் என்னிடம் 'பிளாங்க் செக்'கை நீட்டி 'எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்!' என்று சொல்ல வைத்தது யார்? நிச்சயமாக இளைய ராஜாதான்!

இளையராஜாவின் ஜீவ இசை கிடைக்காதிருந்தால் உதிரிப்பூக்கள் எனக்கு எதிரிப்பூக்களாகியிருக்கும். அவரின்றி நானும் இல்லை; எனது படங்களும் இல்லை. 'அவரின்றி இனி நான் படம் எடுக்கும் நாள் வராது!' என்று நான் எண்ணியபோதுதான் பத்துப் படங்களுக்கு உயிரும் உடலுமாக இருந்த எங்களது கூட்டணி எனது ஊர்ப்பஞ்சாயத்து, சாசனம் ஆகிய இரண்டு படங்களிலும் இல்லாது போயிற்று. எனவே, அந்த இரண்டு படங்களும் சிறகொடிந்தன. அந்த இரண்டு படங்களிலும் என் அருமை இளையராஜா பணி புரியாததே அதற்குக் காரணம். எங்கள் இருவருக்குமே அது பேரிழப்பு!

சாசனம் படப்பிடிப்பின்போது உணர்வுமயமான காட்சிகளை நான் படமாக்கிக் கொண்டிருக்கும்போது நடிகர் அரவிந்த்சாமி என் காதருகே வந்து, "இந்தக் காட்சிகளுக்கெல்லாம் இளையராஜா சாரின் பின்னணி இசை இருந்தால், எப்படி இருக்கும் சார்?" என்று பெருமூச்சுவிட்ட போதெல்லாம், "நானும் அதையேதான் நினைக்கிறேன்! படம் முடிந்ததும் போட்டுக் காட்டினால் என் இதயத்தை முழுமையாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் என் அருமை நண்பன் ராஜா நிச்சயம் இதற்குப் பின்னணி இசை அமைப்பார். நம்பிக்கையோடு இருங்கள்!" என்று அவருக்கு பதில் சொன்னேன். ஆனால், எனது நம்பிக்கையும் முடிவும் இறுதியில் எதிர்பாராத காரணங்களால், தோற்கடிக்கப்பட்டன. இப்படிப்பட்ட 'எதிர்பாராதவை' அன்றும் இன்றும் எனக்குப் பழக்கமானவைதானே!

எனக்கு முறையான 'சங்கீத ஞானம்' கிடையாது. எனவே, 'ராகங்கள்' பற்றி எனக்கென்ன தெரியும்? இயல்பில், நான் இசையை ஆழ்ந்து ரசிப்பவன்... அவ்வளவுதான்! இவ்வளவு ஞான சூன்யமான நான், இசைஞானி இளையராஜாவுடன் கைகோத்து வெற்றி நடைபோட்டது எப்படி? பிறகு எவ்விதம் எங்கள் இருவரையும் பிரிக்க முடியாத அளவுக்கு, எங்களிடையே இசை நெருக்கம் உருவானது?

சமைக்கத் தெரியாதவன், சப்புக்கொட்டி ருசித்துச் சாப்பிடுவது போல, சங்கீத ஞானம் அறவே இல்லாத நான், அருமையான இசை கேட்டால், மயங்கித் திளைப்பேன். இவ்விதம் எங்களுக்குள் ஒரு Harmony உண்டானது இறையருள் என்றே நம்புகிறேன்!

கம்போஸிங்குக்காக அவர் ஹார்மோனியப் பெட்டியுடன் உட்காரும்போது, பாடல் இடம் பெறும் சூழலுக்கேற்ற 'ட்யூனை' அவர் தரும் வரை... சில சமயங்களில் நான், 'அடுத்த ட்யூன்... அடுத்த ட்யூன்' என்று கேட்பேன். நான் எதிர்பார்க்கும் இடத்தை அவர் மாய விரல்கள் ஹார்மோனியத்தில் தொட்டவுடன், 'இதுதான்... இதுதான்... இப்படித்தான்!' என்று கூறிக் கும்மாளமிடுவேன்.

பெரும்பாலும் இன்னொரு 'ட்யூன்' என்று கேட்கும் சந்தர்ப்பமே அவரிடம் எனக்கு வராது. எடுத்த எடுப்பிலேயே அவரது விரல்கள் அந்த இசைப் புதையலை எனக்கு எடுத்துக் காட்டிவிடும்.

▽ 'முள்ளும் மலரும்' படக் குழு...

▲ 'செந்தாமரம் பூவில்...' பாடல் பதிவின்போது...

என்றைக்குமே அவரிடம் நான் 'ஹிட்'டாகும்படி ஒரு ட்யூன் போடுங்கள்' எனக் கேட்டுக்கொண்டது இல்லை. ஆனாலும், எனக்கு அவர் இசை அமைத்த பாடல்கள் எல்லாமும் மறக்க முடியாத பாடல்களாகின!

எனது படங்களைப் பொறுத்த வரை - 'தாலி கட்டும் நேரம் எப்போது வரும்?' என ஏங்கும் மணமக்கள் மாதிரி, 'ராஜா வின் பின்னணி இசை சேர்க்கும் நாள் எப்போது வரும்?' என்று ஏங்குவேன். அவர் எனது படங்களுக்குப் பின்னணி இசை அமைக்கும் அந்தத் தருணங்கள், ஏதோ மாய உலகில் சஞ்சரிக்கும் பிரமையை எனக்கு ஏற்படுத்தும். இளையராஜா எனும் இசை மந்திரவாதி, பின்னணி இசையில் நிகழ்த்தும் அற்புத ஜாலங்கள் முடிவடையும்போது, நான் பெற்ற மகள் இந்த இசை ஞானியால் குங்கும வதனத்தோடு, பூ பாரம் தாளாத குழலுடன், குதூகலம் நிறைந்த இதயத்துடன் 'மணக்கோலம்' பூண்டு நிற்பாள்.

மற்றும் ஒன்று சொல்வேன். மற்ற இயக்குநர்களின் படங்களுக்கு ராஜா அமைத்துள்ள பின்னணி இசைக்கும் எனது படங்களுக்கு அவர் அமைத்துள்ள பின்னணி இசைக்கும் மிகப்பெரிய வேறுபாடு இருப்பதை என்னால் உணரமுடிகிறது.

எனது படத்தில் வரும் கதாபாத்திரங்களின் மௌனம் உணர்த்தும் உணர்வுகளை பார்வையாளர்களின் கவனத்துக்கு

ராஜாதான் கொண்டு செல்கிறார் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. படத்தில் வரும் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்தின் குணாதிசயத்தையும் ஒட்டி, அவர்களுக்குப் பின்னணி இசையில் படம் முழுக்கத் தனித்தனி முகவரி கொடுத்து, அவர்களை நாம் கண்களை மூடிக்கொண்டே உணரச் செய்பவர் இளையராஜா. அத்துடன் கதையின் மையமான கருப்பொருளுக்கு என்று தனியே ஒரு இசைக்கோவையை உருவாக்கி, படத்தின் இறுதி வரை பார்வையாளர்களுக்கு படத்தின் இதயப் பகுதியை உணர வைப்பது அவரது அதீத இசை வல்லமை.

படம் ஓடும் தியேட்டருக்கு வெளியே நின்றபடியே அவரது பின்னணி இசையின் மூலம், 'இதோ இங்கே அந்தக் கதாபாத்திரம் வருகிறது...', 'அந்த இருவர் இப்போது சந்திக்கிறார்கள்...' 'இந்த இசையின்போது அந்த கேரக்டரின் மௌனம் திரையில் வருகிறது...' என்று நம்மை உணர வைக்கும் அசாத்திய இசை ஆளுமை ராஜாவினுடையது. இளையராஜாவுக்கு முன்னும் பின்னும் எத்தனையோ இசைமேதைகள் திரையுலகில் கோலோச்சினர். ஆனால், பின்னணி இசையில் இளையராஜாவுக்கு மட்டுமே ஒரு தனித்துவம் உள்ளது. அது அவருக்கே உரித்தான சிம்மாசனம். அவரைத் தவிர வேறு யாரும் அதில் அமர முடியாது!

பாடலைப் படமாக்கும் விஷயத்தில் எனக்கும் ராஜாவுக்கும் இடையே அவ்வப்போது சுருதிபேதங்கள் ஏற்பட்டு, எங்களுக்குள் ஊடல் ஏற்படுவதும் உண்டு. வேடிக்கை என்னவென்றால், அந்தப் பிணக்கு கூட நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் அதிகம் உணர்ந்து கொண்டு பணியாற்றவே உதவியது என்பதுதான். உரிமையோடு அவரைக் கோபித்துக் கொள்ள நானும்... என்னைக் கோபித்துக் கொள்ள அவரையும் நாங்கள் அனுமதிப்பது, சினிமாவையும் தாண்டி ஒருவர் மேல் ஒருவர் வைத்திருக்கும் பரிபூரணமான அன்புக்கான சாட்சி! எனது சினிமாவில் என்னையும் அவரையும் தனித்தனியே பிரித்துப் பார்க்க முடியாது.

எனது படங்களை உயிர்த்துடிப்புடன் வியக்க வைத்துள்ள ராஜா, தமிழில் புது வகையான படைப்புகளைத் தர முனைவோருக்கு என்றென்றும் ஒரு வரப் பிரசாதம்தான்!

▲ ஆஸ்கர் விருதுகளுடன் ஏ.ஆர்.ரஹ்மான்

27

ஏ.ஆர்.ரஹ்மான்! - உலகத்தின் முன்னே, தமிழனை உயர்த்திக்காட்டிய முதல் தமிழ்க்கலைஞன்!

பிப்ரவரி-22.2009. அன்று அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற உலகப் புகழ்பெற்ற 81-வது ஆஸ்கர் விருது விழாவில் 'Slum Dog Millionaire' என்ற ஆங்கிலப் படத்துக்கு நமது இசைமேதை ஏ.ஆர்.ரஹ்மான் அவர்களுக்கு இரண்டு ஆஸ்கர் விருதுகள் வழங்கப்பட்டன.

உலகத் திரைப்பட வரலாற்றில் முதன் முறையாக ஒரு தமிழ்க் கலைஞன், மேற்கத்திய திரை இசை மேதைகளை ஜெயித்து, வெற்றிகரமாக உயர்ந்திருக்கிறார்! தனது மகத்தான இசையால் உலகின் உயரிய விருதுகளை ஒன்றுக்கு இரண்டாகப் பெற்று, இந்தியாவுக்கும் தமிழகத்துக்கும் ஏன்... உலகம் எங்கும் உள்ள இந்தியருக்கும் தமிழருக்கும் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பெருமையைப்

பெற்றுத் தந்திருக்கிறார்!

உலக சினிமா வாலாற்றில் மட்டுமல்ல... உலக வாலாற்றிலேயே திரு. ஏ.ஆர்.ரஹ்மான் என்ற அற்புத இசைக் கலைஞன் ஒரு தமிழ் வாக இருந்து சாதித்துள்ள இந்த உயரிய சாதனையை, உலகக் கலைஞர்கள் அண்ணாந்து பார்க்கின்றனர். அவரைப் பெற்ற தமிழ் மண் என்றாபில்லாத பெருமீதத்தில் நினைக்கிறது.

இரண்டு ஆஸ்கர் விருதுகளைப் பெற்ற அந்த விருது மேடையில் அவர் உலகமே கேட்கும்படி, "எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே!" என்று தனது தாய்மொழியான தமிழில் அடக்கத்துடன் கூறிய போது, இந்தியாவில் உள்ள தமிழர்கள் மட்டுமல்ல... உலகம் முழுக்க வியாபித்துள்ள தமிழர்களின் நெஞ்சங்கள் எல்லாம் எவ்வளவு பூரித்திருக்கும்! அவர்களின் கண்களில் கரந்த ஆனந்தக் கண்ணீர் எப்படி ஒவிரந்திருக்கும்!

இதை நினைக்கும்போது, அவருக்கு இசையின்பால் உள்ள பக்தி, அவரைப் பெற்ற தாயிடம் உள்ள பக்தி, இறைவனிடம் தன்னை சமர்ப்பித்துள்ள அவரது மனப்பக்குவம் ஆகியவற்றால் அதே அளவுக்கு அவரது தாய் மொழியிடத்திலும் பற்று இருப்பதை அறியும்போது, 'ரஹ்மான் அவர்களே... விருதுகளின் உயரங்களை விட உங்கள் இதயத்தின் உயரம்தான் பெரியது!' என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

ஆஸ்கர் விருது அறிவிக்கப்படும் முன்பே, அதே ஸ்லம் டாக் மில்லியனர் படத்துக்காக பெருமைக்குரிய கோல்டன் குளோப் விருதுடன், பாப்தா விருதும் இன்னும் 20-க்கும் மேற்பட்ட உன்னத மான.பல உலக விருதுகளையும் தமிழ்க் கலைஞனான திரு. ஏ.ஆர். ரஹ்மான் பெற்றுவிட்டார்!

இந்த அரிய திரைப்படம் பெற்ற எட்டு விருதுகளில், ஏ.ஆர். ரஹ்மான் ஒருவரே Best Original Score என்பதற்கு ஒன்றும் Best Original Song (Jaiho) என்பதற்கு ஒன்றுமாக மொத்தம் இரண்டு ஆஸ்கர் விருதுகள் பெற்றிருக்கிறார். இது தமிழர்களான நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் மறக்க முடியாத பெருமை! 2009-ல் இத்தகைய சாதனையை நிகழ்த்திக் காட்டிய திரு. ஏ.ஆர்.ரஹ்மான், 2010-ல் மீண்டும் ஓர் உலக சாதனையை நிகழ்த்திவிட்டார். உலகில் இசைக்காக வழங்கப்படும் மிக உயரிய விருதான 'கிராமி' விருது கள் இரண்டையும் பெற்றிருக்கிறார்!

பிப்ரவரி, 22-2009 அன்று உலக நாடுகளும், அந்த நாட்டுத் திரைப்படக் கலைஞர்களும், சினிமா ரசிகர்களும் உலக மக்கள் அனைவரும் ஏ.ஆர்.ரஹ்மான் என்ற பெருமைக்குரிய கலைஞனை பெருமதிப்போடு அண்ணாந்து பார்க்க, அந்த ஆஸ்கர்

விழாவில் திரு.ரஹ்மான் பேசிய அழகு அவரின் உள்ளத்தைப் போன்றே உன்னதமானது:

“என் அம்மாவின் ஆசீர் வாதத்தால் இந்த விருது எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. என் முன்னால் இரண்டு வழிகள் இருந்தன. வெறுப்பு அல்லது அன்பு. நான் அன்பைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். அதனால்தான் இங்கே வந்து நிற்க முடிந்திருக்கிறது. என் தாய்மொழியில் சில வார்த்தைகள் பேச ஆசைப்படுகிறேன்; எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே!”

இரண்டு ஆஸ்கர் விருதுகளைப் பெற்றுள்ள இந்தத் தமிழனை உலகமே பாராட்டி ஆர்ப்பரிக்கும்போது, அவரோ அந்த விருது மேடையில் மிகமிக அடக்கத்துடன் தன்னைப் பெற்ற தாய்க்கும், தன்னை வழிநடத்தும் இறைவனுக்கும் அதீதப் பணிவுடன் மனம் நிறைந்த நன்றி சொல்கிறார்!

அடக்கமான பண்பாலும், மெய்யான பணிவாலும், கடுமையான உழைப்பாலும், இசையில் தன்னை எப்போதும் புதுப்பித்துக் கொள்வதில் திளைத்திருப்பதாலும், எதையும் எதிர்பார்க்காமல் தனது பணியை உயர்வாகச் செய்வதாலுமே ஏ.ஆர்.ரஹ்மானது சாதனைகள், வற்றாத ஜீவந்தியாகப் பிரவாகம் எடுக்கிறது.

கலையுலகைச் சேர்ந்த புதிய தலைமுறைக் கலைஞர்கள் அனைவரும் ஏ.ஆர்.ரஹ்மானின் ஓய்வற்ற உழைப்பையும், இசை மீது அவர் கொண்டுள்ள அதீதக் காதலையும், அதிசயிக்கத் தக்க அவரது அடக்கத்தையும், உயர் தரமான எளிமையையும், அன்பு செலுத்த மட்டுமே தெரிந்த அவர் உள்ளத்தையும் பின்பற்றி, உயர வேண்டும் என்று நான் பிரார்த்திக்கிறேன்!

ஆஸ்கர் விருதுகள் பெற்ற ஏ.ஆர்.ரஹ்மான் அவர்களுக்கு நான் எழுதி அனுப்பிய வாழ்த்துக் கடிதம் இதுதான்:

‘எங்களின் எல்லையற்ற பெருமைக்குரிய திரு.ஏ.ஆர்.ரஹ்மான் அவர்களுக்கு, எனக்குள்ள அதீத மகிழ்ச்சியில் இந்தக் கடிதத்தை எப்படி எழுதப் போகிறேன் எனப் பதற்றமாக இருக்கிறது.

▲ ‘ஸ்லம் டாக் மில்லியனர்’

இன்று, உலகமெங்கும் உங்களின் மகத்தான 'சரித்திர சாதனை' உயர்ந்து ஒங்கி நின்றபடி இசைப் புகழ், மணம் பரப்பிக் கொண்டு இருக்கிறது. இந்த உயரிய உலக சாதனை விருதுகளை உங்களின் தாயாருக்கும் எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கும் சமர்ப்பணம் செய்துள்ள உங்களின் பரிசுத்தமான உணர்வு கடவுள் தந்த வரம்.

உலக நாடுகள் அனைத்துமே உங்களின் இசை ஆளுமையை உணர்ந்து, ஒப்புக்கொண்டு, வியந்து பாராட்டிட... மிகமிகப் பெருமைக்குரிய இரண்டு ஆஸ்கார் விருதுகளை நீங்கள் பெற்றதன் மூலம், இந்தியாவுக்கு மாபெரும் கௌரவத்தை அளித்துள்ளீர்கள். தமிழரை தலை நிமிரச் செய்திருக்கிறீர்கள். அதுவும், இது வரை சரித்திரம் காணாத தலைநிமிர்வு.

முதன் முறையாக, உலக வரலாற்றில் ஏ.ஆர்.ரஹ்மான் என்ற உன்னதமான தமிழ்க் கலைஞன் சாதித்துக் காட்டியுள்ள இந்த அபூர்வமான வரலாற்று சாதனை, இந்த உலகம் உள்ளவரும் வைரக் கல்வெட்டாக நிலைத்து நிற்கும்! இன்றும் என்றும் தங்களின் அன்புத் தாயாரைப் போலவே, இந்தியர் அனைவரும், உலகம் முழுக்க உள்ள தமிழர் அனைவரும் இமாலயப் பெருமிதம் அடைகிறோம்.

'ஸ்லம் டாக் மில்லியனர்' படத்தின் நாவலாசிரியர் திரு.விகாஸ் ஸ்வரூப் அவர்களுக்கும், இயக்குநர் திரு.டேனி பாயல் அவர்களுக்கும், தங்களுடன் பணியாற்றிய அனைத்துக் கலைஞர்களுக்கும் எழுத்தில் விவரிக்க இயலாத எனது வாழ்த்துகளும் நன்றியும் உரித்தாகட்டும்.

ரகூல் பூக்குட்டி

இந்த உன்னதமான உங்களின் உலக சாதனையைக் கண்களால் காண்பதற்கு எனக்கு வாய்ப்பை அருளிய இறைவனுக்கு எனது நன்றி. வணக்கம்,

என்றும் அன்புடன்
மகேந்திரன்

ஏ. ஆர். ரஹ்மானைத் தொடர்ந்து இந்தப் படத் துக்காக Best Sound Mixing என்ற பிரிவில் ஆஸ்கார் விருது பெற்ற நமது கேரளத்து சகோதரர் ரகூல் பூக்குட்டி இந்தியாவுக்குப் பெருமை வார்த்துக் கொடுத்திருக்கிறார். அவருடன்

சேர்ந்து சிறப்பு ஒலிச் சேர்க்கைக்காக விருது பெற்றவர்கள் Ian Tapp, Richard Dryke.

இளம் வயதில் இந்த அற்புத சாதனையை நிகழ்த்தியுள்ள திரு. ரகுல் பூக்குட்டி... ஆஸ்கர் விருது பெற்றதும், 'இந்த விருதை என் தாய்நாட்டுக்கு அர்ப்பணிக்கிறேன்!' என்று மென்மையான குரலில் பெருமையுடன் குறிப்பிட்டது, நம்மையெல்லாம் எழுந்து நின்று கைதட்ட வைத்தது. அவரே பத்திரிகை பேட்டி ஒன்றில்,

"... பணம், புகழ் ஆகியவற்றை எதிர்பார்த்து இந்தத் துறைக்கு வந்தால், நிச்சயமாக வெற்றி கிடைக்காது. நமது திறைமையை வெளிக்காட்ட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் நமக்கு வேண்டும். வெளியில் இருந்து பார்க்க அழகான துறை போல சினிமா தெரியும். உள்ளே வந்து பார்த்தால்தான், அது எவ்வளவு கஷ்டமானது என்று புரியும். ஆனால், கஷ்டப்பட்டால் நிச்சயமாக அதற்குரிய பலன் உண்டு. தாங்கள் விரும்புகிற துறையில் முழுமுச்சாக ஈடுபட்டால், எல்லோராலுமே சாதிக்க முடியும்!" என்ற உண்மையை உணர்த்தினார்.

அந்த 'உண்மை'யை திரைப்படத் துறையில் ஆர்வமுள்ள இளம் தலைமுறையினர் தங்கள் மனதில் பச்சை குத்திக் கொள்ள வேண்டும்!

தனக்கு மிகவும் பிடித்த ஒலியாக ரகுல் பூக்குட்டி கூறியது இதுதான்: "மழைதான் எனக்குப் பிடித்த ஒலி. சிறிது சிறிதாகத் தூறல் ஆரம்பித்து... கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சாரலாகப் பெருமழை பெய்யுமே... அந்த ஒலி எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்!"

இயற்கையின் அமைதியான கம்பீர அழகில் குடியிருக்கும் யதார்த்த அழகை ரசிப்பதில் ரகுல் பூக்குட்டிக்குள்ள நேசிப்பு நமக்கு எத்தனை வகையான உண்மையை உணர்த்துகிறது... யோசித்துப் பாருங்கள்!

இந்திய எழுத்தாளர் விகாஸ் ஸ்வரூப் எழுதிய நாவலுக்கு திரைக்கதை வடிவம் கொடுத்து (மும்பையின் சேரிப் பகுதியில் வாழும் குழந்தைகளையும் அவர்களின் வாழ்க்கையையும் கனவுகளையும் மையமாக வைத்து) முழுக்க முழுக்க இந்தியாவிலேயே படமாக்கப்பட்ட படம் இது. நடித்த குழந்தைகளும் பெரும்பாலும் ஏழைகள்தான். நமக்குத் தெரிந்த இரண்டு நடிகர்கள் அனில் கபூரும், இர்பான் கானும்தான். ஆனால், பிரதான பாத்திரங்களில் நடித்த இளைஞன் தேவ் பட்டேலும், ப்ரீதியும் புதுமுகங்கள்!

ஸ்லம் டாக் மில்லியனர் உட்பட இது வரை வெளிவந்துள்ள உலகின் மிகச் சிறந்த திரைப்படங்கள் எல்லாம் மிகச் சிறந்த திரைக்கதை அமைப்பும், அதற்குப் பொருத்தமான நடிகர்களையும்,

அந்தக் கதைக்கு அவசியமான இதர டெக்னீஷியன்களையும் திறமையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதை இந்தத் தருணத்தில் நினைவு கூர்வது அவசியம்!

நாம் இங்கே கதைக்கு மெனக்கிடுவதிலும், நல்ல திரைக்கதைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதிலும், அதற்குப் பொருத்தமான நடிகர்-நடிகையரைத் தேர்வு செய்வதிலும் நம்முடைய அர்ப்பணிப்பைக் காட்டினால், மாறுபட்ட அர்த்தமுள்ள சுவாரஸ்யமான படங்களை நம்மால் நிச்சயமாகத் தர முடியும்!

'தமிழில் எப்போதாவது அபூர்வமாகத்தான் புதுமையான நல்ல படங்கள் வரும்...' என்ற அழுத்தமான அபிப்பிராயத்தை உடைத்து நொறுக்கி, 'தமிழில் மோசமான படங்கள் எப்போதாவதுதான் வரும்!' என்ற காலகட்டத்தை உருவாக்கலாம்!

அனுபவமிக்க பெரிய நடிகர்களின் திறமையை எப்போதும் நாம் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது. ஆனால், பிரபலமான பெரிய நடிகர்கள் நடித்தால்தான் ஓர் உயர்ரகப் படத்தை எடுக்க முடியும் என்ற அதீத நம்பிக்கைக்குள் நாம் சிக்கக் கூடாது. உலகின் மிகப் பெரிய நடிகர்கள் நடித்தும் மக்களிடம் மிகப்பெரும் தோல்விகண்ட படங்களே அதற்கு சாட்சி!

திரைக்கதை என்பது வலுவானதாக, அழகுபட அமையா விட்டால்... எவ்வளவு பெரிய இயக்குநர் இயக்கினாலும், எவ்வளவு பெரிய பட்ஜெட்டில் உருவாக்கினாலும் அவ்வளவும் கடைசியில் வீணாகி விடும் என்பதை எத்தனையோ உலக சினிமாக்கள் நமக்கு

டேனி பாயல் ▼

உணர்த்தியிருக்கின்றன!

ஒரு நாவலை... சிறந்த ஒரு திரைப்படமாக மாற்ற, அதற்குத் தரமான வடிவம் தர, நாம் எவ்வளவு தூரம் மெனக்கிட வேண்டும் என்பதை இது வரை வெளியான, வெளியாகும் எத்தனையோ உலக சினிமாக்கள் நமக்குக் கற்றுத் தந்துள்ளன. இப்போது, நம் கண்முன்னே வைத்து நம் இந்தியர் ஒருவரால் எழுதப்பட்ட நாவலுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட அழுத்தமான திரைக்கதை அமைத்து, ஸ்லம்டாக் மில்லியனார்ஸ் படம் மூலம் ஜெயித்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அனுபவபூர்வமாகவே பார்க்கிறோம்.

வெற்றிப் படங்களுக்கு சுவாரஸ்யமான வெறும் கட்டுக் கதைகள் மட்டுமே கூடப் போதும். ஆனால், மறக்க முடியாத திரைப் படங்களுக்கு? நமது வாழ்வின் யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிக்கும் நமது சமூகத்தின் பெருமைகளையும் பலவீனங்களையும் ஒரே வரிசையில் வைத்து அவற்றை அழுத்தமாகவும் உணர்வுபூர்வமாகவும் புரிந்து கொண்டு, அந்தக் கதையை கலைநயம் மிகுந்த அழகுணர்ச்சியுடன் புதிய கோணத்தில் வெளிப்படுத்தும் ஆழமான ஆற்றல் தேவை. அதை நம்மால் மறக்க முடியாத அளவுக்கு, மிகவும் நிறைவாகச் செய்திருக்கிறது இந்த ஸ்லம் டாக் மில்லியனார் திரைப்படம். சிறந்த சினிமா குறித்து, இந்தப் படம் நமக்கு எத்தனை விதமான உண்மைகளை உணர்த்துகிறதோ, அது போலவே திரு.ரஹ்மான் போன்ற உயர்ந்த கலைஞர்களும் நமக்குள் உயர்வான சிந்தனைகளைக் கொண்டு வருகின்றனர்.

▲ படப்பிடிப்பில் சத்யஜித்ரே...

28

மறையாத 'மாணிக்தா'

ஏப்ரல் 23-ஆம் நாள் 1993-ஆம் வருடம் இரவில் அந்தச் செய்தி வருகிறது. உலகம் முழுக்க வியாபித்துள்ள திரைக்கலை வல்லுநர்களும், உயர்ந்த சினிமாவை ரசிக்கத் தெரிந்த அத்தனை பேரும் 'நான் சத்யஜித்ரே தோன்றிய நாட்டைச் சேர்ந்தவன்!' என்று பெருமிதம் கொள்ளும் ஒவ்வொரு இந்தியனும் அந்த இழப்பை எண்ணிக் கலங்குகிறான். அந்த உணர்ச்சிப் பிரவாகத்திலும் நாம் ஓர் உண்மையை அறிகிறோம். 'அவருக்கு என்றும் இல்லை மரணம்! தனது சிருஷ்டிகளின் ஒவ்வொரு துடிப்பிலும் அவர் நிரந்தரமாக வாழ்கிறார்!'

இந்த உன்னதத்தை உலகின் மிகச் சில இயக்குநர்களால் மட்டுமே அடைய முடிந்திருக்கிறது. உலக நாடுகள் அனைத்திலும் தனது இணையற்ற படைப்புகளால், இந்திய நாட்டுக்கு உயர்ந்த

மரியாதை பெற்றுத் தந்த மேதைமைத் திறன் வாய்ந்த ஒரே இந்திய இயக்குநர் அவர்தான்!

சினிமாவுக்கான உலகின் மிகப்பெரும் விருதுகள் எல்லாம் அவரைத் தேடிவந்து தங்களைப் பெருமைப்படுத்திக் கொண்டன. மற்றபடி அந்த விருதுகளால் அவருக்குப் பெருமை இல்லை. தாஜ்மகாலுக்குப் போகிறவர், அதற்கு முன்னால் நின்று எடுத்துக் கொண்ட போட்டோவை காட்டிப் பெருமைப்படுவதைப் போல், அந்த விருதுகள் எல்லாம் அவரோடு நின்று படம் எடுத்துக் கொண்டன.

மேலை நாட்டுத் திரைப்படத் தயாரிப்பாளர்கள் பிரமாண்டமான படம் என்ற பெயரில், சினிமாவின் மிகப்பெரிய உயரங்களைப் பறந்து பிடிக்க எண்ணி, இன்றைய தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியை துணையாகக் கொண்டு பெரும் பொருட்செலவில் படத்தயாரிப்பில் ஈடுபடுகின்றனர். ஆனால், மனித உணர்வுகளின் பிரமாண்டத்தை மட்டுமே ஆதார சுருதியாகக் கொண்டு இயற்கையின் எளிமையான சிருஷ்டிகளில் மறைந்து கிடக்கும் அழகை ஒவியங்களாக்கி, இனிய கவிதைகளாகத் தனது திரைப்படங்களைத் தந்து உலகின் பிற நாட்டு திரைப்படக் கலைஞர்களை பிரமிக்க வைத்தவர் மாணிக்தா என்று அன்புடன் அழைக்கப்படும் ரே அவர்கள்! இன்னும் எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் கடந்தாலும் இவரது படைப்புகளின் ஜீவன் என்றென்றும் சாகசவதமாக விளங்கும்!

‘சத்யஜித்ரே போன்ற இயக்குநர்கள் எதிர்காலத்தில் உருவாக வேண்டும்!’ என்று திரைப்பட விமர்சகர்கள் சிலர் சொல்வதுண்டு. இது அர்த்தமற்றதாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. புதிய சினிமாவை உருவாக்கிய அவரை மனதில் கொண்டு, வித்தியாசமான படங்களைத் தர மற்றவர்கள் முன்வரலாம். ஆனால், அவர்கள் ஒருபோதும் ‘அவர்’ ஆகிவிட முடியாது. நமக்கு மேலே உள்ள ஒப்பற்ற சக்தி ஒன்று, இந்த மண்ணில் ஒவ்வொரு துறையிலும் காலத்தால் சாகாவரம் பெற்ற மகா மனிதர்களைத் தோற்றுவிக்கிறது!

ஒரு காலகட்டத்தில் திரு.ரே அவர்களுக்கு கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாமல் இருந்ததாம். அதே சமயம் அந்த நம்பிக்கை உள்ளவர்களை அவர் மதித்தார். இதைத் தனது பேட்டி ஒன்றில், அவரே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்...

“நான் இதய நோய் சிகிச்சைக்காக மருத்துவமனையில் இருந்த போது எனது கருத்தை அசைத்தவர் என் குடும்ப டாக்டர்தான். அவர் கடவுள் பக்தி நிறைந்தவர். அதைப் பற்றி நான் ஆச்சரியமாக அவரிடம் கேட்டபோது, அவர் தந்த பதில் என்னைத் திகைக்க வைத்தது.

“நான் டாக்டருக்குப் படிக்கிற காலத்திலேயே நமக்கும் மேலே ஓர் அதீத சக்தி இருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொண்டேன். அதற்கு ஆதாரம், மனிதனின் உடல் உள்ளுறுப்புகளின் மிகமிக நுணுக்கமாகத் திட்டமிட்ட விந்தையான கட்டமைப்புப் படைப்பு. அதைத் தீர்மானித்த அந்த அபூர்வ சக்திதான், அதன் இயக்கங்களையும் கணித்திருக்கிறது!” இப்படி அந்த டாக்டர் சொன்னதை நான் ஆச்சரியத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டேன்.

மற்றவர்களது அர்த்தமுள்ள அபிப்பிராயங்கள் மற்றும் மாற்றுக் கருத்துகளுக்கு மதிப்பளித்து கௌரவித்தவர் ரே என்பதை, அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றைப் படிக்கும்போது புரிந்து கொள்ளலாம். பிற மொழி இயக்குநர்களின் சிறந்த திரைப்படங்களை அவர் மனம் நெகிழ்ந்து பாராட்டுவதைப் படிக்கும்போது, அவரது இந்த தனித்துவத்தையாவது நாம் நமது தினசரி வாழ்க்கையில் பின்பற்றக் கூடாதா என்ற ஏக்கம் ஏற்படுகிறது. மற்றவர்களது சிறப்பை அவர்களிடமே நாம் மனம் திறந்து பாராட்டுவது, உயர்வான மனித நாகரிகம் என்பதைத் தனது சொந்த வாழ்க்கையின் கடைசி வரை கடைப்பிடித்தவர் இந்த மேதை.

இவரது வரலாற்று நூல்களில் மிகத்திறம்பட ஆராய்ச்சி செய்து எழுதப்பட்ட ஒன்று, Satyajitray - The Inner Eye. அந்தப் புத்தகத்தைப் படிப்பவர்கள் திரு. ரே பற்றி மிக ஆழமாக அறிந்து கொள்ள முடியும். என்னைப் போல் கைக்கெட்டிய பூக்களைப் பறிக்க மட்டுமே தெரிந்த சினிமாச் சிறுவன் மூலம்... உங்களால் அவரைப் பற்றி முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது.

அந்தப் புத்தகத்தின் இறுதியில் அவரிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு திரு. ரே தந்துள்ள பதில்: “படம் எடுக்க முடியாத நிலைக்கு என் உடல் நலம் உள்ளானால், அப்போது புத்தகம் ஒன்றை எழுத ஆசைப்படுகிறேன். அதில், படங்கள் எடுத்தபோது எனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களையும் அவை மூலம் நான் கற்றுக் கொண்ட உண்மைகளையும், அவற்றில் நான் செய்த தவறுகளையும், நான் சந்தித்த பல தரப்பட்ட மனிதர்கள் பற்றியும் எழுத ஆசைப்படுகிறேன். ஆனால், அந்தப் புத்தகத்தை எழுதுவதற்கு முன் நான் மீண்டும் படங்களை இயக்கத் தொடங்கி விடுவேன்!”

அவர் சொன்னது போலவே, உடல்நலத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் மீண்டும் படங்களை இயக்கத் தொடங்கினார். ஒரு கட்டத்தில் டாக்டர்களது எச்சரிக்கையாலும் நிர்ப்பந்தத்தாலும், வெளிப்புறப் படப்பிடிப்பை முற்றிலுமாகத் தவிர்த்துவிட்டு, ஸ்டூடியோவுக்கு உள்ளேயே இயக்கக் கூடிய மாதிரியான கதைகளைத்

▲ படப்பிடிப்பில் சத்யஜித்ரே...

தேர்ந்தெடுத்துப் படங்களை இயக்கினார்.

பதேர் பஞ்சாலி (தெருப்பாடல்) படத்தின் மூலம் இந்திய சினிமாவில் புதிய சகாப்தம் படைத்தவர் அவர். அவரது கடைசிப் படமான அகண்டக் வரையிலும் அவரது தீர்க்கமான சிந்தனையும் கவிதைப் பார்வையும் ஒரே சீராகவும் ஒன்றையொன்று மிஞ்சும் வகையிலும் அமைந்திருந்தன. வயதோ... உடல்நலக் குறைவோ அவரது கலைத் தீவிரத்தைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை!

இந்த அதீத ஆற்றல் அவருக்கு எப்படி வாய்த்தது என்று யோசிக்கும்போதுதான், அவரது குடும்ப டாக்டர் விளக்கியது போல, கண்ணுக்குத் தெரியாத உலகின் அமானுஷ்ய சக்திதான் அவரைக் காரண காரியத்தோடு இந்த மண்ணில் அப்படித் தோற்று வித்திருக்கிறதோ என்ற பிரமிப்பு ஏற்படவே செய்கிறது.

அவர் எடுத்துக்காட்டிய காவியப் படங்களின் அமரத்துவத்தை உலகின் மிகப்பெரும் சினிமா விமர்சகர்கள் எல்லாம் ஒரே குரலில் பாராட்டும்போது, இந்தப் படைப்பாளி மட்டும் தன்னைப் பற்றி என்ன சொல்கிறார்: "எனது படங்களில் எனக்கு மிகவும் பிடித்தது சாருலதாதான். ஏனென்றால், எனது படங்களில் குறைவான பிழைகளைக் கொண்டது 'அது ஒன்றுதான்!' இப்படி மனம் திறந்து பேசும் உயர்ந்தவர்களைக் காண்பது அரிது.

இயக்குநர் சத்யஜித் ரே அற்புதமான ஓர் எழுத்தாளர். நாவல் ஆசிரியர் என்ற அழுத்தமான உண்மை தமிழிலக்கியம் மட்டுமே பரிச்சயமானவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. ஒரு பக்கம் இப்படி நினைக்கவும் ஒரு சின்னத் தயக்கம். ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட அவரது நாவல்களை என்னைப் போல் எத்தனையோ பேர் படித்திருக்கலாம்!

ஆனால், தமிழகத்தில் ரேயின் திரைப்படங்களுக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம்- வெளிச்சம்- வியப்பு அவரது எழுத்துகளுக்குத் தமிழக வாசகர்களிடம் பெரிய அளவில் கிடைத்திருக்கிறதா? இல்லை!

பெரும்பாலும் அவரது பிரமிக்கத் தக்க நாவல்கள் துப்பறியும் கதைக்கருவைக் கொண்டவை. ஆனால், துப்பறியும் நாவல்கள் எழுதி உலகப் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்களிடமிருந்து, தனது திரைப்படங்களைப் போலவே ரே முற்றிலும் வேறுபடுகிறார். அதுதான் அவரது எழுத்தின் தனித்துவம். அவரது கதைகளில் உலக நாடுகளின் சரித்திரங்கள், அவர்களின் இசை, ஓவியம், விஞ்ஞானம், கலாசாரம், மொழி, இலக்கியம், மருத்துவம் போன்ற வற்றைப் பற்றியெல்லாம் நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள முடியும். உலகம் பற்றிய ரேயின் அறிவு அசாத்தியமானது.

உதாரணத்துக்கு அவரது நாவல்களில் ஒன்றான தி மிஸ்ட்ரி ஆஃப் நயான்-ல் அவரது நாவல்களின் நிரந்தர ஹீரோவான ப்ரதோஷ் மித்தர் என்ற மிகச்சிறந்த அறிவாளியும், துப்பறியும் இளைஞன், ஃபெலுடாவும் சென்னைக்கு வருகின்றனர். அவனுடன் என்றும் கூடவே இருப்பவர்கள் ஃபெலுடாவின் உறவுக்காரப் பையன் டாப்ஸே, மலிவான மர்மநாவல்கள் எழுதும் 'ஜடாயு' என்ற லால்மோகன் பாபு - இந்த இருவரும் தான். இந்த நாவலில் நயான் என்ற எட்டு வயது அதிசயச் சிறுவனை வைத்து சுனில் தரப்தார் என்ற சின்ன மேஜிக் கலைஞன் சென்னையில் தனது நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்கிறான். அந்த மேஜிக் கலைஞனுக்கும் அதிசயச் சிறுவனுக்கும் பாதுகாப்புக் கொடுக்க ஃபெலுடா தனது இரு சகாக்களுடன் சென்னை வருகிறார்.

அந்தச் சிறுவன் நயானின் ஆற்றல் என்ன என்கிறீர்களா? நிகழ்ச்சியின்போது பார்வையாளர்கள் மத்தியில் இருப்பவர்கள் கேட்கும் எண்கள் சம்பந்தப்பட்ட எந்தக் கேள்விக்கும் உடனுக்கு உடன் பதில் தருவான். "என் பாங்க் பாஸ்புக்கின் எண் என்ன? என் பாக்கெட்டில் எவ்வளவு பணம் இருக்கிறது? இந்த கரன்ஸி நோட்டுகளின் எண் என்ன? கடைசியாக நடந்த குதிரைப் பந்த யத்தில் எந்த நம்பர் குதிரை முதலாவதாக வந்தது? நான் ப்ளஸ்டீ தேர்வில் வாங்கிய மதிப்பெண்கள் என்ன?"

சத்யஜித் ரே ▲

இத்தகைய ஆற்றல் எப்படி வந்தது? பிறகு எப்படி மறைந்தது? என்பதே இந்த நாவலின் அடிக்கோடு. அற்புதமான கதை இது.

இந்த நாவலைப் படித்த போதுதான், சென்னையில் உள்ள பாம்புப் பண்ணையை உருவாக்கியவர் விட்டேகர் என்ற அமெரிக்கர் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். இந்த நாவலின் கதாபாத்திரங்கள் மகாபலிபுரம் போவதை விவரிக்கும்போது மகாபலிபுரம் பற்றி இது வரை இங்கு உள்ளவர்களுக்கே தெரியாத புதுப்புது விஷயங்களை ரே கூறுகிறார். சர்ப்பகந்தா என்ற மூலிகை மகாபலிபுரம் பக்கம் கிடைக்கிறது என்பதையும், அதன் மருத்துவ குணம் என்ன என்பதையும் கூட அறிந்து வைத்திருக்கிறார் ரே.

படித்து முடிக்கும் வரை அவரது நாவல்களைக் கீழே வைக்க முடியாது. கதாபாத்திரங்களை அவர் கையாளும் முறை, மனித உணர்வுகளின் மேன்மையை, சிறுமையை விவரிக்கும் அழகு, செயற்கைத்தனம் இல்லாத எழுத்தாற்றல்... இப்படி விவரித்துக் கொண்டே போகலாம். அவரது எந்த நாவலிலும், பிரதானமான பெண் கதாபாத்திரங்களைக் காண முடியாது என்பது இன்னொரு புதுமை.

குறிப்பு: ரே அவர்களின் அர்த்தமுள்ள சினிமாவைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் தாகம் கொண்டவர்கள் அவர் எழுதிய, Our films - their films என்ற புத்தகத்தையும், Marie Seation எழுதிய Satyajitray - Portrait of a Director என்ற புத்தகத்தையும் அவசியம் படிக்க வேண்டும்.

இப்படி நீங்கள் எண்கள் சம்பந்தமாக எப்பேர்ப்பட்ட கேள்விகள் கேட்டாலும் சிறுவன் நயான் எல்லோரும் வியக்கும்படி, அதிரும்படி சரியான பதிலைச் சொல்வான். இப்படிப்பட்ட சிறுவனைத் தங்கள் சுயநலத்துக்குப் பயன்படுத்த எத்தனை பேர் திட்டம் போடுவார்கள்? போட்டி போடுவார்கள்?

இவர்களிடமிருந்து சிறுவன் நயான் டிடெக்டிவ் ஃபெலுடாவால் எப்படிக்காப் பாற்றப்படுகிறான்? நயானுக்கு

சலனச்சித்திரக்காரனின் நிச்சலனப் பதிவுகள்

- நிமாய் கோஷ்

நிமாய் கோஷ் அரங்கை விரும்பிய கலைஞனாகவே இருந்தார். ஆனால், அவரே சொல்வது போல அவரது வாழ்வில் வினோதமாக நிகழ்ந்த தற்செயல் நிகழ்வுகளின் தொடர்ச்சியாக அவரது கண்கள் கேமராவின் லென்ஸ்களுக்குப் பின்னால் புதைக்கப்பட்டு விட்டன.

சத்யஜித் ரேயைப் புகைப்படங்களாகப் பதிவு செய்ததில் பெரிதும் அறியப்பட்டவர் நிமாய் கோஷ். அவரது முதல் கேமராவான Canonet A17 ஒரு நிலையாடிக் கருவியாகவே இருந்தது. அது யாராலோ ஒரு வாடகை காரில் தொலைக்கப்பட்டு, நிமாயின் நண்பரால் கண்டெடுக்கப்பட்டு, அவருக்குப் பரிசாகக் கிடைத்திருந்தது. அது, அவரது வாழ்வின் பாதையை, அரங்கிலிருந்து பெரும்பாலும் திருப்பி விட்டது. நிமாய் அந்த கேமராவை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு திரைப்படப் படப்பிடிப்புக்குப் போனார். அது சத்யஜித்ரேயின் கூபி கயன் பகா பயன் படப்பிடிப்பு. உலகத் தரம் வாய்ந்த புகைப்படக் கருவிகளோடு முக்கிய புகைப்படக் கலைஞர்கள் அங்கே இருந்தபோதும் ரேயின் பணிச்சலனங்களை நிமாய் ஒரு சில புகைப்படங்களாகப் பதிவு செய்தார். நிமாயினுள் பொதிந்திருந்த கலைஞன் தற்செயலாக விழித்துக் கொண்ட தருணம்! புகைப்படப் பிரதிகளை ரேயின் கலை இயக்குனரின்

பார்வைக்குக் கொண்டு போனார் நிமாய்.

அந்தப் படங்களைப் பார்த்து வியந்த ரே, தான் எல்லாக் கோணங்களிலும் பதிவு செய்யப்பட்டுவிட்டதாக உணர்ந்தார். இனி என்னைப் புகைப்படமெடுக்க ஏதும் மீதமில்லை என்று நிமாயிடம் தெரிவித்தார். ஆனால், அதன் பிறகு இருபது வருடங்களுக்கும் மேலாக திரும்பத் திரும்ப ரேயை புகைப்படமெடுக்க நிமாய்க்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவை தொண்ணூறாயிரம் (90,000) புகைப்படங்களுக்கும் அதிகமான எண்ணிக்கை கொண்டது என்பதே நிமாயின் கணக்கிட இயலாத கணக்கு!

தொடர்ந்து ரே தனது திரைப்படங்களைப் பதிவாக்கிக் கொண்டு இருக்க, நிமாயோ, ரேயைப் பதிவாக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவரையே அறியாமல் அவர் உலகின் மிக ஆச்சரியமான ஆவணமொன்றைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார். ரேயின் 'ஆரண்யத்தில் நாட்களும் இரவுகளும்', 'உள்முகப் பார்வை', 'தூரத்து இடியோசை', 'தங்கக் கோட்டை', 'தரகன்' ஆகிய திரைப்படங்களின் ஆதிக்கத்தின் வரலாற்றை நிமாய் கோஷ் துல்லிய விநாடிகளாகத் தன் கேமராவால் காலத்தில் உறைய வைத்தார். கேன்ஸ் உலகத் திரைத் திருவிழா, பாரீஸ் முன்பனித் திருவிழா முக்கண்டத் திருவிழா எனப் பல்வேறு உலகத் திருவிழாக்களில் நிமாயின் 'ரே புகைப்படக் கண்காட்சி' இடம் பெற்றிருந்தது. நவம்பர் 2000-ல் மும்பையில் நிகழ்ந்த ரே புகைப்படக் கண்காட்சிக்கு நிமாய் வைத்திருந்த தலைப்பு மிகவும் பொருத்தமானது. அது 'காலத்தினகத்தும் - புறத்தும் முகங்கள்'.

நன்றி: சாம்பல், ஜனவரி, பிப்ரவரி -2004

உலகத்துக்கு முன்னால் ஒரு மகாத்மா காந்தி போல இந்தியாவின் உன்னதமான அடையாளமாகத் திகழ்பவர் திரு.ரே.

இப்பேர்ப்பட்ட மேதை சென்னை பிரசாத் ஸ்டுடியோவில் அவரது கூபி கயன் பகா பயன் படத்தை இயக்கிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அதே ஸ்டுடியோவில் நான் கதை எழுதிய ஒரு படத்தின் படப்பிடிப்பு நடந்து கொண்டிருந்தது. எங்கள் கம்பெனியின் தயாரிப்பு நிர்வாகி ஓடிவந்து என்னிடம், "யோவ்... நீ எப்பப் பார்த்தாலும் பேசிட்டிருப்பியே அந்த டைரக்டர் சத்யஜித் ரே, பக்கத்து ஃபுளோர்ல டைரக்ட் பண்ணிட்டு இருக்கார்... போய்ப் பார்த்துட்டு வாய்யா!" என்று பரபரத்தார். எனக்குள் பரவச மின்சாரம். ஒரு விநாடி யோசித்தேன். அது வரை அவரைப் பார்க்கும் ஆவலில் துள்ளித் திரிந்த நான், சட்டென்று அந்த ஆசையைக் கொன்றுவிட்டு... அவரைப் பார்க்கப் போகாமல்

▲ சத்யஜித்ரே இயக்கிய சாருலதா படத்திலிருந்து...

அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டேன். காரணம் அந்த மேதையை தரிசித்தால், 'நீ என்ன செய்கிறாய்?' என்று கேட்பார். நான், 'தமிழ் சினிமாவின் சாதாரணக் கதாசிரியன்' என்று அவரிடம் சொல்லிக் கொள்ளும் வெட்கக்கேட்டை விரும்பாததே.

நான் இயக்குநர் ஆன பின் என்னுடைய உதிரிப்பூக்கள் படத்தை அவருக்குப் போட்டுக்காட்ட விரும்பினேன். "உங்களைப் போன்ற உலக சாதனையாளரால்... 'பரவாயில்லை' என்றாவது சொல்லும்படியான ஒரு படத்தை இயக்கியிருக்கிறேன்!" என்றாவது அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தேன். இந்திய திரைப்பட விருதுக்கான ஜூரி, மெம்பராக அந்த வருடம் நான் டெல்லி சென்றேன். அப்போது, 'அவர் உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டு மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்!' என்ற செய்தி அறிந்து மிகுந்த ஏமாற்றத்துக்கு உள்ளானேன்.

ஆனால், அவரது மறைவுக்குப் பின் சென்னையில் சாந்தோம் கலைத் தொடர்பு நிலையம் நடத்திய கலை விழாவில் சத்யஜித்ரே பற்றி நான் தயாரித்த 12 நிமிடக் குறும்படம் ஒன்று திரையிடப்பட்டது. பின்னணிக் குரலோ, இசையோ இடம்பெறாத அந்தக் குறும்படத்தைப் பார்த்த எல்லோரும் எழுந்து நின்று கைதட்டிப் பாராட்டினார்கள். என்னுடைய வாழ்நாள் சாதனையாக, உயரிய பெருமையாக நான் கருதுவது அந்தப் படத்தைத்தான். அந்த மாமேதைக்கான அஞ்சலியை என்

29

என்றும் என்னை உருக வைக்கும் மலையாள இலக்கிய சூரியன்கள்!

கண்களில் நீர் பனிக்க மனம் களித்திடும் அற்புதத் தருணங்களை எப்போதும் எனக்குத் தருகிறவர்கள் இந்த சூரியன்கள்தான்! இவ்விதம் என்றும் மாறாத நன்றியுடன் நான் அவர்களை மானசீகமாக வணங்கிடக் காரணமானவர்- என் அருமை நண்பரும், பண்பாளரும், மலையாள இலக்கியப் பொற்கோயில்கள் அனைத்தையும் நான் தரிசிக்கும் வகையில் கேரளத்து இலக்கிய மாமேதைகளின் ஒப்பற்ற படைப்புகளை தமிழில் அற்புதமாக மொழிபெயர்த்து வரும் எழுத்தாளர் திரு.சுரா அவர்கள்தான்!

நம் மக்களின் பலதரப்பட்ட வாழ்க்கை, அந்த மக்களின் பல்வேறுபட்ட உணர்வுகள், பெருமைகள், பலவீனங்கள் ஆகிய

எல்லாவற்றையும் மிகமிக ஆழமாக உணர்ந்து நேசிக்கும் மலையாள இலக்கியச் சிற்பிகளது அமரத்துவமான படைப்புகளை எல்லாம் நண்பர் சுரா அவர்களைக் கொண்டு மொழிபெயர்க்கச் செய்து, தனது இனிய உதயம் மாத இதழ் வழியாக அழகாக அச்சிட்டு வெறும் பத்து ரூபாய் விலையில் வெளியிட்டு என்னைப் போன்ற இலக்கியத்தில் பெரும்பசி கொண்ட மக்களைக் குளிர வைக்கும் மதிப்புக்குரிய நக்கீரன் கோபால் அவர்களின் இலக்கியப் பணி மகத்தானது. மற்ற எவராலும் சாதிக்க முடியாதது. உண்மையான இலக்கிய உபாசகர்கள் எல்லோரும் அவருக்கு மனதார நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

உன்னதமான கேரளப் படைப்புகளை மட்டுமல்ல... இந்தியாவின் பிற மொழி இலக்கியப் படைப்புகளையும், மேலை நாடுகளைச் சேர்ந்த இலக்கிய மேதைகளின் சாகாவரம் பெற்ற படைப்புகளையும் மிக மிக நேர்த்தியாக மொழிபெயர்த்து- அவை வாசகர்களால் போற்றிப் பாதுகாக்கும்படி செய்து வருகிறார் நண்பர் சுரா. அதே சமயம் அசல் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளில் உள்ள ஜீவனையே சிதைத்து, தங்களின் சொந்த அறிவாற்றலைக் காட்டுவதாக நினைத்துப் பிறமொழி இலக்கியங்களைப் பாழ் படுத்தும் பல மொழிபெயர்ப்பாளர்களிடமிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டவர் சுரா.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் இனிய உதயம் மூலம் அவரது

நக்கீரன் கோபாலுடன் மகேந்திரன் ▼

எல்லா மொழிபெயர்ப்பு நூல்களையும் படித்துவிட்டேன். அந்த நாவல்களைப் படித்து முடிக்கும் வரை நான் என்னையே மறப்பதைப் போல, கராவையும் மறந்துவிடுவேன். வெகு இயல்பான மழைச்சாரல் போன்ற அழகான வரிகள். இதயத்தை வருடிச் செல்லும் எளிய நடை. ஒரு சமயம் குளிர்ச்சி... சில சமயங்களில் அதிர்வு... பல தருணங்களில் நம்மை ஆழமாகச் சிந்திக்கச் செய்யும் நேர்த்தி. சம்பந்தப்பட்ட நூல்களை எழுதிய படைப்பாளியின் இதயத் துடிப்பை அச்சப்பிசகாமல் அப்படியே தரும் கராவின் ஆற்றல் அவரைப் போலவே இனிமையானது. இப்படிப்பட்ட மலையாள இலக்கியத்தின் உன்னத உச்சங்களை ஓசைப்படாமல் தொட்டு நிற்கும் அந்த இலக்கிய சூரியன்கள் போல, இன்றைய தமிழ் இலக்கியத்தில் யார் இருக்கிறார்கள் என்று தேட வேண்டியுள்ளது. அதை நினைக்கையில் நான் அடையும் ஆழமான விசனம் விவரிக்க இயலாதது.

கேரள மக்களும் சரி... அவர்களது உடைகளும் சரி... கேரள அரசும் சரி... தங்கள் மொழியில் சாகாவரம் பெற்ற இலக்கியப் படைப்புகளைத் தந்த தந்து கொண்டிருக்கும் மாமேதைகளை எப்படியெல்லாம் உச்சத்தில் வைத்துப் போற்றி வணங்கிக் கொண்டாடுகின்றனர் என்ற விவரங்களை அறியும்போது, அந்த மண்ணின் மக்களது உன்னதமான மனவளத்தைப் போற்றி அவர்கள் இருக்கும் திசை நோக்கிப் பெருமையுடன் வணங்கத் தோன்றுகிறது.

மலையாள தினசரிகளிலோ, வார, மாத இதழ்களிலோ சினிமா-அரசியல் பிரபலங்களையெல்லாம் பின்தள்ளிவிட்டு, மலையாள இலக்கியச் சிற்பிகளுக்குப் பெருமிதமான பக்கங்களை ஒதுக்குவதில் அவர்கள் அளித்திடும் முதல் மரியாதையை மற்ற எந்த மாநிலத்திலும் காண முடியாது. தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் எவர் எல்லாம் பிரதானமாகக் காணப்படுகிறார்கள் என்ற பரிதாபகரமான யதார்த்தம் நம்மைத் தலைகுனியச் செய்கிறது.

மலையாள சினிமாவைச் சேர்ந்த கலைஞர்கள் எவரேனும் மரணித்தால்... அவர்களது இறுதிச் சடங்குகளை முழுமையான அரசு மரியாதையோடு கேரள அரசு எடுத்துச் செய்கிறது என்பதை அறியும்போது, அந்தக் கலைஞர்களை அவர்கள் மதிக்கும் பண்பாடு வியப்புக்கு உரியது. அதை விடப் பல மடங்கு அரசு மரியாதையும் மக்கள் மரியாதையும் கேரள இலக்கிய மேதைகளுக்கு இருப்பது அந்த மண்ணுக்கே உரிய மகத்துவம்.

சங்கீத மும்மூர்த்திகள் போல மலையாள இலக்கிய உலகின் சிகரம் தொட்ட மும்மூர்த்திகள் என்று வைக்கம் முகம்மது

▲ 'நிர்மால்யம்' படத்திலிருந்து...

பஷீர், தகழி சிவசங்கர பிள்ளை, எம்.டி.வாசுதேவன் நாயர் ஆகியோரைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது. இந்த மூவரில் எம்.டி.வாசுதேவன் நாயர் அவர்களுக்குக் கூடுதலான ஒரு முகம் உண்டு. சமீபத்தில் வெளியான பழசி ராஜா உட்பட 50-க்கும் மேற்பட்ட திரைப்படங்களுக்கு அவர் கதை, திரைக்கதை, வசனம் எழுதியிருக்கிறார். அவர் இயக்கிய நிர்மால்யம் படம் இந்திய அரசின் தங்க விருது பெற்றது. இவர் கதை, திரைக்கதை, வசனம் எழுதிய பல படங்கள் மத்திய- மாநில, சர்வதேசிய விருதுகளையும் பெற்றிருக்கின்றன.

'சினிமாவில் நடிக்க மாட்டேன்!' என்ற பிடிவாதத்துடன் இருந்த கேரள நாடக நடிகரான பி.ஜே.ஆன்ட்டனியைத் தனது நிர்மால்யம் படத்தில் நடிக்க வைத்தார். அதற்காக அந்த வருடத்தின் சிறந்த நடிகருக்கான 'பரத்' விருதை ஆன்ட்டனி பெற்றார்! இவை தவிர அவரது இலக்கியப் பணிகளுக்காக அவர் பெற்றுள்ள விருதுகளும் ஏராளம். கேரள இலக்கிய அமைப்புகளின் விருதுகள் உட்பட மத்திய- மாநில அரசுகள் வழங்கியுள்ள விருதுகளும் அதிகம். எல்லாவற்றுக்கும் உச்சமாக 1996-ஆம் ஆண்டுக்கான ஞானபீடம் விருதும் பெற்றுள்ளார். மலையாள இலக்கியத்தின் சிகரங்களை மேலும் மேலும் உயர்த்திக் கொண்டிருக்கும் கலைஞர் அவர். சினிமாவும் இலக்கியமும் கேரளத்து மண்ணில் மலரும் மணமும் போல இணைபிரியாமல் ஜீவிக்கும் அழகு அப்படிப்பட்டது!

இந்த மும்மூர்த்திகளுடன் இலக்கியத்தைப் பெருமைப்படுத்தும் இதர படைப்பாளிகளையும் கேரளத்துக்குக் கிடைத்த மிக உன்னதமான விருதுகளாக, இணையற்ற பெருமைகளாகத் தங்கள் இதயத்தில் வைத்து பூஜிக்கிறார்கள் கேரள மக்கள்.

தமிழக மக்கள், கேரள மக்களின் இத்தகைய மனோபாவம் கொண்டவர்களாக மாற ஆசைப்பட்டாலும்... அப்படி மாற வழி இல்லை. காரணம்? அப்படிப்பட்ட உன்னதமான இலக்கிய வாதிகள் இன்று நம்மிடம் காணப்படவில்லை என்ற கசப்பான உண்மையையும் நாம் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

மலையாள இலக்கியத்தின் ஒரு சில படைப்புகளை மட்டுமே படித்திருந்த எனது காட்டில், 'இனிய உதயம்' மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை வெளியிடத் தொடங்கிய பின் கடந்த எட்டு வருடங்களாக அடைமழைதான்! அந்தப் படைப்புகளை வாசிக்கும்போதெல்லாம் என் இதயம் உருகிக் கரைந்தது. மனித வாழ்வை அந்த மேதைகள் எல்லாம் ஒரு தாயின் பரிவோடு ஒரு கவிஞனின் உள்ளத்தோடு யதார்த்த அழகோடு தங்கள் உயிரைக் குழைத்துப் பார்க்கிறார்கள். சுவாசத்தை நிறுத்த முடியாத மாதிரி, மலையாள இலக்கியத்தின் அந்த மூன்று சக்ரவர்த்திகளை - மும்மூர்த்திகளை - மூன்று சூரியன்களைத் தாண்டி சுராவின் மொழிபெயர்ப்பில் வெளிவந்த மலையாள இலக்கியத்தின் இதர மேதைகளின் படைப்புகள் அனைத்தையும் படித்தேன். இங்கே அந்த மாபெரும் படைப்பாளியின் பெயர்களைக்கூட என் பேனா மிகுந்த மரியாதையுடன் எழுதுகிறது என்பதை மறக்காதீர்கள்!

எஸ்.கே.பொற்றேக்காட், காக்கநாடன், சக்காரியா, மாதவிக்குட்டி, பி.கேசவதேவ், மலயாற்றூர் ராமகிருஷ்ணன், எம்.முகுந்தன், பி.பத்மராஜன், பாறப்புறத்து, உண்ணிக்கிருஷ்ணன் புத்தூர், பம்மன், கே.எல்.மோஹனவர்மா, ஆனந்த், உறாபு, காரூர் நீலகண்டப்பிள்ளை, ஏகலவ்யன், டி.பத்மநாபன் ஆகியோருடன் மேற்குறிப்பிட்ட மும்மூர்த்திகள் உட்பட்ட உன்னதப் படைப்பாளிகளது நூல்கள் அனைத்தும் என்னிடம் இருப்பதுதான் எனது விலை மதிப்பற்ற சொத்து.

எஸ்.கே.பொற்றேக்காட்

காக்கநாடன்

மாதவிக்குட்டி

கேசவதேவ்

மலையாற்றார்
ராமகிருஷ்ணன்

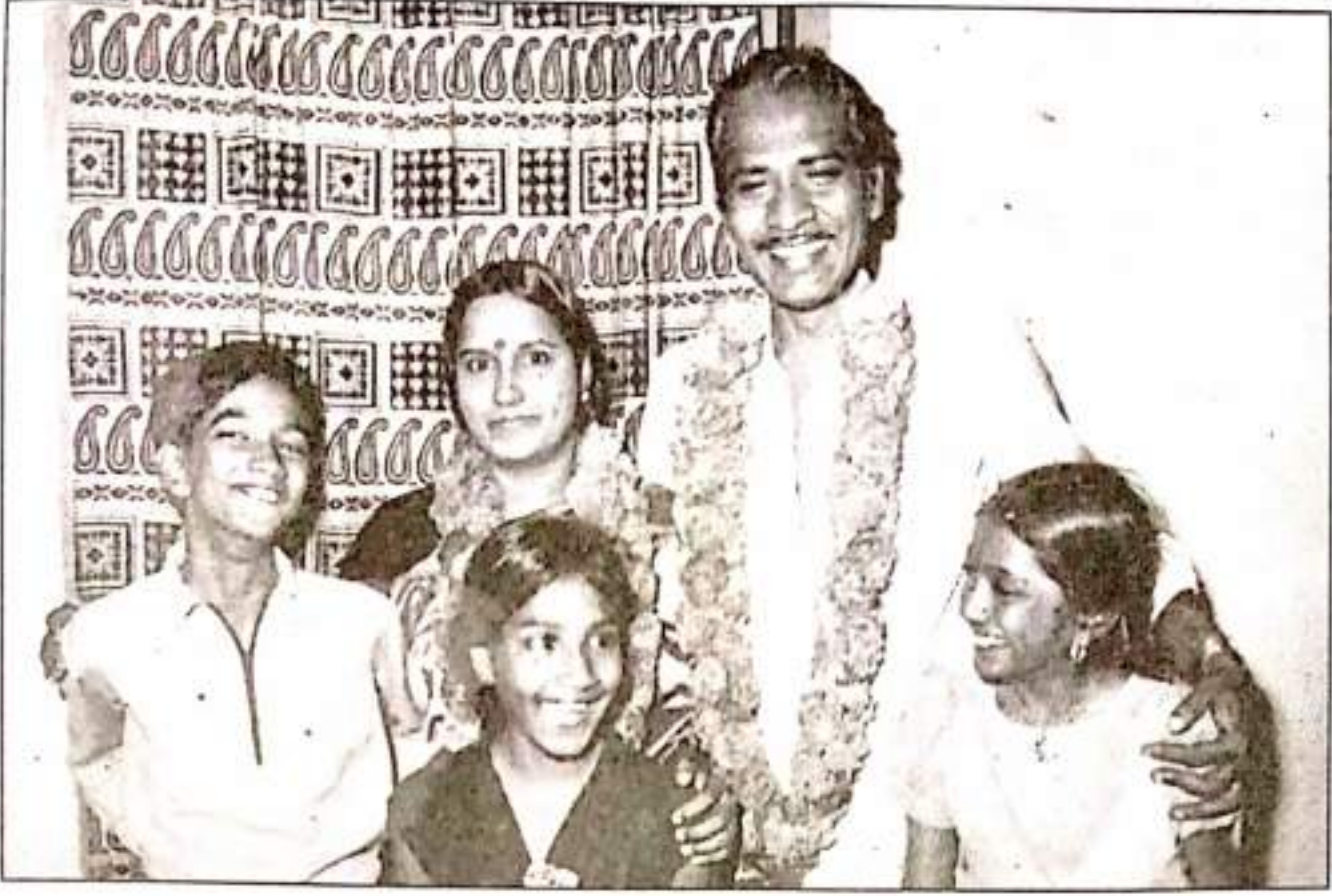
இவற்றுடன் எழுத்தாள நண்பர் சிவன் அவர்களால் தமிழில் மிகச் சிறப்பாக மொழி பெயர்க்கப்பட்ட பி.வி.தம்பியின்- கிருஷ்ணப் பருந்து, எஸ்.ராமகிருஷ்ணனி(இளஞ்சேரனி)ன் - அக்கினிப்பிரவேசம், மோகனசந்திரனின், கலிகா ஆகிய நூல்களையும் படித்து ரசித்தேன். இவை மற்ற மலையாள நூல்களிலிருந்து மாறுபட்ட ருசி கொண்டவை. இவை மாந்திரீகக் கதைக் களத்தைக் கொண்டவையானாலும் மிகுந்த அர்ப்பணிப்புடன் எழுதப்பட்டிருந்தன. நம்ப முடியாதவற்றையும் நம்பியே தீர வேண்டும் என்பது போல எழுதுவது என்பது சாதாரண விஷயமா என்ன? இந்த நூல்களும் மலையாள மண்ணின் வழக்கத்தில் இருந்த- இருக்கின்ற நம்பிக்கைகளின் வலுவான ஆதாரங்களைக் கொண்டவை. இந்த நூல்களில் சித்திரிக்கப்படும் கதாபாத்திரங்கள் எல்லாம் நம்மால் இனம் கண்டுகொள்ளப்படும்

தன்மை கொண்டவர்களாக இருப்பது அந்த மாந்திரீகக் களம் கொண்ட படைப்புகளின் சிறப்பு.

தமிழில் வரும் மாத, வார இதழ்களில் எல்லாம் அர்த்தமுள்ள, அழகான, மறக்க முடியாத சிறுகதைகளும் தொடர்கதைகளும் வெளிவந்த பொற்காலம் ஒன்று கடந்த காலத்தில் இருந்தது. ஆனால், இன்று ஒரு பக்கக் கதை, கால் பக்கக் கதை, ஒரு நிமிடக் கதை என்று வெளிவருவதைப் பார்க்கும்போது நமது ரசனையும், கற்பனையும், பொறுப்பும், உழைப்பும், எதிர்பார்ப்பும் அடியோடு சுருங்கிச் சிறுத்து விட்டன என்பதையே உணர்த்துகின்றன.

அற்புதமாக எழுதக் கூடிய எழுத்தாளர்கள் இப்போதும் நம்மிடையே இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களது படைப்புகள் மக்களால் பேசப்படுகிறதா? எல்லாத் தரப்பு மக்களையும் சென்றடைகிறதா? இல்லையே... அது ஏன்?

மக்களது ரசனையை வளர்க்கக் கூடிய சூழலை உருவாக்கும் பொறுப்பு நமது ஊடகங்களுக்கு அறவே இல்லை எனலாம். மக்களின் பொன்னான் நேரத்தையும் சேமிப்பையும் வீணான பாதைகளில் திருப்பிவிட்டு, தங்களது வியாபாரத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள நினைப்பவர்களால் ஒரு சமூகம் நிரம்பி வழியும்போது அந்த மண்ணில் கலை, இலக்கியம், நாகரிகம் எல்லாம் அடியோடு நாசமாகிறது. அதனால்... அதனால்... மீண்டும் மீண்டும் திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம், சங்ககால படைப்புகள் ஆகியவற்றின் சிறப்புகளையும், மகாபலிபுரத்தின் சிறப்புகளையும்,

குடும்பத்தாருடன்...

தஞ்சை- மதுரை கோயில்களின் வரலாற்றையும் சொல்லிச் சொல்லிப் பொழுது போக்குவது தவிர நமக்கு வேறு போக்கிடம் இல்லை. இந்த ஆற்றாமையை மறக்கும்படி நான் மேற்குறிப்பிட்ட மலையாள இலக்கியங்கள்தான் எனது வாசிப்புப் பொழுதுகளை அர்த்தமுள்ளதாகாக்குகின்றன!

நமது பெரும்பாலான பொறுப்பற்ற, தரமற்ற தமிழ்ப் படங்கள் பலவற்றின் வணிக வெற்றி, சில காலகட்டத்தில் பெருமைக்குரிய படங்களைத் தயாரித்துப் பழக்கப்பட்ட கேரளாவைப் பெருமளவில் பாதிக்கும். அதன் விளைவாக மலையாளத்திலும் தமிழ் சினிமாக்களைப் போல, மதிப்புக் குறைவான திரைப்படங்கள் வரத் தொடங்கும். அதைக் கண்டு என்னைப் போன்றவர்கள் அதிர்ச்சியும் வேதனையும் அடைவார்கள். ஆனால், மலையாள சினிமா கீழே விழுந்த வேகத்திலேயே எழுந்து நின்றுவிடும். மறுபடியும் அவர்களது மரபுப்படி பெருமைக்குரிய படங்களைத் தரத் தொடங்கி விடுவார்கள். அவர்களின் இந்த அசுர சக்திக்கு என்ன காரணம்? எது ஆதாரம்? எக்காலத்திலும் அவர்கள் தெய்வீக உணர்வோடு போற்றி பூஜிக்கும் அவர்களது இலக்கியம்தான்.

மலையாள இலக்கியத்தின் சூரியன்கள் என்றென்றைக்கும் அந்த மண்ணில் அஸ்தமிப்பது இல்லை!

▲ பிரபாகரனுடன், மகேந்திரன்

ஓர் அபூர்வ சந்திப்பு!

ஹாங்க் ஜான்சன் (Hank Johnson) எனும் மேலைநாட்டு எழுத்தாளரின், தே நெவர் டை அலோன் (They Never Die Alone) என்ற நாவல் எனக்கு மிகவும் பிடித்த ஒன்று. காரணம் நமது வாழ்க்கையே, நாம் எதிர்பாராத நிகழ்வுகளால் நடைபெறும் ஒன்றுதான் என்ற கருத்தை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட நாவல் அது. எனது வாழ்க்கையும் அந்த ஆசிரியர் அடித்துச் சொன்னது போல் இருப்பதாலேயே... அந்த நாவல் என்னைக் கவர்ந்தது. ஆனால், அந்த நாவலின் கதாநாயகனுக்கு நடைபெறும் எதிர்பாராத நிகழ்வுகள் எல்லாமே துன்பியல் சார்ந்தவை. அதில் மட்டும் நான் முற்றிலுமாக மாறுபடுகிறேன். இது வரை என்னை எதிர்கொண்ட தற்செயல் நிகழ்வுகள் அத்தனையும் என்னை ஆச்சரியப்படுத்தியிருக்கின்றன. எதிர்பாராத நன்மைகளை எனக்கு அளித்து, எனது பயணத்தை வளப்படுத்தியிருக்கின்றன. அதே சமயம் ஒரு சில நிகழ்வுகள் மட்டும் என்னை வாட்டி வதைத்து, சித்ரவதைக்கு உள்ளாக்கியிருக்கின்றன.

எனது வாழ்நாளில் என்னால் மறக்க முடியாத நிகழ்வுகளில்

முக்கியமானது ஒன்று உண்டு. அது -

கடந்த 2009-ல் இலங்கையில் நடைபெற்ற யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டு விட்டதாகச் சொல்லப்படும் தமிழீழத் தலைவரும், விடுதலைப் புலிகளின் தலைவருமான திரு.பிரபாகரன் அவர்களை 2005-ல் எதிர்பாராமல் நான் சந்திக்க நேர்ந்த அனுபவம்தான், அந்த அபூர்வமான தற்செயல் நிகழ்வு. இலங்கையிலிருந்து நான் சென்னை வந்து சேர்ந்ததும், பத்திரிகைகள் பலவும் நான் அவரை சந்தித்தது பற்றி என்னிடம் பேட்டி காண விரும்பினர்.

எப்போதுமே தேவையற்ற விளம்பரங்களை விரும்பாத எனக்கு, இந்த பேட்டி மூலம் எவருக்கும் எந்த வித நன்மையும் கிடைக்கப் போவதில்லை என்பதால், கிட்டத்தட்ட ஏழு... எட்டு மாதங்கள் அப்படிப்பட்ட பேட்டியைத் தவிர்த்தேன். ஆனால், அந்த நாட்களில் என்னை சந்தித்த நண்பர்கள் பலரும், “பிரபாகரனை எப்படி நீங்கள் காட்டுக்குள் போய் சந்தித்தீர்கள்?” என்றும், “பிரபாகரன் குகையில் இருந்தாரா?” என்றும் என்னிடம் ஆர்வத்துடன் கேட்டபோது, எனக்கு சிரிப்புதான் வந்தது.

அடையாறு, பெசன்ட் நகர், போயஸ் கார்டன் மாதிரி நாகரிகமான ஒரு பகுதியில் திரு.பிரபாகரன் நம்மைப் போல் வாழ்ந்து கொண்டு மிக ஆரோக்கியமான ஓர் ஆட்சியை நடத்துகிறார் என்ற உண்மை தெரியாமல் இங்கே உள்ளவர்கள் கண்டபடி நினைப்பதும் ஆளாளுக்கு திரு.பிரபாகரன் பற்றிய தவறான கற்பனைகளில் இருப்பதைப் போக்கும் எண்ணத்தில் குமுதம் இதழுக்கு பேட்டி தர முன்வந்தேன். அப்போது கூட எங்கள் இருவரது சந்திப்பில் நாங்கள் பேசிக் கொண்ட மூன்றரை மணி நேரமும் முழுக்க முழுக்க ‘தமிழ் சினிமா’ பற்றியதே என்பதால், அதைத் தெரிவிக்க முற்பட்டேன். தமிழ் சினிமா மற்றும் உலக சினிமா குறித்து அவருக்கு இருந்த அதீத அறிவை, வாசகர்களும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதும் எனது நோக்கம்.

இங்கே இன்னொன்றையும் உங்களுக்குத் தெளிவுபடுத்தி விடுகிறேன். நான் கிளிநொச்சிக்குப் போய் மாணவர்களுக்கு திரைப்பட வகுப்பு நடத்திய காலகட்டத்தில்தான் விடுதலைப் புலிகளது ஈழத்தமிழருக்கான சுதந்திரப் போராட்டத்தின் முழு வரலாற்றையும் நான் படித்தும், பார்த்தும், கேட்டும் தெரிந்து கொண்டேன். இங்கிருந்த வரையில் அவர்களைப் பற்றிய செய்தி களை அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் படிப்பதோடு சரி.

எப்போதும் என் கவனமெல்லாம் நான் சார்ந்துள்ள சினிமா பற்றியதாகவே இருந்ததால், வேறெதிலும் அது திசை மாறியதில்லை. நான் கிளிநொச்சியில் இருந்தபோது கூட, திரு.பிரபாகரன் அவர்

சினிமாவும் நானும்

களை சந்திக்க வேண்டும் என்று பரபரத்ததில்லை. அதனால், அவரை சந்திக்க நான் எந்த முயற்சியும் மேற்கொள்ளவில்லை. எனவே, அவரை நான் சந்தித்தது எல்லாம் எழுத்தாளர் ஹாங்க் ஜான்சனின் வாழ்வியல் தத்துவ அடிப்படையில்தான்.

குமுதம் பத்திரிகையில் வெளியான பேட்டிக் கட்டுரையில் கூட திரு. பிரபாகரன் உலக சினிமா பற்றிக் குறிப்பிட்ட எல்லாத் தகவல்களையும் என்னால் முழுமையாகச் சொல்ல முடியவில்லை.

இனி அந்த பேட்டிக் கட்டுரையைப் படியுங்கள். எதிர்பாராத அந்த சந்திப்பு தந்த மகிழ்ச்சி, நான்கு வருடங்கள் கழித்து அதே போல் எதிர்பாராத அதிர்ச்சியைத் தரும் என்று நான் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கவில்லைதான்!

ஈழத்தில் பிரபாகனுடன் ஒரு சந்திப்பு:

“தமிழ் சினிமா, தமிழ்ப் பெண்களைக் கேவலப்படுத்துகிறது!”

துப்பாக்கிகளுக்கும் கண்ணி வெடிகளுக்கும் இடையே ஒரு அதிரடி சந்திப்பு நிகழ்ந்திருக்கிறது. இயக்குநர் மகேந்திரன் தமிழீழத்தில் விடுதலைப் புலிகள் தலைவர் பிரபாகரனை, சந்தித்துத் திரும்பியிருக்கிறார்.

“திடீரென்றுதான் அழைப்பு. ரொம்ப நாளாக நின்று போயிருந்த சாசனத்தின் வெளியீட்டு வேலைகளில் இருந்தேன். தமிழீழத்தில் சினிமா பற்றி ஆர்வமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு சினிமா பற்றிச் சொல்லி, ஒரு படமும் தயாரித்துத் தர வேண்டும். வர முடியுமா என்று கேட்டார்கள். மறுப்புச் சொல்லாமல் சம்மதித்தேன். அப்படியே அருமையான மூன்று மாதங்கள். அங்கேயிருந்து 1996 என்ற தலைப்பில் அவர்களது வாழ்க்கை சார்ந்த குறும்படத்தை

எடுத்துக் கொடுத்தேன். அதில் நடித்த யாருமே அனுபவம் வாய்ந்த நடிகர்கள் கிடையாது. 1996 படத்தின் இறுதிக் கட்ட வேலைகளில் இருந்த போதுதான், திடீரென்று எடிட்டிங் அறையின் வெளியே கார் ஒன்று வந்து நின்றது.

சினிமா, கலைப் பிரிவுக்குத் தலைமை வகிக்கும் சேரா என்னை அணுகினார். “நீங்கள் அவசியம் அவரை சந்திக்க வேண்டும். அவரும் உங்களோடு கதைக்க விரும்புகிறார். இப்போதே நீங்கள் புறப்பட வேண்டும்!” என்றார். அதற்கான ஏற்பாடுகள் விவரணைகள், பாதுகாப்பு, சிறிய பதற்றம், பரபரப்பு, ஆர்வம். நாம் சந்திக்கப் போகிறவர் யார் என்று புரிந்து விட்டது. வேகம் பற்றிக் கொண்டது. சூழ்நிலை கெடுபிடி ஆகிவிட்டது. வழியெங்கும் ‘தம்பி’யின் படை பிரமாதமான கட்டுக்கோப்புடன். உங்களில் யாராலும் யூகிக்க முடியாத இடத்தை நோக்கிய பயணம்.

சேரா என்னிடம் மெல்லிய சிரிப்போடு பேசிக்கொண்டே வந்தார். “தலைவர் உங்களது உழைப்பைப் பற்றி விசாரித்தார். சந்தோஷப்பட்டார். பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்பினார். இந்த விருப்பம் சாதாரணமானதல்ல...” என்று பேசிக் கொண்டே வந்தார். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. நான் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தேன். உலகத்தையே தன் பக்கம் பார்க்க வைக்கிற மாபெரும் தலைவர். அவரை சந்தித்துப் பேசப் போகிற பேரனுபவம். அதை நாம் எப்படி உள்வாங்கப் போகிறோம் என்றெல்லாம் சிந்தனைகள்.

திடீரென்று அடுக்கடுக்கான விசாரணைகள். பாதுகாப்புக் குளறு

▼ தமிழ்ச்செல்வனுடன் மகேந்திரன்

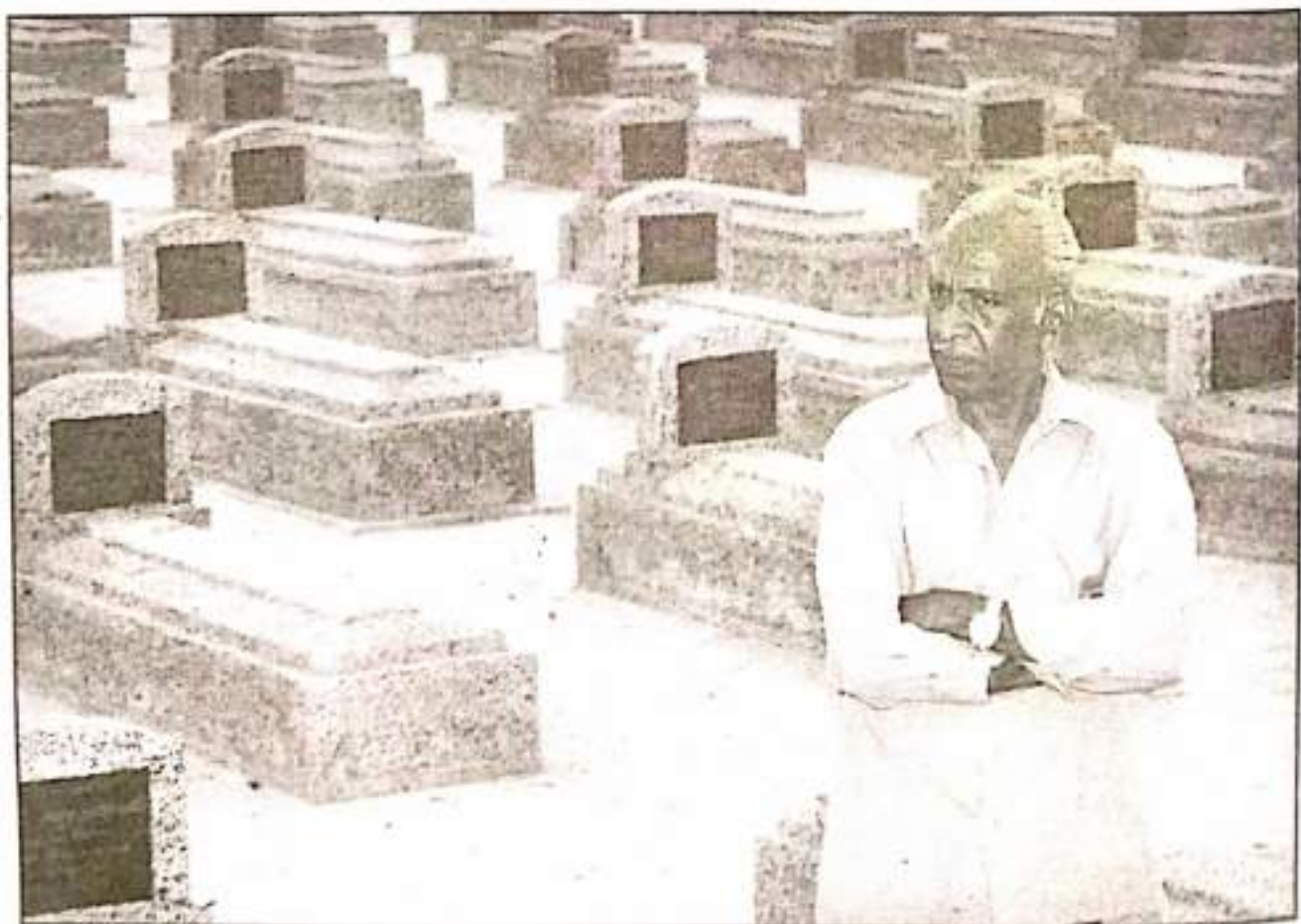

படி இல்லாத கம்பீரமான விசாரணை. அவரது இருப்பிடத்தை நெருங்கப் போகிறோம் என்று தெரிந்துவிட்டது. சேராவிடம், "நான் அவரை எப்படிக் கூப்பிடுவது? சார் என்றா அல்லது வேறு முறையிலா?" என்று. அப்போது போட்டோக்களில் நான் பார்த்திருந்த அவரது கம்பீரத்தை நினைவு கூர்ந்து கேட்டேன். "நீங்கள் அவரை தம்பி என்று அழைத்தால் பிரியப்படுவார். நாங்கள் எல்லோருமே அவரை எங்களுக்குள் அழைக்கும் விதம் அதுதான். ஒன்றும் பயப்பட வேண்டாம்!" என்றார். நான் பயப்படவில்லை; பெருமிதப்பட்டேன்.

அந்த இடமும் வந்தது. அரசியல் பிரிவுத் தலைவர் தமிழ்ச்செல்வன் வெள்ளைச் சிரிப்போடு எங்கிருந்தோ பிரசன்னமானார். என்னை வரவேற்று, 'அவர்' இருக்கிற அறைக்கு அழைத்துப் போனார். நான், 'எப்படி அந்தக் கதவைத் திறப்பது?' என்று கண நேரம் திகைத்தபோது, மெல்லத் திறந்தது கதவு. வர்ணிக்க முடியாத கம்பீரத்தில் என்னை வணங்கினார் பிரபாகரன். என்னால் அவரை 'ஐயா' என்றுதான் அழைக்க முடிந்தது. என்னை இருக்கையில் அமர்த்திய பிறகே உட்கார்ந்தார். என் மனக்கதவுகளை எல்லாம் திறந்து உள்ளே போய்க் கொண்டே இருந்தார் 'தலைவர்'. உருகிக் கரைந்து உள்ளே போய்க் கொண்டே இருந்தேன். அன்போடு பேசத் தொடங்கினார் 'தம்பி'.

▼ மாவீரர்கள் கல்லறைப் பகுதியில்...

“நாங்கள் உறக்கம் இல்லாமல் சதா விழித்துக் கொண்டே இருக்கிறோம் என்றால், நீங்களும் ஏன் அப்படி இருக்க வேண்டும்? உழைக்கிற நேரத்துக்குத் தகுதியாக நீங்கள் ஓய்வெடுக்கலாம்.” என்ற கரிசனத்தோடு ஆரம்பமானது எங்களது பேச்சு. இருவருமே ‘ஐயா’ என்று பரஸ்பரம் விளித்துக் கொண்டோம்.

“ராணுவம் எங்கள் நாட்டில் இளம்பெண்களைக் கற்பழித்தது. அப்படிச் கேவலப்படுத்தியதை விட, தமிழ் சினிமா பெண்களை மேலும் மோசமாக இழிவுபடுத்துகிறது...” என்று வருத்தத்தோடு பேசினார். கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் எங்களை சரியாக முன்னெடுத்து வைக்கவில்லை என்று சுட்டிக்காட்டினார். பாரதிராஜா ஆய்த எழுத்து படத்தில் நடித்திருக்க வேண்டியது அவசியமா? என்று கேள்வி எழுப்பினார்.

தமிழ் சினிமாவின் மீது அக்கறைப்பட்ட பேச்சை அப்படியே ஹாலிவுட் பக்கம் திருப்பினார் தம்பி. எனக்கு ஆச்சரியம்... ‘யார் இவர்! இவரது பார்வைகள் என்ன? இப்படி ஒரு சின்ன தேசத்திலிருந்து கொண்டு, இவர் உலகமே திரும்பிப் பார்க்கப் புறப்பட்டு வந்தது எப்படி?’ என்றெல்லாம் என் மனம் அலைபாய்ந்தது. ஹாலிவுட் படங்களும் திசை திரும்பியதைக் குறிப்பிட்டார். “உங்களுக்கு ஹாரிசன் ஃபோர்டை பிடிக்குமா?” என்று எனக்குப் பிடித்த அவரையே குறிப்பிட்டார். Airforce 1 படக் காட்சிகளைத் தனித்தனியாகப் பிரித்துப் பேசினார். எனக்கு 200 ஹாலிவுட் சி.டி-க்களை பரிசாகத் தந்தார். சுமார் அரை மணி நேரத்துக்கு இருக்கும் என்று நான் நினைத்திருந்த பேச்சு ஏறத்தாழ மூன்றரை மணி நேரத்துக்கு நீண்டது. என்னோடு உணவு அருந்தினார். என்னை முழுமையாக விசாரித்தார். முள்ளும் மலரும் களைமாக்ஸ் தன்னை பாதித்ததைக் குறிப்பிட்டார். உதிரிப்பூக்கள் அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டார்.

நாங்கள் விடை பெறுகிற அந்தத் தருணம்... வந்தேவிட்டது. வாசல் வரைக்கும் வந்து வழியனுப்பினார். கடைசியாகப் பேசிக் கொள்கிற நிமிடங்கள் உன்னதமாக அமைய, கூடியிருந்த பாதுகாப்புகளை விலகியிருக்கச் சொன்னார். “நீங்கள் அடுத்த முறையும் வருவீர்கள். ஆனாலும் யுத்தம் அப்போதும் நடக்கும். இருந்தாலும் உங்களை சந்திப்பேன்!” என்றார். அவரது பேரன்பின் அடையாளமாகச் சிறிய தங்கப்பதக்கம் ஒன்றைக் கொடுத்தார். அவரோடு புகைப்படம் எடுத்துக் கொள்கிற விருப்பம், உடனே நிறைவேற்றப்பட்டது. மீண்டும் வண்டியில் வந்து உட்கார்ந்தபோது சீருடை, துப்பாக்கிகளோடு தலைவரின் அனுபவ சாந்தமும் மனசுக்குள் வந்தது.

கொழும்பு விமான நிலையத்தை வந்தடைந்தேன். எனது

கைப்பையை வாங்கி சிங்கள அதிகாரி ஒருவர் சோதனையிட்டார். அந்தப் பதக்கத்தைப் பார்த்த மறு விநாடி, என்னை நிமிர்ந்து பார்த்துப் புன்னகைத்தார். உடனே கைப்பையை மூடி, என்னை விமானத்தின் வாசல் வரை வழி நடத்தினார். விமானத்தில் வந்து உட்கார்ந்து யோசித்தபோது, சந்தித்த மூன்றரை மணி நேரத்தில் ஒரு வார்த்தை கூட பிரபாகரன் அரசியல் பேசவில்லை என்பது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அவருக்கு எரிக் சோல்ஹமிடம் என்ன பேச வேண்டுமென்றும்... தமிழ்ச்செல்வனிடம் என்ன பேச வேண்டும் என்றும்... இந்த மகேந்திரனிடம் என்ன பேச வேண்டும் என்றும் தெரிந்திருக்கிறது.

- நா.கதிர்வேலன், குமுதம் 28.6.2006

குறிப்பு:

நீங்கள் படித்த இந்த பேட்டியில் சில திருத்தங்கள். எனக்கு திருபிரபாகரன் அவர்கள் ஒரு சிறிய தங்கப் பதக்கம் தந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது தவறு. நான் சென்னைக்குப் புறப்பட்ட போது, தங்கப்பதக்கம் தந்தவர் கலைப் பிரிவுத் தலைவரான சேரா அவர்கள். கொழும்பு விமான நிலையத்தில் எனது கைப்பையை சோதனையிட்டு தங்கப்பதக்கத்தைப் பார்த்த சிங்கள அதிகாரி புன்னகைத்தபடி விமானம் வரை வந்து என்னை வழியனுப்பியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதும் தவறு. எல்லாப் பயணிகளையும் போல எனது கைப்பையையும் சோதனையிட்ட அதிகாரிகள்,

தமிழ்நாடு சினிமா திரைப்படங்கள் தயாரிப்பு நிறுவனம்

PREMIER SHOW
SOLVITA CINEMA
23/09/06 Saturday 04:00pm
Phone ONLY For more information call on
07905 889 247
07931 984 396

சூடகர்

சூடகர்

தமிழ்நாடு சினிமா திரைப்படங்கள் தயாரிப்பு நிறுவனம்

நான் கிளிநொச்சிக்கு வந்திருக்கும் செய்தியை இலங்கை தினசரிகளில் வெளிவந்த பிறகும் எந்த வித சந்தேகக் கண்ணோட்டத்தோடும் பார்க்காமல் மற்ற பயணிகளைப் போலவே, என்னையும் கண்ணியமாக நடத்தினர் என்பதே உண்மை.

மற்றொரு விஷயம்... திருபிரபாகரன் எனக்கு 200 ஹாலிவுட் படங்களின் டி.வி.டி-க்கள் கொடுத்தார் என்பதும் பிழை. நண்பர் சேராதான், திருபிரபாகரன் என்னிடம் கொடுக்கச் சொன்னதாக அந்த டி.வி.டி-க்களைத் தந்தார்.

நான் கிளிநொச்சியிலிருந்து சென்னை திரும்புவதற்கு முன் என்னை அழைத்து, அங்குள்ள மாணவர்களுக்குத் திரைப்படம் எடுப்பது குறித்துப் பாடம் எடுக்க வைத்த அன்பர்களிடம், "அடுத்து நீங்கள் ஈழத்தமிழர் சார்பாக உங்களின் முழுநீளத் திரைப்படங்கள் எடுக்கத் தயாராக வேண்டும். இது வரை எடுத்த வகுப்புகள் மூலம் சினிமா பற்றிய அடிப்படை சித்தாந்தங்களை, நுட்பங்களை என்னால் முடிந்த அளவுக்குச் சொல்லித் தந்திருக்கிறேன். இந்த மாணவர்களின் துணையுடன் நீங்கள் எடுக்கப் போகும் திரைப்படத்தை உலகம் முழுக்க உள்ள தமிழர்கள் பார்த்து, வியந்து தியேட்டரில் எழுந்து நின்று கைதட்ட வேண்டும். எனவே, அடுத்த பெரிய முயற்சிக்கான கேமரா மற்றும் உபகரணங்களை வாங்கிய பிறகு எனக்குத் தகவல் தெரிவியுங்கள்!" என்று சொல்லிவிட்டு, நான் சென்னை வந்து ஊசனம் படத்தின் இறுதிக்கட்ட வேலைகளில் தீவிரமானேன்.

நான் சொன்னபடியே அவர்கள் சாதித்துக் காட்டினார்கள். அடுத்த ஆண்டிலேயே, அது நனவானது. ஈழத்தமிழரது முதல் திரைப்படமான ஆணிவேர் கனடா, லண்டன், பாரிஸ் மற்றும் பல ஐரோப்பிய நாடுகளின் தியேட்டர்களில் வெளியிடப்பட்டது. படம் பார்த்த மக்கள், தியேட்டரில் தங்கள் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து நின்று, கரவொலி எழுப்பிப் பாராட்டினர். அந்தப் படத்தைத் தமிழ் சினிமாத் துறையில் உள்ள பெரும்பாலான முக்கியப் பிரமுகர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் ஆகியோரும் பார்த்து ரசித்தனர். பார்த்தவர்கள் அனைவரும் ஒருமித்த குரலில், 'அற்புதமான படம்!' என்று மனமாரப் பாராட்டினர். அந்தப் படத்தை எழுதி, இயக்கியது என் மகன் ஜான். ஜானுக்கு உதவியாக நின்று, தனது ஒளிப்பதிவு ஆற்றலை மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியவர் சஞ்சய் என்ற இளைஞர். கவிஞர் நா.முத்துக்குமார் எழுதிய பாடல் ஒன்றும் அந்தப் படத்தில் இடம்பெற்றது.

இன்றைய தினம் என் மகன் ஜானுக்கு, ஆணிவேர் திரைப்படத்தின் மூலம் உலக நாடுகளில் அதிக அளவிலான ரசிகர்கள் உள்ளனர். இதைக் கேள்விப்பட்டபோது ஒரு தந்தை என்ற முறையில் நான் மிகுந்த பெருமிதம் அடைந்தேன். அந்தப் படத்தில் நமது தமிழ்த் திரைப்பட நந்தா, மதுமிதா ஆகியோரும் இடம் பெற்றிருந்தனர். போர்க்களத்தில் ஈழத்தமிழர்கள் ஓரிடத்தில் இருந்து... மற்றோர் இடத்துக்கு லட்சக் கணக்கில் இடம்பெயரும் அவலமும், அங்கு நடைபெற்ற உண்மை சம்பவங்கள் சிலவற்றையும் உயரிய தரத்தில் சித்திரித்த இந்தப் படத்தில், இரண்டு காட்சிகளில் என்னிடம் பயின்ற மாணவர்கள் இருவருடன் பொதுமக்களும் பங்குபெற்றிருந்தனர்.

படத்தில் எந்த விதமான புலிகள் பிரசார நெடியும் கிடையாது. அப்படியிருந்தும் ஆணிவேர் படத்தை தமிழகத்தில் வெளியிட வழியற்றுப் போனது, இங்குள்ள தமிழர்களது துரதிர்ஷ்டம் என்றே கூற வேண்டும். 2009-ல் இலங்கையில் சிங்கள ராணுவம் நடத்திய இறுதிக்கட்டப் போரைத் தடுத்து நிறுத்த, தமிழக முதல்வர் கலைஞரும், தமிழ்நாட்டிலுள்ள பிற கட்சியினரும், தமிழ்த் திரைப்படத் துறையினரும் மறியல், மனிதசங்கிலி, உண்ணாவிரதம் என்று போராட்டங்கள் நடத்தினர். அப்போது பத்திரிகையாளர் ஞானி, குழுதம் பத்திரிகையில் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதினார்:

'நீங்கள் எல்லோரும் இப்படிப் போராட்டங்கள் நடத்துவதற்கு பதிலாக ஆணிவேர் திரைப்படத்தைத் தமிழக தியேட்டர்களில் திரையிட்டு நமது மக்களைப் பார்க்கச் செய்யுங்கள். அதன் மூலம் இங்குள்ள மக்கள், இலங்கையில் போர் நிறுத்தம் ஏற்பட வேண்டிய அவசியத்தைப் புரிந்து கொள்வார்கள்!' அவர் குறிப்பிட்டது போல், ஆணிவேர் படத்தை தமிழ்நாட்டில் உள்ள தியேட்டர்களில்

வெளியிட்டிருந்தால்... திருஞானி சொன்னது நிகழ்ந்திருக்குமோ என்று நான் நினைப்பதுண்டு. அந்த அளவுக்கு ஈழத்தமிழரது பரிதாபத்துக்கு உரிய நிலையை ஆணிவேர் திரைப்படம், மனித மனங்களில் ஆழமாகப் பதியுமாறு எடுத்துக் காட்டியது. அதன் தரம் மேலைநாட்டுப் படங்களுக்கு ஈடானதாக இருந்தது. இது மிகையான பாராட்டு அல்ல; பார்த்திருந்தால் நிச்சயம் நீங்களும் இப்படியேதான் சொல்வீர்கள்!

இந்தத் தருணத்தில் உங்களிடம் நான் மனம்விட்டுச் சொல் கிறேன். 2009-ல் நடைபெற்ற இறுதி யுத்தத்தில் ஆயிரமாயிரம் ஈழத் தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டதும்... பெரிய அளவில் மனித உரிமை மீறல்கள் நடத்தப்பட்டதும்... அப்படி இறந்தவர்களில் என்னிடம் சினிமா கல்வி பயின்ற மாணவர்கள் பலரும் அடக்கம் என்ற சோகமும் இன்றும் திறந்தவெளிக் கூடாரங்களில் அடைபட்டுக் கிடக்கும் என்னருமைத் தமிழர்கள் இயல்பு வாழ்வைத் தொடங்க முடியாமல் இருப்பதும் என்னைத் தீராத துயரத்தில் ஆழ்த்துகின்றன.

உலகம் போற்றும் சம காலத் தமிழ் இலக்கியங்களைத் தந்த ஈழத் தமிழினம், உலகம் போற்றும் திரைப்படங்களையும் தருவார்கள் என்று நம்பினேனே... எல்லாமே முடிந்து போனதா? நான் ஏன் கிளிநொச்சிக்குப் போனேன்?

▲ சாசனம் படத்தில் அரவிந்தசாமி.

31

எனது 'சாசனம்'

(இதை நான் எழுதியது 2004-ஆம் வருடத் தொடக்கத்தில்...)

நல்ல சினிமாவுக்கு என்னை அர்ப்பணிப்பதே என்றும் எனது சாசனமாக இருக்கும்! இந்த வகையில் மிகப்பெரும் இடையூறுகளுக்கு இடையே என்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு உருவாக்கிய படம்தான் சாசனம். செட்டிநாட்டு நகரத்தாரின் உயர்வான கலாசாரப் பெருமைகளை, அற்புதமான வாழ்க்கையின் அழகை வெளிப்படுத்தும் படம் சாசனம்.

'தேசிய திரைப்பட வளர்ச்சிக் கழக'த்தின், (நேஷனல் ஃபிலிம் டெவலப்மெண்ட் கார்ப்பரேஷன் - N.F.D.C.) நிதி உதவியுடன் நான் இயக்கிய படம் சாசனம். அரவிந்தசாமி, கௌதமி, ரஞ்சிதா, 'தலைவாசல்' விஜய், சபீதா ஆனந்த் மற்றும் பலர் நடித்துள்ளனர். அதற்காகப் படப்பிடிப்பு நடந்த நாட்கள் 26. படப்பிடிப்புக்கு பயன்படுத்தப்பட்டது மொத்தம் 27 ரோல் நெகடிவ். 1997-ன் இறுதிவாக்கில் தொடங்கப்பட்டு, 1998-ன் இறுதியில் பல கட்டங்

கூலில் பல வித சோதனைகளுக்கு இடையே எடுத்து முடிக்கப்பட்ட படம் இது. படத்தின் இறுதிக்கட்ட வேலைகளான எடிட்டிங், டப்பிங், ரீ-ரெக்கார்டிங் ஆகிய வேலைகள் மட்டுமே பாக்கி.

'படம் ஏன் இன்னும் வெளிவரவில்லை?' என்பது கடந்த நான்கு வருடங்களாக இன்று வரை நான் போகுமிடம் எல்லாம் எல்லோரும் என்னிடம் கேட்கிற நியாயமான, ஆர்வம் ததும்பும் கேள்விகள்... விசாரிப்புகள்! அவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, எண்ணற்ற ரசிகர்கள் பலருக்கும் நான் முறையாக பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இவ்வளவு காலமாக அந்தப் படம் வெளிவர நான் எடுத்த பல்வேறு வித முயற்சிகளை எவரும் அறிந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை.

சென்னை சவேரா ஹோட்டலில் 1995-ஆம் வருடம் சினிமா சம்பந்தப்பட்ட செமினார் ஒன்று நடைபெற்றது. இயக்குநர் மிருணாள் சென் உட்பட தமிழ் சினிமாவின் முக்கியஸ்தர்களும், கலைஞர்களும் கலந்து கொண்ட அந்த நிகழ்ச்சியில், 'நாம் என்ன மாதிரியான கதைகளை சினிமாவில் சொல்கிறோம்?' என்ற தலைப்பில் அனைவரும் பேசினார்கள். இறுதியாக நானும் பேசினேன். எனது கருத்துகளுக்கு ஆரவாரமான வரவேற்பு கிடைத்தது.

கூட்டம் முடிந்து தமிழ்நாடு ஃபிலிம் இன்ஸ்டிடியூட் மாணவர்

▽ மிருணாள் சென்

களுடன் பேசியவாறு நான் வெளியே வந்தபோது, பின்னால் வந்த ஒருவர் என் தோளைத் தொட்டார். திரும்பிப் பார்த்தேன். மரியாதைக்கு உரிய ஒரு பெரியவர் நின்றிருந்தார்.

“மிஸ்டர் மகேந்திரன், என் பெயர் ரவிகுப்தா. என்.எஃப்.டி.சி. சேர்மன். நீங்கள் ஏன் என்.எஃப்.டி.சி-க்கு ஒரு படம் இயக்கித் தரக் கூடாது?” என்று கேட்டார்.

என் மீது மிகுந்த அன்பு வைத்திருந்த மறைந்த மலையாள இயக்குநர் அரவிந்தன் அவர்களும் ஏறத்தாழ அதற்கு ஒரு வருடம் முன்பாக இதே கேள்வியை என்னிடம் கேட்டார். எனக்குத் தேவையான எல்லா வசதிகளையும் செய்ய அவர் ஆசைப்பட்டார். அப்போது சென்னையிலுள்ள தென்பிராந்திய என்.எஃப்.டி.சி-யின் ஸ்கிரிப்ட் கமிட்டியில் நானும் ஓர் உறுப்பினராக இருந்தேன். எனினும் என்.எஃப்.டி.சி-யின் அடிப்படை சட்ட திட்டங்கள் பலவற்றில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லாமல் இருந்தது. எனவே, அவரிடம், “உங்கள் அன்புக்கு நன்றி!” என்று சொல்லி நாகரிகமாக அவர் செய்ய முன்வந்த உதவிகளை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தேன். அதே போல் இப்போதும் எனது தயக்கத்தை எடுத்துச் சொன்னேன். ஆனால், ரவிகுப்தா விடவில்லை.

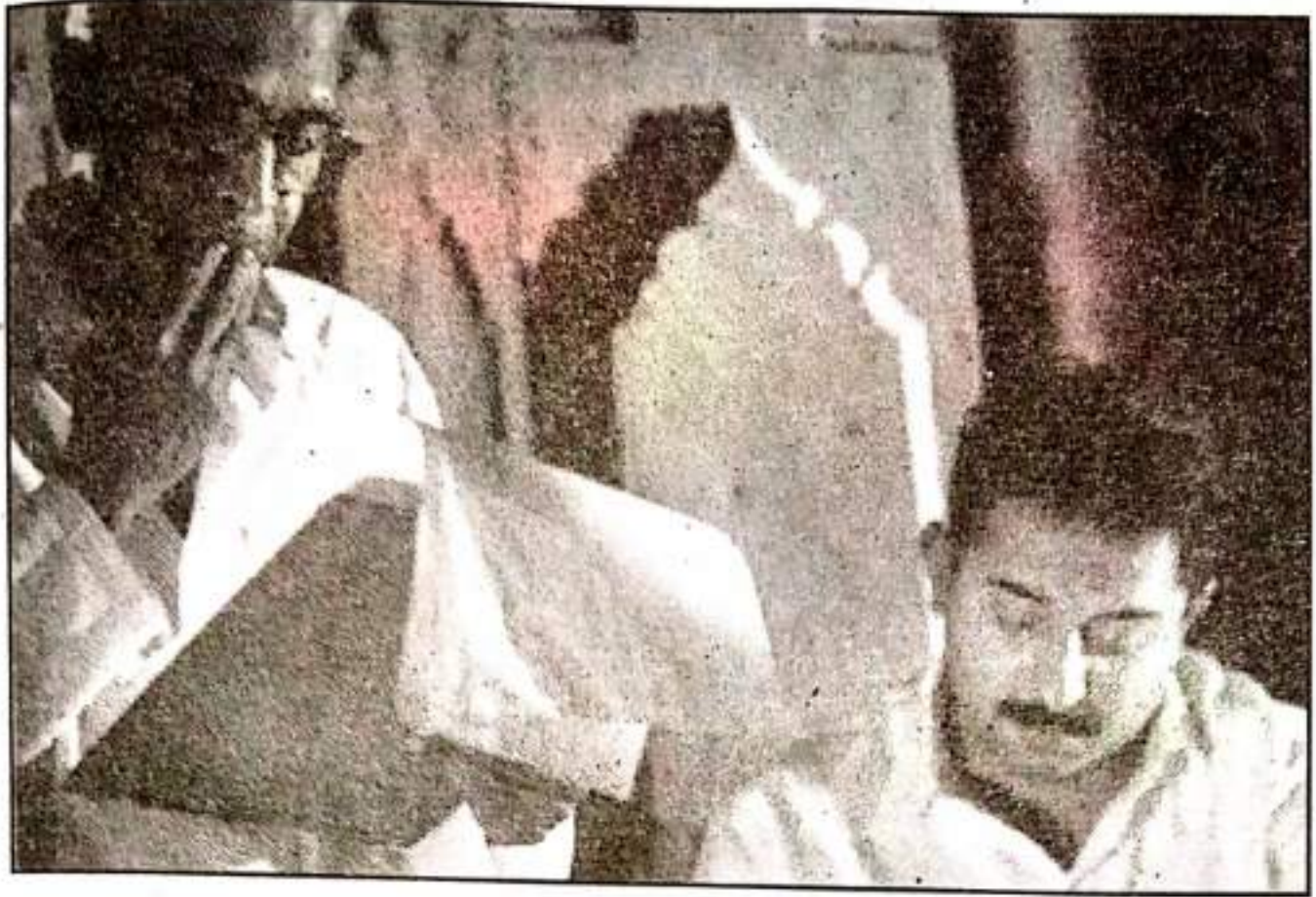
“நீங்கள் கட்டாயம் என்.எஃப்.டி.சி-க்கு ஒரு படம் செய்து தர வேண்டும். என்.எஃப்.டி.சி. மூலமாக நான் முழு பைனான்ஸுக்கும் ஏற்பாடு பண்ணுகிறேன்!” என்றார்.

மும்பையிலிருந்து வந்திருக்கும் என்.எஃப்.டி.சி-யின் சேர்மனே இப்படி வலிய வந்து வற்புறுத்தும்போது, அன்பான அவரது வேண்டுகோளை எப்படித் தட்டிக்கழிக்க முடியும்? மேலும் மேலும் என்னை வற்புறுத்தியதால், அவரிடம் சம்மதம் தெரிவித்தேன்.

எழுத்தாளர் கந்தர்வன் அவர்களது சாசனம் என்ற சிறுகதையை படமாக்கத் தேர்வு செய்து, அதன் திரைக்கதை ஸ்கிரிப்ட்டை சென்னை என்.எஃப்.டி.சி-யில் சமர்ப்பித்தேன். ஆனால், உரிய காலத்தில் படத்துக்கான நிதி உதவி கிடைக்கவில்லை. அப்போது திருபரமேஸ்வரன் என்பவர் சென்னை பிராந்திய என்.எஃப்.டி.சி-யின் டி.ஜி.எம்-ஆக இருந்தார்.

அவர் சொன்னார்: “நீங்கள் இந்த வருடம் (1996) தேசிய திரைப்பட விருதுக்கான தேர்வுக் கமிட்டி உறுப்பினராக டெல்லி செல்கிறீர்களே... அப்போது மினிஸ்ட்ரியில் உள்ள முக்கியஸ்தர்களை சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும். அவர்களிடம், இன்னும் உங்கள் ஸ்கிரிப்ட்டுக்கு ஏன் நிதியுதவி கிடைக்கவில்லை என்று கேளுங்கள். பிரச்சினைக்கு உடனே தீர்வு கிடைக்கும்!”

‘இவர் செய்ய வேண்டிய கடமையை, ஏன் இவர் என் மீது

▲ சாசனம் படப்பிடிப்பில் அரனிந்தசாமி, மகேந்திரன்

சுமத்துகிறார்?' என்று நான் யோசிக்கவில்லை.

நானும் டெல்லி போனேன். அப்போது தேர்வு கமிட்டியின் சேர்மனாக இருந்தவர் பிரபல இயக்குநர் திரு.ரிஷிகேஷ் முகர்ஜி அவர்கள். அவர் என் மீது அதிக அன்பு காட்டிய அற்புதமான மனிதர். நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே திரைப்படத்துக்கு மூன்று தேசிய விருதுகள் வழங்கிய தேர்வுக் கமிட்டியில் உறுப்பினராக இருந்தவர் அவர். அன்றைய அந்தத் தேர்வு கமிட்டியின் தலைவர் இயக்குநர் சாந்தாராம்.

ரிஷிகேஷ் முகர்ஜி எனது படங்களை எல்லாம் பார்த்திருப்பவர். அவர் சாசனம் கதையை என்னிடம் வாங்கிப் படித்துவிட்டு, "மகேந்திரன்... இந்தக் கதை ரொம்ப Abstract -ஆக இருக்கிறது. உங்களது பாணியில் நீங்களே கதை எழுதி, அதை என்.எஃப்.டி.சி-க்கு படமாக இயக்கிக் கொடுங்கள். என்.எஃப்.டி.சி-யின் படங்கள் வர்த்தக ரீதியாக வெற்றி அடைய நாம் அனைவரும் புதிய கண்ணோட்டத்தில் சிந்திக்க வேண்டும். பெரும்பாலும், 'என்.எஃப்.டி.சி-யின் படங்கள் இப்படித்தான் மந்தமாக இருக்கும்!' என்ற குறைவான மதிப்பீட்டை உங்களைப் போன்றவர்கள்தான் மாற்ற வேண்டும்!" என்றார்.

நான் சென்னை திரும்பியதும் என்.எஃப்.டி.சி-க்காக ஒரு புதிய கதையை உருவாக்கும் முயற்சியில் தீவிரமானேன். ரொம்பக் காலமாக என் மனதில் வளைய வந்து கொண்டிருந்த செட்டிநாட்டு கலாசாரப் பெருமைகளை மையமாகக் கொண்ட ஒரு கதைக்

▲ 'சாசனம்' படத்தில் அரவிந்த்சாமி, கௌதமி.

கருவை கொண்டு திரைக்கதை அமைக்கத் தொடங்கினேன்.

இதற்காக எனக்கு ஏற்கெனவே அறிமுகமான காரைக்குடிக்கும் அதன் சுற்றுப்புற ஊர்களுக்கும் சென்று பலரையும் சந்தித்து பல விதப் புத்தகங்களையும் படித்தேன். நகரத்தார் அருமை பெருமைகள் பற்றிப் பெருமளவுக்கு ஆராய்ச்சி செய்தேன். இவ்வாறாக ஒருவாறாக முழுப் படத்துக்குமான திரைக்கதை வசனத்தை சாசனம் என்ற பெயரிலேயே, 'எழுதி' முடித்தேன். என்னமோ... போனேன்... வந்தேன் என சுலபமாகச் சொல்லிவிட்டேன். உண்மையில் அப்போது அதற்காக நான் மேற்கொண்ட பயணங்களுக்குச் செலவு செய்யக் கூட என்னிடம் சுத்தமாகவே பணம் இல்லை. எப்போதும் போல பணக்கஷ்டத்திலும் எனக்கு மனக்கஷ்டம் வந்து விடக் கூடாது என்பதைக் கொள்கையாக வைத்திருந்த என் மனைவி, தனது கம்மல் மற்றும் வளையல்களை அடமானம் வைத்து, பயணச் செலவுக்கான பணத்தை என்னிடம் தந்தாள்.

பிறகு இந்த இரண்டாவது ஸ்கிரிப்ட்டுக்கு ஒன்பது பிரதிகள் எடுக்கும் செலவுக்கும், கடைசியாகத் தன்னிடம் மிச்சமிருந்த ஒரே ஒரு வளையலை அடமானம் வைத்துதான் என் மனைவி எனக்குப் பணம் தந்தாள் (வறுமையின் உஷ்ணத்தை நான் உணராமல் எனக்கு வாழ்க்கையைப் பசுமையாக்கிக் காட்டிய அந்த நல்ல இதயத்துக்கு நன்றி சொல்லவே பிரத்தியேகமாக அவளை இந்தப் புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளேன்). ஸ்கிரிப்ட்டில் படத்தின் நடிகர்-நடிகையர் மற்றும் டெக்னீஷியன்களைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

கதையின் முக்கியக் கதாபாத்திரத்துக்கு எனக்குத் தனிப்பட்ட

முறையில் பரிச்சயமில்லாத நடிகர் அரவிந்த்சாமியை தொடர்பு கொண்டேன். அந்தக் கதாபாத்திரத்துக்கு அவரே பொருத்தமானவர் என்பது எனது கணிப்பு.

“உதிரிப்பூக்கள் மகேந்திரனா சார் நீங்கள்? உடனே சந்திப்போம் நாம்...” என்று பெரும் ஆவலோடு டெலிபோனில் என்னை விசாரித்த அரவிந்த்சாமியை சந்தித்தேன். திறமை வாய்ந்த நடிகர் மட்டும் அல்ல; அற்புதமான மனிதர் அவர் என்பதையும் அந்த முதல் சந்திப்பிலேயே தெரிந்து கொண்டேன்.

கதையைக் கேட்டதும் அவர் நடிக்க சம்மதித்தார். அத்தோடு நிற்கவில்லை. “சார், உங்க டைரக்ஷனில் நடிக்கிற சந்தோஷமே எனக்குப் போதும். நடிப்பதற்கான ஊதியம் எதுவும் எனக்கு வேண்டாம்!” என்று அவர் சொன்னபோது, ‘இப்படியும் ஒரு நடிகரா!’ என்று நான் அதிர்ந்தேன். படப்பிடிப்பு முடிந்ததும் அவரது நல்ல உள்ளத்துக்கு எப்படி, என்ன கைம்மாறு செய்வது என்பது குறித்து அப்போதே யோசிக்கத் தொடங்கினேன்.

சென்னை என்.எஃப்.டி.சி-யின் டி.ஜி.எம். பரமேஸ்வரன் சாசனம் என்ற பெயரில் நான் சமர்ப்பித்த இரண்டாவது ஸ்கிரிப்ட்டை அதிசயமாகப் பார்த்தார். விரைவில் நிதி உதவி அறிவிப்பு வந்தது. 35 லட்ச ரூபாய்தான் மொத்த பட்ஜெட். எப்போதும் எனது திரைப்படத்தை உருவாக்குவதில் எனக்கு பலமாக இருந்த இளையராஜாவை என்.எஃப்.டி.சி-யின் பட்ஜெட்டுக்குள் அடக்கிட வழியில்லை.

அப்போது எனது ஒளிப்பதிவாளர் அசோக்குமார், இயக்குநர் ஷங்கரின் ஜீன்ஸ் படத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். எப்போதும் எனக்கு யோசனை சொல்வதில் தீவிரமாக இருந்த சென்னை என்.எஃப்.டி.சி-யின் டி.ஜி.எம். பரமேஸ்வரன் ஒளிப்பதிவாளராக நம்பியாத்ரி என்பவரை சிபாரிசு செய்தார். தலைவாசல் போன்ற படங்களுக்கு இசை அமைத்த பாலபாரதி குறைந்த ஊதியத்தில் இந்தப் படத்தில் பணியாற்ற சம்மதித்தார்.

கவிஞர் அறிவுமதி, கவிஞர் முத்துலிங்கம், கவிஞர் கா.காளி முத்து (தமிழ்நாட்டு சட்டப்பேரவைத் தலைவர்), கவிஞர் காம கோடியன் ஆகியோர் படத்துக்கு மிகச் சிறந்த பாடல்களை எழுதினர். ஆனால், அதற்கு அவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட சம்பளம் ஒரு பாடலுக்கு ஆயிரம் ரூபாய்தான். பாடல்கள் அனைத்தும் ஒலிப்பதிவாகின.

முதல் கட்டப் பட்ப்பிடிப்புக்கு காரைக்குடி போனோம். சோதனைகள் ஆரம்பமாகின. 100 வருடங்களில் பெய்யாத பெருமழை, காரைக்குடியையும் அதன் சுற்று வட்டாரத்தையும்

புரட்டி எடுத்தது. எனவே, வெறும் 5 நாட்கள் படப்பிடிப்புடன் சென்னை திரும்ப வேண்டிய கட்டாயம். இரண்டாவது முறை காரைக்குடி செல்ல ஆயத்தமானபோது, நடிகர் அரவிந்த்சாமியின் துணைவிக்கு ஒரு பெரிய ஆபரேஷன் நடக்கவிருந்தது.

“நீங்கள் அடுத்த ஷெட்யூலுக்கு வந்தால் போதும். அது வரை நீங்கள் இல்லாத காட்சிகளைப் படமாக்கிக் கொள்கிறேன்...” என்று அவரிடம் சொல்லிவிட்டு நான் காரைக்குடி போனேன். முறையாகப் படப்பிடிப்பு நடந்தது.

அதே சமயம் நான் ஒரு புது மாதிரியான அவஸ்தைக்கு ஆளானேன். சாசனத்துக்கு முன்பு வரை நான் இயக்கிய படங்களின் கணக்கு வழக்கு சம்பந்தப்பட்ட தயாரிப்பாளரது வேலையில் எனக்கு சம்பந்தமில்லாமல் இருந்தது. இப்போதோ என்.எஃப்.டி.சி-யின் படத்துக்கு ஒவ்வொரு நாளும் படப்பிடிப்புக்காகச் செலவிடப்படும் பணத்துக்கு ஒரு தயாரிப்பாளராக நான்தான் பொறுப்பாளி. “என்ன... எதற்கு... ஏன்?” என்று நான் ஒவ்வொரு செலவுக்கும் தயாரிப்பு நிர்வாகியிடம் கேள்வி கேட்க வேண்டும். எனக்கோ அப்படிக்கே கேட்கத் தெரியாது. ஆனால், தெரிந்து கேட்கிற மாதிரி பாவனை செய்ய வேண்டும்.

‘ஒரு படைப்பாளிக்கு இந்த படத்தயாரிப்பு சம்பந்தப்பட்ட வரவு-செலவு தலைவலி இருக்கவே கூடாது!’ என்ற உண்மையை அப்போதுதான் நான் உணர்ந்தேன். சென்னை என்.எஃப்.டி.சி-யால் நியமிக்கப்பட்ட படத்தயாரிப்பு நிர்வாகி மும்பையைச் சேர்ந்தவர். அவர் காட்டுவதுதான் கணக்கு. என் முனை காய்ந்தது.

படத்தின் அடுத்த ஷெட்யூலின்போது சபீதா ஆனந்த் பிள்ளைப் பேறுக்காக ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தார். படத்தில் நடிக்க வந்த ரஞ்சிதாவுக்கு திருமணம் நிச்சயமானது. கௌதமிக்கு திருமணம் நடக்கப் போகிறது. இப்படி அடுத்தடுத்துப் பிரச்சினைகள்.

எனினும், படப்பிடிப்பு நடக்காமல் விடுபட்ட நாட்களை ஈடு கட்ட, இரவு-பகலாக நடிகர் அரவிந்த்சாமி என்னுடன் சலிக்காது, அயராது பாடுபட்ட அந்த நாட்களை என்னால் மறக்க முடியாது. அதுவும் காட்சிக்கு காட்சி அவர் அற்புதமாக நடித்து, என்னை அடிக்கடி வியப்புக்கு உள்ளாக்கினார்.

படாத பாடுபட்டு ஒருவாறு படத்தை முடித்தேன். முழுப் படத் தையும் எடிட் பண்ணி, டி.ஜி.எம். பரமேஸ்வரனுக்கு போட்டுக் காட்டினேன். மிகவும் ரசித்து என்னைப் பாராட்டினார். முதன் முறையாக, என்.எஃப்.டி.சி-யின் சார்பில் பெரிய நட்சத்திரங்கள் நடித்து ஐந்து நல்ல பாடல்களுடன் ஒரு படம் தயாரிக்கப் பட்டிருக்கிற மகிழ்ச்சி அவருக்கு!

▲ 'எசனம்' படத்தில் அரவிந்த்சாமி, ரஞ்சிதா.

செட்டிநாட்டு மகிமையை முடிந்த வரை முறையாக வெளிப்படுத்தி விட்டோம் என்ற மனநிறைவு எனக்கும் இருந்ததால், படம் வெளிவந்தால் அரவிந்த்சாமி போன்றவர்களின் நடிப்பாற்றலை எல்லோரும் கண்டு வியப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குள் உருவானது.

படத்தின் சிறப்பை அறிந்து, முன்னணி படத் தயாரிப்பாளர்கள் மற்றும் விநியோகஸ்தர்கள் பலரும் படத்தைப் பார்க்காமலே விநியோக உரிமை கேட்டு சென்னை என்.எஃப்.டி.சி. அலுவலகத்தை அணுகினர். படத்தின் இறுதிக்கட்ட Patch, Work Shoot எடிட்டிங், டப்பிங், ரீ-ரிக்கார்டிங் போன்ற வேலைகள் எஞ்சி நின்றன.

"இதற்கான செலவு ஏழு லட்சம் ஆகும். இந்தப் பணத்தை மும்பையில் உள்ள என்.எஃப்.டி.சி. தலைமை அலுவலகத்திலிருந்து கடனாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்!" என்றார் திரு.பரமேஸ்வரன். பட வியாபாரம் சம்பந்தப்பட்ட பேச்சு வார்த்தைகளில் கலந்து கொள்ள ஏனோ என்னை அனுமதிக்கவில்லை. அதனால், 'படத்தை வாங்க வந்தவர்கள் ஏன் கமிட் ஆகவில்லை?' என்ற விவரம் எனக்குத் தெரியவில்லை. அவர்களிடம் இருந்து மிகப் பெரிய தொகையை பரமேஸ்வரன் எதிர்பார்த்ததே, கமிட் ஆகாததற்குக் காரணம் என்று பின்னர் எனக்குத் தெரிய வந்தது.

இதற்கிடையில் சாசனம் படம் நன்றாக வந்திருக்கிறது என்று அறிந்த படத் தயாரிப்பாளர்கள் பலர், தங்களுக்குப் படம் இயக்குமாறு கேட்டு என்னை அணுகினர். சாசனம் வெளியான பிறகே வெளிப் படங்களை ஒப்புக்கொள்வது பற்றி நான் சிந்திக்க முடியும் என்று அவர்களிடம் சொன்னேன். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் திரு.பரமேஸ்வரன் மும்பைக்கு மாற்றலாகி, புதிய டி.ஜி.எம்-ஆக சென்னைக்கு வந்தார் எஃப்.டி.பாய் என்பவர்.

அவர் என்னை அழைத்து, "எனக்கு உத்தரவு வந்து விட்டது. உடனே வேலைகளைத் தொடங்கி விடலாம்!" என்றார். நானும் உற்சாகமாகத் தயாரானேன். சில நாட்கள் கழித்து அவரே என்னை அழைத்து, "மும்பை என்.எஃப்.டி.சி-யின் தலைமை அலுவலகத்தில் பணம் இல்லை என்று சொல்லி விட்டார்கள். எனவே, படத்தை வாங்க வரப்போகும் விநியோகஸ்தர்களிடம் பணம் வாங்கித்தான் வேலைகளை முடிக்க வேண்டும். இது மேலிடத்து உத்தரவு." என்றார்.

இப்படி ஒரு புறம் பணம் இல்லை என்று என்னிடம் சொல்லிக் கொண்டே சென்னை என்.எஃப்.டி.சி., புதிய, படத்தை பூஜை போட்டு ஆரம்பித்தது எனக்குப் புதிராக இருந்தது. என்னைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்றே

ரிஷிகேஷ் முகர்ஜி

எனக்குப் புரியவில்லை. பிறகு எஃப்.டி.பாய் அவர்களும் மாற்றலாகிப் போனார். அதன் பிறகு என்னிடம் பேட்டி எடுக்க வரும் பத்திரிகைகளும் இறுதிக் கேள்வியாக சாசனம் பற்றிக் கேட்காமல் இருக்க மாட்டார்கள்.

வருடம் முழுக்க வந்து கொண்டிருந்த அத்தகைய பேட்டிகளில் வட இந்திய மொழிகளில் என்.எஃப்.டி.சி-யின் நிதி உதவியுடன் அருமையான படங்கள் தயாராகி, அவை தியேட்டர்களிலும் ரிலீஸ் ஆகி வெற்றி பெறுவதை நான் அறிவேன் என்பதையும்... ஆனால்.

தெற்கே என்.எஃப்.டி.சி-யின் நிலைமையில் மாற்றம் காண வேண்டும் என்பதையும் தவறாமல் குறிப்பிடுவேன். சென்னை என்.எஃப்.டி.சி-யின் அடிப்படை சட்டதிட்டங்கள் சீர்திருத்தப்பட வேண்டும் என்ற எனது ஆரோக்கியமான கருத்துகளையே அவற்றில் சொல்லி வந்தேன்.

ஆனால், கடந்த வருடம் வெளியான ஏதோ ஒரு பத்திரிகையில் நான் என்.எஃப்.டி.சி-யின் பெருமைகளைச் சிறுமைப்படுத்தி பேட்டி அளித்ததாகச் சொல்லி, எனக்கு திடீரென சென்னை என்.எஃப்.டி.சி-யிடமிருந்து வக்கீல் நோட்டீஸ் ஒன்று வந்தது. அது, 'இரண்டு கோடி ரூபாயை மான நஷ்டஈட்டுத் தொகையாக நான் அவர்களுக்குத் தரவேண்டும்!' என்று கூறியது.

சென்னை உயர்நீதிமன்ற சீனியர் வழக்கறிஞர் திரு.கிருஷ்ணசாமி அவர்கள் சென்னை என்.எஃப்.டி.சி-க்கு என் சார்பாக முறையான பதில் ஒன்றை அனுப்பினார். அதன் பிறகும் அவர்களிடம் மௌனம்தான். ஆனால், என்னால் அப்படி மௌனமாக இருக்க முடியுமா?

எத்தனை கலைஞர்களின் கடும் உழைப்பு சாசனம் படத்தில் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது? நல்ல படைப்பு ஒன்று இப்படி வீணாக முடக்கப்பட்டிருப்பது, ஒரு படைப்பாளியின் இதயத்தை நாஸ்தோறும் எப்படிச் சிதைத்து ரணமாக்கும் என்பதை அரசு அதிகாரிகளால் உணர முடியுமா? அதனால் நான் அனுபவிக்கும் மன உளைச்சலை மட்டும் ரசிகர்களிடம் சொன்னால் போதுமா? சாசனம் படம் வெளியாக வேண்டாமா?

சாசனம் படத்துக்காக என்.எஃப்.டி.சி. அளித்த நிதி யாருடைய பணம்? மக்களின் வரிப்பணம் அல்லவா? அது வீணாகலாமா? தமிழ் நாட்டின் ஒரு பகுதியின் கலாசார நாகரிகத்தை உணர்த்திடும் ஒரு நல்ல படைப்பு, மக்களுக்குப் போய்ச் சேராமல் இருப்பதில் யாருக்கு என்ன லாபம்?

சாசனம் எப்போது வரும்?' என்று கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் அனைத்து நல்ல உள்ளங்களுக்கும் நான் உறுதியுடன் தருகிற பதில் இதுதான்: சென்னையில் உள்ள என்.எஃப்.டி.சி. பிரிவு, திரைப்பட வளர்ச்சியில் தனக்குள்ள அக்கறையை நிரூபிக்க சாசனம் படத்தை நிச்சயம் விரைவில் வெளியிட முன்வரும் என மனதார நம்புகிறேன்!

குறிப்பு: பிறகு சாசனம் படம் எவ்வாறு 2006-ல் வெளியானது என்பதைத் தனியாக, இன்னொரு அத்தியாயத்தில் விளக்கி யுள்ளேன்.

32

எனக்கு உயிர் கொடுத்த அன்னை டாக்டர் சாரா!

எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளித்த டாக்டர் சாரா, இன்று இந்த உலகில் நான் சுவாசித்து உயிர்வாழக் காரணமான அன்னை. இந்த பிரபஞ்சத்தின் அழகையும், அவலத்தையும் நான் காண வரம் தந்த தாய்!

டாக்டர் சாரா இல்லையெனில், நான் குறைமாதக் குழந்தையாக மரப்பாச்சி பொம்மை போல, பிறந்த அன்றே சுவாசிக்கத் திராணி இல்லாமல், உயிர் வாழ முடியாத ஜீவனாக மண்ணிலே புதைக்கப் பட்டிருப்பேன்!

இன்று... இந்த நிமிடம் வரை, அந்த அன்புத் தாயை நான் நினைக்காத நாளில்லை!

அந்தத் தாயின் முகத்தை நான் பார்த்த நினைவில்லை.

ராமநாதபுரம் மாவட்டம் இளையான்குடியில் என் தாயார் மனோன்மணி கம்பவுண்டராக வேலை பார்த்த ஆஸ்பத்திரியில், டாக்டராகப் பணி புரிந்தவர் டாக்டர் சாரா. கேரளத்துக்காரராம்... திருமணமானவராம்... தேவதை போல இருப்பாராம்!

ஏழாவது மாதத்தில் குறைமாதக் குழந்தையாக, உள்ளங்கையில் அடங்கும் அளவுக்கு, தெளிவற்ற உருவத்தோடு பலஹீனமாகப் பிறந்திருக்கிறேன் நான். அப்போது 'இன்குபேட்டர்' வசதி எல்லாம் இல்லாத காலம். குறைமாதக் குழந்தையா? பிறந்த அரை மணி நேரமோ... ஒரு மணி நேரமோதான் ஆயுள். அந்த நாட்களில் சுவாசம் அடங்கியதும் மண்ணைத் தோண்டிப் புதைத்துவிட்டு, எந்த வித சலனமும் இன்றி அடுத்த வேலையைச் செய்யப் போய் விடுவார்களாம்.

என் தந்தை ஜோஸப் செல்லையா அவர்களின் தாயார்- என் அப்பாயி, "இதை எதுக்கு வீட்டுக்குள்ளே வெச்சு வேடிக்கை பார்க்கணும்? மூச்சு அடங்கப்போகுது. நேரத்தோட கொண்டு போயி புதைச்சிட்டு, மத்த வேலையைப் பாருங்க..." என்று எல்லோரையும் துரிதப்படுத்திய வேளையில், "வேண்டாம், அவசரப்படாதீங்க!" என்று ஓடி வந்து தடுத்திருக்கிறார் டாக்டர் சாரா.

என் தாயாரிடமிருந்து என்னை வாங்கிக் கொண்டுபோய், பஞ்சில் என்னைச் சுருட்டி, தன் அடிவயிற்றுக் கதகதப்பில் வைத்துக் கொண்டாராம். ஆஸ்பத்திரியில் அவர் பணியாற்றும்போது கூட நாள் முழுதும் அப்படியே தன் வயிற்று வெப்பத்தில் அவர் என்னை மூன்று மாதங்கள் பாதுகாத்திருக்கிறார். மாலை யானதும் என் அம்மாவிடம் கொடுப்பாராம். பிறகு மறு நாள் அதிகாலையிலிருந்து என்னை அவர் எடுத்துக் கொண்டு போய், மீண்டும் பஞ்சு சுற்றி தன் அடிவயிற்றுச் சூட்டில் வைத்துப் பாதுகாப்பாராம். இப்படியே மூன்று மாத காலம். ஒரு தவம் போல இருந்து என் உயிரைக் காப்பாற்றியிருக்கிறார்!

என்னைப் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற தாயாகவே டாக்டர் சாராம்மாவை இன்றும் வணங்குகிறேன். என் கண்களால் பார்த்த பெற்ற தாயைவிட, எனக்கு உயிர் தந்த சாராம்மாவையே, அவர் முகம் அறியாவிட்டாலும் உண்மைத் தாயாக இன்றும் பூஜிக்கிறேன்.

அந்த அன்புத் தாய் மட்டும் இல்லாவிட்டால்... இன்று இந்த மகேந்திரன் இப்போது உங்களுடன் பேசிக் கொண்டு இருக்க முடியாது! இங்கு இன்னொரு முக்கியத் தகவலையும் குறிப்பிட வேண்டும். எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை தந்த இதே டாக்டர்

சாராதான். நம் கமல்ஹாஸன் சிறுவனாக இருந்தபோது, அவரை ஏ.வி.எம். குடும்பத்தாரிடம் அறிமுகம் செய்து வைத்து, களத்தூர் கண்ணம்மாவிடம் நடிக்க வைத்தவர்!

டாக்டர் சாராம்மாவின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சென்னையின் ஒரு பகுதியிலும், மற்றவர்கள் கேரளாவிலும் வாழ்வதாக திரு.சாருஹாஸன் சொன்னார். என்றோ ஒரு நாள் அவர்களில் யாரையாவது சந்திப்பேன். அப்போது அவர்களிடம் எப்படியாவது அந்தத் தாயின் புகைப்படம் ஒன்றைக் கேட்டுப் பெறுவேன். அதைப் பெரிய ஓவியமாக்கி எனது வீட்டில் வைத்து நித்தமும் வணங்கிடும் நாளை எதிர்பார்க்கிறேன்.

வருடங்கள் சில கடந்தன... அந்தத் தாய் பற்றிய தகவல்கள் 'அவள் விகடன்' மூலமாகக் கிடைத்தது. இனி அந்தக் கட்டுரை யிலிருந்து...

நட்சத்திர இயக்குநருக்கு உயிர் கொடுத்த பெண்!

சிலிர்க்க வைக்கும் உண்மைக் கதை

... ஓர் உயிர்ப்புமிகு பெண்ணிடம் நெருப்பு வாங்கி வந்து, தமிழ்த் திரையுலகில் தனது திரைப்படப்புகளின் வழியாக ஒளி யேற்றிய மகேந்திரன் நெகிழ்வுடன் பேச ஆரம்பிக்கிறார்!

நாங்கள் இருந்த அறை குளிருட்டப்பட்டிருந்தாலும் வியர்க்கிறது. கொஞ்சம் ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு, அருகில் இருக்கும் அவரு டைய பெற்றோரைப் பார்க்கிறேன். ராமநாதபுரம் மாவட்டம், இளையான்குடியைச் சேர்ந்த ஜோசப் செல்லையா - மனோன் மணி தம்பதி புகைப்படத்தில் புன்னகைக்கின்றனர்.

"ஒரு பெண், நாள் முழுக்க ஒரு குழந்தையைக் கொஞ்ச நேரம் கூட இறக்கி வைக்காம இருப்புகள் கட்டிக்கிட்டு எப்படி இருந்தி ருக்க முடியும்? ஆஸ்பத்திரிக்கு வர்ற நோயாளிகளைப் பார்க்கணும்! இத்தனைக்கும் நடுவுல அந்தத் தாயோட வெப்பத்தை வாங்கிக்க நாள் என்ன பாக்யம் செஞ்சேன்னு புரியலை. அவர் பிறப்பால மலையாளப் பெண்... சொந்தம் கிடையாது. நான் தமிழன்... எனவே, இனப்பற்றும் இல்லை. ஆனா, கனிவு இருந்திருக்கு. எதையும் எதிர்பார்க்காத அன்பு இருந்திருக்கு... அதுதான் சாரா அம்மா!"

அன்பொழுக மகேந்திரனின் இதயத்திலிருந்து வந்து விழுகின்றன வார்த்தைகள்.

"ராத்திரியெல்லாம் ஒரு பயத்தோடே தூங்காமத் தவியாத் தவிச்சு... காலையில் ஓடி வந்து என்னை வாங்கி இருப்பில் கட்டிக்கொண்ட அந்த அம்மாவின் தவிப்பை, நல்லாவே உணர்

முடியுது.”

மகேந்திரனின் அம்மா, கருவில் சுமந்து பெற்றிருந்தாலும், உணர்வுச்சூடு தந்து உயிர் கொடுத்ததாலோ என்னவோ... சாரா அம்மாவின் உணர்வுகளையே அதிகம் சுமந்து நிற்கிறார்.

“குறைமாதக் குழந்தையா பிறந்த குழல்ல, என் வாழ்க்கையைத் தொடங்கி வெச்ச அந்தத் தாயைத் தவிர, வேற யார் எனக்கு உந்துதலா இருப்பாங்கன்னு நினைக்கிறீங்க? நான் சினிமாவுக்குள் எழுத்தாளரா

நுழைக்கப்பட்டதற்கான தகுதியை வளர்த்துக்கிட்டதுக்கு ஆரம்பப் புள்ளியே... அவங்கதான். வளர்ந்து பெரியவனான காலகட்டத்துல, மத்தவங்களோட அனுதாபப் பார்வை காரணமா எழுந்த தாழ்வு மனப்பான்மையைப் போக்க, லைப்ரரிக்குப் போய்ப் படிக்க ஆரம்பிச்சேன். புதுமைப்பித்தன், தி.ஜானகிராமன்னு தேடித் தேடிப் படிச்சேன். மத்தவங்ககிட்டேர்ந்து வித்தியாசப் படணும்கிற நெருப்பு... எனக்குள்ளே எரிஞ்சுட்டே இருந்துச்சு. அது சாரா அம்மா கொடுத்தது!”

திர்க்கமான அவரது வார்த்தைகளில்தான் எவ்வளவு சத்தியம் நிறைந்திருக்கிறது!

“என்னோட பள்ளி நாட்களைக் கடந்தபோது, சாராம்மா வேற ஊருக்கு மாற்றலாகிட்டாங்க அவங்க வாங்கிப் படிச்ச மலையாள நாளிதழ்களை நோயாளிகளுக்கு மருந்து பொட்டலம் மடிச்சத் தர்றதுக்காக என் அம்மாவுக்குக் கத்தரிச்சுத் தருவேன். அந்த பேப்பர்கள்லதான் மலையாளத் திரைப்பட டிஸைன்களை முதன் முறையா பார்த்தேன். அதுதான் சினிமாவுக்கும் எனக்குமான முதல் உறவு. அதுகூட சாரா அம்மாவால்தான் கிடைச்சிருக்கு!”

‘அழகிய கண்ணன்... உறவுகள் நீ ய... நீ எங் க... இனி நான் அங் க... என் சய் அல்ல... தாய் நீ...’ ‘உதிரிப்பூக்கள்’ திரைப்படத்தில் கவியரசு கண்ணதாசன் வரிகளைப் பாடும் அந்தத் தாய் பாத்திரம்... தனது பிள்ளைகளுக்கு அன்பை மட்டுமே அள்ளி வழங்குவது சாரா அம்மாவின் சாயலோ? கடைவாயில் பால் வழிந்தோடி உயிர்விடும் நேரத்தில்கூட மலர்ந்து வெள்ளந்தியாகச் சிரிக்கும் அந்த மழலையின் முகத்தில் விட்டுச் செல்லும் அன்பு, சாரா அம்மாவுடையதோ?

“நான் வாங்கியது கேரளத்துச் சூடு. அதனால்தானோ என்னவோ எனது உடல் மொழியில், பேச்சில், என்னோட திரைக் கதைகள்ல கேரளத்துச் சாயல் இருக்கிறதா நண்பர்கள் பல முறை சொல்லக் கேட்டிருக்கேன்.”

கல்லூரி நாட்களைக் கடந்த சமயத்தில்தான், சாரா அம்மாவைப் பற்றிய விஷயமே மகேந்திரனுக்குப் புரிந்திருக்கிறது. அவரைப் பற்றி இன்னும் நிறைய உயர்வான விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளாதது வருத்தமாகவே இருக்கிறது இவருக்கு.

“பிடிவாதமா, வைராக்கியமா என்னை சுமந்து காப்பாத்தி, இந்த நல்ல குணங்களை எனக்குக் கொடுத்த சாரா அம்மாதான், என்னை ஆட்சி செய்றாங்க... தவறைத் திருத்துறாங்க... கட்டளை இடுறாங்க... வழி நடத்துறாங்க. அவங்க ஞாபகமா என்கிட்ட இருக்கிறது அவங்களோட தாய்மைச்சூடு மட்டும்தான். அவங்க முகம் கூட எனக்குத் தெரியாது. எனக்கு நினைவு தெரிஞ்சு அவங்களைப் பார்க்கணும்னு ஏங்கினப்போ... அவங்க ஊரைவிட்டு எங்கேயோ போயிட்டாங்க. போட்டோவையாவது பார்க்க மாட்டோமாங்கிற ஏக்கம்... எப்பவும் இருக்கு.”

என் கைகளைக் கோத்து, அணைத்துக் கொள்கிறார் மகேந்திரன். சாரா அம்மாவின் உயிர்ச்சூடு... மகேந்திரன் வழியாக எனக்குள்ளும் பரவுகிறது. அவருடைய ஏக்கம், எனக்கு மிகுந்த வலியைக் கொடுக்க... புல நாள் தேடுதலுக்குப் பிறகு, டாக்டர் சாராவின் வளர்ப்பு மகள் ஜோதி, மகன் பெஞ்சமின் செரியன் மற்றும் சாராவின் பேரன் ஜார்ஜ் செரியனை சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிட்டியது. இங்கே ஓவியமாக இடம்பிடித்திருக்கும் டாக்டர் சாராவின் இளமையான முகம், தமிழ்த் திரையுலகின் திசைகளைத் திருப்பி வைத்த ஓர் உன்னதமான படைப்பாளிக்கு, ‘அவள் விகடன்’ வழியாக சமர்ப்பணம் ஆகிறது!

எனக்காக சிரமப்பட்ட திரு.கி.மணிவண்ணன், ஓவியர் பாரதிராஜா, கட்டுரையை வெளியிட்ட ‘அவள் விகடன்’ (5-6-2012) ஆகியோருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகிறது!

33

டாக்டர் சாராவின் தொடர்ச்சி என் மனைவி ஜாஸ்மின்!

பலரும் பேட்டி அளிக்கையில் தங்களது உயர்வுக்குத் தங்கள் மனைவியே காரணம் என்று குறிப்பிடுவதைப் படிக்கும்போது, நான் மனதுக்குள் சிரித்துக் கொள்வேன். இப்படிச் கூறினால்தான் அவள் மனம் குளிரும், வீட்டில் சுமுகச் சூழ்நிலை நிலவும் என்பதற்காகவே, இவ்வாறு அழுத்திக் குறிப்பிடுகிறார்கள் என்று நினைப்பேன். ஆனால், இங்கே என் மனைவி பற்றிக் குறிப்பிடுவதற்கு அப்படிப்பட்ட எந்தக் காரணமும் கிடையாது!

இதை எழுதுவதற்கு முன்பு என் மனத்தில் பட்டது இதுதான்: எனது வாழ்வில் எனக்குப் பேருதவியாக இருந்தவர்களை நன்றியுடன் குறிப்பிட விரும்புவதாக முன்னுரையில் தெரிவித்திருந்தேன். என் உயிரைக் காப்பாற்றிய டாக்டர் சாராவின் தொடர்ச்சி போல, எனக்கு வந்த எல்லா சோதனைகளின்போதும்

▲ புதுமைப்பித்தன்

எங்களது திருமணத்துக்கான மொத்தச் செலவே ரூபாய் ஐநூறைத் தாண்டாது. ஆனால், பல கோடிகளாலும் ஈடுகட்ட முடியாத ஒரு பெண்ணை நான் மனைவியாக அடைந்தேன் என்பதே உண்மை! திருமணத்தின்போது என்னை விடப் பரம ஏழை என் மனைவி. ஆனால், தனது குணத்தால் எந்த வித வருமானமும் இல்லாத ஒரு காலகட்டத்தில் கூட எங்களது வாழ்க்கையைக் குறைவற்ற மகிழ்ச்சிக்கு உரியதாக்கிய பெருமை

என் மனைவி ஜாஸ்மினுக்கு உண்டு.

நான் கதை எழுதிய ஆரம்ப காலப் படங்கள் பெரிய வெற்றி கண்டபோதும்... 'இந்த சினிமா வாழ்க்கையே வேண்டாம்... பேசாமல் ஊருக்குப் போய் விடலாம்' என்று நான் தீர்மானித்த போதும்... உடனே எனது கருத்தை ஆதரித்தது என் மனைவி மட்டுமே. சினிமாவை பணம் கொழிக்கும் ஒரு தொழிலாக நினைத்து... அதில் நான் பெரும் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என ஒருபோதும் ஜாஸ்மின் கருதியதில்லை. அதுவே எனக்கு ஒரு பெரும்பலம்!

ஓலை வேய்ந்த குடிசை வீட்டில் வாழ்ந்த நாளிலிருந்து இன்று சொந்த வீட்டில் வாழும் காலம் வரையிலும், 'எனக்கு நகை வாங்கிக் கொடுங்கள்... பட்டுப் புடவை வாங்கிக் கொடுங்கள்!' என்று ஒருபோதும் கேட்டிராத என் மனைவியை நினைக்கும்போது எனக்கு எப்போதுமே ஆச்சரியம்தான். அது மட்டுமின்றி, தன்னிடம் இருந்த ஒன்றிரண்டு நகைகளைக் கூட என் பொருட்டு அடகு வைத்து, அவற்றையும் மீட்க முடியாமல் போனபோதும் அதற்காக ஜாஸ்மின் வருத்தப்பட்டது இல்லை.

அதே சமயம் என்னிடம் தாராளமாகப் பணம் வந்தபோதெல்லாம் என் மனைவிக்கு நகை, புடவை என்று எதையும் வாங்கிக் கொடுக்க நினைத்ததும் இல்லை. இன்று வரை அப்படித்தான். "உனக்கு ஏதாவது நகை வாங்கிக் கொள்ளேன்..." என்று வாய் வார்த்தை யாகச் சொல்வதோடு விட்டுவிடுவேன். படப்பிடிப்புக்காக எத்தனையோ ஊர்களுக்கும் மலைவாச ஸ்தலங்களுக்கும் சென்றுள்ள நான், என் மனைவியை அங்கெல்லாம் அழைத்துச் சென்றதில்லை. படப்பிடிப்பு நடக்கும் இடத்துக்கு அழைத்துப் போனால், வேலையில் முழு கவனமும் இருக்காதுதான். ஆனால், மற்ற சமயங்களில் பலரும் பார்க்க ஆசைப்படும் பல முக்கிய ஊர்களுக்கு மனைவியை அழைத்துச் சென்று காட்ட வேண்டும் என்றும் எனக்குத் தோன்றியதில்லை. மனைவியும் வாய் திறந்து கேட்டதில்லை. இதெல்லாம் ஒரு கணவன், மனைவிக்குச் செய்யும் துரோகம் என்றே சொல்வேன்.

எங்கள் கைக்குழந்தைக்குப் பாலுக்கு வழியில்லாமல், 'சைனா டி' எனப்படும் நீர் கலந்த பாலைக் கூட டீக்கடையிலிருந்து வாங்கிக் கொடுக்க முடியாத ஒரு கட்டத்தில்... நடு இரவில் என் நண்பன் ஒருவனது வீட்டுக்கு ஓடி, கடனாக வெறும் ஒரு ரூபாய் கேட்டுப் பெற்ற இல்லாமையின் கொடிய வெக்கையில் கூட, என்னோடு இணைந்து குளிர்ந்த மனத்துடன் குடும்பம் நடத்தி அந்தச் சூழலையும் இனிமையாக்கிய அதிசயப் பிறவி என் மனைவி!

எப்போதும் எனது கவனமும் அக்கறையும் சினிமா பற்றியது மட்டுமே. எனவே, இன்று வரை எனது குடும்ப பாரம் மொத்தத் தையும் சுமப்பது என் மனைவியே. அவ்வளவு ஏன்? என் மகன் மற்றும் மகள்களைப் படிக்க வைத்து ஆளாக்கியது, அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தது உட்பட எல்லாவற்றையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு... தனியொரு ஆளாக நின்று செய்து முடித்தது என் மனைவிதான்!

குடும்பச் செலவுக்குப் பணம் கொடுப்பதோடு எனது வேலை முடிந்து விடும். ஏறத்தாழ ஒரு மேஸ்திரி மாதிரி. அது கூடத் தப்பு... ஒரு கணவன்- ஒரு தகப்பன் என்ற முறையில் எனது வீட்டு விசேஷங்களில் நான் கௌரவத் தோற்றம் கொடுப்பதோடு சரி... எனது கடமை முடிந்துவிடும்.

எனது திரைப்படங்களில் வரும் பெண் கதாபாத்திரங்களை கௌரவமாகவும், பரிதாபத்தோடும், அன்போடும் சித்திரிக்கத் தெரிந்த நான், என் மனைவியிடம் நேர்மையான ஒரு கணவனாக அன்புடனும் நன்றியுணர்வுடனும் நடந்து கொண்டிருக்கிறேனா? குடும்பத்தை என் மனைவி முன்னின்று கவனித்துக் கொண்டதால் தானே. நான் இயக்கிய திரைப்படங்களில் என்னால் முழு கவனத்தையும் செலுத்த முடிந்தது! அதனால்தானே பணம், புகழ் என்ற இரண்டையும் எதிர்பார்க்காமல் என்னால் உழைக்க

▼ திருமணத்தின்போது...

முடிந்தது. அப்படிப்பட்ட என் மனைவிக்கு முழு விகவாசமாக வாழ்ந்திருக்கிறேனா? இல்லை என்றுதான் என்னால் தலை கவிழ்ந்தவாறு பதில் சொல்ல முடியும்!

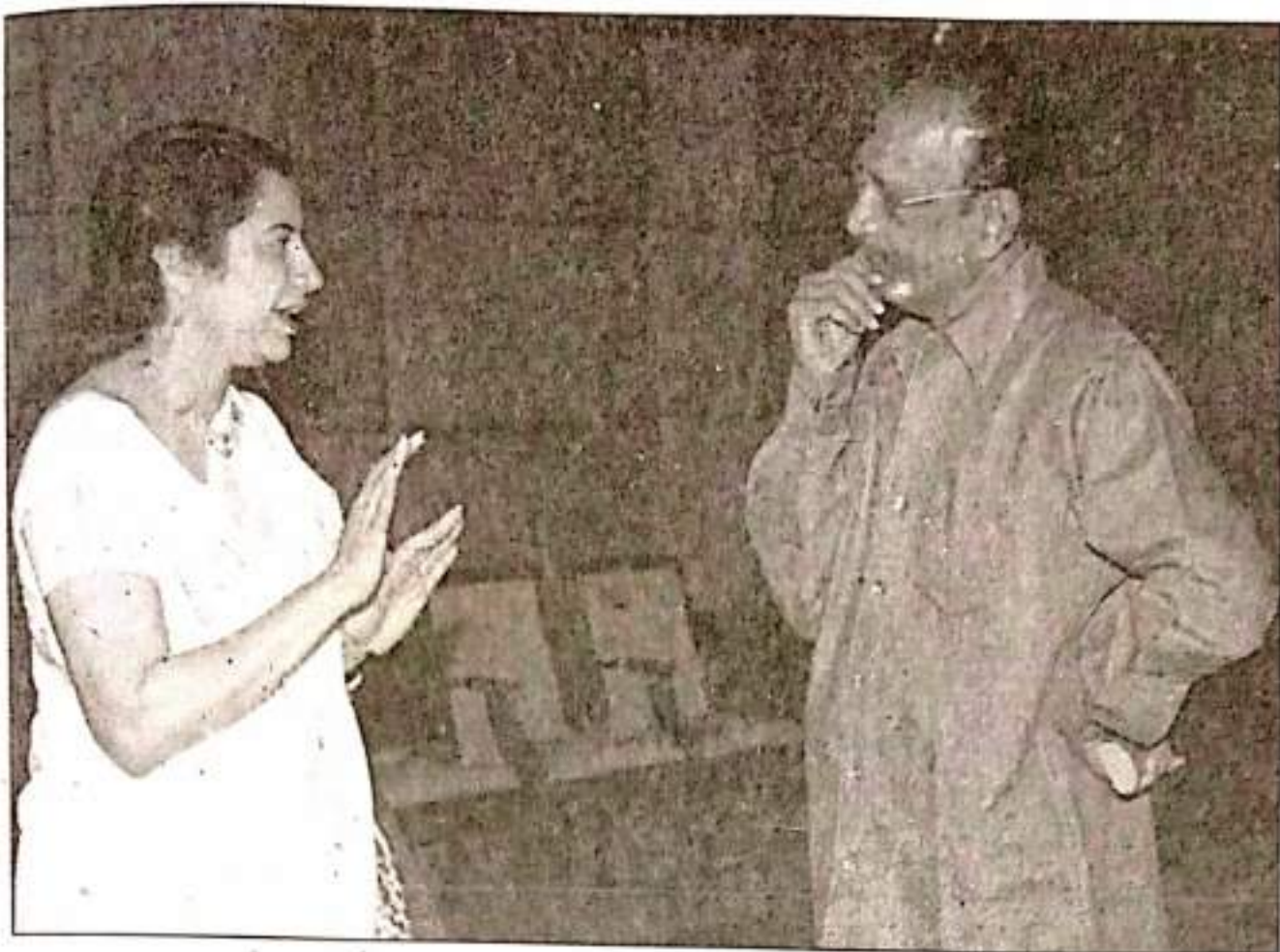
எனக்கு நேர்ந்த சோதனைகளையும், துயரங்களையும், என்னுடன் தாங்கியவளாக... எனது பெரும் தவறுகளையும் மன்னித்தவளாக... மீண்டும் மீண்டும் எனது நலனுக்காகவும் மகிழ்ச்சிக்காகவும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டுள்ள என் மனைவியின் பெருமையைத் தாமதமாக உணர்கிறேன்- சிவிமாவின் பெருமையை நான் தாமதமாக உணர்ந்தது போலவே!

என் மனைவிக்கு என்னை விட இரக்க குணம் அதிகம். என் ரத்த சம்பந்தங்களான உறவினர்கள் பலருக்கு, அவர்களுடைய நெருக்கடியான தருணங்களில் என் மனைவி பேருதவிகள் செய்திருக்கிறாள். என் மனைவியை அடுத்து எனது நெருங்கிய உறவினர்களாக நான் கருதுவது எல்லாம் என் நண்பர்களையும் அன்பு ரசிகர்களையும்தான்.

பொதுவாகத் தங்களுக்குத் திருமணம் நடந்த நொடியிலிருந்து, தன் பெற்றோர் மற்றும் உடன் பிறந்தோரை விட்டுப் பிரிந்து... கடைசி வரை தன் கணவன் மற்றும் பிள்ளைகளுக்காகவே

‘நாம் மூவர்’ படத்திலிருந்து... ▼

▲ சுஹாசினியுடன்...

வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எண்ணற்ற உத்தமப் பெண்களின் முழுச் சாயலையும் என் மனைவியிடம் காண்கிறேன். ஆனால், அத்தகைய அருமையான பெண்கள் கூடத் தாங்கவே முடியாத, நான் தந்த கடுமையான அதிர்ச்சிகளையும் வேதனைகளையும் என் மனைவி தாங்கியிருக்கிறாள்! தன்னைக் குறித்து ஜாஸ்மின் ஒருபோதும் கவலைப்பட்டதில்லை. சதா காலமும் தன் பிள்ளைகள் பற்றிக் கவலைப்படும் அதீதப் பாசம் கொண்ட தாயாக குடும்ப கௌரவத்தைக் கட்டிக் காப்பவளாக கணவனது பலம், பலவீனத்தை அறிந்து அதற்கேற்றவளாகத் தன்னைப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டு செயல்படும் எனது ஓர் அங்கமாக ஜாஸ்மின் விளங்குவதுதான் எனக்கான ஆத்மபலம்!

என் மனைவி ஓர் இந்துப் பெண். ஆனால், திருமணத்துக்குப் பிறகு என் பொருட்டு கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு மாறியவள். நானோ என் தாத்தா காலத்திலிருந்து கிறிஸ்தவர்களாக மதமாற்றம் அடைந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். என் முன்னோரது நினைவுகள் அறிவு தெளிந்த நாளிலிருந்து எப்போதும் என்னைப் பெரு மளவு பாதித்ததால்... எனது கிறிஸ்தவப் பெயரைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு 'மகேந்திரன்' ஆனேன்.

இன்று வரை நான் மனத்தளவில் வழக்கமான ஒரு கிறிஸ்தவன் அல்ல. என் மனைவி ஜாஸ்மினோ... மற்ற கிறிஸ்தவர்களைவிட முழுமையான ஒரு கிறிஸ்தவப் பெண்ணாகவே நடந்து கொள்

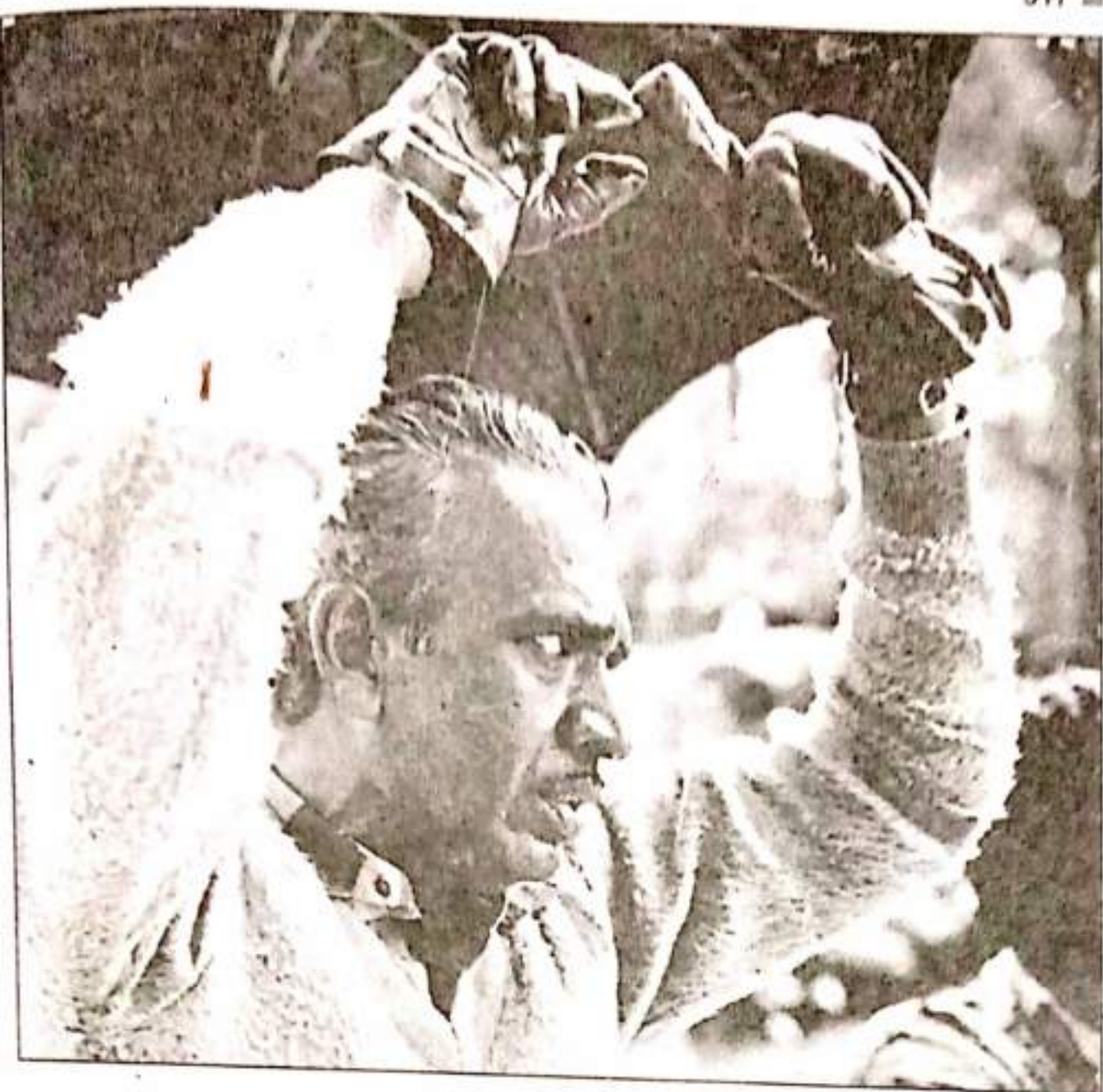

பவள். 'ஓர் இந்துப் பெண்ணைத்தான் திருமணம் செய்வேன்!' என்ற பிடிவாதத்துடன் நான் காதலித்து மணந்த பெண்தான் ஜாஸ்மின்.

என் மனைவியின் மனநிம்மதி ஒன்றுதான், எனக்கும் நிம்மதியைக் கொடுத்து, எனது திரையுலக வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தும் என்று மனதார நம்புகிறேன். இது ஒரு வகையில் எனது சுயநலமாகவும் கூட இருக்கலாம்.

திருமணத்தை நடத்தி வைத்த கே.ஆர்.பாலன், திருமதி பாலன் ஆகியோருடன்... ▼

34

மழை பெய்தது... ஆனால், பூமி நனையவில்லை...

சாசனம் திரைப்படம் 2006-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் வெளியானது. இறந்தவன் மீண்டும் உயிர்பெற்று எழுந்தது போன்ற அதிசயம் அது! சாசனம் படப்பிடிப்பு முடிந்தது 1998-ல். அதன் இறுதிக்கட்ட வேலைகள் முடிந்தது 2005-ல். படம் வெளியானது 2006-ல். அந்த ஏழு வருடப் போராட்டத்தில் சாசனம் குறித்த வேதனையில் நான் பட்ட மனத்துயரம் எனக்கு மட்டுமே தெரியும்!

அதனால் ஏற்பட்ட தீவிரமான மனஉளைச்சல், மன இறுக்கம் ஆகியவை எனக்குள் ஒரு வித மனச்சிதைவை ஏற்படுத்தி

விட்டதோ என்று நானே பயப்படுமளவுக்கு மாறிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது என் அருகில் இருந்தவர்கள் மட்டும் அல்ல... என்னைப் புதிதாகப் பார்ப்பவர்கள் கூட எனது அவல நிலை கண்டு பயந்தார்கள்; பரிதாபப்பட்டார்கள்!

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, எனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் வந்து விழுந்த சில சம்பவங்கள் ஈவிரக்கம் இல்லாமல் என் இதயத்தை அடித்து நொறுக்கியபோது, எனக்கு ஏற்பட்ட பயங்கரமான, மனஉளைச்சலிலிருந்து தப்பிக்க மது எனக்கு உதவியது. அது என்னைத் தூங்க வைத்ததால், சில விபரீதச் சிந்தனைகளிலிருந்து என்னால் விடுபட முடிந்தது. ஆனால், மனத்தளவில் அப்போது நானே என்னை வெறுத்தேன்!

எப்படியோ... எவருடைய உதவியும் இன்றி விரைவிலேயே மதுவை என்னால் விட்டொழிக்க முடிந்தது! எனது திரைப்படப் பணிகளைப் புதுப்பித்தேன். எனினும் மனத்தில் நிம்மதி இல்லாமல் நான் இயக்கிய அழகிய கண்ணே, கண்ணுக்கு மையெழுது, ஊர்ப்பஞ்சாயத்து ஆகிய படங்கள் மிகவும் சிதிலம் அடைந்தன. ஒரு படைப்பாளிக்கு மன நிம்மதி எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை அப்போதுதான் நான் உணர்ந்தேன். ஆனால், 1998 முதல் 2004 வரை சாசனம் திரைப்படத்தை வெளியிட முடியாமல் என்.எஃப்.டி.சி. என்னை அலைக்கழித்த நிகழ்ச்சிகள், என்னை மீண்டும் மன உளைச்சலின் அதலபாதாளத்தில் உருட்டிவிட்டன. எனது வாழ்வில் கொடிய நரகத்தைக் காட்டிய அந்த ஆறு வருடங்களும் என்னை மீண்டும் அவ்வப்போது மதுவை நாட வைத்தது.

மதுப்பழக்கம் உள்ளவர்கள் அனைவரும் இழிவானவர்கள் என்றோ, மது அருந்தாதவர்கள் எல்லோரும் புனிதமானவர்கள் என்றோ சொல்லவில்லை. அதற்காக மதுவை நான் ஆதரிக்கிறேன் என்று அர்த்தமும் அல்ல. என்னைப் பொறுத்த வரை எனக்கு உற்ற நண்பனாக நடித்துக் கொண்டே என்னை மிகக் கேவலமாக அவமானப்படுத்திய மதுவின் மீது, எனக்குக் கொஞ்சம் கூட மரியாதை இல்லை!

எனினும் அந்த அதிசயம் எப்படி நிகழ்ந்தது என்றே தெரியவில்லை. கடந்த எட்டு வருடங்களாக மதுப்பழக்கம் என்னைக் கேட்காமலே, என்னிடமிருந்து நிரந்தரமாக விடைபெற்றது. மதுப் பழக்கத்திலிருந்து நான் என்றென்றுமாக விடுபடக் காரணம், எப்போதும் என்னோடு இருக்கும் இறை நம்பிக்கையே எனலாம். அது எப்படி சாத்தியமானது என்று எனக்கு இன்னும் விளங்கவில்லை. அதே சமயம் உங்களது கௌரவத்தையோ, உங்களைச் சுற்றி உள்ளவர்களது கௌரவத்தையோ கெடுக்காத வரை... உங்களுக்கு

மகிழ்ச்சி தரும் எந்தப் பழக்கமும் நல்ல பழக்கமே! சரி, விஷயத்துக்கு வருகிறேன்.

தமிழீழத்தின் கிளிநொச்சியில் உள்ள ஆதவன் திரைப்படக் கல்லூரியைச் சேர்ந்தவர்கள், 2005-ல் தங்கள் மாணவர்களுக்குத் திரைப்படக் கலை குறித்து பாடம் நடத்த என்னை அழைத்தார்கள். அந்த அழைப்பு, சாசனம் பற்றிய என் மனக்கவலைக்கு ஓர் அரு மருந்தாக அமைந்தது.

கிளிநொச்சி சென்றேன். உல்கின் மிகச்சிறந்த படைப்பாளிகளது படங்களின் டி.வி.டி-க்களை தினம் ஒன்றாக அவர்களுக்குத் திரையிட்டுக் காட்டி, அவர்களை அப்படங்களின் சிறப்புகள் குறித்து விவாதிக்கச் செய்தேன். அவர்கள் எல்லோரும் அற்புதமான மாணவர்கள். விரைவிலேயே அவர்கள் திரைப்பட நுணுக்கங்களைத் திறம்படக் கற்றுக் கொண்டனர்.

ஈழத் தமிழர்களின் இலக்கியங்களை நானும் வாசித்து, அவர்களையும் வாசிக்கச் செய்தேன். சிறந்த சிறுகதைகளை அவர்களிடமே தேர்ந்தெடுக்கச் சொல்லி, அவர்களின் விருப்பப்படி... அவர்கள் ஒவ்வொருவரது ரசனைக்கேற்ப அவர்களைக் கொண்டே திரைக்கதை எழுத வைத்தேன். ஒவ்வொரு மாணவரும் நான் வியக்கும்படி எழுதினார்கள்!

ஈழத்தின் மிகச்சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளரான தாமரைச்செல்வியின் இரண்டு சிறுகதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவற்றை இரண்டு குறும்படங்களாக வீடியோ கேமரா மூலம் எடுக்கத் தீர்மானித்தோம். மாணவர்களது உற்சாகமான ஆர்வமும், அறிவாற்றலும், மாசற்ற அன்புள்ளங்களும் என்னை மிகமிக உற்சாகப்படுத்தின.

1996, பனிச்சமரம் பழுத்திருக்கு என்ற 30 நிமிட நேரக் குறும்படங்கள் இரண்டை நாங்கள் எடுத்து முடித்து திரையிட்டுப் பார்த்தபோது, எனக்கும் மாணவர்களுக்கும் பெருமிதமாக இருந்தது. மாணவர்களின் உற்சாகத்தைக் கண்டு அவர்களுக்காக நடிப்புக் கலையைப் பற்றி விவரிக்கும், 'நடிப்பு என்பது...' என்ற புத்தகத்தை எழுதினேன். அங்கே மூன்று மாதங்கள் முடிந்து கிளிநொச்சியிலிருந்து நான் சென்னை திரும்பியபோது, சாசனம் குறித்த ஆச்சரியம் என்னை வரவேற்றது!

சென்னையில் உள்ள என்.எஃப்.டி.சி-க்கு புதிதாக வந்திருந்த திருராமகிருஷ்ணன் என்ற இளம்வயது அதிகாரி சாசனம் படத்தின் இறுதிக்கட்ட வேலைகளை முடித்து படத்தை ரிலீஸ் செய்யும் ஆர்வத்தில் இருந்தார். அவரது நல்ல உள்ளம் என்னை நெகிழ வைத்தது. அவருடைய தடையற்ற ஒத்துழைப்பால் மடமடவென்று அடுத்தடுத்த காரியங்கள் விரைவாக நடந்து முடிந்து, 2005 டிசம்பரில்

▲ கிளிநொச்சி: 1996 படப்பிடிப்பில்...

படம் சென்சார் செய்யப்பட்டது.

இந்தப் படம் குறித்து எனக்கு இன்றும் சில மனக் குறைகள் உண்டு. தினமும் வரவு-செலவுக் கணக்குகளைப் பார்ப்பது போல நடிக்கிறேன் என்ற எனது பலவீனத்தைப் புரிந்து கொண்டு, பலரும் என்னை ஏமாற்றியது, அவ்வப்போது படப்பிடிப்புக்கு ஏற்பட்ட தடங்கல்கள் ஆகியவை என்னை மிகவும் தடுமாற வைத்தன. எப்போதும் படப்பிடிப்பு முடிந்த பிறகு 'பேட்ச் ஒர்க்' என்று 3 அல்லது 4 நாட்கள் படப்பிடிப்பு வைத்துக் கொள்வேன். ஒரு படத்தின் முழுமையான அப்பழுக்கற்ற வடிவத்துக்கு என்னைப் பொறுத்த வரை இந்த 'பேட்ச் ஒர்க்' மிகவும் முக்கியமானது!

ஆனால், புதிய என்.எஃப்.டி.சி. அதிகாரியாக வந்த திருராமகிருஷ்ணன் எனக்கு உறுதுணையாக இருந்தாலும் என்னால் 'பேட்ச் ஒர்க்' செய்ய இயலவில்லை. காரணம் இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் நடிகர் அரவிந்த்சாமி அதிகமாக உடல் எடை போட்டுவிட்டார். கூடவே அவரது அழகான தலைமுடி காணாமல் போயிருந்தது. ஆனால், அவரது அன்பான குணம் மட்டும் மாறாமல் அப்படியே இருந்தது.

அதனால் நீளம் குறைவான... ஆனால், மிக முக்கியமான பல காட்சிகள் மற்றும் ஷாட்டுகளை அவரை வைத்து எடுக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டதால், படத்தின் பல இடங்கள் மிகவும் பலவீனப் பட்டிருப்பது எனக்கு மட்டுமே தெரிந்த உண்மை. இப்படிப்

பல்வேறு விஷயங்களில் சமரசம் செய்துகொண்டு, பின்னணி இசை சேர்த்து படத்தை அவசரம் அவசரமாக முடித்தேன். முதல் பிரிண்ட் ரெடி.

பின்னர் ஒரு கட்டத்தில் பல காட்சிகளுக்கு மீண்டும் பின்னணி இசை சேர்த்து, இரண்டாம் முறையாகப் படத்தை முழுமை செய்தேன். இது, கணக்கின்படி இரண்டாவது பிரிண்ட். இதற்காக என்.எஃப்.டி.சி. தந்ததை விட எனது சொந்தப் பணம் அதிக அளவில் செலவானது. கடைசியில் இப்படி நான் இரண்டாவதாக முழுமையாக்கிய படத்தை வெளியிடாமல், என்.எஃப்.டி.சி. நான் அதிருப்தியால் நிறுத்தி வைத்திருந்த முந்தைய பிரிண்ட்டையே சென்னை தியேட்டர்களில் திரையிட்டதுதான் வேதனை!

ஒருவாறாக எப்படியோ 2006 ஜூலை மாதம் சாசனம் திரையிடப் பட்டபோது, நான் புதிதாகப் பிறந்தது போல உணர்ந்தேன். சாசனம் திரைப்படத்துக்கு எல்லாப் பத்திரிகைகளும் நல்ல விமர்சனங்கள் எழுதின. குமுதம் எழுதிய விமர்சனத்தை மட்டும் இங்கு தருகிறேன்; அதுவும் காரணத்தோடு!

பதிப்பாளர் கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் எப்படியோ... எங்கிருந்தோ அபூர்வமாகக் கிடைத்த பழைய பத்திரிகைகளில் வெளியான விமர்சனங்களையும் எனது பேட்டிகளையும் இந்தப் புத்தகத்தில் இணைத்திருக்கிறேன். உண்மையைச் சொன்னால் நம்ப மாட்டீர்கள்... உங்களைப் போல இப்போதுதான் நானும் இவற்றைப் படித்தேன்!

இது வரை நான் கதை-வசனம் எழுதி, பெரும் வெற்றி கண்ட திரைப்படங்களுக்குப் பத்திரிகைகள் எழுதிய விமர்சனம் எதையும் நான், அவை வெளியான காலத்தில் படித்தது இல்லை. சினிமா எடுப்பதை தொழிலாக எண்ணாத எனது மனோபாவத்தாலும், ஒரு படம் முடிவதற்குள் அடுத்த படத்துக்கான வேலைகளில் மூழ்கி விடுவதுமே அதற்குக் காரணம். மற்றபடி உதாசீனமோ... ஆணவமோ காரணங்கள் அல்ல. எனது இந்த வழக்கத்திலிருந்து மாறுபட்டு, உதிரிப்பூக்கள் மற்றும் சாசனம் படங்களின் விமர்சனங்களை மட்டும் நான் படிக்க நேர்ந்தது. முள்ளும் மலரும் படத்தின் விமரிசனத்தைக் கூட, அது வெளியாகி 30 வருடங்களுக்குப் பிறகு சமீபத்தில் ஆனந்த விகடன் இதழ் வெளியிட்ட பொக்கிஷம் பகுதி மூலமாகத்தான் வாசித்தேன்.

பத்திரிகை விமர்சனங்களை நான் முற்றாகப் புறக்கணித்தேன் என்பது இதற்குப் பொருள் அல்ல. நான் இயக்கிய படங்களைக் குறித்து எனக்கு ஒருபோதும் பெரிய எதிர்பார்ப்புகளோ, பெருமைகளோ இருந்தது இல்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால், எனது

படங்களுக்குப் பிறர் அளித்த முக்கியத்துவத்தை நானே கொடுத்தது இல்லை. ஏதோ நமக்குத் தெரிந்ததை விரும்பிய முறையில் செய்கிறோம் என்கிற ஆத்மதிருப்தி எனக்கு உண்டு.

அதே நேரம் நேருக்கு நேராக என்னைப் பார்த்து யாராவது பாராட்டும்போது, அது எனக்கானது அல்ல என்பதைப் போல் இருப்பேன். அதனால் எப்படிப்பட்ட பாராட்டுகளும்... விமர்சனங்களும் என்னை பாதிப்பதில்லை. ஒரு வேளை இந்த இயல்பே விமர்சனங்களின் பால் எனக்குப் பெரிய ஆர்வம் இல்லாமல் போனதற்கும் காரணமாக இருக்கலாம்.

இனி குழுதம் எழுதிய சாசனம் பட விமர்சனம்:

படத்தில் ஏராளமான 'இல்லை'கள். ஆபாசம் இல்லை; குத்தாட்டம் இல்லை; சண்டை இல்லை; இரட்டை அர்த்த வசனமில்லை; நெளிய வைக்கும் காமெடி இல்லை. ஒரு தொன்மை சமூகத்தின் கலாசாரத்தை, வாழ்க்கை முறையை, உயர்ந்த மனோபாவத்தைக் கலை நயத்துடன் பொய் கலக்காமல் பதிவு செய்வது சவாலான விஷயம்தான். ஆனால், இயக்குநர் மகேந்திரனுக்கு அது எளிதாக சாத்தியப்பட்டிருக்கிறது.

நகரத்தாரின் அன்பு, அக்கறை, பாசம், செட்டிநாட்டு வீடுகள், பேச்சு வழக்கு, விருந்தோம்பல், சுவீகாரக் கலாசாரம் என்று படம்

▼ 'சாசனம்' படத்தில் அர்விந்த்சாமி, கௌதமி...

தொடர்பான எல்லாம், இரண்டரை மணி நேரம் காரைக்குடி பகுதியில் வாழ்ந்துவிட்டு வந்த உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது.

அதென்ன சாசனம்? எழுதப்பட்டு, சட்டரீதியாக வலுக்கட்டாயமாகப் பின்பற்றப்படும் சாசனங்கள் நிறைய உண்டு. ஆனால், நன்றி மறக்காமல் இருப்பது; பிறர் மனம் புண்படாமல் நடந்து கொள்வது; அன்பு காட்டுவது; அரவணைப்பது; மதித்து நடப்பது இப்படிப்பட்ட எழுதப்படாத மனித நடத்தைகளும் சாசனம்தான் என்று புதிய அர்த்தங்கள் கூறி நகர்கிறது கதை.

விசாலாட்சி ஆச்சியாக கௌதமி- பாடி லாங்வேஜும் சரி, வசன உச்சரிப்பும் சரி- அவர் நடிக்கவில்லை. ஆச்சியாகவே வாழ்ந்துவிட்டுப் போகிறார்.

கணவர் தவறு செய்தது தெரிந்தும் அந்த வலியை மனதில் வாங்கிக் கொண்டு அவர் மனம் புண்படக் கூடாது; உறுத்தலாகி விடக் கூடாது என்பதற்காக தன்னை இயல்பாகக் காட்டிக் கொள்வதும்... 'அநாதை மாதிரி ஒரு குழந்தையை விட்டுட்டு நானும் சாவு வீட்டுக்கு ஓடிட்டேன்' என்று கதறி அழும்போது... சொத்துகளை ரஞ்சிதாவின் குழந்தைக்கு சாசனம் எழுதி வைத்துவிட்டு இறக்கும்போதும் கிரேட் கௌதமி ஆச்சி!

ரஞ்சிதாவும் குறைந்துவிடவில்லை. நகரத்தாரின் விருந்தோம் பலைக் கண்டு வியந்து, இலையின் நீளத்தை அளவெடுக்கும் இடம் நயம். மெய்யம்மை ஆச்சியிடம் அவர் மௌனபாஷை பேசுமிடத்தில் ரஞ்சிதாவின் முகபாவம் கலைடாஸ்கோப் மாதிரி விதவிதமான உணர்ச்சிகளில் விரிவது ஏ-ஒன். இது போல் ஏராளமாகச் சொல்லிக் கொண்ணண்டே போகலாம். சுருக்கமாக ரஞ்சிதாவாவ்!

சுவீகாரம் கொடுக்கப்பட்ட வளர்ப்பு மகளாக அரவிந்த்சாமி. 'விசாலமும் ஒன்றுதான்; இங்க இருக்கிற சாமியும் ஒன்றுதான்' என்று கடவுளுக்கு இணையாக மனைவியைப் பேசும் அரவிந்த்சாமி, அவருக்குத் துரோகம் செய்யும்போது, நமக்கு கோபம் வரவில்லை. 'ஐயோ, ஒரு நல்ல மனுஷன் தப்புப் பண்ணிட்டானே...' என்ற ஆதங்கம்தான் வருகிறது.

சுவீகாரத் தருணத்தில் முகத்தில் கண்ணீரற்ற உணர்ச்சிகள் காட்டும்போதும், தந்தையின் மரணத்துக்குப் போகாமல் தனிமையில் குழறும்போதும் அரவிந்த்சாமி தொடர்ந்து நடிக்க வேண்டும் என்ற ஏக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறார்.

இவர்கள் தவிர, படத்தில் வரும் எல்லாப் பாத்திரங்களும் நடிப்பதற்கு சிரமப்படாமல், நம்மையும் சிரமப்படுத்தாமல் இயல்பாய் வந்து, ரசிக்க வைக்கிறார்கள்.

படத்தின் ஹைலைட் வசனங்கள்! 'தாலி கட்டிக்காமல் கூட இருந்துடலாம்... தாலி கட்டிக்கிட்டு வாழாம இருந்துடக் கூடாது' - இப்படி மயிலிறகு வசனங்கள் நிறைய இடங்களில்.

பாலபாரதியின் பின்னணி இசையும், கொள்ளை கொள்ளும் கிராமத்தின் அழகை அள்ளிக்கொண்டு வந்த நம்பியாத்ரி- முரளியின் கேமராவும், செட்டிநாட்டுச் சூழ்நிலையைக் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்திய ஆர்ட் டைரக்டர் ட்ராட்ச்கி மருதுவும் படத்துக்கு வலு சேர்த்திருக்கிறார்கள்.

சாசனம் - மகேந்திரனின் பன்னிரண்டாவது படம். இந்தப் படத்தை அவரது மாஸ்டர் பீஸ் என்று சொன்னாலும் மிகையில்லை; படத்துக்கு ஆஸ்கர் விருது கொடுத்தாலும் தவறில்லை!

சில கவிதைகள் முதல் முறை படித்தவுடன் புரியாது; சில ஓவியங்களும் அப்படித்தான். சாசனமும் அந்த ரகம்தான். 'ஒவ்வொரு முறை பார்க்கும்போதும், ஒவ்வொரு அர்த்தத்தைக் கொடுத்து, ஆழமான நுணுக்கச் செறிவுடன் அது ஒளிர்கிறது.

வர்த்தக நோக்கமற்று இப்படி ஒரு தரமான படத்தை தமிழ் ரசிகர்களுக்குத் தந்த என்.எஃப்.டி.சி-யை மனப்பூர்வமாகப் பாராட்டுகிறோம்.

வாசகர் பன்ச்:

அற்புதமான படம். மனவெளிப்பாட்டை மென்மையாகச் சொல்லியிருக்கிறார். சண்டை, நடனம், பாட்டுகள் அதிகம் இல்லாத நிறைவான படம். அரவிந்த்சாமி அச்ச அசலாக நகரத்தாருக்கே பிள்ளையாகி வந்தவராகவே நடித்திருக்கிறார்.

- எஸ்.ஏ.பி.கோதை ஆச்சி 80/100

விமர்சனத்தைப் படித்தீர்கள். ஆனால், ஒன்று நிச்சயம்! விமர்சனத்தைப் படித்த பலரும் சாசனம் படத்தைப் பார்த்திருக்க வாய்ப்பில்லை!

முதன் முறையாக என்.எஃப்.டி.சி-யால் தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு படம், வணிகரீதியாகத் தயாரிக்கப்படும் படங்களது அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும், ஏறக்குறைய அந்தப் படங்களுக்குரிய விளம்பரச் சாயலில் ஓரளவு பெரிய போஸ்டர்கள் அடிக்கப்பட்டு, தியேட்டர்களில் சிறிய பேனர்கள் வைக்கப்பட்டு... சென்னையில் மட்டும் ரிலீஸ் ஆனது. அதுவும், என்.எஃப்.டி.சி-யும் தியேட்டர்காரர்களும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தப்படியோ என்னமோ... இரண்டு மூன்று வாரங்கள் மட்டுமே சென்னை தியேட்டர்களில் திரையிடப்பட்டு, பிறகு நிறுத்தப்பட்டது.

தலைநகரத்தைத் தவிர தமிழ்நாட்டின் இதர மாவட்டத்

தலைநகர்களில் கூட இது வரை சாசனம் திரையிடப்படவில்லை. ரிலீஸ் ஆன தேதி கூட சென்னையில் உள்ளவர்களுக்கே தெரியாத வகையில்... சாசனம் வெளியானது, மழை பெய்தும் பூமி நனையாத கதையாகிவிட்டது. இப்படத்தின் டி.வி.டி-க்களை இன்னும் என்.எஃப்.டி.சி. வெளியிடாமல் மௌனம் காப்பது ஏன் என்பதும் எனக்குப் புரியாத ஒன்று!

மக்களின் பணத்தில் எடுக்கப்படும் படம், மக்களிடம் பார்வைக்குப் போய்ச் சேராத நிலையில், தமிழக அரசு சாசனம் படத்துக்கு மானியம் வழங்கியிருப்பது, ஏன் என்பது இப்போதும் புரியாத புதிராகவே இருக்கிறது. அது, புரியவும் வேண்டாம்!

எப்படியோ... இப்போதுதான் பல வருட மனஉளைச்சலில் இருந்து எனக்கு விடுதலை கிடைத்திருக்கிறது! அடுத்து, புதிய படத்தைத் தொடங்குவதற்கான தெளிவான மனப்பக்குவத்தையும், நிதானத்தையும், சிறந்த படத்தைக் கொடுப்பதற்கான திடமான வைராக்கியத்தையும் அடைந்திருக்கிறேன்.

சாசனம் படம் தந்த கசப்பான பாடங்களில் இருந்து, நான் நிறைய உண்மைகளைக் கற்றுக்கொண்டேன். இப்போது, மனிதர்களைப் பற்றிய, சினிமாவைப் பற்றிய புதிய புதிய உண்மைகளைத் தெரிந்து கொண்டதில் என் வரைக்கும்... எனக்கு லாபம்தான்!

▼ 'உதிரிப்பூக்கள்' படப்பிடிப்பில்...

35

தமிழ் சினிமாவின் இன்றைய புதிய அலைகள்!

தினக்கென ஒரு தனித்துவமான அடையாளம்- அங்கீகாரம்- காலம் காலமாகப் பழகிப்போன பலவீனமான சம்பிரதாயங்களில் இருந்து விலகி நிற்கவேண்டும் என்ற வேட்கை- புதிய பாதைகளில் பயணிக்க வேண்டும் என்கிற அழுத்தமான தீர்மானம்- இப்படி மாறுபட்டுச் சிந்திப்பவர்கள்தான் நாம் நிமிர்ந்து பார்க்கும் சாதனை களைச் செய்து காட்டுகிறார்கள். இது தமிழ் சினிமாவுக்கும் பொருந்தும்!

தமிழ் சினிமாவில் அப்படி சாதிப்பவர்கள்- தமிழ் சினிமாவின் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து அதன் இன்றைய பருவம் வரை இருந்திருக்கிறார்கள்... இருக்கிறார்கள்... இனியும் வருவார்கள்! ஆனால், அதில் ஒரு சோகம், வருடம் தோறும் பொங்கல் வரும், போகிப் பொங்கல் தினத்தில் வீட்டிலிருக்கும் உபயோகமற்ற, குப்பை கூளங்களை எல்லாம் தீயில்போட்டுப் பொசுக்குவார்கள்.

வீட்டுக்கு வெளியேயும் உள்ளேயும் வெள்ளை அடித்து வீட்டின் மொத்தத் தோற்றமே அதிசயப்படுகிற மாதிரி பிரகாசமாகிவிடும். வீட்டில் வசிப்பவர்களும் சரி... அல்லது வீட்டைக் கடந்து போகிறவர்களும் சரி... வீட்டின் புதிய அழகிய மாற்றத்தைக் கண்டு குதூகலிப்பார்கள்!

ஆனால், அந்த மகிழ்ச்சி, வீட்டின் அழகிய தோற்றம், வீட்டின் சுத்தம் எல்லாம் கொஞ்ச நாட்களுக்குத்தான். ஒரு சில மாதங்களுலேயே வீட்டினுள் தேவையற்ற, பாடாவதி சாமான்கள் எல்லாம் மீண்டும் கூடாரம் போட்டுவிடும்.

வீட்டின் வெளிப்புற- உட்புறச் சுவர்கள் எல்லாம் கருமை அடைந்து, அழுக்கேறி, பழைய நிலைக்கே திரும்பிவிடும். பிறகு அடுத்த பொங்கல் வரும்போதுதான் அந்த வீடு மீண்டும் சுத்தமாகி வெள்ளை வெளேர் என்று காட்சி தரும்!

இதுதான் எல்லாக் காலத்திலும் தமிழ் சினிமாவின் நிஜ நிலவரம். பொங்கலாவது வருடத்துக்கு ஒரு முறை என்பது நிச்சயம். ஆனால், தமிழ் சினிமாவின் பொங்கல் எப்போது என்று திட்டவாட்டமாகச் சொல்ல முடியாது! அப்படி ஒரு போகிப் பொங்கல் தமிழ் சினிமா வரலாற்றில் வரும்போதுதான் நமது சினிமா வீட்டுக்கு வெள்ளை அடித்து, வீட்டின் குப்பைகளைத் தீயிலிட்டுப் பொசுக்கியவர்களை நாம் 'சாதனையாளர்கள்' என்கிறோமா? Trend Setters என்கிறோமா?

இது குறித்து நான் பல முறை யோசித்திருக்கிறேன். வீட்டின் ஒழுங்கற்ற அமைப்பையே முற்றிலும் மாற்றிவிட்டு, தொடர்ச்சியாகக் காலம் பூராவும் தமிழ் சினிமா என்ற வீடு, குப்பைகளற்ற

வீடாக என்றென்றும் பார்ப்பதற்கு மரியாதை உள்ள வீடாகக் காட்சி தர முடியாமல் போவதற்கு என்ன காரணம்?

ஒரு புதிய படைப்பாளியிடமிருந்து வெளியாகும் புது வகையான தமிழ் சினிமாவைத் தொடர்ந்து, மற்ற படைப்பாளிகளும் அது போல, வழக்கமான தமிழ் சினிமாக்களில் இருந்து மாறுபட்ட புது வகைத் தமிழ் சினிமாக்களைத் தருவதற்கு முன்வருவது கிடையாது. அந்தப் புதிய சாதனையாளரின் மனோபாவத்தையும், அவர்களுக்கு மக்களிடம் கிடைத்த உற்சாகமான வரவேற்பையும் மற்ற படைப்பாளிகள் பார்த்த பிறகும் கூட அவர்கள் உத்வேகம் கொள்வதில்லையே... ஏன்?

அதே சமயம் தரமற்ற தமிழ்ப் படம் ஒன்று வியாபார ரீதியாக வெற்றி பெற்று விட்டால், அந்தப் பாடாவதிப் படம் போலவே தாங்களும் படம் எடுக்க பூஜைபோட்டு, ஷூட்டிங் ஆரம்பிக்கக் கணக்கற்றவர்கள் அவசரப்படுவார்கள்; படுதோல்வியும் அடைவார்கள். இந்த ரீதியில் ஒரு பொங்கலன்று வெள்ளை அடிக் கப்பட்ட வீடு, மீண்டும் குப்பைகளால் நிரம்பி... அழுக்கேறி... புகை படிந்து... மறுபடி பார்க்கச் சகிக்காத ஒன்றாக நமது சினிமாவின் நிலைமை மாறிவிடும். தமிழ் சினிமாவில் நமக்கென்று கிடைத்துள்ள 'நிரந்தர அடையாளம்' இப்படிப்பட்டதுதான்.

சமீப காலத்தில் தமிழ் சினிமாவுக்கு வெள்ளையடித்து புதிய தோற்றத்தையும், பொலிவையும் தந்த இயக்குநர்களில் பாலா குறிப்பிடத் தக்கவர். அவரது பாதையிலிருந்து அவர் இன்னும் மாறவில்லை என்பது அவரது தனிச்சிறப்பு. அறிமுகப் படத்திலேயே

புதிய சிந்தனைகளுடன் வெற்றி பெறும் அறிமுக இயக்குநர்களை சில சமயம் என்னால் கடச்சுட பாராட்ட முடிவதில்லை. அவர்களது தொலைபேசி எண்ணோ... முகவரியோ கிடைக்காது. அப்படிப்பட்டவர்களை நேரில் சந்திக்கும்போது மனதாரப் பாராட்டுவேன். சிலரைத் தொலைபேசியிலேயே பாராட்டி இருக்கிறேன். அவர்கள் யார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

இத்தகைய இயக்குநர்கள் தங்களது அடுத்த படத்திலேயே நம்மை ஆழமாக ஏமாற்றி விடுவதையும் பார்க்கிறோம். அவர்கள், தங்களது அடுத்தடுத்த படங்களிலும் புதுப் புதுக் கதைக் களங்களை உருவாக்க வேண்டும் என்பதே எனது எதிர்பார்ப்பு. எக்காரணம் கொண்டும் எந்த வித சமரசத்துக்கும் ஆளாகாமல் 'மாறுபட்ட படங்களையே தருவோம்' என்று தீவிரமாகத் தொடர்ந்து செயல்பட வேண்டும் அவர்கள். தமிழ் சினிமாவில் நித்தம் நித்தம் போகி கொண்டாட வேண்டும். மிகவும் பாராட்டுக்குரிய இன்னொரு இயக்குநர் ஷங்கர். இவர் இயக்குவது பெரிய பட்ஜெட்டிலான பிரமாண்டப் படங்களை. ஆனால், ஒரு படத் தயாரிப்பாளராக இவர் இயங்கும் விதம்தான் நிஜமான பிரமாண்டம்!

புதிய சிந்தனைகளோடு வரும் இளம் இயக்குநர்களைத் தொடர்ந்து அறிமுகப்படுத்தி, அவர்களைக் கொண்டு புது வகைத் தமிழ்ப் படங்களைத் தயாரிக்கிறார் ஷங்கர். தமிழ் சினிமாவின் எதிர்காலம் பற்றிய தனது கனவை செயல்படுத்துகிறார். தமிழ் சினிமாவுக்கு இவர் செய்து வரும் இந்த உன்னத சேவையை, நிச்சயம் பாராட்டத்தான் வேண்டும்!

இன்று தமிழ் சினிமாவில் புதிய மாற்றங்களுடன் முதல் படம் எடுத்து வெற்றி காணும் அறிமுக இயக்குநர்கள் எவரும் பழைய கால வழக்கப்படி அவசரமாக வேற்றுமொழிப் படங்களை இயக்கப் போய்விடுவது தமிழ் சினிமாவை பலவீனப்படுத்தும் காரியம் என்பதை மறக்கக் கூடாது.

நடிகர்கள், கேமராமேன், இசை அமைப்பாளர்கள் போன்ற தொழில்நுட்பக் கலைஞர்கள் வேற்றுமொழிப் படங்களுக்குப் பணியாற்றச் செல்லலாம்... தப்பில்லை. ஆனால், நமது மண் சார்ந்த மொழிப்படம் பற்றி, அதன் பெருமைக்குரிய வளர்ச்சி பற்றிய பெரும் பொறுப்பு நமது இயக்குநர்களுக்கு இருக்கிறது.

இவர்கள் வேற்று மொழிப்படங்களை இயக்கப் போய்விட்டால், இங்கே அவர்களின் இடம் வெறுமையாகி விடுகிறது. தமிழ் சினிமாவின் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சி தடைப்பட இதுவும் ஒரு முக்கியக் காரணமாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

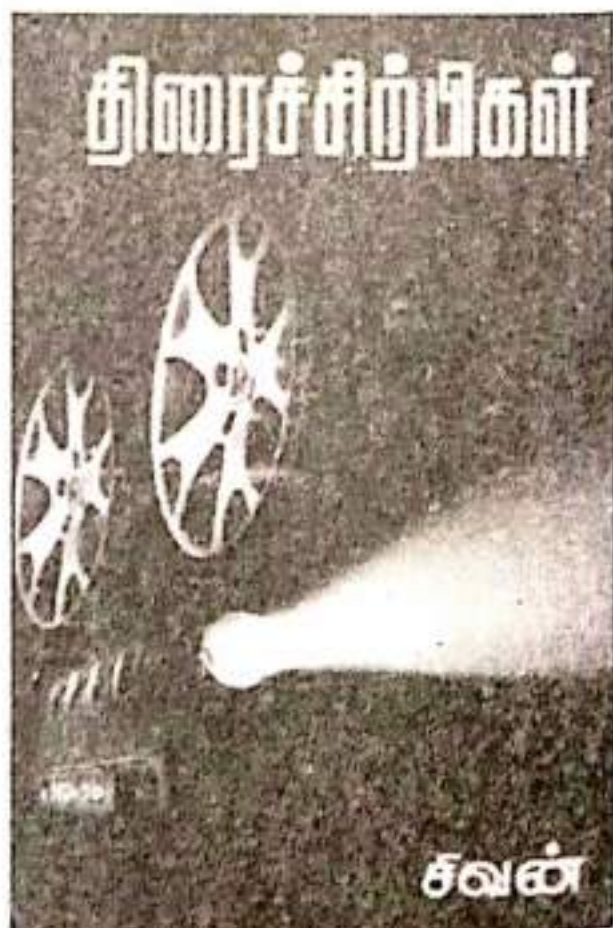
36

சினிமா குறித்து அவசியம் படிக்க வேண்டிய இரண்டு நூல்கள்!

இந்த நூலை வாசிப்பவர்களுக்கு... குறிப்பாக சினிமாவை அதன் உன்னதம் உணர்ந்து நேசிக்கும் அனைவருக்கும்... நான் வாசித்த அற்புதமான இரண்டு நூல்களை பரிந்துரை செய்கிறேன். இந்த இரண்டு நூல்களுமே உங்களது இல்லத்தில் பத்திரப்படுத்தி, வரப்போகும் தலைமுறைக்கு விட்டுச் செல்லும் பொக்கிஷம் போல இருக்க வேண்டும் என்பது எனது அன்பான வேண்டுகோள். இங்கு குறிப்பிடப்படும் இரண்டு நூல்களை எழுதிய இருவருமே சினிமாவை ஆழ்ந்து நேசிப்பவர்கள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. இவர்கள் இருவரும் என் நல்ல நண்பர்கள் என்பதற்காக அவர்களைப் பாராட்டி எழுதுவதாக நினைக்காதீர்கள். இந்த இருவரும் எனக்கு முன்பின் தெரியாதவர்களாக இருந்தாலும் இப்படித்தான் எழுதியிருப்பேன்.

The Best Of Tamil Cinema 1931 To 2010:

தமிழ் சினிமாவின் 1931 முதல் 2010 வரையிலான வரலாறு

குறித்து இந்தப் புத்தகத்தின் நூலாசிரியர் திரு.தனஞ்ஜெயன் போல இது வரை வேறு எவருமே இவ்வளவு அற்புதமான ஒரு நூலை அளித்தது இல்லை. இன்னொருவரால் முடியவும் முடியாது என்றும் அழுத்தமாகச் சொல்ல முடியும். 1931 முதல் 2010 வரையிலான 80 வருடங்களின் தமிழ் சினிமாக்கள் ஏறத்தாழ 5,000. அவற்றிலிருந்து கவனமாக ஆய்ந்து, தெளிந்து, பார்த்துப் பார்த்துப் பதனமாக 232 தமிழ்ப் படங்களை டிரெண்ட் செட்டர்ஸ் என்றும் லேண்ட்மார்க்ஸ் என்றும் தேர்வு செய்திருக்கிறார். 1931-1976 வரை பாகம் ஒன்று என்றும், 1977-2010 வரையிலானது இரண்டாவது பாகமாகவும் ஆங்கிலத்தில் வெளியாகியுள்ளது.

இதன் மூலம் உலகெங்கும் உள்ள தமிழ் மற்றும் பிற மொழி பேசும் மக்களும் கூட ஒட்டுமொத்த தமிழ் சினிமாவின் வரலாற்றை... வளர்ச்சியை... திருப்பங்களை... அதன் சிறப்பை உணர்ந்து கொள்ளச் செய்திருக்கிறார். இந்தப் புத்தகம் உலகம் எங்கும் பரவி வாழும் தமிழர்களுக்கும், தமிழக சினிமா ரசிகர்களுக்கும், அதன் படைப்பாளிகளுக்கும், நமது புதிய தலைமுறைகளுக்கும் திரு.தனஞ்ஜெயன் அளித்துள்ள தமிழ் சினிமா களஞ்சியம்!

இரண்டு வருட கால கடின உழைப்பின் மூலம் இந்த அரிய சாதனையை நிகழ்த்தியிருக்கிறார். 1931-ல் வெளியான காளிதாஸ் படம் முதல் 2010-ல் வெளியான எந்திரன் வரையிலான படங்களின் நுட்பமான அரிய செய்திகள், அதன் கதை, நடிகர்-நடிகையர், திரைநுட்ப வல்லுநர்கள் ஆகியோரைப் பற்றிய தகவல்கள், சிறப்பு அம்சங்கள், அந்தப் படம் தமிழ் சினிமாவில் ஏற்படுத்திய பாதிப்பு, அதனால் விளைந்த மாற்றம் என மிகச் சிறந்த மருத்துவ நிபுணர் ஒருவர், ஒரு மனிதனின் உடல் குறித்து உள்ளும் புறமும் நுட்பமாக ஆராய்ந்தறிவது போல் தெளிவாக எழுதியுள்ளார். இதன் மூலம் படிக்கும் வாசகனை பிரமிப்புக்கு ஆளாக்குகிறார்!

அதற்கும் மேலாக அந்தக் காலத்து தமிழ் சினிமா படங்களின் போஸ்டர்கள், காணக்கிடைக்காத அரிய புகைப்படங்கள், அந்தப் படத்தில் இடம்பெற்ற பாடல் வரிகள், அன்றைய நடிகர்களுக்கான ஊதியம், ஏன்... சில படங்களின் துணை நடிகர் சம்பளம் உட்பட அனைத்தையும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருக்கும் அதிசயம் என்னைத் திகைக்க வைத்தது.

இது போன்ற சினிமா வரலாற்றுப் புத்தகத்தை எழுதும்போது அதன் ஆசிரியருக்கு நடுநிலை, சினிமாவின் மீது அவருக்கு உள்ள ஆத்மார்த்தமான ஈடுபாடு, உண்மைகளை ஆவணப்படுத்தும் அக்கறை, ஆகிய இயல்புகள் இருக்க வேண்டும். எந்த ஒரு விஷயத்தையும் சீர்துக்கிப் பார்க்கும் தன்மையும், அதை சரியாக

விளங்க வைக்கும் வல்லமையும் இருக்க வேண்டும். இந்தப் புத்தகத்தை எழுதியுள்ள திரு.தனஞ்ஜெயனுக்கு மேற்குறிப்பிட்ட அனத்தும் குறைவற அமைந்துள்ளன.

இது வரையிலான தமிழ் சினிமாவின் முன்னோடிகள், நமது சினிமாவின் வளர்ச்சிக்கு எந்த அளவுக்கு ஆத்மார்த்தத்துடன் தங்களை அர்ப்பணித்திருக்கிறார்கள் என்பதை வாசிக்கும்போது, அத்தகையோரை வணங்கத் தோன்றுவதுடன், அதற்காக நம்மால் பெருமிதப்படவும் முடிகிறது. அதே நேரம் தற்போதைய நமது உழைப்புக்கு நமது முன்னோடிகள் அளவுக்கு அர்ப்பணிப்பும் ஆத்மார்த்தமும் நம்மிடம் இருக்கிறதா என்கிற எதிர் சிந்தனையும் நமக்கு ஏற்படுகிறது.

இந்தப் புத்தகத்தின் மூலம் அவர் இன்றைய இளந்தலைமுறைப் படைப்பாளிகளிடம் கேட்கும் ஒரு கேள்வியும் எனக்கு விளங்குகிறது. எதிர்காலத்தில் 2011-2050 காலகட்டத்தில் இதே போன்றதொரு புத்தகத்தை எழுதும் வாய்ப்பு உருவாகுமா என்பது தான் அது. அந்தப் புத்தகத்துக்கு இதே போன்ற ஒரு மேன்மை இருக்குமா? இது போன்ற சாதனைகளை அதில் குறிப்பிட முடியுமா? 'முடியும்!' என்று அடித்துச் சொல்ல வேண்டுமானால், நாம் நமது சினிமாவின் நேற்றைப் பற்றியும் இன்றைப் பற்றியும் அறிந்திருக்க வேண்டும் அதற்கு இந்தப் புத்தகம் நிச்சயம் நமக்கு உதவும்.

'இந்தப் புத்தகத்தில் அந்தப் படம் இல்லையே... இந்தப் படம் இல்லையே... எனது படம் இடம்பெறவில்லையே... உனது படம் இடம்பெறவில்லையே...' என நம்மில் சிலர், ஏன்... நான் உட்படக் குறைப்பட்டுக் கொள்ளலாம். ஆனால், அவற்றையெல்லாம் தாண்டி இந்தப் புத்தகத்தில் பக்கத்துக்குப் பக்கம் வெளிப்படும் நூலாசிரியரது நேர்மையும் தாய்மையும் நம்மைப் பேசவிடாது செய்துவிடும். இந்த நூல் விரைவில் தமிழிலும் வெளியாகவிருப்பது மிகப்பெரிய மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. மிக உயர்ந்த தரத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ள இதன் கட்டமைப்பும் மிக வசீகரமானது.

வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு வெளியூர் போய்விட்டுத் திரும்பியதும் நாம் வைத்துச் சென்ற பணம், நகை எல்லாம் பத்திரமாக இருக்கிறதா என்றுதான் அவசரமாகப் பார்ப்போம். இனி, அது போல் திரும்பி வரும்போது, அவற்றுடன் திரு.தனஞ்ஜெயனது இந்தப் புத்தகங்களும் பத்திரமாக இருக்கிறதா என்றுதான் பார்ப்போம்.

திரைச்சிற்பிகள்:

புதுமை இயக்குநரான நமது பெருமைக்குரிய அமரர்

திரு.ஸ்ரீதர் அவர்கள் இந்த நூலுக்குத் தந்திருக்கும் மிகச் சிறந்த முன்னுரையே இதன் சிறப்பை உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தும்!

ஞானப்பழம் பெற, இந்த உலகைச் சுற்றி வரவேண்டிய மயில் வாகனத்தில் முருகன் ஏறிப் பறந்தபோது, உலகம் என்பது அம்மையும் அப்பனுமே என்று உணர்ந்து உமையவளையும் உமையொரு பாகனையும் வணங்கி வலம் வந்து ஞானப்பழம் பெறும் நேர்மையான தகுதியை விநாயகன் பெற்றான் என்பார்களே...

▲ தனஞ்ஜெயன்

அது போல உலக சினிமா வை- அதன் மகத்தான வரலாற்றை - சினிமாவின் உன்னதமான ஆன்மாவை- அந்த சினிமாவின் மேன்மையைப் பலப்பல சிகரங்களுக்கு எடுத்துச் சென்ற உலகின் மகத்தான கலைஞர்களின் வரலாற்றை- அவர்களது சாகாவரம் பெற்ற சாதனைகளை நீங்கள் முழுமையாகத் தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்பட்டால்- அதன் மூலம் பயன்பெறத் தீர்மானித்தால், அந்த அரிய ஆய்வுக்காக நீங்கள் உலகம் சுற்றி வரத் தேவையில்லை.

உலக சினிமா வரலாறு பற்றிய நூற்றுக் கணக்கான புத்தகங்களைப் புரட்டத் தேவை இல்லை; இன்றைய தேதி வரையிலான உலக சினிமாக்களையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் பார்க்க வேண்டியதும் இல்லை.

அதற்கு பதிலாக- பெருமைக்குரிய திரு.சிவன் படைத்திருக்கும் திரைச்சிற்பிகள் என்ற அற்புதமான புத்தகத்தைப் படித்தால் போதும், சினிமாவின் மகத்துவம் என்ற பொக்கிஷம் உங்கள் கைகளில்!

இது சத்தியம்! திரு.சிவன் எழுதிய இந்த நூலைப் படித்த பிறகு, சினிமா பற்றிய புள்ளிவிவரத் தெளிவோடும், பிரமிப்போடும் ஒரு புதிய உலகத்தினுள் நான் பிரவேசித்தேன். இந்த அற்புத அனுபவத்தை என்னால் மறக்க முடியாது. இந்த 'திரைச்சிற்பிகள்' புத்தகத்தை சுமார் 35 வருடங்களுக்கு முன் என்னால்

சிவன்

படிக்க முடிந்திருக்குமானால், ஒரு லட்சியவாதியாக உருவெடுத்து அற்புதமான சினிமாக்களைப் படைத்திருப்பேனே என்ற ஏக்கம் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டிருவிட்டது.

ஆனால், இன்றைய புதிய தலைமுறையினருக்கு, எனக்கெல்லாம் கிடைக்காத அதிர்ஷ்டம் கிட்டியிருக்கிறது, 'திரைச்சிற்பிகள்' இந்தக் காலத்தில் வெளிவந்திருப்பதால்.

எனது வாழ்க்கையில் இவ்வளவு தாமதமாக வந்தாலும் பரவாயில்லை...

சிவிமா பற்றிய விழிப்பு உணர்வை புத்துணர்ச்சியை எனக்குள் கொண்டு வந்த திரு.சிவனை என்னால் மறக்க முடியாது.

மனித வாழ்வின் பல்வேறு கூறுகளை, மனித குலத்தின் பார்வைக்கு வைக்க, உலகின் பெருமைக்குரிய இயக்குநர்கள் எப்படியெல்லாம் தவம் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதைத் திரைச்சிற்பிகள் வியந்து விவரிக்கும்போது, ஒரு நல்ல சினிமாவைப் போலவே, சிவன் என்ற எழுத்தாளரது அழகும், ஆழமும், எளிமையும் நிறைந்த எழுத்தின் அர்த்தமுள்ள பிரமாண்டம் என்னை வெகுவாக ஆச்சரியப்பட வைக்கிறது.

நல்ல சினிமாவை நேசிப்பவர்கள், சினிமாத் துறையில் வேர்பிடித்து வளர்ந்தவர்கள், வேருன்றித் தழைக்க விரும்புவார்கள் அனைவரும் படித்து, பத்திரப்படுத்த வேண்டிய பொக்கிஷம்தான் திரைச்சிற்பிகள்.

புத்தகத்தின் சிறப்பைத் தூக்கி நிறுத்தும் இன்னொரு விஷயம், பக்கத்துக்கு பக்கம் நாம் பார்க்கும் மிக அரிதான புகைப்படங்கள்.

ஒன்றை மறக்காதீர்கள்... இந்தப் புத்தகத்தில் எடுத்த எடுப்பிலேயே நீங்கள் தவறாமல் படிக்க வேண்டியது, திரு.சிவன் எழுதியுள்ள 'திரை விலகும் முன்' என்ற முன்னுரையை. அவரது அந்த முன்னுரையே என்னை மிகவும் சிந்திக்க வைத்தது.

எனது வாழ்க்கையின் அற்புதமான தருணங்களில் ஒன்றாக இந்தப் புத்தகத்தை வாசித்த அனுபவத்தை நினைவுகூர்கிறேன்.

உங்களிடம் இன்னும் கொஞ்சம்...

இன்னும் கொஞ்சம் என்றால்... இந்தப் புத்தகத்தின் முடிவில் உங்களிடம் நான் மேற்கொண்டும் பேச நினைக்கிறேன் என்று பொருள்.

உலக சினிமா பற்றிய முழுமையான அறிவு பெறும் முயற்சியில் இதற்கு மேலும் இறங்க வேண்டாம் என நினைக்கிறேன். இனிமேல் தான் மிகமிக நல்ல சினிமாவை நினைத்து, எனது கடுமையான உழைப்பு தொடங்கவிருக்கிறது. அதற்காக இனிமேலும் தற்செயல் நிகழ்வுகளை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்க மாட்டேன் என்பது நிச்சயம்!

இப்படி என்னை முடிவெடுக்க வைத்ததற்கு வலிமையான காரணம் உண்டு. உன்னதமான உலக சினிமாக்களைப் பார்த்த பிறகுதான், இந்த சினிமா எவ்வளவு மகோன்னமானது என்பதை, உலகின் தலை சிறந்த இயக்குநர்கள் எனக்கு உணர்த்தினார்கள் என்பதை நான் ஏற்கெனவே தெரிவித்திருக்கிறேன்.

நான் அதிசயிக்கும்படியாக அவர்கள் எல்லோரும் சினிமாவை அதன் உன்னத சிகரங்களுக்கு, புதுப் புதுக் கோணங்களில் எப்படியெல்லாம் கொண்டு சென்றிருக்கிறார்கள்- இன்னும் கொண்டு செல்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்தபோதுதான் இது வரையிலான சினிமா பற்றிய எனது அறியாமை விலகியது. இது வரை மற்றவர்களால் புகழப்பட்ட எனது படங்கள், உலக சினிமாக்களின் முன்னால்

எவ்வளவு அடிமட்டத்தில் உள்ளது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

இது நான் வரையிலான எனது சினிமா வாழ்வை நான் ஆழமாகவும், உண்மையான அக்கறையுடனும், மேன்மையாகவும் அணுகத் தவறிய பெரும் பிழையை இப்போது மெய்யாகவே உணர்கிறேன்.

உண்மையில் இனிமேல்தான் நான் சிறந்த நிஜமான சினிமாகளை உருவாக்க வேண்டும். இதற்காக நான் மேற்கொண்டுள்ள புதிய முயற்சிதான் ஹோம் சினிமா எனும் True cinema. உலகத் திரைப்படங்கள் போல, பாடல்கள் இல்லாத இரண்டு மணி நேரப் படம் அது. நம்பவே முடியாத மிகச் சிறிய முதலீட்டில், புதுமுகங்களைக் கொண்டு, குறுகிய காலத்துக்குள் எடுக்கப்படும் 'ஹோம் சினிமா' இந்திய அளவிலும்... ஏன் உலக அளவிலும் சரி வெற்றிகரமான புது வகை சினிமா தயாரிப்பு முறை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் ஒரு வேளை உங்களில் சிலர் இருக்கலாம்.

தற்போது மேலைநாடுகளில் ஹோம் சினிமா மிகுந்த வரவேற்பு பெற்றுள்ளது. ஒளிப்பதிவாளர் பி.சி.மீராமும் இயக்குநர் மணிரத்னமும் ஹோம் சினிமா குறித்து என்னிடம் நிறையப் பேசியுள்ளனர்.

அண்மையில் நான் பார்த்த குறிப்பிடத் தக்க ஹோம் சினிமா Paranormal Activity. இந்த மேலைநாட்டுப் படம் மிகப்பெரிய வரவேற்பையும் வசூலையும் வாரிக் குவித்த ஒன்று. ஆனால்,

‘பாராநார்மல் ஆக்டிவிட்டி’ ▼

அந்தப் படத்தை நான் ரசிக்க வில்லை. இரானிய சினிமா, கொரியன் சினிமா ஆகியவையே இதில் எனக்கு வழிகாட்டிகள்.

கடந்த 10 வருட காலமாக கேரளாவின் மலபார் பகுதிகளில் ஹோம் சினிமா மிகுந்த வரவேற்பு பெற்று, வெற்றிகரமாக இயங்கு கிறது. சமீப காலமாக இந்த ஹோம் சினிமா அஸ்ஸாம், மணிப்பூர், மேற்கு வங்காளம் போன்ற மாநிலங்களிலும் ரசிகர் களிடையே பெரிய அளவில் வரவேற்பு பெற்று வருகிறது.

நான் 2009-ல் இந்தியன் பனோரமா ஜூரி மெம்பராக டெல்லிக்குப் போனபோது மணிப்பூர், அஸ்ஸாம் மாநிலங்களில் ஹோம் சினிமாவில் ஈடுபட்டுள்ள இயக்குநர்கள் சிலரை சந்தித்தேன். அவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் ஏற்கெனவே தேசிய விருது பெற்றவர்கள். என் நண்பர்களான அவர்கள் கூறிய தகவல்கள் எனக்கு ஆச்சரியம் அளித்தன. “எங்களது ஹோம் சினிமா மக்களிடையே பெரும் வரவேற்பு பெற்றிருப்பதோடு லாபகரமாகவும் உள்ளது. ஆனால், அதற்காக அதிகம் உழைக்க வேண்டி உள்ளது. அழகான, அழுத்தமான கதைகளைத் தேர்வு செய்து, சிறந்த டெக்னீஷியன்களைப் பயன்படுத்துகிறோம். இப்படிப்பட்ட படங்களையும் தேர்வுக்குழுவின் பரிசீலனைக்கு அனுப்ப முடியும்!” என்றனர்.

2009-ல் (Indian Panorama) இந்தியன் பனோரமாவில் கலந்து கொண்ட அனைத்து இந்திய மொழிகளின் படங்களில் ஒன்று, ‘ஃபார் ரியல்’ (For Real) என்ற படம். அது குறைந்த விலையுள்ள உயர்தர கேமராவால் ஹோம் சினிமாவாக எடுக்கப்பட்டது. அந்த அற்புதமான படம், சிறந்த படங்களில் ஒன்றாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டது. தற்போது அந்தப் படம் உலகின் பல்வேறு நாடுகளில் நடைபெறும் திரைப்பட விழாக்களில் கலந்து கொண்டு பாராட்டும் பரிசுகளும் பெற்று வருகிறது.

ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்பாக என்னை சந்தித்த இரண்டு பெரிய தமிழ்ப் படத் தயாரிப்பாளர்கள் எனது ஹோம் சினிமா முயற்சியை வெகுவாகப் பாராட்டியதோடு, ஆளுக்கு ஒன்றாக

▲ ‘ஃபார் ரியல்’

அவற்றைத் தயாரிக்கவும் ஆர்வத்துடன் முன்வந்தனர். அதற்காகத் தயார் நிலையில் இருந்த ஒரு சில கதைகளையும் அவர்கள் வாசித்தனர்; ரசித்தனர், விவாதித்தனர். விரைவில் படப்பிடிப்பு தொடங்கலாம் என்றும் கூறினர். பிறகு? இன்று வரை அவர்கள் என்னைத் தொடர்பு கொள்ளவில்லை. அதன் காரணம் எனக்கு இப்போது ஓரளவுக்குப் புரிந்துவிட்டது.

என்னைத் தொடர்ந்து மற்ற இயக்குநர்களும் ஹோம் சினிமா வில் ஈடுபட்டு, அது வரவேற்பு பெற்று, வெற்றி பெற்றால்... வழக்கம் போல பிரபலமான நடிகர்களைக் கொண்டு பெரிய பட்ஜெட்டில் அவர்கள் தயாரிக்கும் படங்களுக்குப் பெரிய பின்னடைவு ஏற்பட்டுவிடும். அந்த பயம்தான் மேற்குறிப்பிட்ட தயாரிப்பாளர்களை, அந்த நோக்கத்திலிருந்து பின்வாங்கச் செய்தது. அவர்களது பயம் எனக்குச் சிரிப்பைத்தான் வரவழைத்தது. அதில் ஏதாவது உண்மை இருக்கிறதா? யோசிக்கிறேன்.

தற்போது கூட பிரமாண்டமான படங்களுக்கு மத்தியில் வெளியாகும் மிகச் சிறிய பட்ஜெட்டில் எடுக்கப்பட்ட சில சிறந்த படங்கள் அமோக வரவேற்புடன், நல்ல வசூலையும் பெறுகின்றன. அதனால் பிரமாண்டமான படங்களது தயாரிப்பு எங்காவது பாதிப்பு அடைந்துள்ளதா? படம் பார்க்கும் ரசிகர் ஒருவர், பிரமாண்டப் படம் என்பதால் மட்டும் உடனே தியேட்டருக்கு வந்து விடுவாரா என்ன?

பிரமாண்டப் படங்கள் எடுத்துக் காணாமல் போனவர்கள் எத்தனை பேர்? உண்மையைச் சொன்னால், படம் பிரமாண்டமானதா... குறைந்த பட்ஜெட்டில் தயாரானதா... ஹோம் சினிமா வா... என்பதா ஒரு ரசிகரது தேர்வு? இல்லை. ரசிகர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் படம் எதுவானாலும் அது ஓடும். ஒரு படத்தின் வெற்றிக்கு, அதன் பட்ஜெட் ஒருபோதும் உத்தரவாதம் அளிக்க முடியாது என்பதுதான் உலக சினிமாக்கள் நமக்கு சொல்லும் உண்மை. படத்துக்குத் தேவை தரம் மட்டுமே. இந்த உண்மையை உணரும் தயாரிப்பாளர் நிச்சயம் வருவார்; எனது ஹோம் சினிமா களவும் நிறைவேறும். எனது நம்பிக்கை வீண் போகாது!

இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்கும் நீங்கள் ஓர் அறிமுகப் படைப் பாளியாகவோ... திரைப்படத் துறையில் முத்திரை பதிக்கத் துடிக்கக் காத்திருக்கும் விவேகமும் பொறுப்பும் உள்ள புதியவராகவோ, திரைப்பட ரசிகராகவோ... எவராக இருப்பினும், உங்களுக்கு எனது அன்பான வேண்டுகோள் ஒன்று உண்டு. எந்த வடிவத்தில் நீங்கள் படம் எடுத்தாலும் சரி... உலக சினிமா அரங்கில், நமது தமிழ் சினிமா பெருமைக்குரிய இடத்தை அடைய நாம் அனை

வரும் உளமார ஒற்றுமையுடன், சலிக்காமல் உழைக்க வேண்டும் என்பதே அது!

அதன் பொருட்டுக் கடின உழைப்பும், உயர்ந்த சிந்தனைகளுமே நமது உணவாகவும் முழுநேரப் போராட்டமாகவும் இருக்கட்டும். பெருமைக்குரிய பிற நாட்டுப் படங்களுடன் சரிக்கு சரியாகப் போட்டியிட்டு உலக சினிமாவில் உயர்ந்த இடத்தை அடைவதே நம் அனைவரது லட்சியமாக இருக்க வேண்டும். இதுவே எனது ஆசை! தேவையற்ற பிளவுகளை நமக்குள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமல், நாம் அனைவரும் ஒற்றுமையுடன், நமது சினிமா பார்வையை வலுப்படுத்திக் கொண்டே முன்னேற வேண்டும்.

நமது தீட்சண்யமான கண்களும் மனமும் உலகின் மிகச் சிறந்த பிற மொழிப் படங்களைப் பார்த்து, அவற்றுடன் நமது தமிழ்ப் படங்களின் இன்றைய தரத்தை ஒப்பிட்டு நோக்க வேண்டும். விருதுகளையோ, வணிக லாபத்தை மட்டுமோ குறிவைத்துச் செயல்படாமல், நமது தமிழ்ப் படங்களைப் பார்த்து உலக நாடுகள் எழுந்து நின்று கைதட்டும் அந்த உன்னத நாளைக் குறிவையுங்கள்!

சினிமா என்றால், 'அது நமது தமிழ் சினிமா மட்டுமே!' என்று இன்றைய இளைய நமது தலைமுறை கருதுவதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. சினிமா பற்றி நிறையப் பேசும் அவர்களது சினிமா ஞானம், மிகக்குறுகிய வட்டத்துக்குள்ளேயே சிறைப்பட்டிருப்பதாகவும் நினைக்கிறேன்.

BLUE GO FILMS PRESENTS
THE HURT LOCKER

சமகாலத்தில் வெளியாகும் தமிழ்ப் படங்களை மட்டுமே கவனிக்காமல், எந்தெந்த நாட்டில் யார் யாரெல்லாம் சினிமாவை எப்படியெல்லாம் மாபெரும் உயரங்களுக்கு எடுத்துச் செல்கிறார்கள் என்பதையும் இளைய தலைமுறை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்தப் பார்வை மிக அவசியம் என்றும் கருதுகிறேன்.

அந்த உண்மை தெரியாத வரையில், நாம் எடுப்பதுதான் சினிமா... இதுதான் வெற்றி... இதுதான் சாதனை... என்று நமது நிழலைப் பார்த்து நாமே, அப்பாவித்தனமாகக் கொண்டாடிக் கொண்டிருப்போம். இந்தப் போக்கு, தமிழ் சினிமாவை வளர விடாது என்பது எனது கருத்து.

தற்போதைய படத் தயாரிப்பில்... நமது படங்களது எண்ணிக்கை அதிகரித்திருக்கலாம். இந்த எண்ணிக்கை வளர்ச்சி என்பது, எண்ணம் மற்றும் தரத்தின் வளர்ச்சியாகாது. நமது நாட்டின் ஓரிஸ்ஸா, அஸ்ஸாம், மகாராஷ்டிரா ஆகிய மாநிலங்களில்... தங்களது தாய்மொழிகளில் அவர்கள் எப்படிப்பட்ட அற்புதப் படங்களை எடுக்கிறார்கள் என்று நமக்குத் தெரிய வேண்டாமா?

நாம் சுலபமாகக் காண முடிந்த தற்போதைய ஹாலிவுட் படங்கள் மட்டுமே உயர்வான சினிமா என்ற தப்புக் கணக்கும் போட வேண்டாம்! அதே சமயம், ஒரு காலத்தில் வெளியாகி, சினிமாவின் வளர்ச்சிக்குப் பெருமளவு உதவிய உன்னதமான ஹாலிவுட் படங்களைத் தேடிப் பிடித்துப் பார்ப்பது நமது இளம் கலைஞர்களுக்குப் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

இன்று இரா னியப் படங்கள், சீனப் படங்கள், பிரெஞ்சுப் படங்கள், இத்தாலியப் படங்கள் மற்றும் கொரியப் படங்கள் உட்பட வெளிநாட்டு சினிமாக்கள் எவ்வளவு தரம் வாய்ந்தவையாக இருக்கின்றன என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள, நமது சினிமா ரசிகர்கள் ஆர்வம் காட்ட வேண்டும். அப்போதுதான் இன்றைய இந்திய சினிமாவும்... நமது தமிழ் சினிமாவும், உலகின் பார்வையில் எப்படிப் பின்தங்கியுள்ளன என்று நமக்குத் தெரியும்.

அடுத்ததாக, உலகத் தரத்துக்கு ஈடாகப் படம் எடுப்பது என்பது, பெரிய பட்ஜெட்டில் மட்டுமே சாத்தியம் என்ற தவறான கணிப்பு நம்மிடம் உள்ளது. உண்மையில் படத்தின் பிரமாண்டம், அதன் பெரிய பட்ஜெட்டில் மட்டும் இல்லை. மனித உணர்வுகளைத் துல்லியமாக வெளிப்படுத்துவதே நிஜமான பிரமாண்டம்! இதற்கு இரானிய, கொரியன் படங்களே சாட்சி.

2009-ன் சிறந்த படம், சிறந்த இயக்குநர் உட்பட ஆறு ஆஸ்கர் விருதுகள் பெற்ற Hurt Locker, பெண் இயக்குநரான காதரைன் பிக்லோவ் என்பவரால் மிகமிகக் குறைந்த பட்ஜெட்டில் எடுக்கப்

▲ 'அவ்தார்' படத்திலிருந்து...

பட்ட படம். பெண் இயக்குநர் ஒருவர் ஆஸ்கர் விருது பெற்றதும் இதுவே முதல் முறை. அதே சமயம் மிகப் பெரிய பட்ஜெட்டில் பிரமாண்டமாக எடுக்கப்பட்டு ஏராளமான ஆஸ்கர் விருதுகளை எதிர்பார்த்த Avtar சிறந்த படமாகவோ, அதன் இயக்குநர் சிறந்த இயக்குநராகவோ விருது பெறவில்லை. அதற்கு மூன்று விருதுகள் மட்டுமே கிடைத்தன.

பல தரப்பட்ட மனித உணர்வுகள் ஒவ்வொரு தளத்திலும் எவ்விதம் பிரமாண்டமாக உருவெடுக்கிறது என்ற உண்மையை ஹர்ட் லாக்ஸ் வெளிப்படுத்தியது. கண்களை சிலிர்க்க வைத்த பிரமாண்டத்தை அவ்தார் தந்தது. இப்போது சொல்லுங்கள்... மிக மிக எளிமையான அர்த்தமுள்ள அன்றாட வாழ்க்கையின் சம்பவங்களை அழகுணர்ச்சியுடன் வெளிப்படுத்தும் இரானிய, கொரிய, சீனா மற்றும் ஜப்பானியப் படங்கள் நம் மனத்தைக் கொள்ளையடிக்கும் ரகசியமே அவற்றிலுள்ள எளிமையான அழகியல் கலந்த சமூக அணுகுமுறைதான்!

நாம் ஒன்றை மறக்கக் கூடாது! இன்றைய நமது தமிழ் சினிமா வைக் கொண்டு நாளைத் தமிழன் பெருமைப்பட வேண்டும். வங்க இயக்குநர் சத்யஜித் ரேயால் இந்திய சினிமா பெருமையடைந்தது போல, இன்றைய தமிழ்த் திரைப்படப் படைப்பாளிகளாலும் இந்தியா பெருமையடையும் காலம் கனிய வேண்டும்!

நமது திரைப்படப் பெருமையை உலக நாடுகளுக்குத் தெரிய வைக்க வேண்டிய மாபெரும் பொறுப்பு இன்றைய தமிழ் சினிமாக்க

கலைஞர்களுக்கு இருக்கிறது. இந்தத் திடசிந்தனையோடு நமது தமிழ் சினிமாக் கலைஞர்கள் பலரும் தீவிரமான திரை உலகப் போராளிகளாக மாற வேண்டும். இதுவே எனது ஏக்கம்! இன்று, தமிழ் சினிமாவில் அற்புதமான நடிப்பாற்றல் கொண்ட கலைஞர்கள் பலர் உள்ளனர். அவர்கள் பிற நாட்டினர் எவருக்கும் சளைத்தவர்கள் அல்ல. மட்டுமின்றி, நம்மிடையே உள்ள இயக்குநர்கள், ஒளிப்பதிவாளர்கள், இசைக்கலைஞர்கள் மற்றும் இதர

டெக்னீஷியன்களில் பெரும்பாலானவர்களும் மிதமிஞ்சிய திறமைசாலிகளே. அதில் சந்தேகமே வேண்டியதில்லை!

இவர்களில் இன்றைக்கு உலகின் பார்வையில் நிமிர்ந்து நிற்பவர் நம் ஏ.ஆர்.ரஹ்மான் மட்டுமே. அவரது தவம் போன்ற உழைப்பை மட்டுமே மனத்தில் கொண்டால் போதுமே... பிற நாடுகள் வியக்கும்படியான பெருமைக்குரிய படங்களை நிச்சயம் நம்மால் உருவாக்க முடியும்!

எதிர்காலத் தமிழ் சினிமா, உலக அளவில் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்க வெறுமனே மனத்தளவில் ஆசைப்பட்டால்... அனைவரும் ஒருமித்த மனத்துடன் தீவிர ஈடுபாட்டுடன் செயலில் இறங்க வேண்டும். நிச்சயமாக நம்மால் இதை சாதிக்க முடியும்!

என்றும் அந்த நம்பிக்கையுடன்,

பெர்னா

38

இயக்குநர் மகேந்திரன் பணிபுரிந்த படங்கள்:

01.	05.08.1966	நாம் மூவர் - கதை
02.	10.02.1967	சபாஷ் தம்பி - கதை
03.	00.00.1968	பணக்காரப் பிள்ளை - கதை
04.	08.08.1969	நிறைகுடம் - கதை
05.	15.01.1972	கங்கா - கதை
06.	29.03.1974	திருடி - கதை
07.	00.00.1974	தங்கப்பதக்கம் - கதை, வசனம்
08.	26.09.1975	நம்பிக்கை நட்சத்திரம் - கதை, வசனம்
09.	01.11.1975	வாழ்ந்து காட்டுகிறேன் - கதை, வசனம்
10.	00.00.00	சொன்னதைச் செய்வேன் - கதை, வசனம்
11.	28.11.1975	அவளுக்கு ஆயிரம் கண்கள் -
கதை, வசனம்
12.	20.11.1976	வாழ்வு என் பக்கம் - கதை, வசனம்

13. 27.11.1976 மோகம் முப்பது வருஷம் - திரைக்கதை, வசனம்
14. 03.03.1977 சொந்தமடி நீ எனக்கு - கதை, வசனம்
15. 30.09.1977 ஆடுபுலி ஆட்டம் - கதை, வசனம்
16. 00.00.1977 சக்ரவர்த்தி - கதை, வசனம்
17. 14.04.1978 பருவமழை - வசனம்
18. 00.00.1978 முள்ளும் மலரும்
- திரைக்கதை, வசனம், இயக்கம்
19. 16.02.1979 ஏணிப்படிகள் - வசனம்
20. 15.08.1979 பகலில் ஒரு இரவு - வசனம்
21. 19.10.1979 உதிரிப்பூக்கள் - திரைக்கதை, வசனம், இயக்கம்
22. 26.01.1980 ரிஷிமூலம் - கதை, வசனம்
23. 09.05.1980 பூட்டாத பூட்டுக்கள்
- திரைக்கதை, வசனம், இயக்கம்
24. 03.07.1980 காளி - கதை, வசனம்
25. 15.08.1980 ஜானி - கதை, வசனம், இயக்கம்
26. 12.12.1980 நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே
- கதை, வசனம், இயக்கம்
27. 17.04.1981 நண்டு - திரைக்கதை, வசனம், இயக்கம்
28. 14.01.1982 மெட்டி - கதை, வசனம், இயக்கம்
29. 26.01.1982 ஹிட்லர் உமாநாத் - கதை
30. 17.12.1982 அழகிய கண்ணே
- திரைக்கதை, வசனம், இயக்கம்
31. 06.08.1984 கைகொடுக்கும் கை
- திரைக்கதை, வசனம், இயக்கம்
32. 01.11.1986 கண்ணுக்கு மை எழுது
- கதை, வசனம், இயக்கம்
33. 14.01.1991 தையல்காரன் - கதை, வசனம்
34. 13.03.1992 நாங்கள் - திரைக்கதை, வசனம்
35. 29.05.1992 ஊர்ப்பஞ்சாயத்து
- திரைக்கதை, வசனம், இயக்கம்
36. 00.00.000 அன்புள்ள மலரே - திரைக்கதை, வசனம்
37. 06.02.1999 கள்ளழகர் - வசனம்
38. 00.07.2006 சாசனம் - கதை, வசனம், இயக்கம்

மகேந்திரனது பிற பணிகள்:

குறுகிய வாரத்திய தொலைக்காட்சித் தொடர்கள் :

01. அர்த்தம்
02. நிஜமான உயரங்கள்

குறும்படங்கள் :

01. காட்டுப்பூக்கள்
02. 1996
03. பனிச்சமரம் பழுத்திருக்கு
04. நடிகர் திலகம்
05. சத்யஜித்ரே

நாடகங்கள் :

01. தங்கப்பதக்கம்
02. ரிஷிமூலம்
03. இமைகள்
04. அந்தரங்கம்
05. அனாதைகள் (அரங்கேற்றப்படவில்லை)
06. தாகம் (அரங்கேற்றப்படவில்லை)
07. எந்த ஊர்? எந்த பஸ்? (அரங்கேற்றப்படவில்லை)

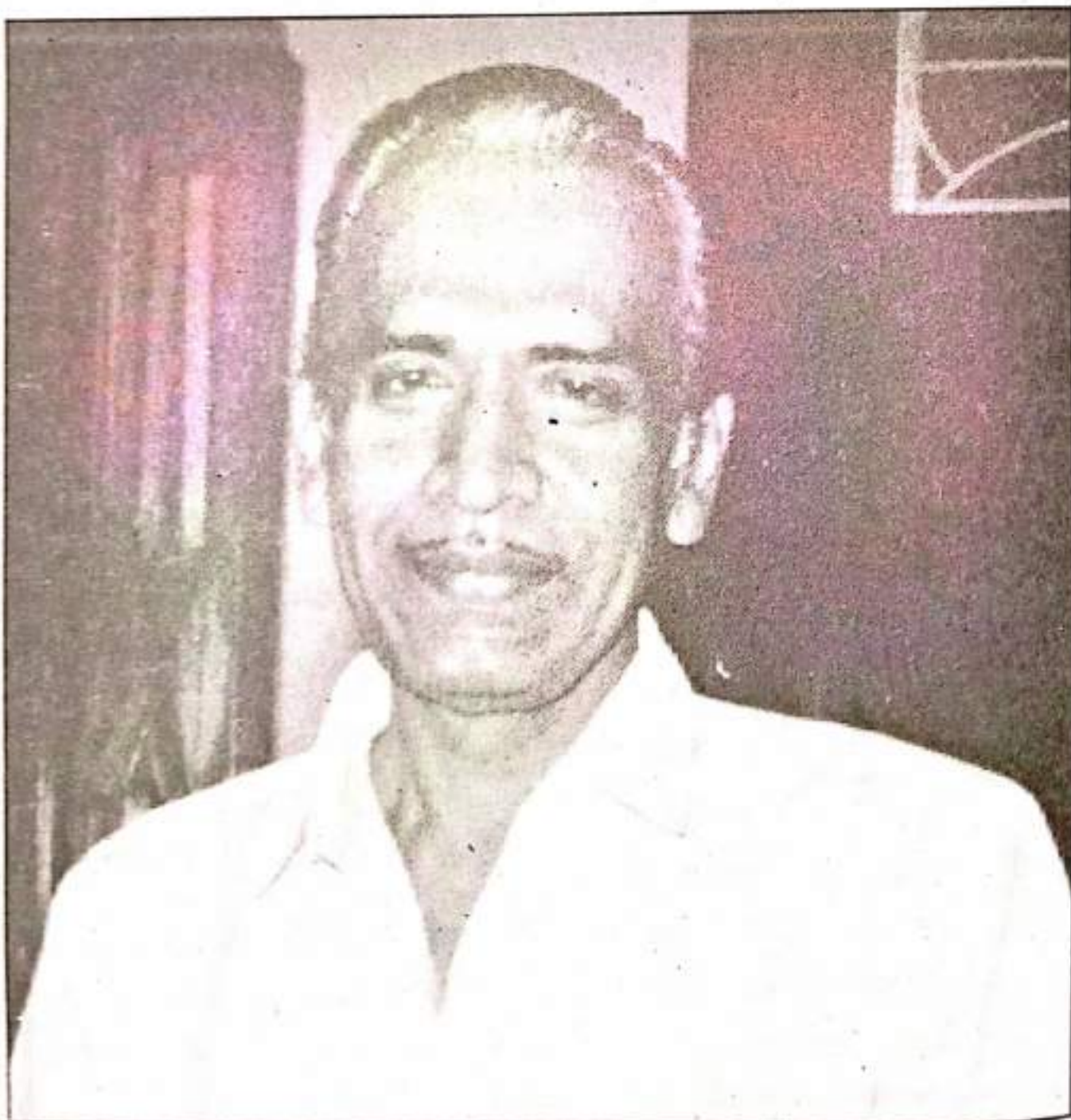

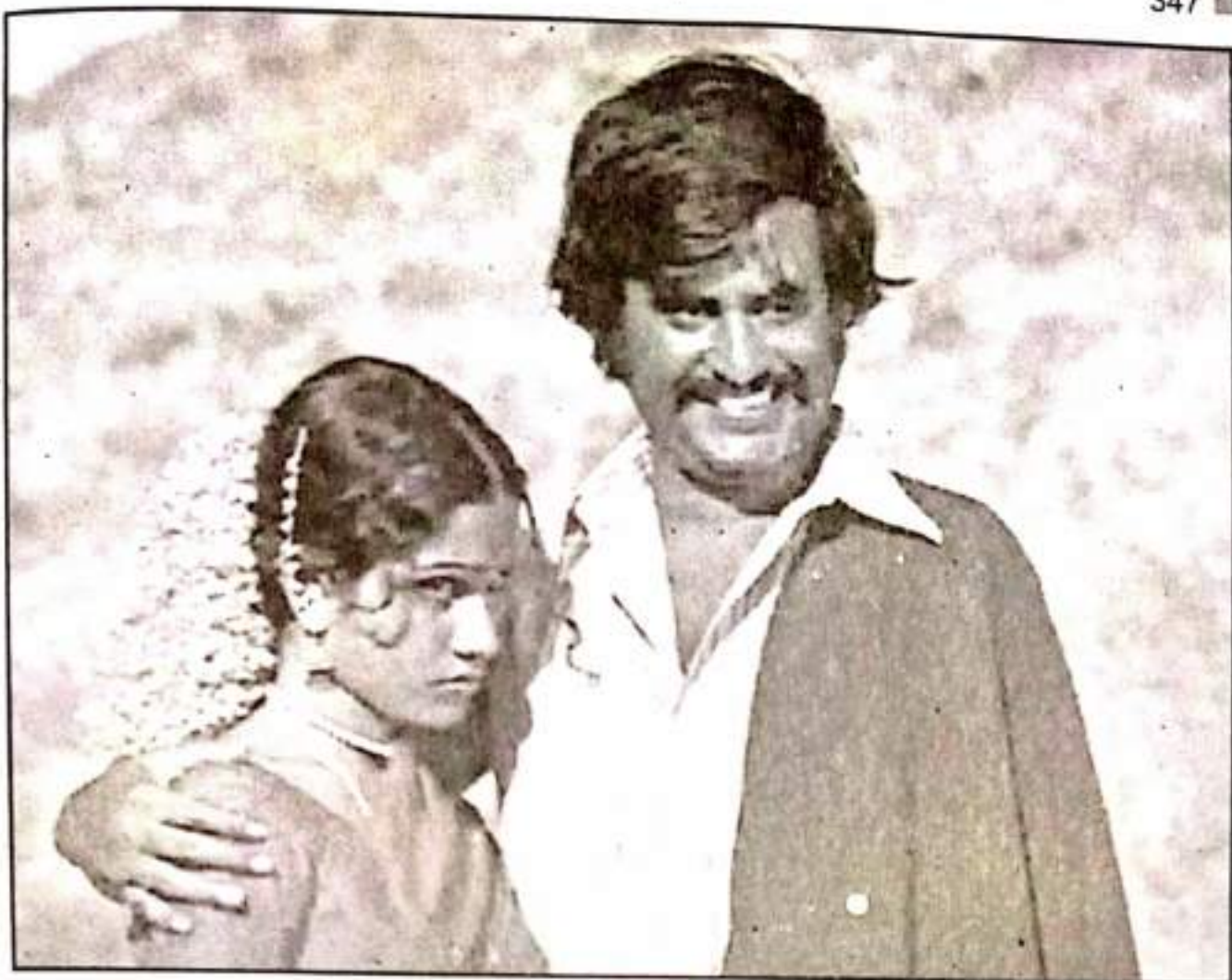
எழுதிய நூல்கள்:

01. மெட்டி (நாவல்)
02. மருதாணி (நாவல்)
03. ஓ ரிக்கி (நாவல்)
04. சினிமாவும் நானும் (கட்டுரைகள்)
05. எனக்கு நானே எழுதிக் கொண்டது (டயரிக் குறிப்புகள்)
06. வாழ்க்கையைக் காதலிப்போம் (கட்டுரைகள்)
07. நடிப்பு என்பது (கட்டுரைகள்)
08. முள்ளும் மலரும் (திரைக்கதை வசனம்)

09. உதிரிப்பூக்கள் (திரைக்கதை வசனம்)
10. ஜானி (திரைக்கதை வசனம்)
11. இரண்டு மனம் (குறுநாவல்)
12. நினைவே, நினைவே, நினைவே (குறுநாவல்)
13. என்ன தவம் செய்தேன்? (குறுநாவல்)
14. அந்திமழை ('மெட்டி' நாவலின் திருத்தப்பட்ட புதுவடிவம்)
15. சிவப்புக் கம்பளம்
(‘மருதாணி’ நாவலின் திருத்தப்பட்ட புதுவடிவம்)
16. குறுநாவல்கள், சிறுகதைகள் தொகுப்பு.
17. அழகிய தவறு
(‘ஓரிக்கி’ நாவலின் திருத்தப்பட்ட புது வடிவம்)

40

டைரக்டர் மகேந்திரனின் மூன்று படங்களின் விமரிசனங்கள்

முள்ளும் மலரும்

- விமரிசனம், ஆனந்த விகடன் 3.9.1978

* தலைப்பிலேயே ஓர் இலக்கிய மணம் கமழ்கிறது. மேலோட்டமாகப் பார்க்கும்போது, முரடனான அண்ணனையும் பூப் போன்ற தங்கையையும் முள்ளும் மலரும் என்ற தலைப்பு குறிப்பிடுவதாகத் தோன்றினாலும், முள்ளைப் போன்ற முரட்டு சுபாவம் கொண்ட அண்ணன் கூட, தன் தங்கைக்காகத் தணிந்து வந்து மலராகிறான் என்பதையே அது குறிக்கிறதோ?

* காரில் உட்கார்ந்திருக்கும் குழந்தைகள் தன்னுடைய தங்கையை ஏமாற்றுவதைப் பார்க்கும்போது அந்த அண்ணனின் முகத்தில்தான் எத்தனை பாவம்! அவனுடைய தீர்க்கமான

பார்வைக்குப் பின்னால் ஒரு வலுவான கதை இருக்கிறது என்பது புரிந்து விடுகிறது.

* தன்மான உணர்வும், தங்கையிடம் தாய்க்கு நிகரான பாசமும் கொண்ட காளியின் பாத்திரப் படைப்பு தமிழ்த் திரைக்குப் புதியதல்ல என்றாலும், ரஜினிகாந்த் அதைச் செய்திருப்பதில் ஓர் அழுத்தத்தையும் ஆழத்தையும் காண்கிறோம். சிவாஜி ஏற்று நடித்த அண்ணன் வேடத்தை இப்போது சிவாஜி ராவ் (ரஜினி) ஏற்றிருக்கிறார். இவரும் சக்கைப்போடு போடுகிறார்.

* மேலதிகாரி மீதிருந்த கோபத்தைத் தங்கை மீது காட்டிவிட்டு, பின்னர் மனம் வருந்தி வீடு திரும்பும் காளியை, தங்கை சாப்பிடக் கூப்பிடும்போதும், "நான் வரமாட்டேன் போ!" என்று குழந்தை போலச் சிணுங்குவதும், பிறகு தங்கையிடம், "நீ என்னை அடிச்சுடு டா..." என்று கெஞ்சுவதும் அருமை.

* அண்ணன், தெருவில் யாரையோ அடித்துவிட்டுப் போகும் போது ஏற்படும் பிரமை- இன்னினியர் தன்னை மனந்து கொள்ளக் கேட்கும்போது ஏற்படும் மகிழ்ச்சி- சகோதரனின் கை போனதும் ஏற்படும் துக்கம்- கடைசியில் அண்ணனிடமே வந்து அடைக்கலம் புகும் பாசம்- அப்பப்பா! இத்தனையும் கொட்டி நடித்திருக்கிறார் ஷோபா. அவர் நடிப்பு பற்றி ஒரே வார்த்தை: ஷோபிக்கிறார்.

* சரத்பாபுவுக்குப் பொருத்தமான இன்னினியர் வேடம். மேல் மட்ட அதிகாரிகளுக்கே உரித்தான கொச்சைத் தமிழில் அவர் பேசுவது இன்னினியர் வேடத்துக்கு ஒரு கம்பீரத்தைத் தருகிறது.

* சரத்பாபுவும் ரஜினியும் மோதுவதை- ஓர் அதிகாரியும், தொழிலாளியும் மோதுவதை இயற்கையாகச் சித்திரிப்பதால் கதைக்கு வலு ஏற்படுகிறது.

* சரியான சாப்பாட்டுராமி மங்கா! அடைக்கலம் புகுந்த இடத்தில் அண்ணியாக பிரமோஷன் கிடைக்கிறது 'படாபட்'டுக்கு. வள்ளியின் வாழ்க்கை கெட்டுவிடக் கூடாதே என்ற அக்கறையில் கணவனிடமே அவர் நடத்தும் தர்மயுத்தம், ஒரு பட்டிக்காட்டு அந்நியோந்நியத்தை மிகைப்படுத்தாமல் வெளிப்படுத்துகிறது.

* முதலில் ரஜினிகாந்த் ஓர் ஆளைப் போட்டுப் புரட்டி எடுப்பதை லாங் ஷாட்டில் கர்ணபிக்கிறார்கள். பிறகு இரண்டு பேர் அதைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டே வருவதையும் அவர்கள் பேச்சு போகப் போகக் குறைவதையும், ஒலியைச் சுருக்கி அழகாக 'மிக்ஸிங்' செய்து அந்தக் காட்சியை மனத்தில் நிற்க வைத்திருக்கிறார்கள்.

* காலை உதயத்தின் அழகு, வானவில்லின் வர்ணஜாலம்,

இயற்கையின் எழிற்கோலங்கள்- இவற்றை அற்புதமான முறையில் படமாக்கியிருக்கிறார் பாலு மகேந்திரா. கண்களில் ஐஸ் வைத்துக் கொண்டு படம் பார்ப்பது போலிருந்தது. அத்தனை குளிர்ச்சி!

* நான்கே பாடல்கள்தான் என்றாலும் அவற்றை இனிமை இழையோட இசை அமைத்திருக்கிறார் இளையராஜா. 'ராமன் ஆண்டாலும்' பாட்டு தொடங்கும் முன்னும், பாட்டின் மத்தியிலும் போட்டிருக்கும் "லேலே... லேலே..." கோரஸ் காதுகளைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிடுகிறது. கிளைமாக்ஸ் காட்சியில் வெறும் தாள வாத்தியத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு தேவையான 'மூட்' உருவாக்கியிருக்கிறார். அதற்காகவே தனியாக அவரைப் பாராட்டலாம்.

* இது வரை கதை- வசனகர்த்தாவாக மட்டுமே இருந்து வந்த மகேந்திரனுக்கு இந்தப் படத்தில் டைரக்ஷன் ஒரு புதிய பொறுப்பு. வியக்கத்தக்க அளவுக்கு அதில் தனது திறமையை வெளிக்காட்டியிருக்கிறார். உதாரணத்துக்கு -

இன்ஜினீயரிடம் காளியைப் பற்றி ஒருவர் கோள்மூட்ட, ஒவ்வொரு வாக்கியத்துக்குப் பிறகும் உண்மை என்ன என்பது போல, காளியின் நடவடிக்கைகளைக் காட்டுவதைப் பற்றிச் சொல்வதா...

'வெண்ணிற ஆடை' முர்த்தியின் காதல் விவகாரம் 'பார்டர் லைனை'யும் மீறி விரசம் தட்டுகிற விஷயம்தான் என்றாலும் அதில் சற்றே நகைச்சுவையைக் கலந்து ஆபாசம் அதிகம் தெரியாதபடி கையாண்டிருப்பதைப் பற்றிச் சொல்வதா...

முதலிரவுக் கட்சியை 'சினிமாடிக்காக ஆக்காமல் நகைச்சுவை ரசனையோடு அமைந்திருப்பதைப் பற்றிச் சொல்வதா...

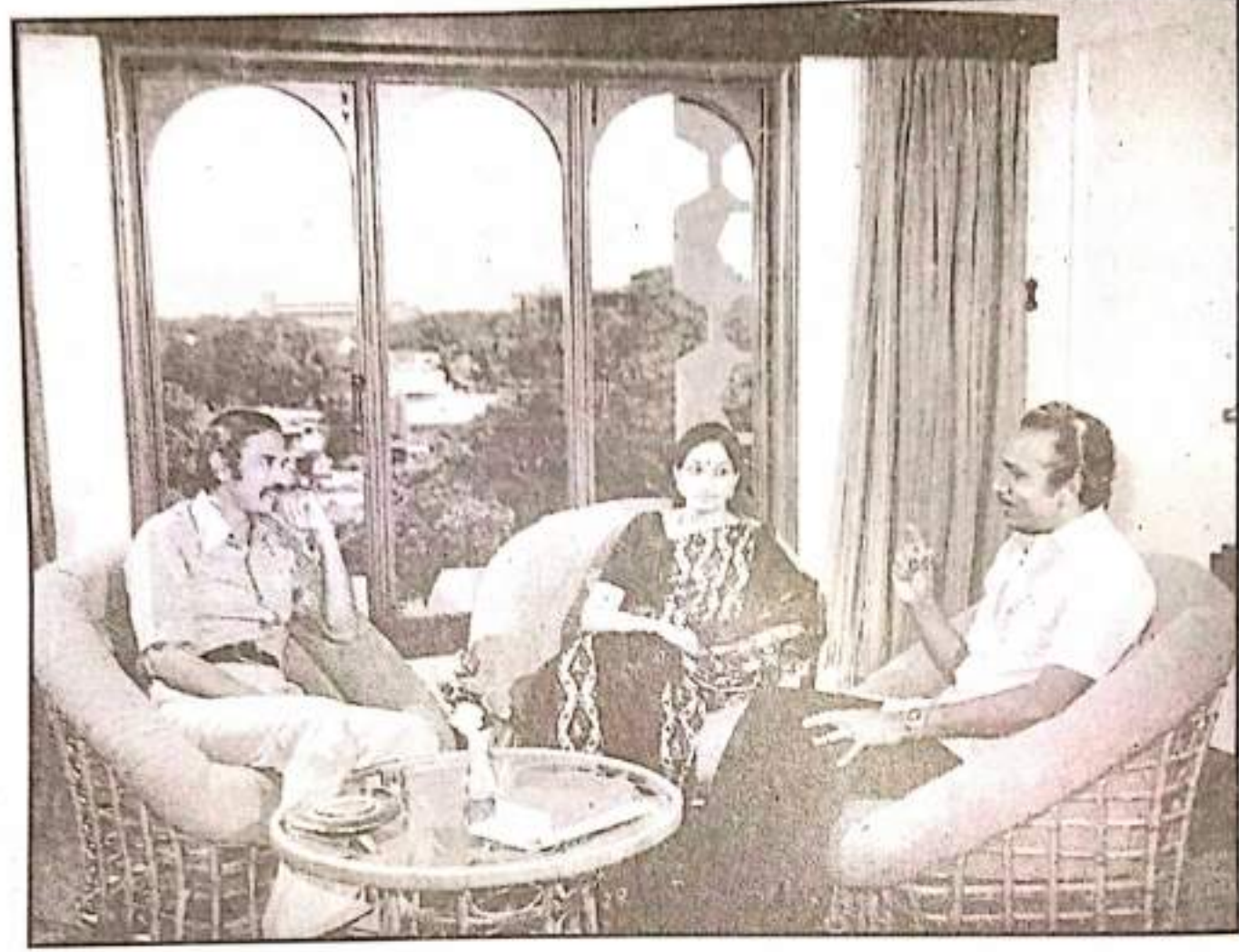
நீட்டி முழக்கி, பக்கம் பக்கமாக வசனங்களை எழுதாமல், சொல்ல வேண்டியவற்றைக் கனகச்சிதமாகச் சொல்லி, இறுதிக் காட்சியில் தங்கை அண்ணனிடமே ஓடி வந்து அவனைக் கட்டிப் பிடித்துக் கதறியமும் கட்டத்தில் ஒரு வரி கூட வசனம் இல்லாமல் பேனாவை இறுக மூடி வைத்துவிட்ட புத்திசாலித்தனத்தைப் பற்றிச் சொல்வதா...

கடையருகே 'வாத்தியார்' காளி உட்கார்ந்திருக்கும்போது உள்ளூர் 'சிஷ்யன்' ஒருவன் காளிக்கு பயந்து, திருட்டு 'தம்' அடிக்கும் அழகைப் பற்றிச் சொல்வதா...

அண்ணன் மருதாணி இடும்போது தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் வள்ளி சற்றே சிலிர்த்துக் கொள்வது போன்ற நுணுக்கமான விஷயங்களைப் பற்றிச் சொல்வதா என்றே புரியவில்லை.

ஆனந்த விகடன்ல வெளியான தனது 'கனவுத் தொழிற்சாலை' தொடர் குறித்து நடிகை லட்சுமி, இயக்குநர் மகேந்திரன் மற்றும் சுஜாதா அவர்களுடன் கலந்துரை யாடியபோது எடுத்த படம். ▼

இனி அவர் எந்தப் படத்தை இயக்கினாலும் இந்தப் படத்தின் தரத்தை அவரிடமிருந்து எதிர்பார்ப்பார்கள்!

* படம் முழுவதும் தமிழ் மணம் சந்தனமாக வீசுகிறது. கிராமியச் சூழ்நிலையில் கதாபாத்திரங்கள் காவியம் படைக்கிறார்கள். சொந்த கிராமத்துக்குச் சென்று இளைப்பாறிவிட்டு வந்த திருப்தி படம் முடிந்ததும் கிடைக்கிறது. இந்த மலர், தமிழ்த் திரையில் எப்போதோ பூக்கும் ஒரு குறிஞ்சி மலர்.

61/100 GOOD

உதிரிப்பூக்கள்

- விமரிசனம், ஆனந்த விகடன் - 4.11.79

சுந்தரவடிவேலு (விஜயன்): அட்டகாசமாகச் சிரிக்கும் வில்லன் களைப் பார்த்திருக்கிறோம். சிரிக்காமலேயே கழுத்தை அறுக்கும் வில்லனை இப்போதுதான் பார்க்கிறோம். “நான் எத்தனையோ தவறு செய்திருக்கேன்... ஆனா, இப்போ உங்க எல்லோரையும் என்னை மாதிரி மாத்திட்டேன்... அதுதான் நான் செய்திருக்கும் பெரிய தவறு...” என்று சொல்லிவிட்டுக் குழந்தைகளை அணைத்து, “அப்பா குளிக்கப்போறேன்... நீங்க நல்லாப் படிங்க...” என்று கூறி விடை பெறும்போது அந்தக் கொடியவனுக்காகவும் நாம் கண்ணீர் சிந்துகிறோம்.

லட்சுமி (அஸ்வினி): இந்தப் பாத்திரத்தில் நடிப்பதற்காகவே இவர் பிறந்திருக்கிறாரா அல்லது இந்தப் பாத்திரம் இவருக்காகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று பிரித்துப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு அந்தக் கதாபாத்திரத்துடன் ஐக்கியமாகி விட்டார். கடந்த காலத்தை சரத்பாபு நினைவுபடுத்தும்போது, ஒரு விநாடி பூரிப்பை இத்தோரத்தில் சிறு புன்னகையாக மலரவிட்டு, அடுத்த கணமே அப்படி நினைப்பதே தவறு என்று மாறும் இடம் ஒன்றே போதும், இவரது நடிப்பைப் பற்றிச் சொல்ல.

நாவிதர் கருப்பையா (சாமிக்கண்ணனு): மகேந்திரனைத் தவிர தன்னை யாருமே சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில்லை என்று இவர் வருந்தத் தேவை இல்லை. திறமை உள்ள இடத்தைத் தேடிப் போகத் தெரியாத திரை உலகம்தான் வருந்த வேண்டும். கையில் கத்தியுடன் அவர் கதறும் அந்த ஒரு காட்சி போதும். நாம் எழுந்து நின்று கை தட்டுகிறோம். உடனே கைக்குட்டையைத் தேடுகிறோம். கலங்கிய கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ள.

லட்சுமியின் தந்தை தம்புசாமி (சாருஹாசன்): கமல்ஹாஸனுக்கு அண்ணன் என்று நடிப்பில் காட்டிவிட்டார். இவர் இனி மேல் படத்தில் நடிக்கப் போவதில்லை என்று சொல்கிறாராமே. இதனால் ஏற்படும் நஷ்டம் நமக்கல்லவா? 'நான் இவளுக்குத் தகப்பனாராகவே இருக்க விரும்புகிறேன்... புரோக்கரா இருக்க விரும்பலே...' என்று அவர் அலட்டிக் கொள்ளாமல் கூறும்போது, இதை விடக் கூர்மையாகவும் ஆழமாகவும் ஒரு வசனம் உச்சரிக்கப் பட முடியுமா என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது.

குழந்தைகள் ராஜா, பவானி (ராஜா, பேபி அஞ்சு): ஒரு வேண்டுகோள். இந்தக் குழந்தைகளுக்கு ஒரு நாளைக்கு மூன்று வேளை வீதம் நான்கு நாட்களுக்கு திருஷ்டி சுற்றிப் போடுங்கள். ராஜா, தந்தையைப் போலவே சிரிக்காமல் அழுத்தமாகக் காட்சி அளிக்கிறான் என்றால், பவானி பசிக்கும்போதும் சிரித்து, தாய் இறக்கும்போதும் சிரித்து- இப்படி அது சிரிக்கச் சிரிக்க நம் வயிறு கலங்குகிறது.

ஹெல்த் ஆபீஸர் (சரத்பாபு): படத்துக்குப் படம் நடிப்பில் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் இவரிடம் தமிழ் உச்சரிப்பில் நல்ல முன்னேற்றம் தெரிகிறது. விஜயனால் அடித்துப் புரட்டி எடுக்கப்பட்ட பிறகும், துளியும் அலட்டிக் கொள்ளாமல், "நான் திருப்பி அடிச்சிருப்பேன்... லட்சுமி விதவை ஆறதை நான் விரும்பலை..." என்று பெருந்தன்மையுடன் கூறும்போது, அந்தப் பாத்திரமே உயர்ந்து நிற்கிறது.

மியூஸிக் டிச்சர் (வெங்கட்ராமன்): நழுத்துப்போகாத வத்திப் பெட்டி! "இப்போ ஸ்கூல்லே டிஸிப்ளினே இல்லே முருகா... உங்க பீரியட்டே இப்படி எல்லாம் நடக்கலாமா?" - இப்படி பற்ற வைப்பதற்கு அவரிடம் எவ்வளவு குச்சிகள்!

இரண்டாவது மனைவி (சாருலதா): மூத்தாள் குழந்தைகள் மீது வெறுப்பும் காட்டாமல், அதே சமயம் செயற்கையான அன்பும் காட்டாமல் உயிரோட்டமுள்ள ஓர் உண்மைச் சிற்றன்னையாக இருக்கிறார். 'உங்களை மீறிப்போக எனக்கு உடம்பிலே சக்தி இல்லாம இருக்கலாம். ஆனா, நாளைக்கு சாப்பாட்டிலே விஷம்

கலந்து உங்களை நான் கொன்னுடலாம் இல்லியா...?' என்று கூறும்போது அவர் முகத்தில் காணப்படும் கடுமை எந்த ஆணையும் பயப்பட வைக்கும்.

புது வாத்தியார் பிரகாஷ் (சுந்தர்): பேசும் தமிழில் சுத்தம் இருக்கிறது. கை விளையாட்டுகளில் லாகவம் இருக்கிறது. அவருடைய முகபாவங்களில் இன்னும் முதிர்ச்சி வந்தால், எதிர்காலம் பிரகாசமாகவே இருக்கும்.

செண்பகம் (மதுமாலினி): மேலே கூறிய பூக்களிலிருந்து சற்றே மாறுபட்ட பவுடர் பூசிய பூ!

விஜயனின் தாயார் (சி.டி.ராஜகாந்தம்): இந்தப் படத்தில் ஒருவருமே நடிக்காதபோது தாங்கள் மட்டும் நடித்திருக்கிறீர்கள்.

எடிட்டர் (பி.லெனின்): முழுக்க முழுக்க வெளிப்புறக் காட்சிகள் அமைந்த இந்தப் படத்தில், வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு ஒலியுடன் உதட்டசைவு மிக நன்றாகப் பொருந்தியிருக்கிறது. அதற்காகவே தனிப் பாராட்டு.

ஒளிப்பதிவாளர் (அசோக்குமார்): பிரத்தியேகக் கோணங்களில் காட்சிகளைக் காட்ட வேண்டும் என்ற அதிகப்படி ஆர்வத்தில் கேமரா முன் நின்று கொண்டு கதையை மறைக்கவில்லை நீங்கள். மாறாக, படத்தில் நீங்களும் உங்கள் கேமராவும் இயங்கியிருப்பதே தெரியக் கூடாது என்பதில் பிடிவாதமாக இருந்து, கதையோடு நாங்கள் ஒன்றிப் போகத் துணை புரிந்திருக்கிறீர்கள். அதற்காக உங்களுக்குத் தனிப் பாராட்டு.

இசையமைப்பாளர் (இளையராஜா): இந்தப் படத்தைப் பொறுத்த வரையில் முன்னணியில் இருக்கும் உங்கள் பின்னணி இசைக்குத் தனிப் பாராட்டு.

டைரக்டர் (மகேந்திரன்): முள்ளும் மலரும் பட விமரிசனத்தில், 'இனி நீங்கள் எந்தப் படத்தை இயக்கினாலும் இந்தப் படத்தின் தரத்தை உங்களிடமிருந்து ரசிகர்கள் எதிர்பார்ப்பார்கள்' என்று குறிப்பிட்டிருந்தோம். அதை மிகவும் பொறுப்பு உணர்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொண்டு, இந்தப் படத்தில் செயல்பட்டிருக்கிறீர்கள். அதற்குத் தனிப் பாராட்டு.

கடைசிக் காட்சியில், ஆற்றங்கரையோரமாகக் கை கோத்து நடக்கும் அந்த இரு குழந்தைகள்தான் உதிரிப்பூக்கள் என்று நீங்கள் சொன்னாலும், மேலே நாங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள கதாபாத்திரங்களே உங்களால் அழகாக, மணம் வீசத் தொடுக்கப்பட்ட உண்மையான உதிரிப்பூக்கள்.

‘உதிரிப்பூக்கள்’ படப்பிடிப்பு இடைவேளையில் மகேந்திரன் முதுகில் ஏறி
விளையாடும் குழந்தை நட்சத்திரம் அஞ்சு

** ஆற்றங்கரையில் செண்பகம் பாடும் பாட்டும், அது படமாக்
கப்பட்டுள்ள விதமும் ‘ஆஹா’ என்றால், வயதான கிழவி கிண்டல்
செய்து பாடுவது ‘ஓஹோ’!

** மதுமாலினி பாடும் அந்த ‘பீப்பீ’ பாட்டு தேவைதானா?
பாடலின்போது மாலினியின் செயற்கையான தலையசைப்பே
இப்படிக்கேட்கத் தூண்டுகிறது.

** தேவையான சமயத்தில் அம்மா திடீரென்று வந்து கொடு
மைப்படுத்துவதும், தேவையில்லாதபோது அவள் காணாமல்
போவதும் தமிழ் சினிமாவுக்குப் பழக்கம்தான்- அதுவே இந்தப்
படத்திலுமா? புரிகிறது... புரிகிறது... விஜயனின் சாடிஸத்துக்கு
இந்த ராட்சஸத்தனமான தாய்தான் காரணம் என்று டைரக்டர்
சொல்வது நன்றாகப் புரிகிறது.

** கொடுமைக்காரக் கணவன் பூ வாங்கிக் கொடுத்து, சினிமா
வுக்குப் போகத் தயாராக இருக்கச் சொல்லும்போது, லட்சுமி
‘மழை வருகிறதா’ என்று வானத்தை அண்ணாந்து பார்ப்பதும்,
அங்கே மழை மேகத்தைக் காட்டுவதும் நயமான டைரக்ஷன்.

** அண்ணனை சிறுமி பவானி சோப்பு போட்டுத் தேய்த்துக்
குளிப்பாட்டுவதும், ஆற்றங்கரையில் தனது பாவாடையை
நனைத்துப் பிழிவதும் ரசிக்கத்தக்க இடம் என்றாலும், திடீரென்று

பாட்டில் பூந்தோட்டமும், தேயிலைத் தோட்டமும் வருவது இந்தக் கதைக்குப் பொருந்தாமல் இருக்கிறது.

** லட்சுமியின் மரணத்தில், தமிழ்த் திரையுலகில் இது வரை நாம் கண்டிராத யதார்த்தத்தைக் காண்கிறோம். லட்சுமி எப்போது இறந்து போனாள் என்பது கூட அருகில் இருப்பவர்களுக்குத் தெரியாத வண்ணம், இயற்கையாக, வாழ்க்கையோடு ஒட்டியதாக அமைந்திருக்கும் இந்தக் காட்சியில் ஒரு சோகக் கவிதையையே தீட்டியிருக்கிறார் டைரக்டர்.

** தந்தையையும் இழந்துவிட்ட பின் தனியாகக் கரையோரம் நடந்து செல்லும் இரு குழந்தைகளைக் காட்டிப் படத்தை முடித்து விட்டார்கள். நம்முடைய இரு குழந்தைகளைத் தியேட்டரிலேயே விட்டுவிட்டு வந்த மாதிரி ஓர் ஏக்கம் வருகிறது, நாம் வீட்டுக்கு வந்து படுக்கும்போது.

** டைரக்டர் மகேந்திரன் எல்லா கேரக்டர்களையும் கடைந் தெடுத்த சிற்பங்களாக வடித்தெடுத்திருக்கிறார். சிற்பங்களை மெதுவாகத்தான் செதுக்க முடியும். வேகமாகச் செதுக்க ஆரம்பித் தால் வேறு எதிலாவது போய் முடிந்து விடும். இந்தப் படம் மெதுவாகச் செல்கிறது என்று சிலர் குறைப்பட்டுக் கொள்ளலாம். ஆனால், செதுக்கியிருக்கும் சிற்பம் ஒழுங்காக வந்திருக்கிறதே!

காலம் கனிந்திருக்கிறது. மகேந்திரவர்ம பல்லவரே, உங்கள் சாம்ராஜ்யத்தை, தாராளமாக விரிவு படுத்துங்கள்.

60/100 GOOD

UTHIRIPPOOKKAL - FILM REVIEW

20-10-1979 - INDIAN EXPRESS

This year's Diwali releases in Tamil have aroused as much expectation and generated as much competition as in previous years. Nearly half of them are derived from Telegu or Hindi or Malayalam originals. What is often successful in other languages may flop in Tamil. Local viewer's expectations, tastes and traditions differ so much that even good films may fail to make an impact.

There is only one film among the movies released - director Mahendran's 'Udhirippipookal'. The film proves that his earlier success in 'Mullum Malaraum' was no accident. There has been a lot of change in him since that film. The new team, with Mahendran, Ilayaraja and camera man Ashok kumar has conspired to give a new respectability to Tamil movies. Other film - makers should take a tip from them.

'Udhiripookkal' could quality as a festival film with a little pruning. Every factor, every element of the film has been so carefully worked out that the end product does the film industry proud. It is truly representative of Tamil culture.

Based on a short story by the late Pudhumaippithan, the film deals with the arrival of a step mother in a family. The screenplay is imaginative and flawless. A health officer arrives at the village. He is newly married, but lacks children. An influential man in the village, Sundaravadivelu, runs a school. He has Two children and his wife is constantly ill. His impoverished father-in-law and his youngest daughter, who has reached the age of consent, also live in the village.

Who is Sundaravadivelu? The soul of the film encompasses a slow discovery of his character and soul. The other characters are his satellites; they lend their own brightness in an effort to enlighten us about him. He sets his sights on his sister - in - law, but his overtures towards her are thwarted. He decides to punish her. so that she will go berserk. what is remarkable about the film is that the entire village is seen reacting to the activities of this rascal. He is evil, but masks this fact. He eventually bows to the will of the villagers and drowns himself.

By a stroke of inetelligence, the director makes us like Sundaravadivelu. Instead of despising him, we take a detached interest in him, and his motivation. He rises above being a mere character to become a synonym for evil. Pudhumaippithan has lent different interpretations, to the character, and director Mahendran adds further facets to it.

The characters are well conceived of and beautifully portrayed. All of them make a deep impression on one's mind.

Vijayan in the central role stakes a new his claim to be considered an outstanding actor. His is a deep and moving performance. He underacts, fantastically. The entire cast underacts except for C.T.Rajakantham. Sarath Babu is impressive as the health officer. Charu Hassan makes his debut as the harassed father, who is always in penury. He is really touching. Sunder, Swamikannu, Venkataraman give a little more than brilliant performances. Aswini of Hemavethi-fame, Madumalini and Charulatha are cut out for their roles.

Ashok kumar's camera captures the spirit and soul of the village. The poetic outdoors are among his best. ilayaraja contributes to the soul of the film. He has the courage to present a hit number throug the vioce of an old woman. The background score and theme songs are devastating. The editing is professional.

'Udhirippookkal' is a celluloid poem. It is for the Tamil people to decide whether they want meaningful films or just movies.

Uthirippookkal

Hindu - 26-10-79

That Tamil cinema in recent yeras is breaking fresh ground throwing the doors open to new talent and experimenting with new ideas and techniques is proved again in Dimple creations 'Uthirippookkal'. In a plot packed with melodrama. Mahendran ('Mullum Malaraum') has not only used his versatile pen with telling effect but also directed the movie with the imagination of a genius that the viewer has no option but to applaud.

With his young team of cameraman Ashok kumar (remember the way he played with the many moods of the sea in 'Thakara') and maestro Ilayaraja (he has even written a song sung by Janaki with the voice of an old woman which may hit the bulls eye), Mahendran makes each frame linger long in memory. He also uses the freeze shot with taste in the fight scenes as well as in the rape attempt scene. The script right through is short, razor sharp and pregnant with verbal power.

Vijayan plays the central character sundaravadivelu, the powerful man of the village, demanding his pound of flesh in his own methodical way. He torments his docile wife lakshmi with an eye on her younger sister

Shenbagam, to such an extent that he is even prepared to tarnish her name with a trumped up charge. He keeps the teachers of the school, run by him under his thumb not caring the least about their feelings. Not a leaf moves in the village without his knowledge. All these qualities are effectively etched by Vijayan, with a little sneer here and a lovely gesture there, so that one cannot but despise this character.

Sarat Babu as doctor Jayakar who once asked for the hand of Lakshmi, has improved by leaps and bounds in his diction and acting. Charuhasan - Kamalahasan's elder brother - in Alec Guinesslike make-up and demeanor is the unfortunate father of the two girls steeped in debt. Never prepared to sacrifice his principles for the sake of money he lives the role of Thambusamy with calm and collected assurance. Sundar plays the school teacher Prakash and Samikannu, the barber Karuppiyah, both providing the lighter moments as well as forming the key pieces to the story narration.

Aswini is the embodiment of an obedient wife, Lakshmi Soft spoken, never raising her eyes unless it is required in a particular sequence, hers is the work of a veteran. Madumalani as her sister Shenbagam and Charulatha as the second wife Rukmini sparkle with life and the latter can go places. The only Person Who 'acts' in this movie is old timer C.T.Rajakantham, the rest simply merge with the characters.

This colour movie is bound to change the fate of Tamil film industry provided the producers take the cue.

▲ மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பெங்களூரில் உள்ள அஸ்வினியின் வீட்டில் ஒரு இனிய சந்திப்பு. அருகில் அஸ்வினியின் கணவர் இயக்குநர் ரங்கா.

'I See A Story In Everyday Life'

Pupul Charterjee

Mise en Scene - March 5, 2010

"A basic understanding of the human mind is what it takes to tell a simple story. I see a story in everyday life." - Director, Mahendran said the following lines when in conversation with Mise en scene, at the screening of his film, 'Uthirippookkal' on wednesday evening at the 3rd women's International Film Festival.

'Uthirippookkal' is based on Puthumaipithan's short story, Chitrannai.

Starrig Vijayan, Aswini, Sarathbabu and Charu Hassan is the story of one man's greed and how it changes the lives of all those who are around him.

As an enamoured fan put it at the end of the movie, "such a moving representation of a simple village life and the aspirations of one man is never possible to depict through a visual medium unless one has a deep understanding of human nature.

While watching the film it is difficult to believe that 'Uthirippookkal' is

on only his second film, and Mahendran was only 32 when he made the film. It looks like the work of a nuanced film maker."

The gradual build up of the characters through the movie makes it very evident that a lot of thought went into filming each of the scenes.

A certain amount of it is bound to reflect my own understanding of each of the characters, especially the scenes that involve Charu Hassan (the father-in-law) and Vijayan (the son - in -law).

I used to go over that part again and again in order to get a hang of the dilemma a father is in as he knows that the fate both his daughters depends upon his decisions and how he tackles the entire situation while not compromising and his daughter's self respect", say Mahendran. 'Uthirippookkal' talking about the whole process of adapting a narrative for a screenplay he says,

"Of course the adaptation of the plot from literature to cinema requires one to bring certain alterations that enhance the plot visually, but I tried my best to stick to the basic premise of the plot as far as possible.

But yes, in order to do justice to the story and at the same time keeping in mind the requirement of the visual medium, one has to bring in some alterations."

with Ilayaraja's music, and the brilliant use of it in the most appropriate places, the balance is just perfect.

For each character he has come up with a characteristic theme music. From the ominous sounding tabla for Vijayan to the funky bits for the second heroine, all helps to build up the tension and the drama needed for each of the scenes.

The depiction of violence with subtlety rather than explicit scenes of violence that are a norm in today's cinema, especially Tamil cinema is also what most viewers found remarkable.

"Everything was built into subtexts. Nothing is in your face kind of treatment that we get to see today."

"such meaningful cinema is relevant even in the present context, which is almost absent from main stream cinema now a days", said Kanika Ramanan, who urged Mahendran to continue the good work during the interaction with the man himself at the end of screening.

3-வது சர்வதேசப் பெண்கள் திரைப்படவிழாவில் கலந்து கொள்ள தேர்வு செய்யப்பட்ட 55 நாடுகளைச் சேர்ந்த படங்களில் 'உதிரிப்பூக்கள்' ஒன்று. அப்போது வந்த கட்டுரையே இது!

Saasanam

The Hindu 28-7-2006

Triangle tackled with sensitivity

Malathi Rangarajan

Master maker mahendran returns to present an emotion - soaked family drama in NFDC's 'Saasanam'(U), which takes you on a poignant journey back in time. watching the film is like reading a book - you stop to savour certain moments, skim over a few additives, and allow some sequences to freeze in your mind's eye. Handsome Arvind Swami and gorgerous Gowthami comprise the casting coup that makes you nostalgic. Outstanding portrayals by the lead players offer a veritable treat of the discerning, Ranjitha's is a more overt enactment compared to the

subdued, underplayed excellence of Swamy and Gowthami,

Telling Performances Muthiah (Aravind Swami) and his wife Visalakshi (Gowthami) are a loving couple. And into their lives enter the hapless saroji (Ranjitha) and her mother. Muthaiah gives them asyblm and soon the inevitable happens. Extra marital affairs are an overused subject in cinema, but Mahendran lends dignity to the theme.

'Sassanam' showcases one of Arvind Swami's best performances. Without much dialogue the actor tellingly conveys anguish, anger, guilt and passion. Matching him in expression at every turn is Gowthami and forming a talented foil for them is Ranjitha, though she looks too big made to pass off for a vulnerable girl.

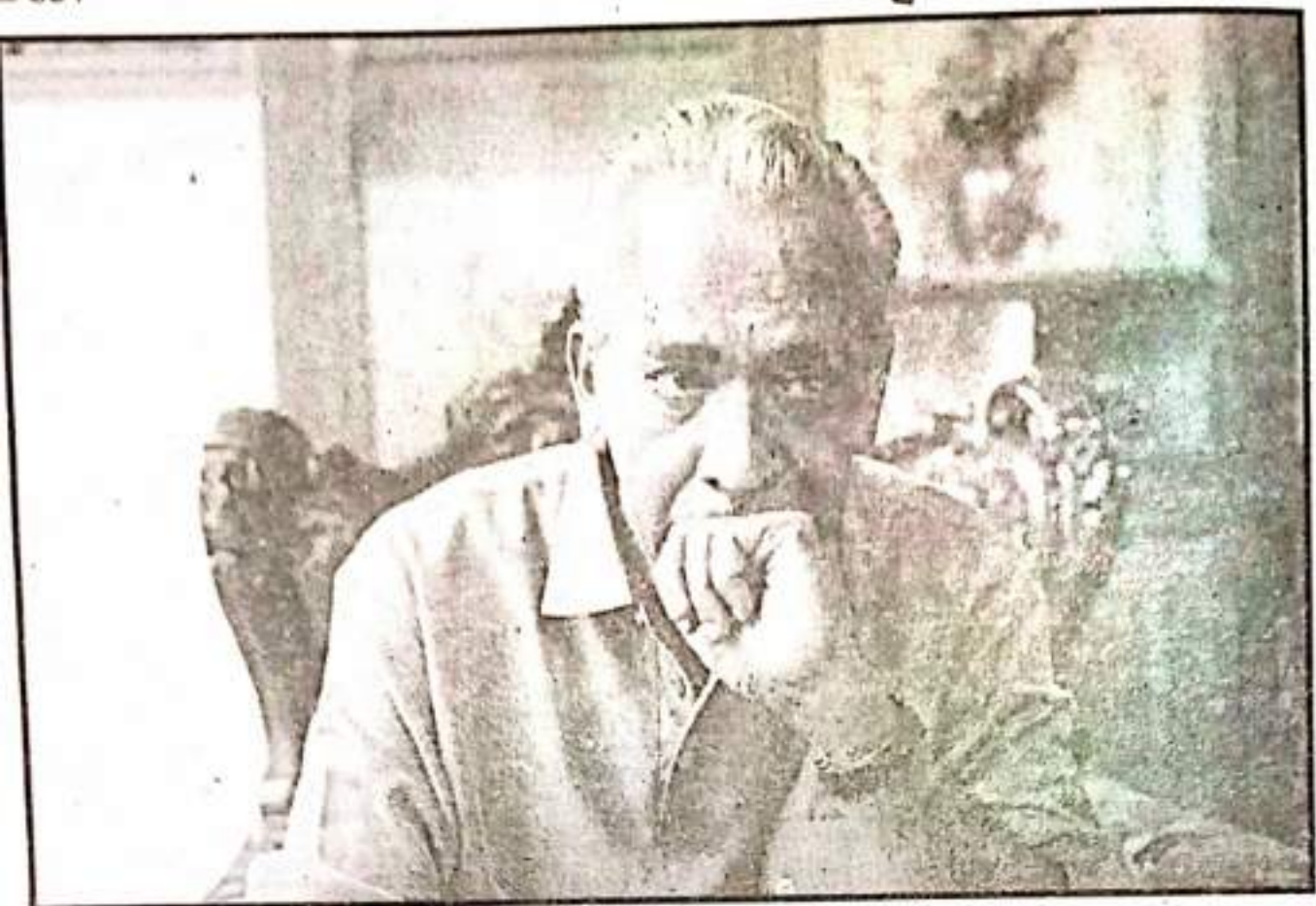
Dancing is not Ranjitha's forte here. So it is comical when she is praised for her dancing ability (!) Sabitha Anand suits the role of the spinster sister of Muthiah, but when she accepts the illicit relationship between Saroji and her brother with out batting an eyelid, the credibility of the character suffers.

A neat performance come from 'Thalaivasal' Vijay.

Cinematographers Nambiyatri - murali capture the artistic opulence of the Nagarathars of Chettinad in all its natural splendour, and art director Trotsky Marudhu has done his bit to enhance the authenticity of the scenario. 'Saasanam' may have taken a very long time to come out, but the timelessness of the theme lends it the essential freshness.

But scenes, which you think will taper off logically, end rather abruptly. At certain points re-recording (Balabharati) stops and starts with suddenness. Close-up reactions do not match the on going conversation always. The pace could have been geared up with some precise cuts. The relevance of 'Thalaivaasal' Vijay's song and dance is not clear. Yet, all these are off set by the sensitivity that marks writer - director Mahendra's Poetic treatment, and nuances, Which bring out the humour and foibles in man.

'Saasanam' may not go down well with those who dig the commercial format, but it is only when natural, down - to - earth attempts are encouraged, can our cinema move forward. Mahendran's repertoire includes classics such as 'Mullum Malarum' and 'Udhiripookkal'. 'saasanam' is another worthy addition.

Breaking A Saasanam And Making A Second Invasion

IN THE LIMELIGHT

News Today - 26, March 1998

G.Babu Jayakumar and B.Kalpana

The glitz, glamour, gaiety and greenbacks associated with showbiz are temptations that are too strong for one to resist. In fact the arc lamps attract thousands of wannables like fireless from every nook and cranny of the world that millions flock tinsel towns around the globe to try out their luck before or behind the cameras to make it in life. The lure is so strong that many refuse to call it quits even if lady luck never smiles on them and the magnetic effect is so powerful that those entrenched there seldom call it a day.

Yet there had been a few in the world who had just wanted to get away from all that stardust and glare of klieg lights, even while being at the peak of their carrier. Some like actress Greta Garbo successfully did that and many like director Mahendran failed in that - to escape from the maddening world of celluloid.

The master raconteur of Tamizh cinema, who once left fans awestruck with films like 'Mullum Malarum', 'Nenjathai Killaathee' and 'Uthiripook-

kal' during the eighties had been on a long sabbatical. So long that he was almost forgotten by the movie-goers and even the movie makers, though his films had left a lasting impression among the discerning fans, who found his period as epoch-making marking a turning point for Tamizh cinema.

Indeed the world of cinema is just like a drama stage, where players come, tell their lines and go away. Only few of the lines ring in the minds of the audience, the rest walk through the doors into oblivion. However, strong one might have made his presence felt on the shaky stage, it is next to impossible to stage a comeback if one were to quit mid-way.

Only those like Mahendran can manage to do that triumphantly. Six times he had tried to jump out of the stage and take to his heels from the nauseating environs but failed miserably. But when he wanted to come back after walking quietly to the sidelines and remaining there for six years, he could do that with elan for the old Mahendran has not lost his sheen, in fact the absence from the stage had only steeled his mettle as a movie-maker par excellence.

He views life as game of snooker. One hits a red ball, which hits a white ball, which in turn pockets another. Which ever ball he may try to hit in life, his baize is only cinema. For films had been his passion since his youth, though he would like to earn acclaim as a writer. Of course he does the writing for his films, including the latest film 'Saasanam', now

being made in real locales in the Chettinad heartland. Yet film direction has been his strength. Mainly because it had enabled him to carve a niche for himself and a place in the hearts of his fans -a film is watched for the director rather than the artistes featured in it.

Women had always attracted Mahendran, who had tried to present the problems of indian women in the right perspective. One of the central characters of 'Uthirippookkal', played by Aswini, had haunted film-goers for years. The glamourless mother of two, used as a doormat by a sadistic husband, evoked empathetic feelings among the viewers because Mahendran painted the grit of the lady with aplomb on the wide canvas and presented her as a live women with flesh, blood and feelings.

'Saasanam', too, debicts the angst of a woman. A woman from a conventional 'Nakarathaar' ascendancy who will not let in costoms and practices play havoc with her life and house. A woman who will rather live as a spinster than give in to the avarice of her prospective husband and thus keep greedy brokers out to strip her traditional dwelling off its valuable treasures.

It also deals with adoption, the pangs and emotions associated with the ritual that could be painful for the one undergoing the trauma of being plucked from his roots and supplanted on a different soil. The pain is severe because the transplantation takes place after the roots have gone too deep.

More then the story and the star cast, it is the depiction of the characters in the backdrop of a real Chettinadu house in the original land of the 'Nakarathaar' that raises the hope of fans about 'Saasanam'. Whether Mahendran will live up to the expectations or not will be known only after the film hits the screen. But as of now the director, who has already completed 70 per cent of the shooting, takes meticulous care to present his story realistically.

Since 'Saasanam' is a low budget film, Mahendran can not afford to cast leading stars or infuse hi-tech gizmo-evoked special effects into his frames. With special effects, he always has his own reservations, they could be used to improve the script but not cheat the people, he says. So the lack of it does not bother him. About the star cast, he is very impressed, particularly because Aravind Swamy is doing the film free of cost. Others in the cast include Gautami, Ranjitha, Thalaivasal Vijay and Sabitha Anand.

The six-year sabattical had in fact helped him prepare for his second invasion as he had ample time to do research on the culture and lifestyle

of 'Nakarathar'. The fact that he had grown up in one of the 93 villages that comprise the Chettinad province notwithstanding, Mahendran visited at least 25 villages personally as part of his research. What is so great about presenting a culture that he is too familiar with? 'What else can I present other than what I know?' he asks.

Mahendran had always preferred to tell stories and shoot films about cultures and characters he was familiar with. Some diplomats he had acquainted himself with had complained that Indian movie-makers always aped Hollywood and never bothered to take film with the local flavour.

He had been pained to notice that tamizh cinema had failed to present its local culture and tradition truthfully as much as films made in Assamese and Marathi did. His tenure in the national film awards jury as member had enabled him to watch films from various regions and feel the difference, he says.

But why did keep himself away from tinsel town so long? Just because he could not cope up with pressures from producers and financiers to make compromises on several aspects of the films he took. Even an attempt at the small screen failed for the situation there, too, was no different.

So he had to wait for the right opportunity, which came in the form of NFDC, unlike production companies and financiers, is that once the script is approved, the funding starts and there is no interference. Besides, an NFDC-funded film gets wider exposure and competes with films all over the world for recognition. 'It is like taking part in the Olympics', he says.

But Mahendran is least concerned about awards. It is the recognition of the movie-goers that matter to him. Yet he does not assume any superhuman role for himself. He just lives like every other human being and wants to do the normal things in life.

Only thing that is different about him is he takes great movies.

சிவிமாவும் நானும் - மகேந்திரன்

மகேந்திரன் தொட்டால் முள்ளும் மலரும்!

‘பட்டத்து யானையின் பவனி’ நூலில் கவிஞர் வாலி

உமாசந்திரனை -
உயிர்ப்பித்தான்;
புதுமைப்பித்தனைப் -
புதுப்பித்தான்;
சிவசங்கரியை -
சிறப்பித்தான்;
சுருங்கச் சொன்னால்...
செத்த சிவிமானை -
பிரணவாயு செலுத்தி - மீண்டும்
பிறப்பித்தான்!

பார்த்தேன் பலமுறை...

மகேந்திரனின்
‘முள்ளும் மலரும்’; புரிந்தது -
மகேந்திரன் தொட்டால்
முள்ளும் மலரும்!

பார்த்தேன் பலமுறை...

மகேந்திரனின்
‘உதிர்ப்பூக்கள்’; அன்றுமுதல் -
எனக்கு மற்றப் பூக்கெனல்லாம்
எதிர்ப் பூக்கள்!

என் விழிவாயால்
உண்டு -
நான் ரசித்தது - மகேந்திரனின்
‘நண்டு’;
என் மனவிரலில் மாட்டி - நான்
மகிழ்ந்தது - மகேந்திரனின்
‘மெட்டி’!

நம்மவர் சிவிமானை
நையாண்டி செய்தோர்
வாய்களைப் -

பூட்டிய பூட்டுக்கள் -
மகேந்திரனின்
‘பூட்டாத பூட்டுக்கள்’!
மகேந்திரனிடம்

மக்கள் சொன்னார்களா என்ன...

நல்ல ப்டங்கள் தந்து - எங்கள்
‘நெஞ்சத்தைக் கிள்ளாதே!’ என்று?
பின் ஏன்

மீடரி சிலிர்க்க எழுந்து -
கண்கள் கனலுமிழச் சிங்கம்
கர்ச்சிக்காதிருக்கிறது இன்று?

எழுவதும்; விழுவதும்;
கதிருக்கும் உண்டு;
கர்மயோகி
கவல்வானா இது கண்டு?

மகேந்திரனே!
மறுபடி எழு;
காசித வயலைக்
கைப்பேனா ஏரால் உழு;
விளையும் -
விழுமிய -
சொல் - எனும்
நெல்; அதனை -
ஏந்தி
எங்கணும் செல்;
சொல்லும் செயலும்
புல்லும் பொழுது -
வெல்லும் வெல்லும்
வெல்லும் எனச் சொல்!

சிலுவை சுமந்தது -
மானுடம் கண் மலர்
மரியாள் மகன் கழுத்து;

செல்வைச் சுமந்தது -
மானுடரசனை மேம்பட -
மகேந்திரனின் எழுத்து;

இத்தகு இரக்கமுடையோர் -
கழுத்தை எழுத்தைக்
காலமே! நீ வழுத்து!